

Giới thiệu Tổng Biên Tập Tình Cũ

Cô là một phóng viên xinh đẹp và tài năng. Nhưng chẳng ai hay biết đằng sau cô chính là cả một quá khứ đau đớn, dằn vặt. Cô luôn muốn thoát khỏi những ám ảnh hãi hùng đó dù chỉ trong giấc mơ của mình, cô không muốn nhớ đến nó, càng muốn quên đi nó.

Còn hần là vị tổng biên tập đầu bán lĩnh nhưng cũng cực kỳ cao ngạo. Những thứ mà hần muốn thì chưa từng buông bỏ, hần sẽ tìm mọi cách biến thứ hần muốn trở thành của mình.

Thời gian trôi qua, mọi thứ vẫn còn nguyên như ngày nào, thứ duy nhất thay đổi chính là tình cảm của con người.

Vì sao lại thay đổi?

Vì hiểu lầm quá lớn.

Hay...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết hôn

Tại đài CLR...

"Dạ Lan Tổng biên cho gọi cô."

Một nhân viên nữ trẻ trung, chừng tuổi Dạ Lan vừa đi xuống từ phòng của tổng biên, truyền đạt lại mệnh lệnh cho cô kèm theo một cái nhìn mang theo đồ kỵ, rồi ngừng ngay bỏ đi.

Đứng trước cánh cửa phòng lúc này, Dạ Lan hít thật sâu một hơi rồi mở ra, vẫn như bao lần khác, hình ảnh đập vào mắt cô lúc này vẫn là một cô thực tập sinh trẻ trung, xinh đẹp, nóng bỏng nào đó đang ngồi trên đùi, quấn chặt lấy tổng biên tập trẻ tuổi, đẹp trai, giàu có.

Theo phép lịch sự, dù đã quá quen mắt với màn này, Dạ Lan đưa tay gõ cửa.

Thấy có người vào, đôi trai gái kia lập tức tách nhau ra, bị đuổi ra ngoài, cô gái kia dùng ánh mắt hận không thể giết kẻ phá đám là Dạ Lan, gót giày nện xuống đất thật mạnh, rồi nhỏ dần, biến mất sau cánh cửa.

Đưa ánh mắt chẳng có mấy phần cảm xúc, sau khi chứng kiến màn vừa rồi, Dạ Lan nhìn Tường Quân vẫn đang chỉnh chu lại quần áo, hỏi: "Tổng biên, anh tìm tôi?"

Châm lấy một điều xì gà đưa lên miệng, Tường Quân rít một hơi, ánh mắt như dã thú đang đánh giá con mồi, rồi nhả ra một làn khói trắng: "Nghe nói cô xin nghỉ, chuẩn bị kết hôn."

"Đúng vậy, chủ biên cũng đã phê duyệt." Dạ Lan hơi nhăn mặt vì khói thuốc, trả lời Tường Quân.

Vất chân lên nhau, Tường Quân cười khẩy một cái, tỏ vẻ ngạc nhiên: "Lạ thật đấy, vậy mà tôi lại không nhận được báo cáo nào về chuyện này."

"Ý anh là sao? Anh có thể hỏi trực tiếp chủ biên." Dạ Lan nhún mày, linh tính điều chẳng lành.

Bởi ngay lập tức Tường Quân bấm điện thoại bàn, nói với chất giọng lãnh đạo của mình, chưa đầy ba phút, chủ biên Lâm đã có mặt.

Lau đi mồ hôi, chủ biên Lâm e dè hỏi hần: "Tổng biên cho gọi tôi?"

Vẫn là nhả ra một làn khói trắng, Tường Quân dùng ánh mắt sắc bén nhìn chủ biên Lâm, khác xa khi nói chuyện với Dạ Lan, chính xác hơn là giọng điệu tra khảo hắt hăm về phía Dạ Lan, hỏi: "Nghe nói ông phê duyệt cho cô ta nghỉ một tuần."

Chủ biên Lâm lúc này mới kịp nhìn sang Dạ Lan, vì là người thật thà nên ông ta gật đầu, cẩn trọng nói: "Vâng, tại vì cô ấy nói cần có thời gian chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Hơn nữa mấy năm nay, bất kể là ngày lễ hay tết cô ấy đều rất chăm chỉ, thậm chí nhận làm thêm giờ, xét ra cũng là một nhân viên ưu tú, nên được đãi ngộ một chút."

Sắc mặt Tường Quân nghe đến đây vội tối lại, điều thuốc đang cháy dở cũng bị dụi tắt, trầm giọng nói: "Chủ biên Lâm, sắp tới có đợt điều động nhân lực lên chi nhánh ở Tây Bắc, Không biết ông có hứng thú."

Mặc dù không biết Tổng biên tập mới nhậm chức này đang có ý gì, nhưng đang yên đang lành, lên Tây Bắc chịu khổ làm gì cơ chứ? Với kinh nghiệm nhìn sắc mặt người khác mà sống của mình, chủ nhiệm Lâm đã bị dọa cho vã mồ hôi, lắp bắp: "Tổng biên tập, chuyện này là tôi sai rồi."

"Sai." "Vậy có phải biết sai nên sửa không?" Tường Quân nói rồi nhìn hai kẻ trước mặt đầy thích thú.

Chủ nhiệm Lâm cũng nhìn sang Dạ Lan với ánh mắt cực kỳ khó xử, bởi dù gì Dạ Lan cũng là một con át chủ bài trong đội của ông ta, nhưng đắc tội với Tổng chủ biên thì quãng thời gian tốt đẹp của ông ta e rằng cũng chấm hết từ đây.

Đã rõ chủ ý của người kia, Dạ Lan cũng không khiến chủ biên Lâm phải khó xử, lên tiếng phá vỡ bầu không khí lúc này: "Chủ biên, tôi không cần nghỉ nữa."

"Thật sao?" Về mặt của chủ biên Lâm không giấu nổi vui mừng, nhưng rồi biết mình tỏ ra hơi quá, vội thu lại vẻ mặt vừa rồi, ngại ngần hỏi: "Vậy còn hôn lễ của cô?"

Dạ Lan mỉm cười: "Khách sạn làm việc đến 12 giờ đêm cơ, chỉ cần chủ biên không chê muộn, đến chúc phúc cho em là được rồi."

Thở phào nhẹ nhõm, chủ biên Lâm cũng cười: "Cô nói vậy tôi yên tâm rồi."

"Chủ biên nhất định phải đến đấy."

"Dĩ nhiên rồi, ai chứ, cưới cô nhất định tôi phải đến."

"..."

Hai người cứ tán dóc, chẳng mấy chốc đến về mặt đen như đất nòi của Tổng biên soạn lúc này. Cho đến khi một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến sự rôm rả kia bị dập tắt, chủ nhiệm Lâm cũng nhanh chóng rời khỏi, trước khi con đại hồng thủy kéo đến nhấn chìm một con cá nhỏ bé như ông ta.

Vẫn ánh mắt bình thản ấy, Dạ Lan nhìn thẳng vào con người tự cao, tự đại kia, mong chờ con thịnh nộ của anh ta trút xuống người mình. Nhưng trong phòng lúc này chỉ còn lại sự im lặng, Tường Quân cũng đã đi về phía cửa kính, ánh mắt nhìn vô định về hướng nào đó.

"Tổng biên, nếu không còn chuyện gì tôi xin đi trước."

"Tại sao lại kết hôn?"

Bước chân của Dạ Lan bỗng khựng lại, chậm rãi xoay người, vẫn ánh mắt bình lặng không chút xao động, nhìn người đàn ông bên cửa, đáp bằng chất giọng mỉa mai: "Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, có điều gì khó hiểu ở đây sao Tổng biên tập."

Sau câu nói đó, Tường Quân kích động, lao nhanh về phía Dạ Lan, siết chặt bả vai cô, ánh mắt đỏ ngầu vì kích nén tức giận, gắt lên: "Tôi không hề để ý chuyện cũ, cho cô rất nhiều cơ hội như vậy, nhưng cô lại không tiếp nhận nó. Tại sao hả?"

Về mặt hơi nhăn lại vì đau nhức, nhưng Dạ Lan vẫn cười khẩy, cảm thấy mình vừa được nghe kể một câu chuyện rất đáng cười, ngược mắt nhìn người trước mặt, cô hỏi: "Cơ hội, ai cần cơ hội của anh chứ, đem nó cho những người cần thì hơn, tôi sắp kết hôn rồi." Dứt lời, Dạ Lan đẩy hai bàn tay đang siết chặt bả vai mình, xoay người đi.

"Là cô đang tự chọn chồng đối lại tôi đấy biết không?" Tường Quân hét lên, dù là cơ hội cuối cùng, hẳn cũng mong có thể níu giữ người con gái này.

"Ngoài dùng quyền lực của mình để chi phối cuộc sống của người khác, thì anh còn có gì nữa."

"Cách."

Nhìn bóng người bước đi không hề ngoảnh lại kia, khiến trái tim Tường Quân như bị bóp chặt bởi bàn tay vô hình nào đó, sáu năm rồi, hẳn vì đảm bảo cho tương lai của cô mà đi nước ngoài du học. Nhưng thay vì cảnh hạnh phúc vô bờ khi gặp lại người yêu thì hẳn nhận được tin cô sẽ kết hôn với người khác, để rồi từ bỏ mọi thứ ở nước ngoài vội vàng trở về, nhưng chuyện gì đang chào đón hắn thế này. Tại sao lại đối xử với hắn như vậy?

Đấm mạnh tay lên cửa, máu từ tay nhuộm đỏ trên tấm kính trong suốt, trong lòng Tường Quân nổi lên một quyết tâm: "Không được, Dạ Lan, chuyện tôi không thể quên, cô cũng không được phép quên, kể cả cô có quên tôi cũng bắt cô phải nhớ lại. Từng chuyện, từng chuyện một, không cho phép cô quên đi bất cứ chuyện gì giữa hai chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vòng hoa chúc phúc

Trong căn phòng màu trắng, càng nổi bật và lung linh bởi ánh đèn pha lê đang chiếu rọi. Chủ rể trong bộ comple màu trắng, trên cổ thắt nơ, mái tóc màu vàng được vuốt keo gọn gàng, mang theo một khuôn mặt mỹ nam với sắc thái hết sức nhẹ nhàng, từ đằng sau Đặng Khang đi đến, hai tay đặt lên bả vai của cô gái khoác trên mình bộ váy cô dâu, đang ngồi trên chiếc ghế salon dài.

Mắt trần ngập ý cười ngắm nhìn người qua gương, Đặng Khang khen ngợi: "Em đẹp lắm."

Chiếc váy được thiết kế hở vai, phô ra đường xương quai xanh tinh tế, cộng thêm phần thân váy được bó sát, tôn lên vóc dáng cũng như đường cong quyến rũ của người mặc. Chẳng bàn đến độ đẹp của chiếc váy này, chỉ riêng nhắc đến do Anna, một nhà thiết kế nổi tiếng của Ý thôi cũng đủ khiến người khác nhìn vào mà ghen tỵ đến cỡ nào. Cũng chưa nói đến trên chiếc váy này tổng cộng gần bao nhiêu viên đá quý lớn nhỏ, mà mẹ của Đặng Khang lúc nhờ người thiết kế đã căn dặn phải thêm vào.

(Anna, một nhà thiết kế trang phục cho hoàng gia nổi tiếng tại Ý, cái này là do tác giả nghĩ ra các bạn đừng mất công lên google mà tìm nha, hihi) thiết kế

Đưa tay đặt lên tay Đặng Khang, Dạ Lan nhìn anh cười: "Anh hôm nay cũng rất đẹp trai."

"Em sẽ không hối hận chứ?" Đặng Khang đã vòng đến trước mặt cô, thái độ cũng đã thay đổi, ngồi xuống trầm giọng hỏi.

Trước ánh mắt nhìn mình chằm chằm, không cho phép trốn chạy như vậy, Dạ Lan có chút ấp úng, sau cùng ánh mắt có chút buồn, cười gượng gạo: "Em chỉ biết nếu bây giờ không làm như vậy, tương lai chắc chắn sẽ còn hối hận hơn bây giờ rất nhiều lần."

Đặng Khang im lặng, ánh mắt xót xa nhìn cô.

Cầm lấy tay anh, Dạ Lan chợt chuyển chủ đề, cười cợt nói: "Em đùa anh đấy, xem sắc mặt kia, còn nói sợ em hối hận. Em chỉ sợ sau này khi em còn chưa hối hận, người hối hận lại là anh ý."

"Anh thì có gì hối hận chứ, chỉ sợ thiệt thòi cho em thôi." Đặng Khang tỉnh thần cũng đã phản chấn trở lại, đưa tay bẹo má cô một cách cứng chiều.

Cốc cốc...

Sau tiếng gõ cửa là một mỹ nam khác bước vào, Thiên Phúc trong bộ comple màu đen, trên ngực có cài một bông hoa hồng, cũng là nam phụ đảm nhiệm chức phù rể trong buổi hôn lễ ngày hôm nay.

"Không phiền chứ?" Thiên Phúc nói rồi sai bước đi đến chỗ hai người, rất tự nhiên cài bông hoa y hệt trên ngực mình cho Đặng Khang, còn Đặng Khang cũng đứng yên mặc cho người kia chỉnh chu cho mình, cử chỉ này tuy rất bình thường, nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự quan tâm và tình cảm thân thiết giữa hai người họ.

Dạ Lan đã quá quen với những hành động như vậy, nảy ra ý định trêu chọc, hắng giọng nói: "E hèm, có ai còn trông thấy tôi hay không?"

Hai người đàn ông nghe có giọng phá bình thì ngay lập tức điều chỉnh lại hành động của mình, Thiên Phúc vẫn là người phản ứng nhanh nhạy, lập tức xoay người đi ra: "Tôi đi trước, lát gặp lại."

"Bye bye." Dạ Lan giơ tay chào, cười tùm nhin theo bộ dạng của Thiên Phúc. Đàn ông gì đâu mà động tí đỏ mặt.

Đặng Khang đứng đó lắc đầu: "Em đó, biết tính Thiên Phúc rồi mà còn cứ làm cậu ấy ngại."

Ngay lập tức Dạ Lan xoay người, nhìn Đặng Khang nói bằng giọng thăm dò: "Hình như có mùi của sự thương hoa tiếc ngọc ở đây thì phải."

"Có sao?" Đặng Khang bày ra vẻ mặt ngây thơ.

"Có hay không anh tự biết." Dạ Lan chu môi, sau đó khoác tay Đặng Khang, nói: "Đi đến lễ đường thôi."

"Xem em kia, nóng lòng làm cô dâu vậy hay sao?" Đặng Khang cười lắc đầu.

Đi chừng vài bước, câu hỏi nghiêm túc của Đặng Khang một lần nữa khiến Dạ Lan dừng bước: "Dạ Lan, là lần cuối cùng anh hỏi câu đó, em sẽ không hối hận chứ?"

"..." Lần này Dạ Lan im lặng, sau một hồi ngược đôi mắt trong veo nhìn anh, cái đầu nhỏ đang đội vương miện khẽ lắc.

Ôm chặt người con gái ngay trước mặt vào lòng, bao nhiêu cảm xúc khác nhau đang diễn ra đang bao phủ lấy Đặng Khang lúc này, anh nói bằng giọng xúc động, cũng là một lời tuyên thệ mà anh đặt ra cho chính bản thân mình, thì thâm vào tai cô: "Dạ Lan, anh sẽ bảo vệ em."

Vươn bàn tay nhỏ xinh, Dạ Lan cũng ôm lấy Đặng Khang, vui vẻ nói nhỏ vào tai anh: "Em cũng vậy, sẽ bảo vệ anh, bảo vệ tình yêu của hai người."

Buông cô ra, Đặng Khang cười hiền, đưa tay áp lên má cô, nhìn vào mắt cô bằng sự chân thành, cùng cảm kích: "Cảm ơn em."

"Nói gì vậy? Đi thôi." Dạ Lan lại vui vẻ kéo Đặng Khang đi. Họ đâu biết từ đằng sau, có một bóng người từ đầu đến giờ vẫn kiên nhẫn đứng từ xa. Hướng ánh mắt đau khổ, u buồn nhìn về phía họ.

.....

Vịn tay vào cánh tay Đặng Khang, hai người vui vẻ cùng sánh bước trên thảm đỏ, đi trước họ lúc này là bốn bé gái cầm trên tay giỏ hoa, từng cánh hoa hồng đỏ thắm được tung lên không trung, thay cho một lời chúc mừng đến cặp đôi cô dâu, chú rể là bọn họ.

Trông thấy cô, chủ biên Lâm cùng mấy đồng nghiệp ngồi ở vị trí khách mời không ngừng vỗ cô, rồi không ngớt lời bàn luận, khen cô xinh đẹp.

Dạ Lan cũng đáp lại họ một nụ cười tươi tắn, một nụ cười xứng với một nhân vật nữ chính ngày hôm nay.

Trong tiếng nhạc du dương, giữa không gian được bày trí sang trọng, long lanh, khách mời cũng toàn những người có tiếng tăm trong giới giải trí, báo chí. Nhưng điều họ quan tâm hơn hết lúc này là có bao nhiêu viên kim cương được đính trên váy của cô dâu, cũng có người thầm ghen tỵ với Dạ Lan, bởi cô chỉ là một phóng viên nhỏ nhoi, không mấy nổi bật, vậy mà lại có thể trở thành vợ của một ca sĩ đang nổi tiếng hàng đầu như Đặng Khang.

Đứng trước lễ đường, lời của vị cha xứ cất lên quay mặt về phía chú rể: "Chú rể Đặng Khang, con có đồng ý lấy cô dâu Dạ Lan làm vợ, cho dù sau này có giàu nghèo, bệnh tật cũng vẫn luôn yêu thương, một lòng một dạ yêu cô ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người."

Đưa ánh mắt kín đáo, Đặng Khang nhìn Thiên Khôi đứng bên cạnh mình với ánh mắt dịu dàng, đầy ý cười, sau đó nhìn Dạ Lan: "Con đồng ý."

Vị cha xứ quay sang hỏi cô dâu: "Cô dâu Dạ Lan, con có đồng ý lấy chú rể Đặng Khang làm chồng, cho dù sau này có giàu nghèo, bệnh tật cũng vẫn luôn yêu thương, một lòng một dạ yêu anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người."

Dạ Lan mỉm cười, đưa ánh mắt dịu dàng nhìn hai người đàn ông trước mặt, đang định mở lời thì bên ngoài đột nhiên có một đám người mặc toàn đồ đen xông vào.

Khiêng một chiếc hộp catton to, được dán một cách cẩn thận và đẹp đẽ, đám người này đưa đến trước mặt cô dâu, chú rể, một người trong đó đưa ra một tờ giấy, yêu cầu Dạ Lan ký nhận, nói là có người gửi chuyển phát nhanh đến chúc mừng.

Ngày vui có quà chúc phúc, Dạ Lan đương nhiên vui vẻ ký nhận trong ánh mắt vô cùng tò mò cùng háo hức của tất cả khách mời, hộp quà to như vậy, họ thật muốn biết bên trong là châu báu hay cực phẩm quý giá gì? Xong xuôi không đợi cô quyết định, đám người này tự ý bóc mở hộp quà.

Chiếc hộp được mở ra, nụ cười tươi tắn trên môi Dạ Lan cùng Đặng Khang trở lên cứng nhắc rồi tắt ngấm khi bên trong là một chiếc vòng hoa dùng trong các nghi lễ của đám tang, kèm một dải băng đen ghi dòng chữ: "Dạ Lan, chúc em hạnh phúc."

Lời chúc phúc này chỉ đích danh tên cô, lồng ngực Dạ Lan lúc này như có một con dao sắc bén hung hăng đâm thẳng vào khoét sâu thêm những thương tổn trong trái tim mà cô đang phải chịu đựng.

Là hán, cô biết là hán, con người này trước giờ vẫn luôn vậy, cô chấp cho đến cùng, luôn làm những điều mà bản thân cho là đúng mà chẳng bận tâm đến cảm xúc của người khác.

Trái tim bé bỏng của cô mọi ngày kiên cường lắm, nhưng hôm nay nó đã quá đau rồi. Chỉ vài giây sau, trước mắt Dạ Lan chỉ còn lại một màu đen tối, rồi lịm đi giữa đám đông.

"Dạ Lan, Dạ Lan." Đặng Khang đứng ngay bên cạnh, kịp thời ôm lấy cô vào lòng. Ngay lập tức bông cô lên phòng của khách sạn.

Khách mời ở đây cũng được một phen hốt hoảng, bây giờ trông thấy phản ứng như vậy của cô dâu thì thi nhau bàn tán.

Là người bình tĩnh nhất lúc này, Thiên Phúc ra lệnh bắt giữ mấy kẻ phá rối kia, sau đó với vai trò là người quản lý của Đặng Khang, đứng ra thu xếp mọi việc.

"Dạ Lan thế nào rồi." Đặt tay lên vai Đặng Khang, Thiên Phúc hỏi, ánh mắt lo lắng nhìn người con gái sắc mặt vẫn trắng bệch, nằm dưới giường kia.

Đặng Khang cũng ánh mắt buồn bã nhìn cô, tự trách: "Đều tại anh, nếu không phải vì kết hôn với anh cô ấy sẽ không phải chịu đa kích như thế."

Thở dài một cái, Thiên Phúc ôm lấy Đặng Khang vào lòng, an ủi: "Yên tâm đi, em đã cho người điều tra rồi, sẽ sớm bắt được thủ phạm thôi, đừng lo lắng nữa, nghỉ ngơi đi."

"Anh..."

"Ngoan, nghe lời đi, em sẽ ở đây, khi nào Dạ Lan tỉnh sẽ báo với anh." Nói rồi đẩy Đặng Khang về phía ghế sofa.

Bàn tay nắm chặt tay của Thiên Phúc, Đặng Khang từ từ chìm vào giấc ngủ hết như một đứa trẻ sau một ngày chơi đùa mệt mỏi.

Sáng ngày hôm sau, trên trang nhất của các tạp chí, đều đăng tải hình ảnh cũng như nội dung về lễ cưới của nam ca sĩ Đặng Khang tối ngày hôm qua, với tựa đề "Vòng hoa chúc em hạnh phúc", cùng những lời bình luận và những ý kiến trái chiều:

"Tặng vòng hoa ư? Chắc chắn là bạn trai cũ của cô dâu rồi."

"Là người ăn danh, muốn gắp anh ta để hỏi rõ mọi chuyện quá đi."

"Đúng vậy, tò mò quá đi."

"Chắc đối xử tệ bạc với người ta, nên bây giờ kết hôn mới có kết cục như vậy."

"Nhìn cô ta chẳng có điểm nào xứng với anh Đặng Khang cả."

"Ôi chồng của em, sao anh khổ đến vậy, sao không chọn em mà lại chọn loại phụ nữ như thế."

"Thương anh quá, chồng của em."

"..."

Toàn là những lời mắng chửi Dạ Lan, không thì cũng là muốn tra ra ai là chủ nhân tặng vòng hoa đó. Đọc xong những lời bình luận trên mạng ấy, Đặng Khang tức giận đóng laptop lại.

Trông thấy Thiên Phúc vừa từ bên ngoài trở về, thì vội vàng chạy đến, sốt sắng hỏi: "Thế nào rồi?"

Ngồi xuống ghế, nét mặt Thiên Phúc cũng tiêu tụy đi nhiều sau một đêm không ngủ, mệt mỏi nói: "Em đã ngăn chặn được mấy tờ báo lớn, còn mấy tạp chí lá cải thì không còn cách nào để bịt miệng bọn họ."

"Anh biết rồi, em cũng vất vả nhiều rồi, trông sắc mặt này, có giống bà lão năm chục tuổi không, mau về phòng nghỉ ngơi đi."

"Tệ vậy sao?" Thiên Phúc nghe nhắc đến nhan sắc thì vội vàng chạy vào nhà tắm, soi gương kiểm chứng, nói vọng ra: "Làm gì có, anh lừa em"

Trông thấy bộ dạng đáng yêu đầy của Thiên Phúc, Đặng Khang nhìn theo vừa cười, vừa lắc đầu, mọi muộn phiền trong chốc lát như được lắng xuống chút ít.

Nằm quay lưng về phía họ lúc này, trong sâu thẳm ý nghĩ của Dạ Lan vẫn là những hình ảnh kinh hoàng của tối hôm qua, vết thương vừa ngưng rỉ máu nay lại âm ỉ. Cô chợt nhận ra rằng, có những chuyện, thời gian có qua đi dù là mười năm hay hai mươi năm, vết sẹo trong quá khứ cho đến hiện tại vẫn có thể sưng tấy và rỉ máu.

London...

Để Dạ Lan được khây khóa, tránh bị phiền nhiễu bởi mấy chuyện kia, Đặng Khang lấy cớ về thăm mẹ mà cùng cô và Thiên Phúc bay sang Anh.

Bà Quyên dù là người Việt, nhưng từ lâu đã theo chồng sinh sống ở nước ngoài, cho nên trong suy nghĩ đối với những chuyện om sòm trên mạng của con dâu gần đây cũng chẳng để tâm cho lắm. Chỉ nhắc nhở cô từ nay về sau mọi cử chỉ, hành động nên chú ý trước mắt công chúng hơn, tránh để ảnh hưởng đến hình ảnh của Đặng Khang. Bởi đối với suy nghĩ của một người mẹ, bà luôn ưu tiên cảm nhận của con trai mình, vậy nên sẽ ủng hộ sự lựa chọn của Đặng Khang mà chấp nhận người con dâu này.

Bà Quyên dường như cũng rất ưng ý với Dạ Lan, bởi qua vài ngày tiếp xúc, bà cảm nhận được sự dịu dàng, biết quan tâm, chia sẻ và những đức tính tốt mà một người vợ cần có, hơn nữa Dạ Lan còn có tài nấu ăn rất hợp khẩu vị, đến chồng bà là người nước ngoài mà còn phải tâm đắc với những món do cô làm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tinh Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dự tiệc xa hoa (cơn ác mộng)

Mặc trên người bộ đầm đuôi cá màu tím trang nhã, kết hợp với bộ trang sức làm từ đá quý nằm trong bộ sưu tập trang sức hot nhất mùa hè năm nay, Dạ Lan đứng trước mặt hai người đàn ông đang ngơ ngác kia, ngại ngần hỏi: "Ồn không?"

"Rất đẹp." Đặng Khang giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

Thiên Phúc thì lại nhíu mày, đưa tay lên vuốt cằm đắm chiêu suy nghĩ, sau đó bước vòng ra phía sau Dạ Lan, tay cầm lấy sợi dây siết chặt thêm.

Bị thắt chặt phần lưng, hô hấp đối với Dạ Lan có phần khó khăn hơn, hét toáng lên: "Anh làm cái gì vậy, muốn tôi tắc thở sao?"

Chẳng bận tâm mấy lời kêu ca đó, Thiên Phúc xoay cô một vòng, sau đó trưng ra bộ mặt hài lòng: "Thế này mới coi là ổn, có khe rãnh hơn một chút." Nói rồi nhìn vào phần ngực của Dạ Lan một cách hết sức lộ liễu.

Mặt Dạ Lan đứng trước ánh nhìn này chợt đỏ bừng lên, nói với Thiên Phúc bằng cái giọng cảnh cáo: "Này, tôi biết anh không có hứng thú với tôi, nhưng

ánh mắt này có phải quá thất lễ hay không?"

"Xem cô đỏ mặt kia, là ai ngày thường hay chọc tôi hả?" Thiên Phúc càng được đà trêu chọc cô thêm.

Vớ ngay chiếc gối trên ghế, Dạ Lan quăng về phía Thiên Phúc nhưng Thiên Phúc né được, tức mình Dạ Lan xách váy rượt Thiên Phúc khắp phòng: "Anh chết chắc rồi."

Cả hai kẻ rượt, người chạy làm lộn xộn khắp căn phòng. Đặng Khang ngồi ở đó trông thấy cảnh tượng này mà thầm ước bản thân có năng lực siêu nhiên, đóng băng khoảnh khắc này. Nhớ lại năm đó, anh cùng Dạ Lan học chung một lớp, sau một lần bại dưới tay cô đã gần như bị cô thu hút, lâu dần nói chuyện hợp nên trở thành bạn thân thiết, tính tới bây giờ cũng đã mười năm. Từng quen biết khi cô còn là một cô gái ngây thơ, bất cứ lúc nào cũng có thể bật cười, và rất dễ xúc động dù chỉ là một việc nhỏ nhặt nhất. Trông chừng cô có thể mãi là cô gái vô tư, yêu đời như thế nếu như không có người mang tên Tường Quân đó bước vào cuộc đời cô. Trông thấy cô thay đổi như hiện tại, anh đã từng tự trách bản thân không biết bao nhiêu lần, tự nhủ với lòng nếu đã không thay đổi được quá khứ, vậy thì bằng mọi giá anh phải ngăn không cho quá khứ tiếp diễn.

"A."

Tiếng kêu của Dạ Lan kéo Đặng Khang trở về thực tại, còn chưa kịp phản ứng thì Thiên Phúc trông thấy vậy cũng ngừng chạy, lao đến đỡ Dạ Lan dậy: "Không sao chứ?"

"A a a." Lần này lại là tiếng kêu oai oái của Thiên Phúc.

Dạ Lan lưu manh, ngay lập tức đợi Thiên Phúc đến gần vội chớp lấy thời cơ, tóm lấy tai ai kia mà nhéo: "Không chạy nữa sao? Xem lần sau anh còn dám nhìn tôi với ánh mắt háo sắc đó nữa không?"

"Không dám, không dám nữa." Thiên Phúc nhăn nhó, quay sang Đặng Khang xin trợ giúp.

Buông tai Thiên Phúc ra, Dạ Lan trưng ra bộ mặt hài lòng: "Coi như anh biết điều, xem lần sau còn giỡn mặt với tôi nữa không?" Nói xong, Dạ Lan tiện tay với lấy chiếc áo choàng, cùng túi xoay người đi ra phía cửa, bước đi như một đại minh tinh, vừa đi vừa nói: "Em đi đây, chúc hai người một buổi tối vui vẻ."

"Chúc em đi dự tiệc vui vẻ." Đặng Khang vui vẻ nói với theo, sau đó kéo Thiên Phúc vẫn đang đứng đó xụ mặt, xoa xoa chiếc tai đang đỏ lên kia.

Kéo Thiên Phúc vào lòng, Đặng Khang vỗ về, ai đó nằm trong lòng người mình yêu liền cảm thấy yên bình, nhưng giọng có hơi hờn dỗi, trách Dạ Lan: "Con bé này ra tay độc ác quá đi."

"Anh cũng quen biết Dạ Lan sau một trận đòn như từ của cô ấy. Đã bảy năm rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy Dạ Lan mở lòng, trêu đùa cùng ai đó"

"Thật sao? Nhưng em vẫn cảm thấy, Dạ Lan cô ấy có chút hơi kỳ lạ." Thiên Phúc ngẩng lên, tỏ vẻ hiếu kỳ.

Đáp lại ánh mắt ấy, Đặng Khang nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi kể bằng chất giọng ấm áp của mình, đưa Thiên Phúc cùng trở về quãng thời gian quá khứ của mình và Dạ Lan.

.....

Tại khách sạn thuộc đẳng cấp năm sao tại London, nơi đang diễn ra một buổi tiệc mang tính chất giao lưu của tầng lớp thượng lưu. Không gian trang hoàng, lộng lẫy, từng cặp đôi cùng diu dặt nhau theo điệu nhạc, và điều rất dễ nhận thấy ở đây là ai ai cũng mặc lên người những bộ đồ hàng hiệu đắt giá nhất, hận không thể mượn những bộ trang phục này để chiếu cáo với thiên hạ rằng tôi có bao nhiêu tiền.

Theo chân bà Quyên bước vào nơi như vậy, Dạ Lan cũng là lần đầu đến những nơi như vậy nên có chút không tự nhiên, dường như đọc được suy nghĩ của cô, bà Quyên đặt bàn tay mình lên bàn tay đang hết sức căng thẳng của Dạ Lan thay cho một lời trấn an. Được tiếp thêm dũng khí, Dạ Lan sải bước tự tin hơn.

Hai người phụ nữ xinh đẹp, kèm theo khí chất quý phái tỏa ra từ người họ, chẳng mấy chốc đã thu hút ánh nhìn của mọi người. Bà Quyên trong giới thượng lưu này, không ai là không biết đến bà với vai trò là phu nhân của ngài Jones, một thương nhân nổi tiếng trong lĩnh vực đá quý. Nhưng còn cô gái đi bên cạnh là ai? Bởi nghe nói ngoài người con trai đang sinh sống tại quê mẹ, bọn họ đều không có họ hàng thân thích nào cả. Tiếng bàn tán bắt đầu:

"Nhìn bộ trang sức cô gái đó mang trên người đi, nghe nói là bộ sưu tập mới nhất mùa hè năm nay đấy."

"Đeo bộ trang sức đó trên người ắt hẳn thân phận không hề đơn giản."

"Ghen tỵ quá đi."

"..."

Dẫn theo Dạ Lan đi chào hỏi những người bạn của mình, đi đến đâu bà Quyên cũng đều vui vẻ giới thiệu đây là con dâu của mình, với bà đây là một điều đáng tự hào, nhưng trái ngược với thái độ đó của bà Quyên, Dạ Lan lại càng cảm thấy hổ thẹn, cô rất không thoải mái với những ánh nhìn như dao găm của những người xung quanh đang dán lên người mình, dần ông thì hận không thể dùng ánh mắt để lột bỏ lớp vải trên người cô để chạm đến thân hình xinh đẹp kiều diễm, còn đàn bà hận không thể dùng ánh mắt biến thành tia laser cắt đứt những trang sức cô đang đeo trên người.

Tiến lại gần phía họ là một đám phu nhân người ngoại quốc, họ nhìn Dạ Lan với ánh nhìn soi mói và chẳng mấy thân thiện, bởi đa số bọn họ đều ngày đêm mơ mộng sẽ gả được con gái nhà mình làm dâu nhà Jones.

Một trong số đó tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nói bằng thứ tiếng bản địa: "Ồ, phu nhân ngài Jones, đây là con dâu của bà ư? Chắc hẳn là người Việt."

"Rất xinh đẹp." Một phu nhân khác khen ngợi.

Bà Quyên cũng chỉ cười rồi đối đáp cho qua chuyện theo đúng chuẩn mực xã giao, bởi bà thừa hiểu trong cái xã hội này, thái độ của người khác đối với mình ra sao luôn phụ thuộc vào túi tiền của mình, mọi thứ khác tất cả chỉ sắc màu giả dối.

"Chị Kim." Bà Quyên gọi tên một người phụ nữ nào đó thân thiết, rồi nhanh chân bước lại gần người phụ nữ đó.

Nghe trong giọng điệu của bà Quyên, Dạ Lan không khó nhận ra sự thân thiết giữa hai người, nhưng khi càng đến gần người phụ nữ kia, Dạ Lan cảm nhận được mặt đất dưới chân mình đang rung chuyển. Người phụ nữ đó, lẽ nào trái đất lại nhỏ bé đến vậy?

...

"Cầm lấy số tiền này và cả nghiệp chướng trong bụng của cô nữa, lập tức rời khỏi nơi này, cả đời đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa." Gần như ném tám séc có ghi những con số dài dằng dặc vào mặt cô gái trẻ, vị phu nhân đã ngoài 40, gương mặt mang vẻ đẹp của cao quý, nhưng những lời nói mang hàm ý khinh miệt và xua đuổi cô gái đang quỳ rạp dưới đất.

Nước mắt đã chảy làm nhòe đi gương mặt non nớt, xinh đẹp, nhìn xuống chiếc bụng, nơi đang chứa đựng một sinh linh sắp chào đời, kết quả của tình yêu ngọt ngào, nghĩ đến đứa trẻ sẽ không có cha, cô gái trẻ lại một lần nữa liều mình cầu xin, lao đến ôm lấy chân vị phu nhân kia: "Phu nhân, cầu xin bà cho con gặp anh ấy, con con sinh ra không thể không có cha, phu nhân con dám lấy danh dự của mình ra để đảm bảo đứa trẻ này mang trong mình dòng máu của anh ấy, phu nhân cầu xin bà,..." Tiếng nói hòa cùng tiếng khóc, thật khiến người ta sinh lòng thương cảm, nhất là trong khung cảnh một cô gái đang bụng mang dạ chửa, quỳ gối cầu xin như vậy.

Nhưng vị phu nhân này từ năm 25 tuổi, cái độ tuổi đáng lẽ ra đang chìm đắm trong tình yêu đẹp đẽ và hạnh phúc vô bờ, thì chồng bà ta lại rời bỏ bà ta để đến một thế giới khác, một mình gồng gánh sản nghiệp chồng để lại, một người phụ nữ yếu đuối, thời gian đã khiến trái tim bà ta trở nên chai sạn. Để đứng vững trên thương trường, bà ta tự bắt ép bản thân trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn và không hề mềm lòng trước bất cứ điều gì, kể cả là điều ngay trước mặt.

"Buông ra." Lời nói lạnh đến thấu xương, được rít lên khiến cô gái trẻ đang ôm chân bà ta chân tay bỗng chốc rụng rời, nhưng vẫn cố bám trụ, vẫn cố liều mình cầu xin: "Phu nhân, cho dù người ghét bỏ con cũng xin người thương đứa trẻ này, nó thực sự là cháu của bà, xin bà thương tình cho đứa trẻ có cha."

"Cháu ta, cốt nhục nhà họ Hoàng ta có thể tùy tiện để một đứa con gái thấp hèn như cô sinh ra hay sao?" Nói xong bà ta vùi một cô gái trẻ, từ khi chất cho đến ăn mặc đều sắc màu quý tộc, kéo cô này đến bà ta hỏi cô gái trẻ đang khổ sở dưới đất: "Cô thấy cô gái này thế nào."

"Rất xinh đẹp." Cô gái trẻ trả lời một cách thành thật và ngây ngốc.

"Còn gì nữa." Vị phu nhân kia gắng hỏi tiếp, thái độ vẫn lạnh te.

"Cao quý." Cô gái trẻ cúi đầu.

"Chỉ hai điểm này thôi, người như cô cả đời cũng không sánh nổi, vậy tư cách gì mà đòi đặt chân vào cửa nhà này, nếu là người khôn ngoan mau cầm lấy số tiền này, vĩnh viễn rời khỏi đây và đừng dính dáng gì đến con trai tôi nữa, bằng không tôi sẽ khiến cô hối hận." Những lời nói lạnh thấu tận xương tủy khiến cô gái trẻ toàn thân tê liệt, ngồi xụi lơ dưới đất. Những người làm đứng gần đó và cả cô gái kia, tất cả đều không hện mà dành cho cô gái trẻ cái nhìn đầy khinh thường, bởi trong suy nghĩ của bọn họ, cô so với bọn con gái muốn trèo cao, hám tiền, thực dụng thì không hề khác biệt.

Như một cái xác không hồn, cô cố đuổi theo vị phu nhân kia vừa chạy vừa khóc lóc cầu xin, bởi cô biết người phụ nữ đó chính là hi vọng cuối cùng của cô và đứa trẻ trong bụng, nhưng khi cô đuổi theo, một gót giày cùng ánh mắt ghen ghét, toan tính nhắm về hướng cô.

"Ầm." Một âm thanh đau đớn, cùng tiếng hét vang lên nghe đến xé lòng.

Đau... đau quá.

Cô gái trẻ chỉ kịp cảm giác như thế rồi trước mắt mọi thứ tối đen, cô nằm dưới sàn đá cẩm thạch lạnh lẽo, từng dòng máu nóng ầm từ cơ thể cô chảy loang ra, tựa như những con rắn nhỏ trườn trên nền đá, đỏ thẫm

...

Con ác mộng bao nhiêu năm qua cô vẫn cố gắng xóa đi, nay lại hiện hữu ngay trước mặt, Dạ Lan bước từng bước lao đảo đi về phía trước, vịn chặt vào tay bà Quyên, cố hít thở điều chỉnh lại tâm trạng đang run rẩy của chính mình.

Bà Quyên đối với hành động này của con dâu chỉ nghĩ là do Dạ Lan căng thẳng.

Cụm ly xong, bà Kim vui vẻ liếc sang cô gái đi cùng bà Quyên: "Đây là con dâu chị sao?" Nhận ra người trước mặt, nụ cười trên môi bà Kim bỗng dừng tắt ngấm, thay vào đó là sự lạnh lùng đến tận nhẵn vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí của Dạ Lan.

"Phải, chúng nó vừa mới kết hôn, vài hôm trước có bay sang đây thăm tôi." Bà Quyên vẫn giữ nguyên thái độ vui vẻ giới thiệu về con dâu.

Quay sang Dạ Lan, bà Quyên vừa nói vừa chỉ tay về phía bà Kim giới thiệu: "Đây là cô Kim, ở trong nước nắm trong tay mạch máu của ngành thời trang, cũng là đối tác làm ăn của bố con."

"Chào cô." Dạ Lan lấy hết dũng khí, cúi đầu thốt ra hai chữ.

Đáp trả Dạ Lan vẫn là cái nhìn đầy khinh thường như năm nào, khiến cô cứ đối diện với ánh nhìn đó lại co rúm người lại.

"Phu nhân Jones, chọn vợ cho con trai cũng cần lựa chọn kỹ càng, trên đời này không thiếu gì loại con gái vì tham vinh hoa, phú quý, thân phận thấp kém nhưng vẫn muốn trèo cao đâu." Ghé vào tai bà Quyên, bà Kim thì thầm những lời như truyền đạt lại kinh nghiệm xương máu, trước khi rời đi bà ta không quên ném cho Dạ Lan một cái nhìn.

Bà Quyên cũng cảm thấy khó hiểu, đưa ánh mắt có chút hoài nghi, cùng thăm dò nhìn con dâu.

Dạ Lan không trốn tránh, nhưng từ hai hốc mắt đã nhuộm màu đỏ từ bao giờ.

Là một người phụ nữ tinh tế, bà Quyên ngầm đoán ra được phần nào câu chuyện, không hỏi gì thêm nữa, tâm trạng đi dự tiệc cũng chẳng còn, bà kéo theo Dạ Lan rời khỏi nơi xa hoa nhưng không kém phần phức tạp khiến con người ta tâm trí mệt mỏi ấy.

Không khí trong xe bỗng nhiên trở nên im lặng đến ngột ngạt. Cuối cùng người mở lời trước vẫn là bà Quyên: "Con quen vị phu nhân đó sao?"

Mắt vẫn không rời khỏi cánh cửa, Dạ Lan chỉ đáp một tiếng nhẹ bằng: "Vâng."

"Xem ra quan hệ không được tốt." Bà Quyên vẫn tiếp tục thăm dò, để đi tìm những đáp án cho một mớ những câu hỏi đang hiện hữu trong đầu lúc này.

Quay đầu lại đối diện với ánh mắt quyền rũ nhưng đang mang sắc thái của sự hiếu kỳ kia, Dạ Lan chưa chút nói: "Cuộc đời con sẽ không mơ thấy những con ác mộng, nếu như không gặp vị phu nhân đó." Dứt lời, mọi cố gắng ngăn chặn những giọt nước mắt đều vô ích, từng giọt nước mắt nóng ẩm cứ thế lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp.

Từ sau khi chuyện đó xảy ra, cho đến khi gia đình gặp phải biến cố, một thân con gái yếu đuối, không phải dựa dẫm vào bất kỳ ai, có thể ngẩng cao đầu sau bao nhiêu sóng gió cho đến tận bây giờ, Dạ Lan cứ ngỡ cảm xúc của bản thân đã thực sự chai lì, nhưng cho đến hôm nay cô mới nhận ra hóa ra trước giờ cô không hề kiên cường, đó chỉ là cái vỏ bọc cô tự tạo ra mà thôi.

Đưa cho Dạ Lan chiếc khăn tay, không hiểu sao khi trông thấy những giọt nước mắt rơi lã chã trên gương mặt xinh đẹp, đôi vai gầy của cô không ngừng run rẩy khiến bà Quyên không nén nổi thương tâm mà ôm cô vào lòng, vỗ về: "Khóc đi, ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với phụ nữ, phải luôn kiên cường, cho dù sóng gió phía trước có mạnh đến đâu, dù đối cỡ nào cũng không được run rẩy. Cho dù hôm nay có khóc đến trời long, đất nổ, thì ngày mai cũng phải gắng nở một nụ cười thật tươi, con hiểu không?"

"Con hiểu." Dạ Lan đáp trong tiếng khóc nghẹn ngào, sau đó tiếp tục vùi đầu vào trong lòng bà Quyên tìm kiếm sự an ủi. Không còn sự ngột ngạt, khó chịu khi nãy, cảm nhận được hương nước hoa nhẹ nhàng trên người bà Quyên, Dạ Lan bỗng cảm nhận được sự gần gũi đến lạ thường. Bà thật khác xa so với những người cô từng gặp, đặc biệt là người phụ nữ ấy...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trăng mặt vui vẻ chứ?

Trở lại tòa soạn sau một tuần đi nghỉ tuần trăng mật tại London, tâm trạng của Dạ Lan cũng đã lắng xuống đôi chút nhưng dư luận thì ngược lại, bởi vừa mới đặt chân đến cửa tòa soạn, ngay lập tức Dạ Lan đã bị bu lấy bởi đám phóng viên của các tạp chí khác nhau. Xưa nay chỉ quen đuổi theo bu lấy người ta, đôi lại hôm nay bị vây chặt lấy, dưới ánh đèn flash cùng những câu hỏi dồn dập khiến cô choáng váng. Nếu không có chủ biên Lâm xông vào giải cứu, nói mấy lời giải thích thay cô, e rằng Dạ Lan sớm bị hút hết không khí mà ngất xỉu ra đấy.

"Cô ổn cả chứ?" Đẩy tách cà phê lại phía cô, chủ biên Lâm lo lắng hỏi.

Nhận lấy tách cà phê, Dạ Lan đưa lên môi nhấp một ngụm, mỉm cười lắc đầu: "Em không sao, cảm ơn anh."

"Vậy cô cứ ngồi đây nghỉ ngơi lát đi nhé, tôi có việc đi trước đây."

"Vâng, anh cứ đi làm việc của mình đi." Dạ Lan ngồi đó, ánh mắt buồn nhìn theo cái bộ dạng không thể chậm trễ của chủ biên Lâm mà thờ dài. Phải rồi

cho dù xảy ra chuyện gì, thì trái đất vẫn không ngừng chuyển động, còn cô dù trời có sập đi chăng nữa cũng vẫn phải gồng mình mà chống đỡ, chuyện lần này suy đến cùng cũng chẳng có gì to tát đến độ khiến cô bị quật ngã cả.

Sau khi nghĩ thông suốt, Dạ Lan tâm trạng đã thoải mái hơn rất nhiều, quyết tâm dùng công việc để quên đi mọi chuyện.

"Trăng mặt vui vẻ chứ."

Lối hành lang nay càng thêm phần nhỏ hẹp, bởi bị cánh tay to khỏe của Tường Quân chắn lối. Không gian trở lên nhỏ hẹp đến mức Dạ Lan có thể cảm nhận được một mùi hương đã từng quen thuộc của riêng hắn, ánh mắt trong veo nhất thời có phản xạ động, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về vẻ bình tĩnh vốn có.

Nhón chân lên, cô ghé sát tai hắn thì thầm: "Thật không ngờ Tổng biên cao quý của chúng ta lại quan tâm đến đời sống riêng tư của nhân viên đến như vậy, nếu anh đã hỏi, tôi cũng không ngại trả lời ngoài vui vẻ còn rất hạnh phúc nữa."

Ngay lập tức ánh mắt Tường Quân tối sầm lại, hai bàn tay siết chặt, kéo Dạ Lan vào một căn phòng trống gần đó, Tường Quân giữ chặt hai tay cô, dùng sức mạnh của mình gần như muốn dán cả người cô lên tường.

"Anh điên rồi sao? Bỏ tôi ra." Hoảng loạn Dạ Lan gắt lên, mọi hành động phản kháng của cô là vô ích, càng giãy dụa, từ cổ tay lại truyền đến từng hồi đau nhức.

Đưa tay bóp lấy chiếc cảm nhỏ nhắn của Dạ Lan, Tường Quân cười chua xót, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn cô thốt ra những lời buốt giá: "Phải, tôi vì người như cô mà điên rồi."

Hơi thở nam tính quen thuộc, hòa lẫn không khí phả vào mặt, một lần nữa khiến Dạ Lan trở lên bối rối, mọi cố gắng khống chế cảm xúc trước hắn dường như bị lung lay, đôi mắt trong veo với hàng mi cong dài, run run nhìn hắn, có lẽ ý chí của cô sắp bị những lời nói cộng hành động này của hắn làm cho sụp đổ.

"Hạnh phúc, cô thật bản thủ, với thằng đàn ông nào cũng nói ra hai từ đó dễ dàng đến vậy sao?"

Đầu óc còn đang u mê của Dạ Lan như được tạt một gáo nước lạnh, khiến cô sực tỉnh hoàn toàn.

Trông thấy vẻ mặt đang cố kìm nén sự giận dữ đến độ nổi cả gân xanh của hắn lúc này, tự dưng cô rất muốn bật cười thật to, cô có thể hiểu là hắn đang ghen không? Người như hắn ngay đến tình yêu của mình cũng chẳng thể bảo vệ được, vậy thì dựa vào đâu mà ghen, dựa vào cái gì mà nói cô bản thủ.

Trước giờ chỉ có hắn đem lại cho người khác sự sợ hãi, nhưng sự im lặng của Dạ Lan luôn khiến hắn hoang mang, bởi lúc đó hắn không biết ẩn sâu trong đôi mắt trong veo ấy, cô đang nghĩ gì, trong đôi mắt đó một phần nhỏ nào dành cho hắn hay không?

Tường Quân muốn phá vỡ không khí im lặng khiến lòng hắn bức bách đến phát điên này, hất mạnh tay, hắn khiến Dạ Lan ngã nhoài ra đất, bàn tay trắng nõn vì chà mạnh với mặt đất mà rớm máu.

Vết máu trên tay Dạ Lan như dao cứa vào tim hắn đau nhói, ngồi xuống cạnh Dạ Lan hắn luống cuống rút ra chiếc khăn tay, bịt chặt vào vết thương, giọng gào nói ra hai từ "xin lỗi".

Nếu đổi lại là Dạ Lan của bảy năm trước, có lẽ đã bị sự luống cuống cùng vẻ mặt hối lỗi của hắn làm cho cảm động, nhưng sau từng ấy chuyện, sự cảm động nó đối với cô thật xa xỉ.

Gạt phắt tay Tường Quân ra, Dạ Lan loạng choạng đứng dậy lùi về sau vài bước, mĩa mai nói: "Đừng động vào tôi, không sợ bản tay sao?"

Siết chặt chiếc khăn trong tay, Tường Quân đứng dậy đi đến trước mặt cô, cười khẩy: "Tôi suýt quên mất, thật hiếm người ý thức được sự bản thủ của bản thân như cô."

Tường Quân xoay người ra phía cửa, đi được vài bước thì đột nhiên quay lại: "À phải rồi, chiếc khăn này tôi cũng đã dùng chán rồi, cũng nên vứt bỏ đi thôi."

"Rầm"

Cửa được đóng lại một cách thô bạo, đủ để biết hắn tức giận đến cỡ nào. Liếc nhìn xuống chiếc khăn lụa, màu đỏ vừa bị đem vứt bỏ dưới đất, khỏe môi Dạ Lan khẽ cong lên, nở một nụ cười chua chát. "Vứt bỏ." Điều đấy chẳng phải hắn đã làm từ lâu rồi hay sao?

.....

Vừa bước ra đến bên ngoài, Dạ Lan đã thấy mấy đồng nghiệp túm tụm lại bàn tán với nhau:

"Các cô nghe nói gì không, tòa soạn ta sẽ có thêm một nhân viên mới."

"Nghe nói người này là đích thân Tổng biên tuyển dụng, hơn nữa ngoại hình rất xinh đẹp."

"Thật sao? Nói vậy chắc quan hệ không hề tầm thường rồi."

"Phen này nhiều người vỡ mộng rồi."

"..."

Chẳng để tâm đến chuyện này, Dạ Lan ngồi vào chỗ làm việc của mình, đưa tay với lấy chiếc bình xịt nước, xịt xịt vài cái vào bụi xương rồng nhỏ, sau đó vui đầu vào công việc. Bí quyết thành công trong công việc của cô chính là lúc nào cũng chuyên tâm, ở trong công ty Dạ Lan được mệnh danh là "nữ hoàng không buồn chuyện", vì thực tế cô chưa từng dành thời gian đứng tán dóc với một đồng nghiệp nào, thay vào đó cô giúp họ mua cafe, photo tài liệu,..., dĩ nhiên điều này đã giúp Dạ Lan dành được sự ưu ái của đồng nghiệp.

...

Đưa tay lên, Dạ Lan thích thú ngắm nhìn ánh nắng nhàn nhạt màu mật ong cuối ngày, rồi như một thói quen khó bỏ khi đi dạo trên lề đường cô lại cúi nhặt một chiếc lá, kẹp vào cuốn sổ.

Tít tít tít...

Tiếng còi phát ra inh ỏi từ chiếc ô tô khiến Dạ Lan đưa mắt nhìn ra hướng đó, hạ cửa kính xe Thiên Phúc thò đầu ra thúc giục: "Nhanh lên bà cô, chúng ta còn đi siêu thị nữa đây."

Dạ Lan nhìn người kia bĩu môi: "Tôi đâu có già đến vậy, hơn nữa anh là ma đói hay sao mà cứ hề gặp tôi là kêu đói nặng lên vậy?"

"Có thực mới vực được đạo, không phải sao? Lên xe." Cửa xe khép lại, chiếc xe thể thao lao vút đi, thổi bay đám lá khô.

...

Bữa cơm ba người, hai đàn ông, một phụ nữ dường như hơn một năm nay đã trở thành hình ảnh quen thuộc trong căn biệt thự của Đặng Khang. Còn về Thiên Phúc, từ sau khi nghe được câu chuyện của Dạ Lan, thái độ của cậu ta đối với cô có lẽ phải hình dung bằng sự thương cảm.

"Woa, tình nhân và vợ cùng song kiếm hợp bích, nhìn có vẻ hấp dẫn đây." Đặng Khang vừa tấm xong, bước ra đã bị thu hút bởi hương vị của các món ăn, nhanh như gió bay đến bàn ăn, đưa tay bốc thử một miếng cho vào miệng.

"Bốp." Dạ Lan tay cầm đũa không nê hà, đập mạnh vào tay ai kia.

Xoa xoa cái tay bị đau, Đặng Khang mang khuôn mặt chỉ trực khóc nhìn sang cứu tinh, ai ngờ Thiên Phúc nhún vai ra vẻ không quan tâm, tình bơ nói: "Em vất vả nấu cả tối còn chưa được miếng nào."

Đặng Khang có cảm giác mình bị cô lập, uất ức chỉ mặt hai người kia, nói: "Được lắm, hai người làm phản phải không?"

"Thôi được rồi, bớt diễn sâu đi anh." Gạt tay Đặng Khang ra, Dạ Lan xoay người trở lại bếp bê ra những món cuối cùng.

Trở về nhà sau một ngày làm việc, lại còn được dùng cơm với những người mình yêu quý quả thực đúng là thành tựu lớn của mỗi người đàn ông, nhìn hai người ngồi trước mặt mình đang tranh luận rất hăng hái, thi thoảng cũng có tranh dành đồ ăn, Đặng Khang không khỏi vui vẻ. Cuộc sống xuôi theo dòng nước chảy, êm đềm như thế này hẳn tham lam mong nó sẽ mãi tiếp diễn.

"Phải rồi, chuyện anh nói với em em đã nghĩ kỹ chưa."

Dạ Lan thu đũa về, hết nhìn Thiên Phúc bên cạnh lại nhìn Đặng Khang, vẻ mặt vô cùng khó xử: "Đặng Khang, vợ chồng nếu làm cùng công ty, em sợ mình sẽ liên lụy anh mất, hơn nữa ước mơ của em là làm MC, tuy bây giờ chỉ có thể làm một phóng viên nhỏ bé, nhưng em sẽ không ngừng phấn đấu, tin chắc tương lai sẽ chạm tới ước mơ."

"..." Đặng Khang mặc dù biết trước câu trả lời, tuy nhiên không tránh khỏi thất vọng, ánh mắt buồn bã nhìn cô: "Không phải vì tên cận bã đó chứ."

"Không phải, em và anh ta đã sớm không còn quan hệ rồi." Dạ Lan lập tức phản bác.

Cảm thấy không khí trở lên ngột ngạt, Thiên Phúc đứng giữa bèn đứng ra phá vỡ bầu không khí này, gấp miếng thịt bò xào vào bát Đặng Khang, nói: "Thôi được rồi, hai người đang ăn mà, mau ăn thôi kẻo nguội mất ngon."

"Gặp khó khăn gì nhớ phải nói với anh, đặc biệt là tên đó, hẳn dám động đến em anh sẽ không tha cho hắn."

"Em biết rồi, cảm ơn anh." Dạ Lan gượng cười, gấp cho Đặng Khang một cọng rau.

"Thịt đầy ra đấy, tại sao lại là rau hả?" Đặng Khang nhìn cọng rau trong bát mà bật cười, kỳ lạ thật mỗi lần hắn giận điều gì đó, chỉ một hành động nhỏ cô cũng khiến hắn hết giận ngay tức thì.

"Rau rất nhiều vitamin đó, anh mau ăn đi." Dạ Lan không ngừng gấp rau vào bát Đặng Khang, còn Đặng Khang thì nhẩn mặt gấp trả vào bát Dạ Lan.

"Này, hai người có thôi đi không hả." Thiên Phúc ngồi cạnh trận chiến này cũng không tránh khỏi bom rơi, đạn lạc, rau bắn cả vào người. Thế rồi tiếng

cười đùa giòn già, ba người như trẻ con mà rượt đuổi nhau, quây tung cả phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tôi làm chủ hay cô làm chủ?

Tỉ tách...

Con mưa buổi sớm khiến Dạ Lan nép mình dưới mái hiên của trạm xe buýt, sốt ruột thi thoảng cô lại đưa tay lên xem đồng hồ, cứ thế này sẽ muộn buổi họp sáng nay mất. Đã vậy, mọi tài liệu, cũng như ý tưởng lần này chủ biên Lâm đều giao cả cho cô.

Đang lúc cấp bách mà chẳng biết làm sao, thì bên cạnh cô vang lên tiếng nói: "Nhìn cô đang rất lo lắng, sợ bị muộn làm sao?"

Dạ Lan quay lại, nhìn người đàn ông chừng tuổi cô, nhưng ăn mặc nhếch nhác, khổ sở đang ngồi ở hàng ghế chờ. Đồi lại là những cô gái khác, với lối ăn mặc sang trọng như cô bây giờ, sớm đã lùi lại mấy bước để tránh bị người đàn ông này chạm phải. Nhưng nhìn người này, cô lại không hề cảm thấy sợ hãi hay khinh bỉ, trái lại cô thấy đồng cảm, bởi cô dường như nhìn thấy được bản thân mình của trước đây. Mỉm cười nhẹ, cô đáp lại theo phép lịch sự pha chút tiếc nuối: "Vâng, sáng nay tôi có buổi họp, nhưng bị lỡ mất chuyến xe đầu tiên."

Người đàn ông tốt bụng lấy trong balo một chiếc ô cũ kỹ, đưa về phía cô, tươi cười: "Tôi luôn ngồi ở đây bán vé số, chiều tan sở quay lại đưa tôi là được."

"Trời đang mưa, anh chẳng lẽ không dùng đến nó." Dạ Lan cảm thấy ái ngại, lúc này mới quan sát kĩ anh ta hơn, liền phát hiện ra trong chiếc áo nhếch nhác rộng thùng thình thò ra chiếc đầu nhỏ nhắn của một đứa trẻ đang ngủ say, cái miệng thi thoảng còn làm động tác nún sữa trông rất đáng yêu. Tuy nhiên nhìn qua gương mặt đứa trẻ thì có lẽ đã phát triển kém hơn so với những đứa trẻ cùng lứa. Trong lòng chợt dâng lên một nỗi xót xa, Dạ Lan đưa ngón tay hơi run run, chỉ vào đứa trẻ, hỏi: "Đây là..."

"À, đây là con trai tôi, nó được 13 tháng rồi, hơi còi đúng không." Người đàn ông cười cười, xoa đầu đứa trẻ một cách cung nệm và tự hào.

"Bé đáng yêu quá." Dạ Lan nhìn chăm chăm đứa trẻ, buột miệng nói. Một lúc sau khi đã điều chỉnh lại tâm trạng, cô cười thật tươi, nói với người đàn ông lạ: "Anh đúng là một ông bố tuyệt vời, dù có khó khăn vẫn không bỏ mặc con của mình." Dạ Lan đưa tay ra xoa đầu đứa trẻ, rồi chợt một cảm giác lưu luyến khiến cô mãi lâu sau mới thu tay về.

"Cảm đi, đừng ngại, tuy nghèo nhưng giúp được ai tôi rất sẵn lòng." Người đàn ông lạ dúi chiếc ô vào tay Dạ Lan, cả khuôn mặt tràn đầy ý cười.

Hóa ra sự cảm thông, quan tâm giữa con người với con người lại ảm áp đến vậy, Dạ Lan đưa tay đón lấy: "Cảm ơn anh." Như nghĩ ra điều gì đó, Dạ Lan lục lọi trong túi của mình, lấy ra một hộp sữa và chiếc bánh bông lan vị kem dâu cô vẫn thích, đưa cho người đàn ông lạ: "Đây là bữa sáng của tôi, anh đừng ngại, dù sao anh cũng cho tôi mượn ô không thể đi lại khi trời đang mưa được."

"Tôi..." Người đàn ông lạ cảm thấy ái ngại.

"Không sao đâu, tôi sẽ mua sau khi đến công ty."

"Vâng cảm ơn cô."

"Nói gì vậy, tôi mới là người nên cảm ơn anh mới đúng, anh là một người tốt." Dạ Lan xem đồng hồ lại lần nữa, ánh mắt lưu luyến mang theo chút cảm xúc khó diễn tả thành lời nhìn đứa trẻ vẫn đang ngủ say, bất kể ngoài kia là những hạt mưa bụi làm ướt tóc bé.

Chỉ vào chiếc ô, cô nói: "Tôi sẽ trả lại anh. Tôi đi đây."

"Chào cô."

"Chào." Thế rồi Dạ Lan bật chiếc ô nhỏ, hối hả chạy dưới màn mưa trắng xóa, trong đầu vẫn còn giữ nguyên hình ảnh hai cha con cô gặp ở trạm xe buýt. Chiếc ô này cô nhất định sẽ trả lại.

Đến được tòa soạn, chân vấy bùn chỉ màu đen của cô đã bị ướt phân nửa, tuy nhiên vì là tối màu cho nên ít ai nhận ra. Cụp chiếc ô lại, vẩy cho ráo nước, cô gấp lại một cách cẩn thận. Chủ biên Lâm đã đứng thấp thòm ở đó ngóng cô có lẽ đã được lúc lâu, thấy Dạ Lan xuất hiện thì lập tức chạy đến: "Mau, tắc đường hay sao mà giờ này cô mới đến, muộn 15 phút rồi."

Dạ Lan cảm thấy thái độ của chủ biên Lâm hôm nay có vẻ gấp gáp hơn mọi ngày, cất chiếc ô vào một góc, cô lấy trong túi ra tập tài liệu, đưa cho chủ biên Lâm, tiện miệng nửa đùa, nửa thật: "Xem anh kìa, có vài lần tôi đến muộn cả nửa tiếng cũng chưa thấy anh gấp gáp như lần này."

"Lần đó khác, sao so sánh được với bây giờ." Nói rồi chủ biên Lâm đánh mắt về phía phòng họp tổ. Xuyên qua tấm kính trong suốt, Dạ Lan trông thấy

một gương mặt anh tuấn, nhưng lạnh băng toát ra đầy vẻ uy quyền của Tổng biên, dọc sống lưng bỗng truyền đến một cảm giác lạnh đến rùng mình.

Không đợi cho cô có thêm thời gian bình tĩnh, chủ biên Lâm đẩy tập tài liệu ề phía cô, xoay người đi: "Vào thôi." Bản thân ông ta lúc này cũng là đang cố tỏ ra bình tĩnh mà thôi.

Đẩy cửa bước vào, tất thấy những ánh nhìn của những người ngồi đây đều dành cho Dạ Lan. Cố gắng ra một nụ cười, cô cúi đầu: "Thật xin lỗi, đã làm mất thời gian của mọi người, tôi sẽ phát tài liệu ngay bây giờ đây ạ."

Hít một hơi thật sâu, Dạ Lan can đảm bước đến đưa tập tài liệu đầu tiên cho Tường Quân, cô cũng thăm phục cái uy quyền mà hắn tạo ra, chỉ ngồi một chỗ thôi mà hắn cũng khiến cả cái phòng này, người nào, người nấy đều đang run lên cảm cấp.

Nhưng tập tài liệu cô đưa chưa kịp đặt xuống bàn, Tường Quân đã đưa tay gạt ra. Cảm thấy khó hiểu trước hành động này của hắn, Dạ Lan quay lại, đúng lúc hai ánh mắt chạm nhau, đã từng thân quen mà cũng rất xa lạ. Giật nảy mình, Dạ Lan thu lại ánh mắt, lúng túng nhìn đi hướng khác. Sao vậy nhỉ, vừa rồi khi chạm vào ánh mắt ấy có phải cô bị ảo giác không khi cô cảm thấy ánh mắt ấy vẫn giống như nhiều năm về trước, chỉ là bị che lấp bởi một làn sương mỏng mà thôi.

"Điều căn bản nhất của một nhân viên đó là đi làm đúng giờ, vậy mà cô ta cũng không làm được, người như vậy chắc chắn tài liệu do cô ta chuẩn bị cũng không đáng xem." Nói xong Tường Quân quay sang phía cô thư ký mà Dạ Lan mới thấy lần đầu.

Cô thư ký trẻ xinh đẹp chỉ nhìn thái độ của hắn là hiểu, gật đầu ngoan ngoãn, cầm sẵn tập tài liệu đã chuẩn bị trên tay đem phân phát cho từng người. Lúc đi ngang qua, cô ả không quên dành cho Dạ Lan một cái nhìn đầy khiêu khích. Còn đồng nghiệp trong phòng, thái độ đối với cô ta cũng thật lạ, người cười tươi, kẻ ăn nói nhỏ nhẹ y như muốn lấy lòng. Cũng chẳng bận tâm đến những chuyện vụn vặt, Dạ Lan đi đến chỗ ngồi của mình cạnh chủ biên Lâm, trong khi mặt ông ta lúc này gần như muốn dán chặt xuống mặt bàn.

Vừa thấy cô chạm xuống ghế, ông ta đã giật tay áo cô, lời nói được nọt qua từng kẽ răng: "Cô nhìn người ta mà học tập, là người mới mà thể hiện thật nổi bật, đầu như cô, thật xấu mặt bộ phận của chúng ta, bị Tổng biên trực tiếp khiển trách như vậy, không biết thời gian tới bộ phận giải trí của chúng ta còn được sống yên ổn hay không nữa."

"Tôi đã phải chạy bộ đến đây đây anh có biết không, gót chân tôi còn đang bị xước đến bật máu đây này, anh tưởng tôi không muốn đến sớm sao?" Dạ Lan nhăn nhó, ngó xuống gót chân của mình mà xót xa. Còn cả thái độ của Tổng biên nữa, lần đầu tiên có người lãnh đạo đánh giá năng lực của nhân viên qua việc đi làm muộn. Nhưng các cụ xưa đã có câu "Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng." Cô trong mắt hắn bây giờ có lẽ đến quét dọn vệ sinh chắc cũng khiến hắn không vừa mắt, thì thử hỏi có việc gì vừa nổi mắt hắn bây giờ.

Lắc lắc cái đầu, Dạ Lan cố xua đi mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, bắt đầu cắm mặt vào nghiên cứu tập tài liệu vừa được phát. Càng đọc, hai đầu lông mày của của Dạ Lan gần như sắp dính lại với nhau, không phải bản thân cô tự tin, nhưng bản tài liệu cô mất công thức cả đêm hôm qua để soạn ra, so với bản tài liệu cô đang đọc lúc này đúng là khác nhau một trời, một vực.

"Các vị, thấy ý tưởng trong này ra sao?" Tường Quân vừa nói, tay miết vào tập tài liệu trên bàn, ánh mắt lạnh băng nhìn một lượt tất cả mọi người trong phòng, rồi dừng lại ở một người vẫn đang chuyển chú đọc.

"Rất hay."

"Độc đáo, rất đáng để triển khai."

"..."

Không hề có đến một ý kiến chê bai, Dạ Lan dù trong lòng không phục, nhưng cô đủ thông minh để hiểu, ý tưởng hay đến mấy không quan trọng, quan trọng là người đứng sau những ý tưởng đó là ai, hay hoặc dở chỉ xếp thứ yếu chứ không mang tính chất quyết định.

"Dạ Lan cô có ý kiến gì không?" Thấy cô vẫn không hề ngẩng đầu, Tường Quân hỏi cô.

Đối với câu hỏi quá đột ngột như vậy, mọi người nhất thời đều dồn ánh mắt về phía cô, nhìn cô như sinh vật lạ khiến Tổng biên phải mất công hỏi lại. Lắc đầu một cách ngây ngốc, Dạ Lan đáp: "Không có ý kiến." Tự dung sao lại hỏi nhân viên quen như tôi làm gì?

Dường như không hài lòng với câu trả lời đó của cô, Tường Quân đập tay xuống bàn: "Vào họp."

Buổi họp tỏ trôi qua trong không khí nặng nề, chưa bao giờ Dạ Lan tham gia một cuộc họp nào mang tầm cỡ quốc gia đến như vậy. Bởi cuộc họp nêu ý tưởng đơn thuần của tổ nay lại bị nghiêm trọng lên bởi sự có mặt của hắn. Quả thực người có quyền lực thật đáng sợ.

"Mỹ Thy, ý tưởng của chị thật hay."

"Đúng vậy, người đã đẹp, tư chất lại không ai bì kịp."

Mỹ Thy, cô thư ký mới trước những lời ca tụng liền tỏ ra xấu hổ, khiêm tốn: "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ em, từ nay có gì xin các anh chị chỉ bảo em."

"Bọn chị nào dám, tương lai của bọn chị sau này còn nhờ vào em nữa ý chứ."

Dạ Lan phát rùng mình trước những lời nịnh bợ này của mấy chị đồng nghiệp, ôm trên tay đồng tài liệu, cô lên qua đám đông đi về bàn làm việc của mình.

Vang vẳng đằng sau vẫn là tiếng tung hô của đám đồng nghiệp với cô thư ký Mỹ Thy.

"Của cậu này." Dạ Lan tươi cười, đặt tách cafe sữa xuống bàn của Đức, cậu đàn em vào sau cô một năm. Tuy khác giới nhưng họ nói chuyện khá ăn ý, thường ngày cậu em này hay giúp đỡ cô đi xa phòng vấn, đôi lại cô thường giúp cậu ta những việc nhỏ coi như báo đáp.

Vui vẻ, cười híp cả mí, cậu ta đưa tách cafe lên nhấp một ngụm, sau đó gờ ngón tay cái ra tán thưởng: "Cảm ơn, cafe của chị Dạ Lan pha là ngon nhất."

"Cậu thích là được." Dạ Lan ngồi về chỗ của mình, tiện tay với lấy bình nước xịt cho cây xương rồng. Nghe người bán hàng nói, khi hoa này nở thì nguyện ước sẽ thành hiện thực, vậy mà cô đã trồng nó ba năm rồi vẫn chưa mấy may lấy một nụ hoa.

"Dạ Lan, lát em đi phỏng vấn anh xã nhà chị, có gửi gắm gì không?" Đức nhún chân, lao ghế về phía cô, hỏi.

Dạ Lan nghe xong tin này thì vô cùng ngạc nhiên, trước nay tin của Đặng Khang chẳng phải do cô phụ trách sao? Thay đổi từ bao giờ vậy?

"Lịch đổi từ bao giờ vậy?"

"Mới sáng nay, chủ biên chưa báo chị sao? Nhưng yên tâm đi, em sẽ không viết bậy bạ gì ảnh hưởng đến hình tượng của anh rể đâu." Đức vỗ vỗ vai cô, ánh mắt tinh ranh liếc đến chiếc bánh trên bàn Dạ Lan vừa mua. "Tuy nhiên phải có hối lộ." Dứt lời, Đức cầm lấy chiếc bánh bông lan kẹp dâu, trước đây cậu ta không ưa mấy loại bánh ngọt, vậy mà chả hiểu sao từ sau khi gặp Dạ Lan, thứ bánh này lại hấp dẫn cậu ta đến vậy.

Không hề giật lại, dù từ sáng đến giờ cô chưa có gì bỏ bụng, Dạ Lan cười hiền nhìn cậu ta đang nhai nhồm nhoàm cái bánh, thấy cậu ta bị sặc liền đưa cho cậu ta nốt hộp sữa: "Ăn từ từ thôi, nếu thích ngày mai tôi sẽ mua cho cậu."

"Chị nói rồi đấy nha, quân tử nhất ngôn."

"Tứ mã nan truy."

Nói rồi cả hai cùng nhìn nhau bật cười.

Nhưng rồi nụ cười trên môi cả hai người bỗng ngưng lại rồi tắt hẳn khi trông thấy sự xuất hiện của ai đó. Ánh mắt lạnh như muốn đóng băng người trước mặt, Tường Quân ném về phía Đức khiến hộp sữa trên tay cậu ta rơi "bộp" xuống đất, cổ nuốt trôi miếng bánh đang mắc nghẹn trong cổ, cậu ta lắp bắp: "Tổng biên."

Dạ Lan dường như đã quen với vẻ mặt này của hắn, nhú mày khó hiểu, hỏi hắn: "Tổng biên, anh có việc gì giao phó."

Ngưng lại ý chí muốn giết chết kẻ trước mặt, Tường Quân quay sang người còn lại, ra lệnh: "Cô, ba phút nữa đem cafe lên phòng tôi."

"Tổng biên, việc đó hình như anh giao phó nhầm người, tôi..."

Chưa đợi cô nói hết câu, Tường Quân quăng cho cô một lời cảnh cáo, rồi xoay người đi thẳng: "Ở đây, tôi làm chủ hay cô làm chủ."

"Dĩ nhiên là anh làm chủ." Dạ Lan yếu ớt phản bác lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tổng biên, anh còn yêu tôi sao?

"Tổng biên, cafe của anh đây." Dạ Lan đặt nhẹ tách cafe sữa xuống bàn, quệt nhẹ đi mồ hôi trên trán.

Nhấc tách cafe lên ngắm nhìn một hồi, Tường Quân không hề do dự mà trực tiếp quăng nó vào sọt rác: "Không đúng mùi vị tôi cần, pha lại."

Máu đã dồn hết lên mặt, Dạ Lan nhìn người trước mặt, cố nói ra những lời cực kỳ nhẫn nại: "Tổng biên, đây là tách cafe thứ năm, hơn nữa mỗi lần tôi đều thay đổi theo yêu cầu của anh, thậm chí lần này anh còn chưa thử đã quăng vô sọt rác, anh làm vậy có phải hơi quá đáng, không tôn trọng tôi hay không?"

"Cô là đang chỉ trích cấp trên hay sao? Đòi tách khác." Tường Quân vắt chéo chân, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô tỏ vẻ không hài lòng với thái độ cứng đầu của cô.

"Thật xin lỗi, nhưng tôi còn phải đi phỏng vấn, khi khác sẽ rảnh sẽ đổi lại cho anh." Dạ Lan vốn chẳng muốn cùng hắn đôi co, nói xong liền xoay người rời đi.

"Phỏng vấn? Chủ biên của cô chưa báo lại với cô sao?"

Nghe xong câu này, Dạ Lan ngay lập tức quay đầu lại, nhìn hấn với ánh mắt tò vò không hiểu: "Báo? Báo chuyện gì cơ?"

"Tôi đã quyết định chuyển cô sang bộ phận báo Dân trí, xem thái độ của cô xem ra chưa được biết rồi." Vừa nói, những ngón tay thon dài của hấn từng nhịp đều đặn gõ xuống bàn, mắt nhìn cô vô cùng thích thú, chờ đợi phản ứng từ cô.

"Tại sao lại thay đổi, chỉ vì một buổi đi làm muộn hay sao? Tôi nói anh nghe này không phải tôi cố ý, tôi bị nhờ xe thậm chí tôi đã gắng hết sức chạy bộ đến tòa soạn, nhưng kết quả vẫn không kịp." Dạ Lan miễn cưỡng giải thích lí do, mong rằng hấn sẽ cảm thông.

Cô chạy bộ đến đây, mới nghe đến đó mà hấn cảm thấy như vừa nhận được tin có kẻ vừa mới đến nhà hấn trộm đồ vậy, ánh mắt lạnh lẽo lúc này lập tức nhìn xuống dưới chân cô thăm dò. Trông thấy phía gót chân cô đang sưng đỏ, thậm chí có cả vết xước đang rỉ máu lại khiến lòng hấn thêm đau, tuy nhiên vẫn giữ nguyên giọng điệu lạnh lùng của mình hấn hỏi cô, mỗi lời nói đều bước đến, dồn Dạ Lan đến sát cạnh bàn: "Ý cô là cứ nhân viên nào khi trình bày rõ lí do của mình, người làm sếp như tôi cũng đều sẽ xem xét và bỏ qua sao?"

Bị vây hãm, lại kèm theo hơi thở nam tính đang phả vào tai, khiến tâm trạng Dạ Lan trong phút chốc trở lên bấn loạn, mặt nóng ran. Nhưng cô biết hấn là đang cố ý làm như vậy, cô càng hoảng loạn càng đúng ý hấn, luống cuống đẩy mạnh hấn ra, cô trừng mắt: "Tổng biên, xin hãy tự trọng."

Tường Quân cười khẩy, hai tay bỏ túi quần, bình thản nhìn cô: "Tự trọng, tôi tại sao phải tự trọng, nếu phải nói đến tự trọng người nên làm vậy là cô mới đúng, mới kết hôn chưa được bao lâu đã là lời với hết tên đàn ông này, đến đàn ông khác. Sao vậy, chồng cô không đáp ứng nổi cô, hay đây là bản chất thật sự của cô."

"Anh..." Những lời Dạ Lan muốn phun ra đều bị ứ nghẹn ở cổ, cô biết không nên đôi co với hấn, bởi kết quả có ra sao bản thân cô vẫn là người chịu thiệt. Nuốt mấy lời định nói xuống cổ họng, cô lại đeo lên cho mình lớp mặt nạ nguy trang mọi ngày, bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt quyền rũ nhưng lạnh lẽo của hấn: "Nếu anh gọi tôi lên đây để nói về nhân phẩm của tôi thì anh quả là nói đúng rồi đây, tôi đây cũng chẳng có lỗi nào biện minh, còn nếu anh định nói nhân phẩm của tôi sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của tòa soạn thì xin cứ việc sa thải tôi."

Ngay lập tức Tường Quân tóm lấy cổ tay của Dạ Lan lôi lại: "Cô đang thách thức với tôi sao?"

"Tổng biên, anh hiểu sai ý tôi rồi, tôi chỉ là đang nói ra suy nghĩ của chính mình, có người dùng một lí do rất nhỏ nhoi để đánh giá thực lực của nhân viên, thì những việc khác rất có khả năng, ví dụ như Tổng biên bây giờ đang nói đến nhân phẩm của tôi chẳng hạn." Cảm nhận được cảm giác đau ở nơi cổ tay, tuy nhiên Dạ Lan vẫn đứng đó, không kháng cự, không kêu ca, cứ vậy mà bình thản đối diện với hấn.

Kéo mạnh một cái, lần này cả người Dạ Lan được bao trọn trong vòng tay mạnh mẽ như gọng kìm của hấn, lúc này đây cô có thể nghe rõ mồn một tiếng đập "thình thịch" của trái tim hấn nơi lồng ngực. Tâm trạng cô vì thế cũng trở lên rối bời, tại sao cứ mỗi khi gần hấn cô lại rất khó không chế cảm xúc của bản thân, lẽ nào cô không hề hận hấn như cô đã tưởng.

"Không chống đối lại tôi, điều đó rất khó làm hay sao? Chuyện sáng nay chỉ là một ví dụ mà tôi muốn cho em thấy, thuận tôi sẽ được những lợi ích gì, còn chống lại tôi, tôi sẽ khiến em hối hận."

Giọng nói trầm thấp vang lên phía đỉnh đầu, lọt đến tai Dạ Lan lại như tiếng sấm, cô cố giãy giụa nhưng chỉ là tốn công vô ích. Hấn so với nhiều năm về trước, từ một công tử con nhà giàu, chỉ biết ăn và chơi, bây giờ đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông hoàn hảo trong mắt phụ nữ. Dạ Lan có lẽ vẫn còn chút ít hiểu biết về hấn, cô biết bản thân càng ngoan cố, liều mình kháng cự, thì hấn càng nổi lên bản tính muốn không chế, chiếm hữu. Cũng giống như một con mèo đang vờn một con chuột nhỏ vậy.

Thấy cô ngừng kháng cự, Tường Quân nở một nụ cười hài lòng, tham lam ôm chặt cô hơn, hít hà mùi hương trên tóc cô. Không phải mùi nước hoa đắt tiền, hàng hiệu, nhưng không hiểu sao mùi hương này bao năm nay vẫn khiến hấn say mê và khó buông bỏ đến vậy, giọng nói hấn đột nhiên trở lên dịu dàng:

"Dạ Lan, ly hôn với tên đó đi, chúng ta làm lại từ đầu."

"Dạ Lan, sao không nói gì, là đang suy nghĩ lời anh nói có đúng không?" Thấy cô im lặng, hấn cảm thấy hơi lo liền buông cô ra. Ngay lập tức nhận được vẻ mặt đang rất khó xử vì đang cố kìm nén cảm xúc nào đó trong cô.

Đôi vai gầy của cô run lên vì đè nén cảm xúc, nhưng lúc này Dạ Lan bật cười, cô vừa nghe được một câu chuyện tiếu lâm, bất giác hỏi hấn: "Tổng biên, anh còn yêu tôi sao?"

Thấy hấn vẫn nhìn mình không phản ứng gì, cô nói tiếp: "Hóa ra anh bắt tôi pha cà phê là để tìm lại hương vị mà anh từng thích sao? Lần đầu tiên anh chê đắng, lần thứ hai nói là quá ngọt, lần thứ ba anh nói cần thêm đường, lần thứ tư anh nói cà phê quá nóng. Nhưng tôi cũng phải nói thật với anh điều này, cả bốn lần đó tôi đều dùng cách thức y như nhau."

"Cô nói cái gì?" Tường Quân vô cùng bất ngờ, nhìn Dạ Lan đầy nghi hoặc. Cả bốn lần đều pha y như nhau sao? Cô đang giỡn hấn có đúng không?

Cầm lấy tay hấn, Dạ Lan ngẩng lên, thái độ của cô đột nhiên trở lên nghiêm túc khiến hấn cảm thấy lo lắng: "Ngay lúc này, tôi cảm tay anh anh có cảm thấy giống với ngày đó không?"

"Cả thế này." Cô chủ động ôm hấn.

"Và thế này nữa." Cánh môi hồng mềm mại của cô khẽ chạm nhẹ lên môi hấn.

Từ khi gặp lại đến giờ, đây là lần đầu tiên cô chủ động gần, khiến tâm tình của Tường Quân bây giờ nhất thời trở lên bất loạn, hẳn trong mắt phụ nữ luôn là liều thuốc độc chết người và luôn giữ quyền chủ động, còn cô trong hẳn lại chính là liều thuốc độc chế ngự cả tâm hồn và thể xác hẳn.

"Không có đúng không?" Thấy hẳn vẫn không có phản ứng gì, Dạ Lan càng cho rằng suy đoán của mình là đúng, hẳn chỉ là muốn trả thù cô mà thôi, hẳn đâu biết để làm được những hành động như vừa rồi cô đã phải mất bao nhiêu dũng khí:

"Tường Quân, trải qua nhiều năm như vậy chẳng lẽ anh vẫn không hiểu, có thể mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi cả, nhưng còn tình cảm một khi đã mất đi rồi, miễn cưỡng tìm lại cũng chỉ như tách cà phê này, vĩnh viễn không thể tìm lại hương vị ban đầu. Hơn nữa tôi cũng đã kết hôn." Cô nhìn hẳn bằng ánh mắt mang theo chút tiếc nuối, chút yêu thương cũng có cả oán giận, rất lâu sau mới buông tay hẳn ra mà xoay người đi.

Câu nói sau cùng thốt ra từ miệng cô nhẹ bằng là vậy, tại sao khi hẳn nghe thấy lại ngay lập tức chuyển thành một thứ vũ khí rất lợi hại, đã kích hẳn đến vậy. Ngồi thụp xuống ghế, đôi mắt quầng rừ giờ mang theo cả nét u buồn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã khép, nơi mà vừa có bóng dáng người phụ nữ mình yêu đi khỏi.

Tiếng gõ cửa làm hẳn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, lạnh lùng vọng ra: "Vào đi."

Mỹ Thy vừa bước vào đã tinh ý nhận ra tâm trạng của vị Tổng biên trẻ tuổi, phản ứng khó hiểu hôm buổi họp, cộng thêm tâm trạng bây giờ của Tổng biên, cô ta ngấm ngấm đoán được mối quan hệ mập mờ giữa Tổng biên và người vừa mới đi ra.

"Tổng biên, đây là những bài viết đã chọn lọc theo chủ đề, mời anh xem qua." Đặt tài liệu xuống bàn, Mỹ Thy cố ý cúi thấp để lộ vòng một căng tròn, nóng bóng: "Tổng biên." Thấy hẳn không chú tâm, Mỹ Thy cất giọng nhỏ nhẹ theo kiểu "mời gọi".

"Hả?" Tường Quân tâm trí đang trôi dạt ở phương trời nào, cuối cùng cũng vực tỉnh, tuy nhiên khi nhìn đến tập tài liệu, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn lại là cặp "gò bồng" trắng mịn, đang run run như chào mời của cô thư ký.

Thấy hẳn sững lại đôi chút, Mỹ Thy như mở cò trong bụng, cá rần dâng tận miệng, mào nào lại chê cho được, cơ hội này khó lắm cô ta mới có được, công việc, nhất là người đàn ông hoàn hảo ngay trước mặt, nhất định không thể vuột mất. Nhưng cô đâu biết đôi mắt quầng rừ đến lạnh lẽo của Tổng biên đang dần tối lại: "Những thứ này cứ để đấy, hết việc của cô rồi, mau ra ngoài."

Mỹ Thy tay cầm bản đang vịn vào bàn, bằng không sớm đã ngã chổng queo, là tại cô ta có vấn đề, hay người đàn ông trước mặt tiêu chuẩn quá cao.

"Còn đứng đấy làm gì?" Thấy cô ta vẫn đứng ngây ra đó, Tường Quân khó chịu, ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn cô ta.

"Dạ, vâng, em đi ngay đây ạ." Mỹ Thy hoảng hốt đi ra.

"Khoan đã!"

Tiếng gọi giật từ đằng sau khiến Mỹ Thy một lần nữa mừng quỳnh lên, lẽ nào anh ấy đã hối hận. Nghĩ vậy, cô ta e thẹn quay đầu, thậm chí còn làm dáng, nhỏ nhẹ hỏi: "Tổng biên, anh còn chuyện gì dặn dò sao ạ?"

"Cách ăn mặc của cô, còn cả mùi nước hoa kia nữa, 15 phút nữa nếu không đổi, không cần đi làm nữa, hiểu chứ?" Hẳn nói một hơi dài mà mặt không hề ngẩng lên, rất nghiêm túc xem tài liệu.

"Hiểu ạ." Cô thư ký Mỹ Thy vừa bị tạt cho gáo nước lạnh, ngay lúc này vẫn chưa thể tiếp nhận nỗi tin này, khi trả lời cơ mặt còn có chút co giật.

Cánh cửa đóng lại, tập tài liệu trên tay cũng được đặt xuống. Vừa rồi hẳn tự phục bản thân mình giới kiềm chế, giới đến mức nhiều lúc hẳn nghi ngờ giới tính của mình. Nhưng hẳn biết bản thân hoàn toàn là đàn ông, nhưng sai lầm lớn nhất của đời hẳn là quá yêu một người phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ đó lại quá vô tình. Kể cả khi cô vô tình là vậy nhưng khi phát hiện ra những người phụ nữ kia không phải cô, không phải tình yêu mà hẳn mong đợi, thì dù có "lột sạch" đứng trước mặt hẳn, cũng không làm hẳn có hứng thú, ngược lại còn cảm thấy cực kỳ kinh tởm.

Nhìn sang cây xương rồng đặt ở góc bàn, hẳn đưa ngón tay thon dài chạm nhẹ vào những chiếc gai nhọn, mặc chúng đâm xuyên vào da thịt mình, nói: "Thái độ của cô ấy đối với ta, bằng một nửa bọn họ thôi có phải tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sợi dây chuyện bị mất

Trời mưa rả rích suốt buổi, còn Dạ Lan sau khi chuyển sang bộ phận Dân Trí cũng quay như chong chóng gió. Cô trong cái tòa soạn này tuy là một phóng viên nhỏ bé, nhưng cũng có tên tuổi nhất định được khẳng định bởi tài năng của chính mình, vậy mà giờ đây cô toàn làm những chuyện không đâu:

"Phiền cô rồi, cảm ơn nhé, người mới lúc nào cũng được việc." Một nam đồng nghiệp cười vui vẻ, sau khi nhận chiếc bánh cô vừa hi hục mua hộ anh ta

từ cửa hàng bên kia đường.

"Cảm ơn cô đã phò tôi tài liệu giúp tôi." Một đồng nghiệp nữ hơi nhún chân, vúi người vì đồng tài liệu Dạ Lan vừa đặt vào tay cô ta.

"Dạ Lan, pha hộ tôi tách cafe nhé."

"Dạ Lan, hết giấy rồi, cô làm ơn lấy giúp tôi nhé."

"Dạ Lan..."

"Dạ Lan..."

"..."

Cô chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ khi người khác gọi tên mình đến vậy. Vì quá đau chân, Dạ Lan chọn cách an toàn nhất đó chính là chón vào nhà vệ sinh, vết thương lúc sáng còn chưa lành, cộng thêm đi lại cả buổi khiến vết thương thêm sưng tấy, móc trong túi ra chiếc băng dán cá nhân, Dạ Lan nhăn mặt chịu đau. Ngay từ giây phút biết hẳn làm sếp của mình, cô biết hẳn sẽ không bỏ qua cho cô mà.

"Này các cô biết tin gì từ con nhỏ bên bộ phận Giải trí mới chuyển qua không, nghe nói vì nhân cách không ra gì, hơn nữa còn lẳng lơ, ve vãn sếp tổng cho nên bị chuyển sang đây đó."

"Thật sao? Cô ta không phải đã trở thành vợ của hoàng tử đa tài rồi hay sao?"

"Ai mà biết được, nếu đã là bản tính, làm vợ ai cũng thế thôi."

"Cũng đúng thôi, cô ta có vẻ ngoài bắt mắt đến vậy mà, các cô nhìn vòng một của cô ta đi, nóng bỏng như vậy, tôi chắc chắn có đụng đến dao kéo."

Dạ Lan ngồi bên trong nghe những lời này, mặc dù nói đã quen tai khiến cho cơ thể dường như đã sản sinh ra một loại miễn dịch, nhưng trong lòng dù sao cũng có chút không thoải mái. Nhưng lúc này cô chợt nhớ ra chiếc ví da mình để quên bên ngoài, thật buồn cười khi bọn họ đang ngang nhiên nói xấu cô mà cô lại chọn cách trốn tránh, thậm chí còn sợ bọn họ sẽ phát hiện ra mình đang ở đây. Nhưng điều cô lo lắng có lẽ là dư thừa, bởi bọn họ chỉ cần một nơi ít người qua lại để đem đặt chuyện của người khác, còn những đồ vật xung quanh họ dường như không được họ để mắt tới.

Đang lúc cả đám người cười vui sướng với nhau thì, cánh cửa bật mở, Mỹ Thy bước vào kèm theo giọng nói cảnh cáo, mắt nhìn thị uy với từng người một: "Sếp tổng ghét nhất nhân viên của mình lười biếng đứng một chỗ buồn chuyện với người khác, nếu chuyện này mà đến tai sếp tổng, không biết các cô còn đặt chân nổi vào tòa soạn này hay không?"

"Chúng tôi chưa nói gì hết." Cả đám luống cuống, nối đuôi nhau chuẩn khỏi nơi này. Lời nói của thư ký Tổng biên tập, ai nghe mà không sợ, ngộ nhờ cô ta kể với sếp một cái thôi là mất việc cả lũ.

Sau khi chắc chắn bên ngoài chẳng còn tiếng động nào nữa, Dạ Lan mới tập tễnh bước ra. Đứng nhìn bản thân trong gương một lúc lâu, Dạ Lan vỗ rất nhiều nước lên mặt, cô muốn làm cho bản thân thêm tỉnh táo, cô muốn xóa đi những lời nói khi nãy vẫn còn văng vẳng trong suy nghĩ.

Lúc chuẩn bị rời đi, bàn tay đưa ra cầm chiếc ví của cô chợt khựng lại, tại sao lại có đến hai chiếc ví da màu trắng giống hệt nhau đặt cùng một chỗ. Nét mặt Dạ Lan hơi nhú lại rồi giãn ra, sau khi quan sát một hồi cô nhanh tay cầm lấy chiếc ví mà cô cho rằng là của mình, mở ra, bỏ miếng băng dán cá nhân vào, sau đó cầm chiếc còn lại đem ra ngoài.

"Xin hỏi, các cô có ai để quên chiếc ví này trong nhà vệ sinh không, tôi từ đó đi ra tiện trông thấy." Chia chiếc ví ra trước mặt bọn họ, Dạ Lan hỏi:

Cả đám này chính là những người vừa nãy nói xấu cô, trông thấy cô hỏi như vậy thì xám mặt lại, còn nghĩ là cô đang cố ý viện cớ để hỏi tội bọn họ, cho nên ai nấy đều có tật giật mình, lắc đầu, xua tay rồi tản ra mỗi người một nơi.

"Chị Mỹ Thy, chị đang tìm gì sao?" Một đồng nghiệp nữ trông thấy cô ta đang gấp gáp, tìm kiếm cái gì đó liền hỏi thăm.

Mỹ Thy vẫn không ngừng đảo mắt tìm kiếm, trả lời qua loa: "Tôi để quên chiếc ví, không biết là ở đâu rồi nữa."

Vì

Tất cả đồng loạt nhìn về chiếc ví trên tay Dạ Lan, có người nhanh tay như muốn lập công, đoạt chiếc ví từ tay Dạ Lan, lảng xăng chạy đến trước mặt Mỹ Thy: "Có phải cái này không?"

Trông thấy chiếc ví, hai mắt Mỹ Thy sáng lên, miệng cười tươi, ôm lấy chiếc ví như báu vật: "Cảm ơn cô nhé, tính tôi hay quên, cũng chẳng biết đã để quên ở đâu, cô thấy nó ở đâu vậy?" Vừa hỏi, Mỹ Thy vừa mở chiếc ví ra.

"Tôi..." Cô đồng nghiệp nữ này nhìn sang Dạ Lan vẻ ái ngại, ấp úng không ra câu. Dạ Lan cũng chẳng hơi đâu mà đi đòi co với cô ta chỉ vì chuyện con con này, thờ dài một cái rồi quay đầu về lại bàn làm việc của mình. Việc tranh giành công lao điên rồ này cứ để phần bọn họ đi, cô không rảnh.

Lục lọi chiếc ví một hồi, Mỹ Thy đem nó đến một cái bàn, đồ đồ đạc bên trong đó ra tìm kiếm thứ gì đó. Trông thấy cô ta sốt sắng như vậy mấy đồng nghiệp liền hỏi: "Mỹ Thy, cô tìm gì sao?"

Vẫn không ngừng tìm kiếm đồ trong đống đồ đạc lộn xộn kia, giọng cô ta run run gần như sắp khóc: "Dây chuyền kim cương của tôi, không thấy đâu nữa." Như nghĩ ra gì đó, cô ta quay lại túm tay cô đồng nghiệp vừa đưa trả cô ta cái ví, giọng gần như van nài: "Cô thấy nó ở đâu vậy, có trông thấy sợi dây chuyền đó của tôi không?"

Cô đồng nghiệp này ngay lập tức tái mặt, mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về cô ta mong ngóng câu trả lời.

"Làm ơn, nó không chỉ giá trị, hơn nữa sợi dây đó còn là của anh ấy tặng tôi kỷ niệm một năm quen nhau, tôi không thể đánh mất." Mỹ Thy túm lấy tay cô đồng nghiệp này, ánh mắt cùng giọng nói tiếp tục như van nài.

Anh ấy, hai từ này là đang ám chỉ ai, những người xung quanh bắt đầu vận dụng trí tưởng tượng của mình và phát triển nó, đại loại suy đoán anh ấy chính là Tổng biên đẹp trai, tài hoa của bọn họ, nếu đã vậy phải tìm được người đã đánh cắp sợi dây kia mới được.

Sau một hồi tâm trí hoảng loạn, đại não của cô đồng nghiệp nọ cũng bình tĩnh trở lại, hai mắt cô ta sáng lên như thể đã tìm ra người đánh cắp, không chậm trễ thêm giây phút nào, cô ta lao nhanh về phía bàn làm việc của Dạ Lan: "Dạ Lan, là cô lấy có đúng không, cô thấy chiếc ví và cầm nó ra từ nhà vệ sinh có đúng không, cô mau giải thích."

Đang chú tâm vào công việc, chẳng để ý gì đến xung quanh, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra Dạ Lan hết bị hành động kỳ lạ của cô đồng nghiệp này làm cho khó hiểu, giờ lại thêm bị bao vây cùng những lời tra hỏi từ những người xung quanh.

Mỹ Thy chen vào giữa đám đông, chìa chiếc ví ra, cô ta túm lấy cổ tay cô, khỏ sở nói: "Dạ Lan, cô có trông thấy sợi dây chuyền hình trái tim của tôi không? Nghe nói cô là người trông thấy chiếc ví này, nếu thấy cho tôi xin lại có được không? Nó thật sự rất quan trọng với tôi."

Những ánh mắt nghi ngờ, thăm dò cứ dán lên người mình khiến tự tôn của bản thân Dạ Lan cảm thấy bị tổn hại nghiêm trọng, sợi dây chuyền nào chứ, nó mất thì có liên quan gì đến cô, cô chỉ có lòng tốt đem đồ bị mất đem trả, đã không được lời cảm ơn lại còn bị nghi oan, vô cùng bức bối, Dạ Lan hất tay cô ta ra: "Dây chuyền nào chứ, tôi thậm chí còn chưa mở chiếc ví."

"Tôi không có ý đó, chắc tại tôi quá sốt ruột cho nên nói năng không được rành mạch khiến cô hiểu lầm." Đằng sau vẻ mặt đáng thương của Mỹ Thy bây giờ, là cả một ánh mắt chứa đầy áp sự toan tính.

Trông thấy thái độ của Dạ Lan gay gắt như vậy, mấy đồng nghiệp xung quanh liền nổi lên máu anh hùng, muốn đứng lên bênh vực kẻ yếu, đáng thương là cô thư ký Mỹ Thy kia, một người nào đó thô lỗ lấy chiếc ví trắng của Dạ Lan, không hề kiêng nể mà mở ra, ngay lập tức mọi thứ trong đó được đổ ra bàn, đồ đạc trong đó phơi bày ra trước mặt mọi người, bao gồm cả ánh sáng lấp lánh phát ra từ sợi dây chuyền có hình trái tim đang được nhắc đến.

"Cô." Hành động quá nhanh của cô đồng nghiệp nào đó khiến Dạ Lan không kịp ngăn cô ta lại.

Cầm sợi dây chuyền trong tay, Mỹ Thy vội vàng nắm chặt ôm vào lòng, trân trọng, vui mừng như thể "báu vật", reo lên: "Chính là nó."

Tất cả ánh mắt của những người ở đó đều dồn hết vào người Dạ Lan:

"Dạ Lan, không ngờ cô lại là người như vậy?"

"Tại sao cô lại đánh cắp sợi dây chuyền của Mỹ Thy?"

"Cô ấy đã đắc tội với cô sao?"

"Là cô vẫn để trong lòng chuyện hôm buổi họp có đúng không?"

"Cô thật đáng sợ."

"..."

Trông thấy Dạ Lan bị hoảng loạn như vậy, Mỹ Thy đứng cạnh đó trong lòng đã đắc ý vô cùng.

Đứng trước những lời chỉ trích liên tiếp của các đồng nghiệp, tâm trí Dạ Lan dần trở lên hỗn loạn, nói năng trở lên khó lưu loát: "Không phải tôi." Cô lùi lại, những mảng ký ức mờ nhạt khi xưa dần dần hiện về, rồi hiện ra một cách rõ rệt trước mắt cô.

Căn phòng màu trắng, máu đỏ được nhuộm khắp nơi, còn cả tiếng trẻ con khóc:

"Bác sĩ, con tôi, con tôi đâu?"

"Cô gái, xin hãy bình tĩnh, đưa trẻ, đứa trẻ đã mất rồi."

"Mất rồi, tôi không tin, con trai tôi, các người mau trả lại con cho tôi."

"A a a a..."

Điều khủng khiếp vừa mới hiện ra, tất cả những thứ đó là gì vậy? Mọi câu hỏi cứ dồn dập tấn công rồi đã kích vào tâm trí Dạ Lan, chẳng mấy chốc mọi

thứ cứ quay cuồng rồi tới lại.

...

"Các cô nghe gì không, cái cô gái mới từ bộ phận Giải trí mới chuyển qua bộ phận Dân trí ý, nghe nói tranh chấp với đồng nghiệp trong bộ phận đó mà giờ ngất xỉu, đang được đưa đi bệnh viện cấp cứu đó."

"Thật sao? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nghe nói vì đồ kỵ, cô ta ăn cắp sợi dây chuyền của thư ký Tổng biên."

"Đáng sợ vậy sao?"

"Đúng vậy, nghe ghê quá."

"..."

Những lời vừa rồi vô tình lọt vào tai của Tường Quân, Dạ Lan phải đi cấp cứu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Không chần chừ thêm phút giây nào nữa, Tường Quân lao nhanh như gió ra khỏi tòa soạn, ngay lúc này điều hần nghĩ đến là phải ngay lập tức đi đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bác sĩ, tại sao đã hai ngày mà cô ấy chưa tỉnh lại

Ánh nắng cuối ngày len lỏi, tràn ngập khắp căn phòng màu trắng như muốn mon trón lên làn da đang trắng nhợt của cô gái nằm trên đó. Đứng cạnh cửa sổ lúc này là đôi mắt đang chứa đựng khó tả nhìn về hướng xa xăm của Đặng Khang. Ngồi bên cạnh giường bệnh lúc này là Thiên Phúc, ánh mắt cậu ta cũng mang theo sự lo lắng nhìn chăm chăm vào mặt Dạ Lan, kể từ khi được Đặng Khang kể cho nghe câu chuyện cuộc đời cô, anh ta càng cảm thấy thương cô nhiều hơn, cô chính là người bạn mà anh ta muốn được bảo vệ.

Đúng lúc này cánh cửa phòng bật mở, Tường Quân mang theo dáng vẻ vô cùng khẩn trương, cứ nhắm hướng giường bệnh của Dạ Lan mà lao tới.

"Anh đến đây làm gì?" Thiên Phúc vội vàng đứng dậy, đưa tay chắn ngang, ngăn không cho hần đến gần Dạ Lan. Nhưng trong căn phòng này, ngoài Dạ Lan hần căn bản chẳng còn nhìn thấy ai nữa, vuron cánh tay hần hất Thiên Phúc sang một bên khiến Thiên Phúc va người vào chiếc tủ đồ gần đó.

Đúng lúc này, trong căn phòng bỗng vang lên tiếng "bụp".

"Vừa hay, tao đang định tìm mày, mày lại dẫn xác tới. Nói mau, mày đã làm gì để cô ấy ra nông nỗi này hả?" Đặng Khang lao đến, mọi tức giận đang tích tụ trong người dồn hết vào nắm đấm, đấm mạnh vào mặt Tường Quân.

Đưa tay day day lên mặt, nhằm làm dịu đi cái cảm giác đau trên mặt lúc này, Tường Quân cười khẩy một cái, bước lại gần Đặng Khang như thể hai con hổ nghênh chiến: "Thật sự muốn biết giữa tao và cô ấy đã xảy ra chuyện gì sao?"

Túm chặt lấy cổ áo hần, Đặng Khang rít lên: "Mày thôi ngay cái kiểu ăn nói lấp lửng đó đi, nói cho mày hay tao sẽ không tin những gì mày nói, tao chỉ tin cô ấy."

Tường Quân vừa nghe được một câu chuyện cười, nụ cười trên môi càng tươi hơn, ánh mắt vẫn nhìn trực tiếp vào tình địch trước mặt: "Tao có thể hiểu sự tin tưởng của mày là ngu ngốc không? Cho mày một lời khuyên nhé, đừng quá tin tưởng một người phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ từng yêu sâu đậm một người đàn ông." Ngưng một lát hần chỉ tay lên đỉnh đầu Đặng Khang: "Bởi làm như vậy chẳng khác nào mày đang tự cấm cho mình cặp sừng lên đầu, còn cặp sừng ấy sẽ càng ngày, càng ngày lớn lên, lộ rõ hình dạng."

Chứng kiến cảnh như vậy, Thiên Phúc vốn không thể đứng ngoài, lao đến tách hai người ra, cảnh cáo Tường Quân: "Tường Quân, anh đừng có không biết liêm sỉ, cô ấy với anh từng quen biết thì sao chứ, dẫu sao cũng là chuyện của quá khứ, còn hiện tại không phải cô ấy đang là vợ anh Đặng Khang, phiền anh đi khỏi đây trước khi cô ấy tỉnh lại."

"Cút." Đặng Khang chỉ tay ra hướng cửa mà rít lên, hai mắt nổi lên toàn tia máu đủ biết người này giận dữ như thế nào.

Tuy nhiên Tường Quân vẫn rất thông thả, không hề có ý rời đi mà sải chân đến ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân nhìn hai người trước mặt như có ý cười nhạo: "Các người dựa vào gì chứ, tôi đến thăm nhân viên của mình còn đợi các người cho phép sao?"

"Anh..." Thiên Phúc bị bộ dạng mặt dày này của hần làm cho những lời muốn nói ra cứ ứ nghẹn ở cổ.

Ánh mắt Đặng Khang lúc này đã chẳng còn tia nhẫn nại nào nữa, một lần nữa lao đến túm lấy cổ áo Tường Quân: "Mày đang muốn thử sức nhẫn nại của

tao sao, mau cút khỏi đây, tao cảm mày không được xuất hiện trong tầm mắt của Dạ Lan nữa."

"Sao, lại muốn đánh tao nữa sao? Mày so với hồi trung học tác phong chẳng thay đổi là mấy nhĩ?" Gạt tay Đặng Khang ra, Tường Quân ngang nhiên phủi bụi, chỉnh sửa lại cổ áo đã bị nhăn nhúm.

Biết không thể đuổi hần, Đặng Khang quay sang Thiên Phúc, nói: "Mau báo người đổi phòng bệnh, còn nữa gọi thêm cả an ninh bệnh viện đến đây."

"Vâng." Thiên Phúc nghe xong, tuy trong người rất phân vân nhưng vẫn nghe theo lời Đặng Khang. Nhưng bước chân anh ta bỗng dừng lại bởi nụ cười đang phá lên phía sau:

"Đặng Khang, chút bản lĩnh này của mày có thể ngăn được tao sao?"

Ném ánh nhìn vô cùng giận dữ về phía con người đang cười nhạo kia, Thiên Phúc nhủ mảy: "Tường Quân anh đừng có mà quá đáng, nếu anh còn không rời khỏi đây chúng tôi sẽ rời Dạ Lan đi."

"Tùy các người muốn làm sao thì tùy, tôi nói rồi tôi đến đây để thăm nhân viên của mình, các người cứ việc làm chuyện mình thích, nhưng tôi khi thấy nhân viên của mình bình an vô sự sẽ tự khắc rời đi."

"Cô ấy vì mày mà ra nông nổi này, mày còn mặt mũi đứng đó nói vậy sao?"

"Đội cô ấy tính, mọi chuyện do ai ắt sáng tỏ."

"..."

Không biết qua bao lâu, trong căn phòng lúc này chỉ còn lại sự im lặng đến ngột ngạt, và tất thấy mọi ánh nhìn mang theo sự lo lắng đều dồn hết về phía cô gái đang nằm trên giường bệnh.

...

Hai ngày sau...

Tại phòng riêng của bác sĩ điều trị chính cho Dạ Lan, ông bác sĩ đang cảm thấy vô cùng căng thẳng khi bị hai người đàn ông trẻ cao lớn vây hãm, hỏi dồn dập:

"Bác sĩ, tại sao đã hai ngày mà cô ấy chưa tỉnh lại."

"Bác sĩ, các người làm ăn kiểu gì vậy, chẳng phải mọi kết quả đều kết luận bình thường sao, sao đến giờ người vẫn chưa tỉnh lại."

Bị nghi ngờ đến chuyên môn, vị bác sĩ này tháo cặp kính xuống, ánh mắt mang theo không mấy thiện cảm nhìn hai gã to xác trước mặt, trầm giọng: "Này hai cậu, tôi không biết giữa hai cậu và bệnh nhân kia có quan hệ gì, nhưng mọi kiểm tra đều là bình thường, còn vì sao mà cô ta chưa tỉnh lại thì các người nên đi hỏi trực tiếp cô ta." Nói xong, vị bác sĩ này bỏ ra ngoài, để lại hai kẻ gốc đang đứng nhìn nhau, không hện mà cùng đi thật nhanh về phía phòng bệnh của Dạ Lan. Nhưng khi mở cửa ra, đập vào mắt họ lúc này chỉ là chiếc giường trống không.

"Cô ấy thà nguyện không tỉnh lại đây, nguyên nhân vì gì ắt hẳn mày phải biết rõ nhất có đúng không?" Vỗ tay lên vai hần, Đặng Khang để lại câu đó rồi dặc ý bỏ đi.

Đưa bàn tay đã nổi đầy gân xanh, Tường Quân bám chặt vào tay nắm cửa, thờ dốc: "Dạ Lan, nhất định phải làm đến bước này hay sao?"

...

Vừa về đến nhà, Thiên Phúc nằm vật ra ghế kêu lên: "Về nhà thoải mái thật, cô không biết đầu ở đó thêm một giây là tôi cảm thấy sợ thêm một giây, hai người đó cứ như hai con chó canh chừng miếng xương ý. Không ai chịu lùi bước, thậm chí đều là những quý ông trong giới thượng lưu vậy mà hai ngày không tắm rửa, ở lì đó."

Nhận được cái lườm ngọt sắc của Dạ Lan, Thiên Phúc biết mình nói quá bèn đưa tay bụm miệng: "Ý tôi không phải bảo cô là xương, là ví dụ thôi, hi hi."

"Anh nấu com nhé, tôi đi nghỉ đây." Dạ Lan nói xong một mội đi về phòng, giờ phút này cô chẳng muốn mở chiếc miệng đáng ghét của mình ra để nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Ai đó vẫn còn đang có hứng nói chuyện mà bị bỏ lại bỗng tiu ngiu đáp: "Ừ, nghỉ ngơi nhiều vào, nấu xong tôi gọi cô."

...

"Kính thưa quý vị và các bạn, vào sáng sớm ngày 14 tháng 6 tại thị xã X, huyện Bình Chánh đã xảy ra liên tiếp 5 vụ rạch đùi, đâm kim tiêm vào người các nữ sinh và phụ nữ đang đi trên đường. Theo lời miêu tả của các nạn nhân, hai đối tượng nghi phạm là hai thanh niên tuổi chừng 18 - 25, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang che kín mặt. Hai nghi phạm này thường chọn đối tượng để tấn công là những phụ nữ hoặc nữ sinh hay đi qua những đoạn đường vắng của thị xã X, nhất là vào những thời điểm sáng sớm, giữa trưa hoặc chiều tối. Hiện lực lượng công an huyện Bình Chánh đang khẩn trương truy bắt hai đối tượng nghi phạm này. Hiện tôi đang có mặt ở bệnh viện đa khoa Y, huyện Bình Chánh để thăm hỏi các bệnh nhân. Trong số 5 trường hợp bị tấn

công, có một trường hợp đang nuôi con nhỏ 13 tháng tuổi, là chị Nguyễn Thị L, ngụ tại thị xã X, chị bị tấn công khi đang trên đường đưa con gái lớn đi học, và bất ngờ bị hai đối tượng này vượt lên và dùng kim tiêm đâm vào cánh tay. Hiện tâm lý chị đang rất hoảng loạn, chị đã phải cai sữa con nhỏ gửi cho ông bà ngoại chăm sóc để đến đây điều trị cũng như xét nghiệm... Tôi phóng viên Dạ Lan của đài CIG đưa tin. "

"Chị điên rồi sao, làm như vậy rất nguy hiểm đấy." Đức, cậu đàn em của Dạ Lan nói gần như hét lên trong điện thoại.

Để chiếc điện thoại ra xa khỏi tai, Dạ Lan nhăn mặt: "Yên tâm đi, ở đây rất nhiều cảnh sát, họ sẽ không để cho tôi có chuyện gì đâu, cậu nhớ mang đồ đến nhanh nên đấy. Bên phía cảnh sát đã hứa sẽ cho chúng ta tin độc quyền về phóng vấn nghi phạm"

"Nghe em dặn này, nếu cảm thấy không ổn thì bỏ chạy đi nhé, bắt cướp cứ để cảnh sát lo liệu."

"Biết rồi, cậu yên tâm đi."

"Còn nữa chị Dạ Lan..."

Đầu dây bên kia còn chưa nghe cậu ta nói xong đã tắt phụt. Thở dài bất lực, Đức nhanh chóng mang theo những vật dụng cần thiết nhét vào balo, nhưng đến khi chuẩn bị rời khỏi tòa soạn thì một giọng nói lạnh lẽo, mang theo cả sự uy quyền vang lên phía sau: "Có tin sao?"

Cả người Đức bỗng nhiên bị đông cứng, chậm chạp quay đầu, khi đã chắc chắn người mình nhìn thấy là ai thì lời nói trở lên ấp úng, thốt ra hai chữ: "Tổng biên."

...

Trên đường cao tốc lúc này là một chiếc xe thương vụ đang lao với vận tốc kinh hoàng, nếu không phải hấn tan làm mụn và vô tình nghe được cuộc nói chuyện của tên phóng viên kia, chắc chắn hẳn sẽ không thể biết được lá gan của cô lại lớn đến như vậy, dám mạo hiểm cả tính mạng mình để có được tin độc quyền. Sự lo lắng thôi thúc hấn đạp mạnh thêm chân ga, hấn muốn nhanh chóng có mặt ở đó, ngay lập tức.

...

Trên đoạn đường vắng tại thị xã X, huyện Bình Chánh, lúc 19 giờ ngày 15 tháng 6 lúc này, có hai nữ sinh mặc trên người bộ áo dài trắng, và đang trên đường đi học thêm về, hai cô gái đang trò chuyện rất rôm rả mà chẳng hề nhận thấy có mối nguy hiểm đang bám theo phía sau. Để theo sát hai cô gái này, hai đối tượng đang bám theo sau thậm chí còn chẳng bật đèn xe, ga chậm đủ bám sát chiếc xe đạp phía trước.

Nhận thấy nghi phạm đã xuất hiện và đang bám theo, cả người Dạ Lan bỗng trở lên cứng nhắc và hồi hộp, áp sát vào người đồng chí nữ cảnh sát mà thì thầm: "Bọn chúng đang bám theo kia."

"Đừng quay đầu nhìn chúng, cứ làm theo kế hoạch ban đầu." Đồng chí nữ cảnh sát nói lại với cô.

"Vâng."

"My, mai thi học kỳ rồi, hay tối nay ngủ lại nhà mình đi, nhà cậu xa như vậy, mai sẽ đi học trễ mất."

"Cũng được, chỉ đường cho mình đi."

"Trông thấy cái ngã rẽ đằng trước không? Cậu rẽ vào đó, đi một đoạn là tới nhà mình rồi."

"Ngã rẽ kia hả?" Đồng chí nữ cảnh sát chỉ tay về phía Dạ Lan đã chỉ, rồi rẽ vào hướng đó. Hai kẻ tình nghi phía sau thấy con mồi đột ngột chuyển hướng liền tăng tốc độ bám theo.

Rẽ vào con ngõ nhỏ, với cây cối khá um tùm, hai nữ sinh vẫn tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Dạ Lan ngồi phía sau cảm nhận rõ tiếng động cơ xe máy đang đến mỗi lúc một gần thì toàn thân dường như nín thở và cầu nguyện. Bởi hôm nay khi trực tiếp phỏng vấn các nạn nhân, và tận mắt trông thấy trạng thái tâm lý cũng như những vết thương trên người họ khiến cô không khỏi xót xa và sợ hãi. Đúng lúc này, hai kẻ đi xe máy bám phía sau bỗng tăng tốc đột ngột, trong tay kẻ ngồi sau đã cầm sẵn con dao lam sắc ngọt và sáng loáng với tư thế chuẩn bị tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tường Quân, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Chiếc xe máy phía sau bất ngờ tăng tốc, ngay lúc này đã đi song song với chiếc xe đạp. Kẻ bịt mặt ngồi sau đã vung tay lên cao, nhắm con dao lam trong tay phóng tới đuôi của Dạ Lan. Vị nữ cảnh sát ngồi phía trước thấy vậy, theo phản xạ liền giơ chân tung đòn đạp mạnh vào chiếc xe máy, vì hành động này quá đột ngột nên hai tên bịt mặt này cũng không thể ngờ đến. Trên đoạn đường vắng lúc này cả hai kẻ nghi phạm bịt mặt và hai nữ sinh đều ngã về hai phía đường.

Một trong hai tên nghi phạm bật mặt nhanh chóng bật dậy, rút con dao trong người ra, nhằm hướng hai nữ sinh mà tấn công. Nữ cảnh sát kia trông thấy vậy cũng nhanh chóng bật dậy với tư thế phòng thủ. Chỉ trong vòng năm chiêu, nữ cảnh sát đã đá văng con dao trong tay kẻ nghi phạm và khống chế hắn. Lực lượng công an đang ẩn nấp, cũng nhanh chóng rời vị trí và bao vây. Tên còn lại trông thấy đồng bọn đã bị bắt liền nhào tới đưa dao lên cô gái vừa chặt vật đứng dậy kia, khống chế làm con tin. Linh tính mách bảo hắn cô gái này hoàn toàn yếu đuối, rất thích hợp để khống chế.

"Các người tiến thêm một bước, tôi sẽ giết cô ta." Tên này đe dọa, ánh mắt cảnh giác dò xét xung quanh.

Dạ Lan bất ngờ bị rơi vào hoàn cảnh này, mọi lời nói muốn thốt ra nhất thời cũng bị nút lại ở cổ họng, vật sắc nhọn lạnh toát đang đặt ở cổ họng lúc này khiến toàn thân cô cứng đờ, lạnh toát, đến hô hấp cũng cảm thấy thật khó khăn, cô hướng ánh mắt cầu cứu về phía cảnh sát.

Vì nghi phạm có con tin ở trong tay cho nên phía cảnh sát cũng không dám mạnh động, tên này thấy phía cảnh sát đã nhún nhường liền vừa lùi theo con tin, vừa lùi về phía sau tìm đường thoát cho chính mình, kèm theo đó là những hành động và lời đe dọa với phía cảnh sát.

Nếu cứ bị hắn khống chế và lùi đi như thế này, liệu có khi nào khi đã hết giá trị lợi dụng hắn sẽ giết người diệt khẩu hay không? Dạ Lan tự hỏi rồi lại sợ hãi với cái ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu, lẽ nào cuộc đời cô sẽ kết thúc như thế này sao?

Kéo cô đến gần chiếc xe gắn máy, tên này buông cô ra, xia con dao vừa đe dọa, vừa ra lệnh: "Dừng xe lên."

Dạ Lan trong lúc hoảng loạn chỉ biết làm theo lời hắn, ngộ nhỡ sơ sẩy một tí thôi là mất mạng như chơi.

"Lái xe." Tên này tiếp tục ra lệnh.

Lái xe, sự lí trí cuối cùng còn sót lại mách bảo Dạ Lan rằng, nếu cô cùng tên này rời khỏi đây đồng nghĩa cô giao tính mạng mình cho hắn, chém giết là tùy ở hắn. Nếu đã vậy cô thà chết ở đây, chí ít còn có người mai táng. Đáp lại hắn bằng cái giọng run sợ, cô nói: "Đại ca, tôi không biết lái xe máy."

"Đừng đùa, lái mau." Tên này tiếp tục dí dao vào cổ Dạ Lan, tăng thêm chút lực khiến làn da trắng trẻo nơi đó bật máu.

Biết không chứng minh cho tên này thấy hắn sẽ chẳng tin, vậy nên Dạ Lan vội leo lên xe, chân tay luống cuống, vừa sờ soạng linh tinh vừa hỏi hắn: "Đại ca, cái này lái như thế nào?"

"Mày giỡn mặt hả mày." Tên này trợn mắt đe dọa.

"Đại ca, tôi thật sự không biết lái xe này, nếu anh cứ ép tôi tôi cũng đành chịu chết."

Quả thực sau một hồi quan sát cô chặt vật với chiếc xe, cộng thêm sự rập rình phía cảnh sát, tên này cuối cùng cũng phải chịu thua. Hắn cảm theo con dao leo lên xe: "Mày ngồi sau, cầm giờ trò, bằng không tao tiễn mày đi đoàn tụ với tổ tiên 18 đời luôn đó."

"Tôi biết." Thôi thì đành nào số phận cũng vậy rồi, Dạ Lan cả người run rẩy nhắm mắt leo lên, chiếc xe khởi động, lao vù đi.

Đội mục tiêu rời khỏi, bên phía cảnh sát cũng nhanh chóng cho bám theo.

...

"Tao khuyên mày ngồi đó đừng có mà có ý nghĩ bỏ trốn, đám cảnh sát vô dụng đó rồi cũng chẳng dám mạnh động đâu, đợi rời khỏi đây rồi chúng ta sẽ nói chuyện từ từ."'

Câu nói mang theo hàm ý này của hắn càng làm Dạ Lan thấy ớn lạnh, cô không lí nào muốn bản thân phải chết một cách nhục nhã. Đang lúc quyết tâm muốn nhảy khỏi xe, thì vượt lên ngang tầm với chiếc xe gắn máy là một chiếc xe ô tô sang trọng màu đen. Trông thấy chiếc xe này, trong lòng Dạ Lan đang lúc tuyệt vọng lại được thấp lên tia hi vọng, cô biết là ai đang điều khiển chiếc xe đó. Tên nghi phạm này đang lúc bản loạn lên cũng rất cảnh giác, tăng tốc hơn nữa thoát khỏi sự bám sát của chiếc ô tô. Tường Quân ngồi bên trong liền cài đặt chế độ tự lái. Cánh cửa xe bật mở, người trong xe cũng nhảy ra kéo theo người ngồi phía sau chiếc xe gắn máy.

Bị chao đảo, chiếc xe gắn máy cũng đổ xuống đường vắng tên nghi phạm đi một đoạn xa, cảnh sát cũng vừa kịp đuổi tới khống chế tên này.

Nhắc đến Tường Quân ngay sau khi liêu mình nhảy ra khỏi xe, đã ôm chặt lấy Dạ Lan, dùng thân mình che chắn cho cô khỏi những va đập, còn bản thân thì bất tỉnh sau khi tiếp đất.

"Tường Quân, Tường Quân, anh làm sao vậy, tỉnh lại đi." Dạ Lan hoảng loạn hét lên, bàn tay run run khi chạm phải thứ chất lỏng âm ẩm, tanh lợng đang chảy ra từ đầu của Tường Quân. Ngay lập tức cô lấy tay bịt vết thương ngăn không cho máu chảy rồi ôm hắn vào lòng: "Tường Quân, anh sao rồi, anh không được chết."

"Người đâu, làm ơn gọi cho tôi cứu thương, làm ơn..."

...

"Kính thưa quý vị, vào lúc 20 giờ ngày hôm nay, lực lượng công an huyện Bình Chánh đã truy bắt khẩn cấp thành công hai đối tượng nghi phạm, chuyên rạch đùi và chích kim tiêm vào người các nữ sinh và phụ nữ ở đoạn đường vắng tại thị xã X, huyện Bình Chánh. Qua lời khai hai đối tượng này khai nhận

là do suy nghĩ lệch lạc, muốn trả thù đời nên mới có những hành vi gây tổn hại đến tinh thần cũng như thể chất của những nạn nhân. Qua các xét nghiệm của bệnh viện đa khoa X, huyện Bình Chánh vừa công bố, trên hung khí thu được tại hiện trường, kết quả là âm tính với HIV. Tôi phóng viên Minh Đức của đài CLG, đưa tin tức độc quyền."

"Bọn đạo đức giả, ngoài miệng luôn nói xã hội bình đẳng, không kỳ thị những người bị nhiễm HIV, nhưng ánh mắt và hành động đã bán đứng bọn chúng, bọn chúng đáng phải bị bài học thích đáng." Một trong hai nghi phạm khi được phỏng vấn đã hung hăng nói như vậy.

...

Tại hành lang bệnh viện lúc này, Dạ Lan và hai đồng chí cảnh sát đang đứng đợi bên ngoài cửa phòng cấp cứu, mỗi giây trôi qua thật nặng nề đối với cô. Tại sao hần lại xuất hiện vào lúc đó, tại sao lại liều mình vì cô. Chẳng phải hần đã bỏ rơi cô vào cái ngày trời lạnh cắt da, cắt thịt của bảy năm về trước rồi hay sao? Mặc cho cô khóc lóc, mặc cho cô níu giữ hần vẫn dứt khoát rời bỏ cô, thậm chí hần đã đi đến nơi nào cô cũng chẳng được biết. Vậy thì bây giờ, tại sao lại quay lại, vì cô mà liều mình.

Tường Quân, anh hãy mau tỉnh dậy, hãy nói cho tôi biết, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Thấy cô gái nhỏ ngồi khom mình trên dây ghế dài, lạnh ngắt, vị nữ cảnh sát đến gần, đặt một tay lên vai cô an ủi: "Yên tâm đi, người đàn ông đó yêu cô đến như vậy, chắc chắn sẽ vì cô mà tỉnh lại thôi."

"Yêu." Cô nhắc lại từ này, rồi ngược đôi mắt u buồn nhìn nữ cảnh sát: "Đó là chuyện thuộc về quá khứ rồi."

Biết mình đã lỡ lời, đụng chạm đến vết thương của người khác, nữ cảnh sát này liền tỏ vẻ ái ngại: "Nhưng dẫu sao tôi vẫn cảm thấy, người đàn ông mà dám liều mình bảo vệ cô như vậy, nhất định tình cảm anh ta dành cho cô cũng lớn như hành động của anh ta vậy."

"Tôi chỉ mong anh ta tỉnh lại. Những việc khác tôi chẳng muốn nghĩ, cũng chẳng muốn biết." Nói rồi Dạ Lan lại tiếp tục khom mình, bó gối ngồi một góc, tiếp tục trầm lặng và chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô là ai?

Chát!!!

Âm thanh nghe chói tai vang lên ở hành lang bệnh viện, vì quá bất ngờ Dạ Lan ngã khụy xuống đất, đưa tay ôm bên má đã đỏ rát ngược nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Cô, thứ đàn bà xui xẻo, tại sao hết lần này đến lần khác cứ bám riết lấy con trai tôi, rồi hại nó thành ra như vậy. Có phải chưa hại nó mất mạng cô chưa toại nguyện có đúng không?"

Đúng vậy, hần thành ra như vậy là vì cô, hần sống hay chết chưa rõ ràng cũng là vì cô. Cảm xúc trong cô vô cùng hỗn loạn, giọng cô run run thốt lên hai chữ: "Xin lỗi."

"Xin lỗi, câu xin lỗi rẻ mạt của cô có đổi lại sự bình an cho con trai tôi hay không. Ngay bây giờ, mau rút khỏi đây cho tôi."

"Phu nhân, cầu xin bà, chỉ cần anh ấy tỉnh lại tôi lập tức sẽ đi." Dạ Lan bạo gan đến gần phu nhân Kim, quỳ dưới chân bà ta như cái cách cô đã làm cách đây nhiều năm. Nhưng dù là trước đây hay bây giờ, người phụ nữ này vẫn luôn lạnh lùng và có ác cảm với cô, còn cô thì luôn luôn thất bại và bị khinh bỉ hết lần này đến lần khác.

Vang bên tai cô lúc này là lời nói lạnh lùng của bà ta, đang ra lệnh cho hai tên vệ sĩ: "Còn không mau lôi thứ đàn bà này tống ra khỏi đây cho ta."

"Phu nhân, cầu xin bà, chỉ cần anh ấy tỉnh lại tôi lập tức sẽ đi, mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa." Bị lôi đi, Dạ Lan bất lực ngoái đầu lại hét lớn, trong đêm vắng, giọng của cô vang vọng khắp hành lang. Câu nói sau cùng này dường như có chút tác động đến tâm trí của phu nhân Kim, bà ta lệnh cho hai vệ sĩ buông tay.

Đến gần Dạ Lan, bà ta muốn chắc chắn lại một điều: "Cô biết hậu quả của việc bốn cọt ta chứ?"

Đối diện với ánh nhìn sắc sảo như muốn xuyên thấu người đối diện của bà ta, Dạ Lan vẫn cảm thấy run sợ như ngày nào, sự khác biệt phải chăng là cô đã dần thích nghi với nó mà thôi, hít một hơi sâu, cô gật đầu: "Tôi biết."

"Tốt." Nụ cười hiểm có nở trên môi bà ta. "Ta sẽ coi như đây là lời đảm bảo từ cô, nếu cô dám xuất hiện trước mặt con trai ta thêm một lần nữa, ta sẽ cho cô sống không bằng chết."

Sống không bằng chết, điều này chẳng phải bà ta đã làm với cô rồi hay sao. Tự dung nghe đến điều này Dạ Lan lại thấy căm hận người phụ nữ này, nếu không phải Tường Quân đã mạo hiểm cả tính mạng để cứu cô, nếu không phải cái giây phút chạm tay vào thứ chất lỏng tanh nồng đang chảy ra từ đầu hấn khiến cô lo sợ hấn sẽ chết, thì cô đâu có hạ mình cầu xin bà ta như vậy.

Liếc nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đang đóng im lìm, cô bất giác mở miệng: "Phu nhân, xin bà yên tâm."

...

Trải qua 8 tiếng phẫu thuật phải mất ba ngày sau Tường Quân mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, nhưng phản ứng đầu tiên khi hấn nhìn thấy Dạ Lan là lạnh lùng hất tay cô ra, ngăn không cho cô chạm vào người mình: "Cô là ai?"

Cô là ai? Loại tình huống vốn chỉ đập đầu một cái là mất trí nhớ hay diễn ra trong phim ảnh này, Dạ Lan không ngờ lại diễn ra trong chính cuộc sống của cô. Sau một hồi sững sốt Dạ Lan lấy lại tinh thần, hỏi lại hấn: "Anh có bị đau đầu hay khó chịu ở đâu không, để tôi đi gọi bác sĩ."

"Tôi đang hỏi cô là ai?" Tường Quân nhăn mày khó chịu quát lên, hấn trước nay vốn ghét sự có mặt của người lạ, hơn nữa cô gái này vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, lại còn tùy tiện có những hành động như thể thân thiết với hấn.

Dạ Lan đang ấp úng không biết phải giải thích với hấn ra sao thì phu nhân Kim bước vào. Đẩy Dạ Lan ra, bà ta nôn nóng lao đến bên giường: "Tỉnh rồi sao? Con còn nhớ ta là ai không?"

"Mẹ, mẹ hỏi gì kỳ vậy?"

Theo sau bà ta là một cô gái trẻ, mỗi bước cô ta bước lại gần đều tựa như ma quỷ hiện hữu trong cơn ác mộng của Dạ Lan hằng đêm, đúng vậy chính là cô ta, cô gái năm đó đã cô ý ngăn chân cô, hại cô mất đi đứa con của mình. Hai bàn tay còn đang buông lỏng khi này của cô đã siết chặt từ bao giờ. Cảm giác đau nhói ở lồng ngực khiến cho việc hô hấp của Dạ Lan như nghẹn lại.

Không quên để lại cho Dạ Lan cái lườm lướt qua, cô ả nhanh chóng bỏ nhào đến cạnh giường hấn mà hỏi: "Vậy còn em?"

"Á Thụ, mọi người coi anh là ngớ ngẩn sao?" Tường Quân khó chịu vì cách hỏi chuyện của hai người này, sau cùng vẫn không quên liếc nhìn cô gái lạ có đôi mắt thâm quầng, vẻ mặt tiêu tụy nhưng vẫn có thể nhận xét là một mỹ nhân kia:

"Bị cảm sao, tôi hỏi cô là ai?"

"Tôi..." Dạ Lan cảm thấy chiếc lưỡi của mình như bị đóng băng, không thể phát ra thêm bất kỳ âm thanh nào, mọi lời nói đầu bị nút lại nơi cổ họng. Hấn mất trí nhớ, nhưng người hấn quên duy nhất lại là cô, điều này là nên vui hay nên buồn đây.

"Là giúp việc mới nhà mình, mẹ sai đến chăm sóc con những ngày con hôn mê." Phu nhân hướng cái nhìn sắc lẹm về phía Dạ Lan, sau đó quay lại cười hiền hậu với con trai giải thích.

Như đã hiểu ra, ánh mắt gay gắt mà Tường Quân nhìn cô cũng dịu đi vài phần. Á Thụ bên cạnh chứng kiến phản ứng này của hấn thì như mở cờ trong bụng, người phụ nữ đáng ghét đang đứng chết lặng một góc kia, người mà Tường Quân từng yêu sâu đậm và là cả một sự cố chấp của anh ta, vậy mà bây giờ khi đã mất đi trí nhớ, người anh ta quên lại là người anh ta từng yêu sâu đậm nhất. Cơ hội nghe có vẻ châm biếm này không biết cô ta đã từng chờ đợi bao nhiêu năm rồi. Quay sang phu nhân Kim, Á Thụ cất giọng mềm mại: "Bác gái, mấy ngày này bác cũng mệt rồi, bác cứ về nghỉ ngơi đi anh Tường Quân để cháu chăm sóc được không ạ."

Nhìn cô ta, ánh mắt phu nhân Kim tràn ngập ý cười và sự thỏa mãn: "Vậy được, đành phiền cháu vậy." Nói rồi bà ta đứng dậy bước đi, lướt qua Dạ Lan bà ta không quên kéo cô theo: "Còn đứng đó làm gì, mau theo ta."

Miễn cưỡng bước theo bà ta, trước khi tự tay khép chặt cánh cửa, hình ảnh cô chứng kiến là nụ cười nhạt nhẽo theo sự mệt mỏi trên môi Tường Quân dành cho cô gái kia. Dù sao chỉ cần hấn tỉnh lại, còn chuyện mất đi ký ức về cô có khi đây lại là cái kết cục đẹp nhất mà ông trời đã ban cho hấn và cả cô nữa, bởi dù còn nhớ hay không nhớ định mệnh cũng đã sắp đặt cô và hấn là có duyên không phận, bởi sau từng ấy chuyện xảy ra, ngoài sự nghèo khó và một trái tim kiêu hãnh mang đầy thương tích cô chẳng còn gì cả. Người như vậy đã lâu chẳng dám nhắc đến hai từ "tình yêu" vậy thử hỏi làm sao có thể mang cho hấn "hạnh phúc".

Nhưng còn cô gái kia và bất cứ cô gái nào xung quanh hấn thì khác, họ khác cô, họ giàu có, xinh đẹp và tham vọng. Cô biết ngoại trừ cô, còn rất nhiều cô gái khác có thể yêu hấn, khiến hấn hạnh phúc như cô từng yêu hấn.

Khép chặt cánh cửa, cô tự thì thầm coi như một lời chào cuối cùng dành cho hấn, cho duyên phận duy nhất của đời mình: "Tường Quân, chúc mừng anh, đây có lẽ là cái kết đẹp mà ông trời muốn ban tặng cho người đàn ông tốt như anh. Chỉ có điều cái kết đẹp này khiến lồng ngực em đau quá."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Anh ấy quên em thật rồi

Tại một quán Café lúc này.

Vẫn như cách làm của ba năm trước, phu nhân Kim đặt tấm chi phiếu trắng xuống trước mặt Dạ Lan. Trên đó cũng đã kí sẵn tên của bà ta: "Đây là thù lao cô nhận được, ghi ra con số mà cô muốn đi."

Có lẽ đây là thói quen, cũng là phong cách giải quyết mọi vấn đề của những người có tiền trong xã hội ngày nay.

Nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp, nhưng thần thái đang vô cùng khinh bỉ người đối diện của bà ta, Dạ Lan cầm lên tấm chi phiếu vuốt ve một cách cẩn trọng: "Phu nhân, bà làm vậy có phải hơi cho tôi quá không, bởi anh ta đâu còn nhớ tôi là ai nữa, nói cách khác tôi chẳng còn đe dọa gì đến bà hay con trai bà."

"Cô biết như vậy là tốt, tôi còn tưởng cô là loại người không thức thời, xem ra tôi đã lo nghĩ nhiều rồi." Về mặt bà ta giãn ra đôi chút.

Trông thấy vẻ mặt đó lại khiến Dạ Lan phì cười, và điều này khiến phu nhân Kim giận dữ: "Cô cười cái gì, tôi nói chuyện buồn cười lắm sao?"

Biết mình đã hơi quá so với sự nhẫn nại của bà ta, Dạ Lan vội thu lại nụ cười đó, tay vẫn vuốt ve tấm chi phiếu kia, ánh mắt mơ hồ nhìn nó: "Phu nhân, tôi đang cười vì vui mừng, thật không ngờ bao nhiêu năm tôi vất vả, thậm chí làm ngày, làm đêm nhưng vẫn nghèo. Lại càng không ngờ đến chỉ một câu nói và một tờ giấy trắng có ký tên bà lại khiến tôi đổi đời. Là ba năm trước tôi còn trẻ người, non dạ và ngu ngốc khi chối từ đề nghị hấp dẫn này của bà, ngấm lại lúc đó tôi thông minh hơn một chút, có khi cuộc sống của tôi đã khá hơn rất là nhiều rồi, và..." Nói đến đây, lồng ngực cô bỗng nhiên lại đau nhói, mọi lời nói nghẹn lại. Nếu năm đó cô có tiền, chắc mẹ đã không bị như vậy.

Trong mắt phu nhân Kim, thì loại phụ nữ đang ngồi trước mặt chỉ khiến bà ta coi thường, bởi họ tiếp cận con trai bà chỉ vì tài sản và địa vị của nó. Đường như sự kiên nhẫn mà bà ta dành cho cô đã sắp hết, cho nên lời bà ta nói ra cũng mang theo hàm ý nguội lạnh: "Cô còn yêu cầu gì mau nói đi, bằng không khi ta đi rồi có nỗi lòng tham ta cũng không đáp ứng cho cô đâu." Nói rồi bà ta gờ tay vẫy phục vụ để thanh toán.

"Vội tôi thế này là quá đủ rồi." Cô cười vui vẻ, tựa như ánh mắt của một đứa con gái mê tiền mà trong tay lại đang cầm chìa khóa mở kho báu vậy. Nụ cười này của cô lại khiến phu nhân Kim hài lòng, bởi bà ta biết mình đã không nhìn lầm người. Nhớ lại khoảng thời gian đã lâu trước đây, từng có lúc có tia nghĩ sẽ mềm lòng trong đầu bà ta khi cô gái này vác một chiếc bụng đã lớn đến quỳ khóc, nài nỉ bà ta. Xem ra bà ta nên cảm ơn sự lạnh lùng, cứng rắn của bản thân.

"Tôi nghe nói mẹ cô đang điều trị ở bệnh viện tư nhân Q, hãy cầm số tiền mà cô muốn chăm sóc bà ta cho tốt vào." Sau câu nói đó, bà ta bước đi, bỏ lại Dạ Lan ở đó với nụ cười đã ngưng đọng trên môi.

Nhìn tấm chi phiếu trong tay, thay vì cười như lúc nãy thì nước mắt tưởng chừng như khô cạn bao năm nay lại ướt nhòe trên gương mặt xinh đẹp của cô. Chẳng có từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm xúc trong cô lúc này. Tình yêu của cô, người đàn ông cô yêu và cả những con ác mộng, tất cả liệu có thể kết thúc chỉ bằng tấm chi phiếu này hay không?

Cất tấm chi phiếu phẳng phiu vào túi xách, Dạ Lan chạy như bay ra khỏi quán café, chẳng biết cô đã chạy bao lâu, chỉ biết khi bước chân ra khỏi một trụ sở tòa nhà nào đó cô đã bật khóc như một đứa trẻ, mặc kệ người qua đường nhìn một cô gái xinh đẹp đang khổ sở như cô với vô số cảm xúc và ánh mắt khác nhau. Mãi cho đến khi Đặng Khang xuất hiện và ôm chặt cô vào lòng an ủi: "Khóc đi, tất cả sẽ tốt thôi."

"Anh ấy quên em thật rồi, em biết người như anh ấy xứng đáng có được hạnh phúc chứ không phải mãi sống trong quá khứ đau buồn, nhưng sự thật này em vẫn không sao chấp nhận được, em không muốn anh ấy quên đi em, nếu biết trước như vậy em thà rằng bỏ qua tất cả để đối tốt với anh ấy, em xấu xa và ích kỷ lắm phải không?"

Có lẽ tình yêu chính là sự vô lý như vậy, khi còn yêu nhau, còn nghĩ về nhau mỗi ngày, mỗi giờ nhưng lại cố chấp không thừa nhận, cho đến khi mọi thứ đột nhiên mất đi mới cảm thấy hối tiếc và đau khổ.

"Không, Dạ Lan, em cũng là một cô gái tốt, em cũng xứng đáng có được hạnh phúc và phải là cô gái hạnh phúc nhất. Quên hẳn ta đi, anh tin rồi sẽ có người thực sự xứng đáng với em." Nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp của cô, lòng Đặng Khang thất lại, một cô gái lương thiện như cô, đáng được trân trọng như cô tại sao cứ luôn gặp bất hạnh như vậy.

"Em không quên được Đặng Khang à, trước đây không làm được, còn bây giờ thì không thể nữa rồi."

"Đừng nghĩ như vậy, bình tĩnh lại đi anh đưa em về." Đặng Khang đỡ cô đứng dậy.

Bỗng nhiên bàn tay cô nắm chặt lấy cánh tay Đặng Khang, ánh mắt nhìn anh như van nài: "Đưa em đi gặp mẹ, được không?"

Trong vài giây khi nghe được câu đó, ánh mắt Đặng Khang trở lên khác lạ, nhưng rất nhanh chóng sau đó từ chối đề nghị của cô: "Bác gái đang không khỏe, cần được yên tĩnh nghỉ ngơi, bác sĩ căn dặn tránh được làm phiền."

"Xin anh đấy, em thực sự nhớ bà ấy, lần nào em cũng nghe lời anh không đi thăm, nhưng lần này em thật muốn gặp mẹ, em muốn kể cho mẹ nghe những mệt mỏi mà em đang trải qua, nghe bà an ủi, đưa em đi đi, cầu xin anh đấy."

Chứng kiến ánh mắt khẩn lết, cùng những lời khẩn khoản, nỉ non của cô Đặng Khang thật sự khó xử, cuối cùng đành gạt đầu: "Nhưng chỉ đứng ngoài"

cửa thôi, anh sẽ trông chừng em."

"Được." Trong ánh mắt ngắn lệ kia chợt lóe lên tia sáng vui vẻ, ba năm rồi cuối cùng cô cũng được gặp mẹ, người thân cuối cùng của cô trên cõi đời này.

...

Người đưa tin nóng 24 giờ của đài CLR ngày hôm nay là một nữ MC xinh đẹp, với giọng nói miền nam đầy truyền cảm..

"Quý vị và các bạn thân mến trong cuộc sống này còn rất nhiều tấm lòng cao quý, vào 10 giờ sáng ngày hôm nay chúng tôi đã nhận được tin báo từ Hội quỹ từ thiện huyện Bình Chánh rằng có một cô gái giấu mặt đã quyên góp số tiền lên đến 1 triệu USD cho tổ chức này với mong muốn giúp đỡ những trẻ em nghèo, có hoàn cảnh khó khăn được đến trường cũng như xây dựng thêm nhà tình thương cho người già leo đơn không nơi nương tựa..."

...

Đứng trước cửa phòng vip số 102 của khách sạn Hoàng Long, Dạ Lan hít một hơi đưa tay gõ cửa, đầu chẳng muốn còn bất kì liên hệ gì tới người bên trong nhưng sau khi nhận được tin nhắn, sau một hồi suy đi tính lại cô đành đến đây, quyết định một lần cuối cùng nói rõ quan điểm của mình.

Sau một hồi không thấy bên trong động tĩnh gì, Dạ Lan lại rút điện thoại ra nhìn lại thông tin địa chỉ trong đó một lần nữa, sau khi đã chắc chắn liền đặt tay lên nắm cửa mạ vàng, vặn "cạch" một cái. Cánh cửa hé mở, Dạ Lan từng bước thăm dò đi vào bên trong, đúng là phòng vip của khách sạn năm sao, từ thiết kế cho đến nội thất bên trong đều được bày trí theo phong cách Châu Âu toát lên sự tiện nghi và đẳng cấp. Đang đảo mắt tìm người, bỗng đằng sau vang lên tiếng "cạch" một lần nữa khiến cô giật mình xoay người lại.

Xuất hiện trong tầm mắt cô lúc này là một gã đàn ông to béo, ục ịch, trông thấy Dạ Lan ông ta không hề kiêng dè ánh mắt của mình mà quét cô một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt sau cùng dừng lại trước đôi gò bồng đang ẩn nấp sau chiếc áo sơ mi trắng kia, đôi mắt một mí của ông ta bỗng nhiên híp lại, đi đến gần cô.

Lùi về phía sau, Dạ Lan khắp người đầy là cảnh giác nhưng vẫn theo phép lịch sự hỏi ông ta: "Xin lỗi, ông tìm nhầm phòng rồi, mời ông ra ngoài cho."

Người đàn ông kia nghe thế liền dừng lại, hành động này của ông ta khiến Dạ Lan thờ phào một cái, bởi nhìn vào ánh mắt đó của ông ta Dạ Lan thừa hiểu ông ta đang nghĩ gì. Nhưng là cô quá ngây thơ chẳng, bởi người đàn ông to béo kia đã lột bỏ chiếc áo vest tối màu bên ngoài quăng sang một bên, gã giờ đến trước mặt Dạ Lan chồm chìa khóa: "Là tôi, hay cô đi nhầm phòng đây." Dứt lời ông ta lao đến, đẩy Dạ Lan xuống chiếc giường trải ga trắng tinh rộng lớn, cả thân hình to lớn ngay lập tức phủ lên người cô, không chừa cô.

"Ông làm gì vậy, buông tôi ra, tôi nghĩ ông đã hiểu nhầm chuyện gì đó, nhưng tôi không phải là người ông muốn tìm. Bởi người hẹn tôi đến đây là một phụ nữ." Bị cả thân hình béo ị ghê tởm kia đè nên, Dạ Lan khổ sở hết lớn mong rằng có thể thức tỉnh được gã đàn ông điên rồ này. Chỉ đáng tiếc hi vọng cuối cùng của cô đã bị dập tắt bởi tràng cười thô thiển và ghê rợn của gã, kèm theo một câu nói chắc nịch: "Người hẹn cô em, vậy cô em có muốn biết người trao ta chìa khóa phòng này là ai không? Là chủ tịch Kim đó."

"Không thể nào, mau buông tôi ra." Tại sao lại đối xử với cô như vậy, lẽ nào chỉ vì tám chi phiếu đó. Nhưng số tiền mà cô đã lấy, đối với một người giàu có như bà ta đâu có đáng là gì? Lẽ nào bà ta muốn hủy hoại cô một cách triệt để nhất.

Dường như sức tỉnh Dạ Lan ra sức vùng vẫy kháng cự lại gã đàn ông kia, chỉ đáng tiếc tạo hóa vốn đã định sức lực giữa đàn ông và phụ nữ vốn là khác biệt, vì cố ý cắn mạnh vào tai gã đàn ông thô kệch này mà khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Lan hứng trọn hai cái tát mạnh khiến nước mắt giàn giụa trên gương mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tinh Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Làm ơn giúp tôi, có người đang muốn bắt tôi!

"Toác!"

Ba chiếc cúc áo đầu tiên bị giật đứt, đập vào mắt gã lúc này là cặp gò bồng trắng nõn, mịn màng, hấp dẫn đến chí mạng đang nấp ló. Không thể kìm nổi cơn dã thú trong người, gã cúi xuống hôn ngấu nghiến vào chiếc cổ trắng ngần của cô, để lại trên đó những dấu hôn đỏ chói kinh tởm.

Đang lúc hoảng loạn Dạ Lan cố vươn tay ra, lục lọi trong túi xách chiếc điện thoại, màn hình sáng lên và kết nối cuộc gọi với một số bất kì, sau một hồi chuông đầu dây bên kia bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc, nhận ra giọng nói ấy Dạ Lan nức nở kêu to: "Tường Quân, là anh có đúng không, mau cứu em, cầu xin anh mau tới cứu em."

"Bốp." Lại một cái bạt tai nữa giáng xuống mặt cô. "Muốn gọi người giúp sao, hôm nay chịu chết đi cô em." Giật lấy chiếc điện thoại, gã đàn ông này thẳng tay ném nó vào tường khiến chiếc điện thoại văng xuống đất vỡ thành nhiều mảnh. Nhìn theo những mảnh vỡ, tia hi vọng cuối cùng của cô cũng theo đó mà biến mất, trong tâm trí cô lúc này bị bao trùm bởi sự tuyệt vọng.

...

"Ai gọi vậy anh?" Á Thư vừa từ ngoài bước vào, thấy thái độ của Tường Quân có vẻ khác lạ sau khi nghe xong điện thoại bèn hỏi.

"Là một cô gái. Là thật, cô ta biết rất rõ tên anh, còn kêu anh cứu cô ta, Á Thư liệu có phải khi gặp tai nạn anh đã quên điều gì đó không? Đạo gần đây anh cứ luôn có cảm giác như mình đã quên đi điều gì đó rất quan trọng. Em nói xem có phải trước đây anh có quen biết cô gái đó."

Đi hần ngồi xuống giường, Á Thư vội lấp liếm đi cái cảm xúc trong đầu cô ta lúc này: "Em bên cạnh anh từ nhỏ đến giờ, anh có quen ai làm sao mà em không biết kia chứ? Còn điều mà anh đang suy nghĩ bác sĩ đã nói chỉ là phản ứng phụ thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa."

"Nhưng cách cô gái đó gọi anh vô cùng thân thiết." Kể từ lúc nhận được cuộc điện thoại kia, trong lòng Tường Quân không ngừng lo lắng: "Không được, đầu quen biết hay không nhưng cô gái đó đang gặp nguy hiểm, anh không thể bỏ mặc."

"Anh biết cô ta ở đâu mà cứu chứ?" Á Thư thấy hần đứng dậy vội sốt sắng tìm cách dỗ ngọt: "Anh quên mình là bệnh nhân sao? Hay là thế này đi, để em sai người lần theo số điện thoại đó rồi đến tìm cô gái đó, được không?"

"Nhưng..." Cảm giác lo lắng trong lòng Tường Quân vẫn không nguôi.

Ấn hần xuống giường, Á Thư dịu dàng: "Anh không tin tưởng em đến thế sao, yên tâm nghỉ ngơi đi, dù không biết cô ta là ai, có quen thân với anh hay không, nhưng chỉ cần là người khiến anh bận tâm em đều sẽ giúp."

"Vậy được, anh đợi tin từ em"

"Nghe lời em mau ngủ đi." Đắp chăn cho hần xong, cô à bước ra khỏi phòng, đặt tay trước ngực thở hắt một cái. Rút ra chiếc điện thoại với vỏ bọc gắn đầy những viên kim cương lấp lánh, giọng điệu cô à nói chuyện với người ở đầu dây bên kia cũng trở lên chua chát, khác hẳn so với lúc ngọt ngào đối với Tường Quân: "Có mỗi đứa con gái cũng giải quyết không xong, ông có muốn thăng chức nữa không hả?"

Đầu dây bên kia không biết đã nói gì mà khiến nụ cười trên môi cô à đột nhiên tươi tắn đến rợn mình.

Dạ Lan trong lúc định phờ phạc tất cả trông thấy gã này vội vàng nghe điện của ai đó, chắc hẳn là người rất quan trọng mới khiến ông ta tạm dừng sự cảm thú của mình lại như vậy. Cơ hội ngàn năm như vậy cô nhất định phải chớp lấy. Luôn tay vào chiếc túi Dạ Lan nắm chặt chiếc bút máy trong tay.

"Con nhãi ranh, tao bằng tuổi ba mày đây." Gã có vẻ mất hứng chửi thề mấy câu, lắng chiếc điện thoại xuống giường, gã này lại tiếp tục quay lại nhìn Dạ Lan với ánh mắt thêm khát: "Chúng ta vui vẻ tiếp nhé!"

Nhưng khi thân hình kia vừa kịp bỏ nhào xuống cũng là lúc khắp căn phòng vang lên tiếng hét chói tai như lợn bị chọc tiết của gã: "Con khốn, mày dám đâm tao!"

Vùng chạy khỏi chiếc giường, Dạ Lan nhanh tay chớp lấy chùm chìa khóa ở bàn, khẩn trương mở cửa, mỗi giây trôi qua đối với cô đều vô cùng gấp gáp. Ôm lấy cánh tay đang rỉ máu, cơ thể ục ịch nửa trên đã trần trụi của gã loạn choạng đuối theo cô hô hoán: "Mày chạy không thoát đâu, để tao bắt được tao sẽ cho mày sống không bằng chết."

Mang suy nghĩ hoảng loạn, muốn thoát khỏi gã đàn ông cầm thú kia, Dạ Lan trong trang phục không còn được chỉnh tề, tóc tai rũ rượi và khuôn mặt đã tím bầm chạy thật nhanh ra khỏi khách sạn, vang vẳng đằng sau vẫn là tiếng hô hoán của gã cộng thêm tiếng chân dồn dập của đám bảo vệ khách sạn.

"Mau bắt lấy cô ta cho tôi, cô ta trộm đồ của tôi, để cô ta chạy thoát các người liệu mà đền đi." Gã vừa khoác chiếc áo tắm nhân viên phục vụ đưa cho, vừa nhả nhả la hét với đám bảo vệ.

Đám phóng viên của mấy tạp chí không biết nhận được tin từ đâu, liền kéo đến trước mặt gã đàn ông đã không ăn thịt được thỏ lại còn bị thỏ cắn mà hỏi:

"Ông Trần Lưu, không biết giờ này ông xuất hiện ở đây, trong bộ dạng này là gì? Ông có lời giải thích nào với công chúng hay không?"

"Ông Trần Lưu, xin hỏi cánh tay bị thương như vậy, ông bị người ta mưu sát sao?"

"Người mưu sát ông là ai vậy?"

"Có phải là đối thủ cạnh tranh sai người mưu sát ông đúng không?"

"Không có lừa làm sao có khó, ông Trần Lưu, xin ông trả lời phỏng vấn..."

"..."

Đám phóng viên bị ngăn lại bởi lực lượng an ninh của khách sạn, nói gì thì nói gã Trần Lưu này cũng là giám đốc của đài KT, một nhân vật có danh tiếng. Trước khi chui tọt vào trong chiếc xe hơi sang trọng, về mặt gã toàn là sự phẫn nộ cùng tức giận: "Tôi là người trong sạch và kẻ gây ra thương tích này cho tôi sớm muộn cũng sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng."

Gần như đã đuối sức, Dạ Lan vịn tay vào chiếc đèn đường, dù tai đã ù đi nhưng cô vẫn cảm nhận rõ có ánh đèn ô tô và tiếng hô hoán đang đuổi theo tìm kiếm cô phía đằng sau. Gắng chút sức cuối cùng cô chạy tiếp về phía trước. Đôi chân trần đã rớm máu, nhưng thay vì cảm thấy đau đớn trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ duy nhất là "chạy".

"Con trai, ngoan nào, sao từ tối đến giờ con cứ khóc mãi không chịu ăn uống gì thế?" Một người đàn ông vô gia cư bế theo đứa con nhỏ, núp dưới mái hiên của trạm chờ xe buýt. Đứa trẻ chừng ba tuổi này suốt buổi dường như khó chịu trong người mà khóc ngất nghèo cả buổi, khiến người làm bố như anh ta lo lắng không thôi. Đứa trẻ vẫn tiếp tục khóc, cho đến khi có một cô gái trong trang phục không mấy chỉnh tề ngã khụy xuống trước mặt họ.

"Này cô, cô không sao chứ?" Người đàn ông vô gia cư cúi xuống, tay kia bế đứa con nhỏ, tay kia đỡ cô gái.

Trong ánh đèn lờ mờ màu vàng nhạt của cây đèn đường hắt xuống, Dạ Lan dường như nhận ra người đàn ông bán vé số tốt bụng bữa nọ, tia hi vọng yếu ớt cuối cùng dường như được nôi lại, đưa hai tay cô nắm chặt lấy cánh tay đang vươn về phía mình mà khẩn khoản: "Làm ơn giúp tôi, có người đang muốn bắt tôi."

Vốn là người tốt bụng, người đàn ông này trông thấy bộ dạng này của Dạ Lan, cộng thêm trạng thái tinh thần đang hoảng loạn của cô, đoán chắc cô gái này vừa gặp chuyện gì đó không hay. Quay sang đứa con đã thôi khóc mà hướng ánh mắt tò mò nhìn Dạ Lan, người đàn ông này quay lại chỗ túi đồ đã cũ kỹ và không được sạch sẽ của mình lấy ra một chiếc áo sơ mi đã sờn của mình, đưa cho cô: "Cô trước tiên mặc cái này vào đi."

Nhìn lại bộ dạng của mình lúc này Dạ Lan cảm thấy nhục nhã vô cùng, cuộc đời cô tại sao lại bị người ta đưa đẩy đến bộ dạng này cơ chứ? Ái ngại nhận lấy chiếc áo, cô khoác vội vào, che đi phần da thịt bị hở, thân hình mảnh mai ngời co ro dưới đất khiến người khác nhìn vào mà xót xa.

Đúng lúc này vang đến tiếng bước chân dồn dập, cùng tiếng truy hô. Đoán là toán người tìm cô gái này, người đàn ông kia liền nhanh trí lấy trong túi ra chiếc quần rộng thùng thình của mình giục cô mặc vào, sau đó đưa con trai của mình cho cô bế. Đảm bảo vệ khách sạn vừa lúc đuổi tới, ngó ngang ngó dọc chỉ trông thấy nhà ba người của gia đình ăn xin nên tiếp tục bỏ đi chỗ khác tìm kiếm.

Thở phào một cái, người đàn ông này quay sang thông báo với cô, bởi cô vẫn còn đang mắt nhắm nghiền, khắp người run rẩy ôm chặt lấy con trai anh ta: "Bọn họ đi rồi, cô có người thân hay bạn bè gì không? Tôi có thể giúp cô gọi bọn họ." Nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, Dạ Lan trông thấy chiếc điện thoại công cộng gần đó. Bởi nhìn bộ dạng của cô, anh ta biết cô không mang theo bất cứ thứ gì.

Thấy cô vẫn không có phản ứng gì, mắt chỉ chăm chăm nhìn con trai mình, anh ta lại sờ túi quần, móc ra mấy đồng tiền lẻ nhàu nhĩ chia ra trước mặt cô, giọng nói có hơi ái ngại: "Tuy số tiền không nhiều nhưng đây là số tiền duy nhất tôi có, chỉ ít có thể giúp cô đón chuyến xe buýt cuối cùng."

Trải qua sự im lặng không biết bao lâu, Dạ Lan cuối cùng cũng nhìn về phía người đàn ông kia, nhìn số tiền trên tay anh ta cô chậm rãi mở miệng: "Anh không còn nhớ tôi sao?"

Nghe cô hỏi vậy anh ta nhìn cô nhíu mày, cố gắng lục lại trí nhớ, để rồi khi nhìn kỹ hơn, mặc dù bộ dạng của cô lúc này có hơi khó coi nhưng sự xinh đẹp của cô khi đã gặp dù vô tình, hay cố ý cũng đều lưu trữ trong trí nhớ của những người từng gặp, tiếp xúc với cô. Anh ta reo lên: "Cô gái hôm trời mưa."

Chẳng giống sự vui vẻ lúc ai đó nhận ra mình, ánh mắt cô đượm buồn rồi nhìn xuống đứa trẻ có đôi mắt to tròn, trong veo đang ngây ngô nhìn mình, cô đặt tay lên vuốt ve nó, bất giác nói:

"Hôm đó nếu không nhờ có chiếc ô của anh, có lẽ tôi đã bị ướt, cả hôm nay cũng vậy, nếu không được anh giúp tôi không dám chắc điều gì đang chờ đợi mình phía trước nữa." Ngay lúc này cô thực sự cảm thấy may mắn khi gặp được người đàn ông này, bởi dù là lần trước hay lần này cô không thể phủ nhận anh ta chính là ân nhân của mình, nếu không gặp được người tốt như anh ta không biết chuyện gì đã xảy ra với cô rồi.

"Cô đừng nói vậy, tôi đã nói rồi tuy nghèo khó nhưng nếu giúp đỡ được ai đó tôi thấy rất vui. Vậy giờ cô có nhớ số người thân nào không, tôi giúp cô liên lạc." Anh ta khiêm tốn đề nghị, không quên dành ánh nhìn yêu thương cho đứa con trai bé bỏng của mình.

"Cảm ơn anh." Dạ Lan dường như vẫn còn hoảng loạn sau cú sốc vừa rồi, miệng đọc ra số điện thoại của Đặng Khang, hai tay vẫn ôm chặt đứa trẻ trong lòng. Đứa trẻ này khi này còn đang khóc ngất nghèo, từ khi trông thấy Dạ Lan cho đến giờ kì lạ thay lại im bất và ngoan ngoãn khiến người ta sinh lòng yêu mến. Hôn lên trán đứa trẻ, mùi hương dịu nhẹ của trẻ con quần quanh chớp mũi khiến hốc mắt cô đỏ hoe, trong lòng kéo đến từng đợt quặn thắt.

"Anh là bố đơn thân sao?" Thấy anh ta quay lại, Dạ Lan hỏi.

Gãi đầu một cách ngốc nghếch, anh ta ái ngại thành thật trả lời cô: "Phải, hai bố con tôi nương tựa vào nhau bán vé số sống qua ngày, chỉ tội cho đứa trẻ còn nhỏ vậy mà phải theo người cha vô dụng như tôi chịu khổ nặng nề."

"Có một người bố như anh, đứa trẻ này quả thực rất hạnh phúc."

Hai người nói đến đây bỗng dừng im lặng, cả hai người không hẹn ánh mắt cùng đổ dồn về đứa trẻ đang nép trong lòng của Dạ Lan, mỗi người sau đó đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Con đói rồi

Một năm sau...

Trên màn hình tivi của một quán lẩu đông khách lúc này, đang chiếu đến một buổi biểu diễn đàn piano của một cậu bé bốn tuổi, cậu bé này gần đây được biết đến với tài năng nổi trội có thể đánh được các bản nhạc nổi tiếng, nhóc được cư dân mạng mệnh danh là ""Thần đồng âm nhạc siêu nhí"", sở dĩ họ yêu mến gọi cậu bé như vậy bởi vì so với những đứa trẻ cùng tuổi, thân hình cậu có vẻ hơi nhỏ bé nhưng tài năng âm nhạc của cậu thật là đặc biệt.

""Chúc quý khách ngon miệng."" Đặt một đĩa thịt xuống bàn, người chủ quán lẩu với thân hình cao gầy, khuôn mặt xương xương nhưng ánh mắt thì tràn đầy hạnh phúc cùng tự hào nhìn lên cậu bé đang xuất hiện trên màn hình.

Tại nhà văn hóa sự kiện Hà Nội...

Trong một không gian bao trùm bởi ánh sáng yếu ớt, ánh đèn duy nhất chiếu rọi nằm ở chính giữa sân khấu bao bọc lấy một thiên thần nhỏ, thiên thần ấy khoác trên mình bộ vest màu trắng được cắt may hoàn hảo, trên cổ có gắn một chiếc nơ màu đen làm điểm nhấn, tuy cách ăn mặc này có phần lịch sự, cứng nhắc nhưng vốn chẳng thể che giấu được khuôn mặt ngây thơ sáng sủa, vàng trán toát lên sự thông minh và đôi mắt trong veo hút hồn của cậu bé.

Ngay lúc mọi người còn đang bị hút hồn bởi diện mạo đáng yêu, xinh xắn của thần đồng nhí thì từng nốt nhạc đầu tiên của bài ""điểm xưa"" thuộc sáng tác của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn được vang lên. Những ngón tay nhỏ xinh lướt nhẹ linh hoạt trên phím đàn, tuy mới bốn tuổi nhưng thần thái khi đang chơi đàn của cậu bé thật có tố chất của một nghệ sĩ, rất chuyên tâm, và say mê khiến cho người nghe đắm chìm trong giai điệu của bản nhạc Trịnh bất hủ này.

Thời gian như được trả lại nguyên vẹn khi tiếng nhạc vừa kết thúc, hai bàn tay bé nhỏ thu về đặt trên đùi, đôi mắt trong veo của cậu nhóc đang tranh thủ lướt qua hàng ghế đầu phía bên dưới, rồi như đã tìm thấy mục tiêu mình tìm kiếm hai mắt cậu bé sáng lên rồi khóa chặt ở vị trí đó, đôi môi chúm chím chọt cong lên nở một nụ cười hình bán nguyệt.

Bên dưới lúc này rõ ràng từng tràng pháo tay của khán giả, MC dẫn chương trình hôm nay là một nam MC nổi tiếng và tuần tú, trong chất giọng miền Bắc của mình, anh ta không giấu nổi sự kinh ngạc cũng như vui mừng đối với cậu bé đang đứng cạnh mình: ""Kính thưa quý vị, chúng ta vừa được thưởng thức bản nhạc Điểm xưa, một trong những ca khúc bất hủ của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, qua phần trình bày của thần đồng âm nhạc nhí Đặng Minh.""

Lại là một tràng pháo tay rầm rộ dành cho thần đồng âm nhạc nhí này. Ngồi ở hàng ghế đầu dành cho khách vip, Dạ Lan tâm trí vẫn còn đang phiêu dạt tận nơi nào khi chứng kiến hình ảnh con trai đang chuyên tâm đánh đàn trên sân khấu, chẳng biết là do cô bị ảo giác hay tại thần thái mà Đặng Minh tỏa ra vô cùng giống với thần thái của chàng trai 17 tuổi đang đánh bản nhạc ""tears"" năm ấy, và bản nhạc buồn, sâu lắng đó cũng đã vô tình thấm sâu và đọng lại trong tâm trí của cô gái 17 tuổi, khiến mọi chuyện có cái gọi là ""bắt đầu"".

Có những bản nhạc khi nghe sẽ khiến tâm trí người nghe được thư giãn, thoải mái, nhưng cũng có những bản nhạc khi nghe rồi lại vô tình khắc sâu vào tận tim người nghe, và mỗi khi ta vô tình nghe được ở đâu bản nhạc đó lại khiến lồng ngực nhói đau.

""Trời ơi, yêu quá đi, tôi chưa có con nhưng nhìn nhóc này mà muốn sinh một đứa quá.""

""Bớt ảo tưởng đi, cô làm như sinh là sẽ được một đứa con thần đồng như vậy ý.""

""Đúng ha, thằng bé giỏi thật, chẳng biết bố mẹ nó là ai, tra được tôi sẽ mang sách bút đến học hỏi bí quyết.""

""Cái này học mà được ý, nó là gen di truyền đó, biết không hả?""

""Ông xã, ngay hôm nay chúng ta đăng ký cho con đi học piano ngay thôi.""

""...""

Những lời bàn tán vô cùng sôi nổi và phấn khích của phần đông khán giả lọt vào tai Dạ Lan, kịp bừng tỉnh với chính cái suy nghĩ hoang đường trong đầu mình, cô hướng đôi mắt tuy đờm buồn nhưng tràn ngập ý cười nhìn Đặng Minh đang làm mặt lạnh đứng trên sân khấu. Cái thằng nhóc này, bố đẻ nó ngày nào cũng toe toét cái miệng cười tươi phục vụ khách, còn hai ông bố nuôi và mẹ nuôi là cô đây cũng chẳng ai có tính cách lạnh lùng, áy vậy mà chẳng biết nó thừa hưởng cái gen mặt lạnh này ở đâu. Nhìn con trai, Dạ Lan ngồi bên dưới đưa tay lên miệng ra hiệu cho thằng bé cười. Đứng trên sân khấu lúc này, Đặng Minh ánh mắt bắt đầu rời đi chỗ khác, coi như không thấy hành động vừa rồi của mẹ.

Buổi biểu diễn kết thúc.

...

Trong một con hẻm lúc này, Dạ Lan tay xách nách mang, linh kinh một đồng đồ nào là hoa, quả, thiệp, gấu bông,... toàn là quà của fan hâm mộ con trai. Dồn hết chúng về một bên tay, cô chìa tay còn lại ra: ""Năm lấy tay mẹ nhanh lên, kéo tí đường đồng lại lạc bây giờ.""

Thằng bé chẳng nói gì, chỉ lẳng lẳng nắm chặt lấy tay Dạ Lan, quay mặt đi hướng khác cái miệng chúm chím kia tùm tùm một mình.

"Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần là phải cười thật tươi, đáp lại tình cảm của khán giả, vậy mà tại sao con cứ bày ra cái vẻ mặt lạnh te đó hả, chẳng giống sự đáng yêu của trẻ con chút nào cả." Đang đi trên đường, Dạ Lan giật tay thẳng bé lại phản nản.

Nhưng đáp lại sự phản nản đó của cô, Đặng Minh chỉ đáp vồn vện ba chữ: "Con không thích."

"Chẳng biết con giống ai cái điểm này nữa."

"Giống mẹ chứ giống ai, mẹ chỉ là cố tình tỏ ra vui vẻ trước mặt mọi người mà thôi." Đặng Minh dứt tay khỏi mẹ, đi về phía trước lăm bầm một mình.

"Con nói cái gì vậy?" Không nghe rõ con trai nói gì, Dạ Lan bước nhanh cho kịp thẳng bé gắng hỏi.

"Con nói là mẹ đi nhanh lên, con đói rồi."

Dừng ở đầu con hẻm lúc này là một chiếc xe hơi sang trọng màu trắng, thấy hai mẹ con người bên trong đó đã bước ra mở cửa xe. Đón lấy đồng hồ trên tay Dạ Lan, cho hết vào ghế sau, xong xuôi quay ra Đặng Khang không nén được sự tự hào mà xoa đầu đệ tử nhí của mình.

Nghĩ lại trước đây khi Dạ Lan kiên quyết đòi nhận nuôi đứa trẻ, thấy tinh thần cô không được ổn định anh đành nhắm mắt gặt đầu, trong một lần đang ngồi sáng tác nhạc, thẳng nhóc này đang ngồi trên ghế sofa thấy anh đánh đàn piano liền mon men đến gần. Thấy ánh mắt nó cứ dán chặt vào những phím đàn mà si mê anh liền nhắc bổng nó, đặt lên đùi mình. Cầm tay nó chạm vào những phím đàn, ban đầu thẳng bé còn rụt lại, nhưng dường như trong cơ thể nhỏ bé ấy ẩn chứa một sức mạnh nào đó thôi thúc, những ngón tay thêm phần tự tin và linh hoạt hơn. Đặng Khang há hốc miệng, hai mắt mở to hết cỡ dường như không tin vào những gì tai mình vừa nghe, bởi thẳng bé này vừa mới thuật lại y chang bản nhạc lỗi mà anh vừa đánh. Nhưng điều cho đến bây giờ anh vẫn cảm thấy khó tin là tài năng đặc biệt này lại nằm ở một thẳng bé bốn tuổi và chẳng có bố hay mẹ giỏi nghệ thuật.

"Lên xe thôi, lão Nghị nói trưa nay sẽ làm lẩu thập cẩm mừng buổi biểu diễn của con trai." Mở cửa xe cho Đặng Minh, Đặng Khang vui vẻ nói.

"Chuẩn món tù của em." Dạ Lan leo lên ghế sau nói với tâm trạng phấn khích.

Tất cả đã yên vị ngồi trên xe, chiếc xe chuẩn bị lăn bánh thì chuông điện thoại cài một đoạn nhạc piano do Đặng Minh sáng tác cài trên điện thoại của Dạ Lan reo lên.

"Alo, vâng, vâng, tôi biết rồi, vâng tôi lập tức có mặt."

Nghe đến đây, người ngồi ở ghế lái cùng ghế phụ không hện mà cùng dành cho Dạ Lan cái nhìn đầy thất vọng, cùng chán nản.

Cười hòa với hai người họ, Dạ Lan với lấy túi sách: "Xin lỗi hai người nha, tại tòa soạn có tin gấp. Bữa khác sẽ ăn cùng mọi người." Nói rồi Dạ Lan mở cửa xe, chạy vù đi, cái bóng đáng nhỏ bé, chuyên cần với công việc ấy chẳng mấy chốc hòa lẫn vào lòng người đông đúc.

Đặng Khang thờ dài nhìn về hướng Dạ Lan vừa mới rời đi, thờ dài nói: "Luôn dành tình yêu cho công việc, đây mới chính là bản chất thật sự của mẹ nuôi con, còn về phần chúng ta thực chất luôn phải tranh giành tình cảm với hai từ phóng viên ấy."

"Là mẹ, đừng thêm chữ nuôi." Đặng Minh nói xong, luôn hai tay cho trước ngực sau đó nhắm mắt vờ ngủ.

Chiếc xe hơi màu trắng sang trọng cũng chuyển bánh hòa vào dòng xe cộ đông đúc với không khí bên trong xe sặc mùi quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chuyển đi tác nghiệp nguy hiểm

"Chủ biên Miên, chị tìm em!" Đứng trước mặt một người phụ nữ ngoài ba mươi, trên khuôn mặt được đắp một lớp trang điểm dày, Dạ Lan vừa kịp ổn định lại hơi thở, hỏi chị ta. Từ khi nghỉ việc tại CLR chuyển ra miền Bắc, Dạ Lan đã nộp hồ sơ xin việc tại đài T&Q tại Hà Nội. Tuy là người miền nam, thời gian ban đầu Dạ Lan có gặp vô số các khó khăn trong công việc, cũng như thói quen sinh hoạt của nơi đây. Nhưng lâu dần cô lại cảm thấy đồng nghiệp ở đây rất nhiệt tình, thẳng thắn, càng không có cái gọi là cạnh tranh gay gắt như nơi trước đây cô từng làm. Những anh chị đi trước thậm chí còn không tiếc mà truyền lại những kinh nghiệm xương máu của bản thân cho lớp đàn em. Ngay lúc này cũng vậy, sau khi giao cho Dạ Lan cùng một đồng nghiệp nữ tên Vy nhiệm vụ đi tác nghiệp ở Sơn La, chủ biên Miên đã không quên dặn dò cô phải hành sự cẩn thận, tránh để sơ hở kéo gặp nguy hiểm.

Nhận nhiệm vụ Dạ Lan cùng đồng nghiệp tên Vy đã lên đường đi ngay, quần áo cũng như những giấy tờ tùy thân sớm đã được chủ biên Miên chuẩn bị. Chuyển tác nghiệp lần này bọn họ được giao đóng giả gái mại dâm, trà trộn vào một địa điểm được khai báo là quán karaoke Sao Mai. Các đối tượng môi giới nhằm mục đích đánh lạc hướng cơ quan chức năng lên trá hình dưới nhiều hình thức, thay vì khách sạn hay quán mát xa, lần này bọn chúng cho gái mại dâm ẩn mình trong các phòng hát dưới cái tên như "em gái", "bạn gái".

Bước ra khỏi phòng trọ với chiếc váy body cổ yếm màu đỏ tươi, mái tóc đen dài buông xõa xuống che đi tấm lưng trần, khuôn mặt được make up đậm Dạ Lan đi đến trước mặt nữ đồng nghiệp đang diện trên mình bộ váy body với phần cổ chữ V hơi khoét sâu, cố ý để lộ ra vòng 1 nóng bỏng.

"Dạ Lan, cậu thật xinh đẹp nha, là nữ mà tôi cũng muốn đổ máu mũi này." Vy lên tiếng đồng thời giơ ngón tay ra tán thưởng cho sắc đẹp của cô.

"Cậu không thể hay sao." Dạ Lan dùng ánh mắt như kiểu ta đây rất háo sắc nhìn cô nàng khiến cô nàng che tay trước ngực lùi lại, ánh mắt đầy cảnh giác: "Stop, đừng ánh mắt đó lại ngay, tôi nổi hết da gà lên rồi này."

"Đi thôi, đùa giỡn thế đủ rồi." Chấm dứt màn đùa cợt, Dạ Lan lấy lại sự nghiêm túc trong công việc khoác tay Vy cùng đi.

Bên trong quán karaoke Sao Mai lúc này, không gian và cách bày trí nơi đây có phần xa hoa hơn các quán karaoke bình dân khác trong khu vực. Chọn một chiếc bàn ở vị trí có thể thu hút mọi ánh nhìn, hai cô phóng viên nóng bỏng cùng nhau ngồi xuống, mỗi người đều gọi cho mình một ly rượu mạnh.

"Dạ Lan, liệu bọn chúng có cho thứ gì vào đây cho chúng ta uống không?" Chỉ vào ly rượu bên trong chứa chất lỏng màu mật, Vy lo ngại.

Bật cười, Dạ Lan đưa thứ chất lỏng này kê lên đôi môi đỏ mọng, nhấp một ngụm: "Không đâu, bọn chúng thích người tỉnh hơn là người mê."

Gật đầu đồng tình với quan điểm đúng đắn của Dạ Lan, Vy vui vẻ nâng ly cụm với cô. Hình ảnh hai cô gái cực kì quyến rũ đang ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm chả mấy chốc lọt vào tầm ngắm của bầy lang sói. Một trong số đó là một gã đàn ông to béo với cái đầu trọc có một vết sẹo dài, chừng 30 tuổi đang tiến lại gần chỗ bọn họ, giang hồ thường gọi tên này là Sơn sẹo. Tự ý khoác tay lên người Dạ Lan, bàn tay to thô thiển của Sơn sẹo tùy ý xoa nắn lên bờ vai mịn màng, trắng nõn của cô: "Người đẹp, vui vẻ với anh đêm nay được không?"

"Trong người hiện không được khỏe, không có hứng thú." Gật bàn tay dơ bẩn đó ra, bản thân Dạ Lan thoáng rung mình, hình ảnh hải hùng cách đây một năm bỗng chốc kéo đến khiến tâm trạng cô có chút rối loạn.

"Lan, cậu không được khỏe mình đưa cậu về." Vy lo lắng tính đứng dậy thì bị Dạ Lan ngăn lại:

"Không cần đâu, mình ngồi nghỉ lát là không sao nữa, lâu lắm mới gặp lại cậu mình còn nhiều chuyện muốn nói."

"Vậy được, chúng ta đi tìm phòng nào đó vừa uống vừa trò chuyện."

"Được." Dạ Lan vờ tỏ ra mệt mỏi, gần như cả cơ thể phó mặc cho Vy diu dắt. Sơn sẹo thấy người đẹp sắp có ý định rời đi liền nháy mắt cho mấy thằng đàn em, sau đó bám theo hai cô gái, thái độ hết sức sẵn đón yêu chiều người đẹp: "Người đẹp, trước lạ sau quen, anh đây đã bố trí phòng hạng nhất ở đây, nếu không chê cùng anh đến đó, hai em vẫn có thể tiếp tục trò chuyện, hơn nữa đỡ tốn kém đi thuê hẳn một phòng khác."

Vy tỏ ra khó nghĩ trước đề nghị của người đàn ông này liền quay sang hỏi ý cô bạn: "Cậu thấy sao?"

"Sao cũng được, miễn sao kiếm một nơi không ai làm phiền chúng ta trò chuyện là được."

Người đẹp đã đồng ý, Sơn sẹo như mở cờ trong bụng vui vẻ đi trước dẫn đường. Đến nơi, căn phòng được giới thiệu là phòng hạng nhất này được nằm trong một căn biệt thự có diện tích khá lớn, bao quát xung quanh nơi này là những hàng cây tương đối rậm rạp, yên tĩnh và gần như tách biệt hẳn với mấy phòng hát bình dân kia.

Đặt chân vào nơi này, Dạ Lan mới thực sự hiểu rằng nơi đây thực chất không phải là một căn biệt thự bình thường, vì nó khác xa so với bên ngoài nhìn vào, bên trong nơi này thực chất được ngăn cách ra thành rất nhiều phòng, phòng nào phòng nấy đều có cách âm và kín đáo, từ thiết kế cho đến nội thất bên trong đều 100% theo phong cách của Châu Âu, xa hoa, tráng lệ.

Yên vị trong một căn phòng được thắp với ánh sáng bảy màu, từng dãy ghế dài được bọc bằng loại da cao cấp, trên bàn đã bày sẵn hoa quả, đồ ăn vặt cũng như nhiều thứ nước uống khác nhau, có cồn hay không cồn đủ cả.

"Đúng là phòng hạng nhất nha, cậu xem đi nhiều đồ ăn quá trời, ghế ngồi cũng thật êm và thoải mái." Vy phấn khích reo lên như thể cảm nhận của một cô gái từ nông thôn mới lên thành thị, cô bạn bên cạnh cũng vui vẻ hòa theo. Phản ứng này khiến Sơn sẹo vô cùng hài lòng và lơ là cảnh giác hơn, hẳn ta còn đang nghĩ bản thân vừa dụ dỗ được hai con mồi béo bở.

Cười đến độ híp cả mắt, Sơn sẹo hơi cúi người theo kiểu quý ông nói với hai cô gái: "Hai em cứ tự nhiên nói chuyện, anh đi có chút chuyện, cần gì cứ nhấn chuông ắt có người đến phục vụ hai em."

"Được, cảm ơn anh." Dạ Lan cười với hắn, sau đó túm lấy cô bạn thân lâu ngày cùng tiếp tục câu chuyện đang dở.

Cánh cửa được khép lại, không biết qua bao lâu hai cô gái bắt đầu hành động.

Vặn nhẹ khóa cửa một căn phòng có ánh sáng mờ mờ, những hình ảnh được thu lại trong thiết bị chuyên dụng lúc này của hai đôi trai gái bên trong khiến người khác nhìn vào đều sẽ đỏ mặt. Hải lòng trước kết quả thu được Dạ Lan cất thiết bị vào túi, đang lúc chuẩn bị rút lui thì da đầu cô truyền đến một trận đau buốt bởi bàn tay thô bạo nào đó.

"Con ranh, thì ra mày là nội gián hả?" Giật mạnh tóc Dạ Lan về phía sau, Sơn sẹo giận dữ gầm lên, cặp mắt ti hí trợn nhon nhìn cô. Mọi thứ đã bố trí ổn thỏa, vốn tưởng vợ được hai con mồi mới béo bở, nào ngờ khi hắn quay lại thì thấy căn phòng trống không, linh tính chuyện chẳng lành hẳn liền nhanh chóng phái đàn em truy lùng hai cô gái.

"Đại ca chắc anh hiểu nhầm chuyện gì rồi, là tôi đi vệ sinh bị lạc đường mà thôi." Mặc dù cảm tưởng da đầu đang sắp bị bàn tay tên này lột cả ra, tuy

nhien Dạ Lan vẫn cố tỏ ra bình tĩnh mà giải thích với hắn. Nhưng lúc này hắn ra hiệu cho đàn em lôi Vy đến trước mặt cô, nhìn thấy cô Vy mếu máo gọi: "Lan, cứu mình, mình không muốn chết như vậy đâu."

Biết bản thân đã hết đường chối cãi, Dạ Lan chuyển sang rấn mặt với bọn chúng: "Thả bạn tôi ra, chuyện này không liên quan đến cô ấy."

"Mày cũng gan đấy nhỉ, nghĩ bọn tao ngu sao mà thả thả về rùng." Sơn sẹo cười khẩy khi nghe cô nói vậy, bàn tay kia lại kéo tóc cô mạnh hơn tra khảo: "Nói, ai sai chúng mày đến đây."

"Nếu tôi nói không ai chỉ đạo bọn tôi anh có tin không?" Dạ Lan nhún nhó đáp lại.

Một đàn em của hắn là một thanh niên đáng người gầy gò, hai bắp tay kín những hình xăm trông thấy Dạ Lan cứng đầu bèn bước đến: "Anh Sơn, con này cứng miệng hay là cứ giao cho bọn em xử lí đi, còn con nhỏ kia có vẻ hiền thực hơn giao cho anh."

"Được, cứ theo ý mày đi." Cười khoái trá hắn buông tóc Dạ Lan ra, sau đó quay lại dùng bàn tay thô thiển vuốt ve khuôn mặt thon gọn của Vy khiến cô gái này toàn thân sợ đến run rẩy: "Các người không được làm bậy, bằng không tôi sẽ tố giác các người."

"Bớt nói mấy lời thừa thãi ấy đi, ra được đây rồi hẵng nói nghe cô em." Nói rồi ánh mắt hắn rơi xuống vòng một quyền rũ của Vy khiến cô càng thêm hoảng sợ mà liềm mình kháng cự trong vô ích.

Còn về phần Dạ Lan tuy bị khống chế bởi tên gầy xăm trổ này, trong lòng cô chút run sợ nhưng cô vẫn ngầm quan sát tình hình, tổng cộng có 5 tên đang đứng nhìn cô với ánh mắt như sói đói, đoán chắc có miếng ngon bày sõi đều gọi cả bày đông đủ. Nếu chỉ có nhiều đây tên đối phó với chúng chắc không vấn đề gì. Đánh giá xong tình hình xung quanh, ngay lập tức cô giáng mạnh gót giày vào tên đang khóa tay mình khiến hắn kêu lên đau đớn mà buông cô ra, mấy tên còn lại thấy đồng bọn bị như vậy tên nào tên nấy đều hùng hổ xông đến. Nhưng chỉ với vài đòn karatedo của Dạ Lan, năm gã đàn ông này chả mấy chốc đều nằm rạp dưới đất. Đây là thành quả một năm qua cô quyết tâm báỉ sư, luyện tập vất vả mà có. Bởi sau lần suýt bị cưỡng bức đó, cô tự nhủ với bản thân sẽ không trông chờ vào bất cứ người nào khi bản thân gặp phải hiểm nguy nữa mà phải tự dựa vào sức lực của bản thân, cô phải thật mạnh mẽ để bảo vệ những người cô yêu thương.

Trông thấy mấy thằng đàn em nằm rạp dưới đất bởi một người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối, tên Sơn sẹo giận dữ đẩy Vy mà lao đến chỗ cô, khiến cô đồng nghiệp nữ này của Dạ Lan loạng choạng mà ngã ra đất.

"Chạy ra đường lớn mau lên, bằng mọi cách mau thoát khỏi đây." Dạ Lan hét lên, thúc giục nữ đồng nghiệp của mình chạy trốn.

"Nhưng còn cậu." Chật vật đứng dậy, Vy vừa lo lắng vừa sợ hãi hỏi cô, hai mắt của cô gái này đã ươn ướt nhìn cô.

"Đừng nhiều lời, mau chạy đi cậu muốn ở lại chịu chết hay sao? Mau rời khỏi đây."

"Dạ Lan cảm ơn cậu, cậu nhớ bảo trọng đấy." Vy nói trong tiếng khóc nức rồi quay đầu bỏ chạy.

Chạy đi, chỉ cần cần cô an toàn tôi cũng tự tìm cách cứu mình.

"Con *** này, dám xông vào hang cọp lại còn làm đàn em tao bị thương, để xem tao bắt được mày có lột da mày ra hay không?" Hùng hổ lao đến, Sơn sẹo vừa chửi, vừa quát, tay lăm lăm con dao hướng về phía cô.

Vơ lấy chậu hoa để dọc hành lang, Dạ Lan nhanh chóng nhấc bồng nó rồi ném về hướng tên này, nhân lúc hắn đang né đòn mà bỏ chạy. Nhưng đang lúc chạy qua đám đàn em của hắn, có tên vẫn gan lì đưa tay ra tóm lấy chân cô rồi vui mừng reo lên: "Anh Sơn nhanh lên, em tóm được chân nó rồi này."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi trong mắt cô ta chỉ đáng giá 1 triệu đô

"Kính thưa quý vị và các bạn, vào tối ngày 15/3 tại nhà nghỉ Hoa Mai thuộc thị trấn Phù Yên, huyện Phù Yên, tỉnh Sơn La. Công an huyện Phù Yên theo lời tố cáo của một người dân đã tiến hành lục soát và bắt giữ chủ nhà nghỉ này là anh Nguyễn Hữu Hải, vì hành vi chứa chấp mại dâm.

Tại hiện trường đã bắt quả tang hai đôi nam nữ đang mua bán dâm, hai bao cao su đã qua sử dụng, 2 triệu đồng và một số vật chứng liên quan.

Theo lời khai của Hải, anh đã cho một người có biệt danh Sơn sẹo một đại ca khét tiếng ở vùng này thuê khu vực víp với giá 30 triệu đồng một tháng và bắt đầu cho thuê từ đầu tháng 2 tới nay, (nhà đã cho thuê rồi nên người thuê sử dụng với mục đích gì tôi cũng không có quyền can thiệp).

Hiện nay một số tay chân đàn em của Sơn sẹo đã bị bắt giữ, chỉ duy nhất có nghi phạm này đang bỏ trốn. Lực lượng công an huyện Phù Yên cũng đã bắt tay vào truy bắt đối tượng này để điều tra làm rõ vụ án."

...

Trong một căn phòng với tông màu chủ đạo là màu cafe, trên một chiếc giường rộng được thiết kế theo phong cách hoàng gia có một cô gái đang nằm tựa ngủ say, ánh sáng duy nhất trong căn phòng phát ra từ cây đèn ngủ đặt trên chiếc tủ ở đầu giường phản chiếu lên gương mặt xinh đẹp kia, từ làn da cho đến chiếc mũi cao thon gọn, đôi môi đỏ mọng như trái chín, tất cả đều muốn người nhìn chỉ muốn chạm vào.

Nhưng người đang ngồi cạnh cô gái ấy không hề chạm vào cô, toàn bộ ánh mắt hắn đang dồn vào bức ảnh chân dung đang cầm trên tay, trong bức ảnh là hình ảnh một đôi trai gái đang khoác vai nhau cười vô cùng hạnh phúc. Ngưng nhìn bức ảnh, ánh mắt hắn nhìn sang người con gái vẫn chìm trong hôn mê trước mặt.

Hắn vẫn luôn không tin những lời Á Thư đã nói rằng tất cả những suy nghĩ của hắn là do phản ứng phụ của quá trình trị liệu, nhất là khi hắn nhận được cuộc gọi của một số lạ vào một đêm cách đây một năm, giọng nói ấy, lời khẩn khoản ấy mỗi ngày cứ khắc sâu cứa vào tâm trí hắn, hắn muốn biết liệu có phải mình đã bỏ lỡ một người rất quan trọng với mình hay không? Mọi câu hỏi ấy vĩnh viễn được cho là tưởng tượng của riêng hắn, mãi đến khi hắn tình cờ gặp cô thư kí cũ, cô ta đã cố ý tiếp cận hắn và nói cho hắn bí mật mà hắn luôn muốn tìm kiếm. Và mọi thứ đã dẫn dụ hắn đến đây để gặp người trước mặt này.

Sự im lặng bao trùm lấy căn phòng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài vang đến tiếng gõ cửa, giọng nói trầm thấp của Tường Quân liền vọng ra: "'Vào đi.'"

Đứng trước mặt hắn lúc này là anh chàng thư kí hiện tại của hắn, người này là đàn em hắn quen khi đi du học, dáng người cao gầy và sở hữu một gương mặt khá điển trai, tên là Luận. Hồi liếc về người nằm trên giường, Luận đưa đến trước mặt hắn tờ kết quả kiểm tra sức khỏe của Dạ Lan, thao thao về nội dung bên trong đó: "'Bác sĩ nói chỉ là do kích động quá nên ngắt đi, qua vài giờ nữa sẽ tỉnh lại, kết quả chụp CT cũng không thấy có dấu hiệu gì bất thường.'"

"'...'"

Thấy hắn vẫn chăm chú nhìn tờ giấy kết quả, Luận cúi đầu giọng áy náy: "'Anh Quân, đều tại em không kịp thời phanh lại, đâm phải cô ấy.'"

"'Là cô ta tự nhiên xông ra đường, chưa chết là may cho cô ta rồi, cậu không cần tự trách.'"

"'Trong lòng anh đang rất lo lắng cho cô ấy, chỉ là độc miệng suông thôi có đúng không?'" Luận giọng nửa đùa nửa thật thăm dò. Quen hắn đã nhiều năm Luận phần nào hiểu được tính cách của người anh này.

"'Người đổi tôi để lấy 1 triệu USD liệu có đáng nhận được sự quan tâm.'" Tờ giấy bỗng bị vò nát trong tay Tường Quân.

"'Biết đâu cô ấy có nỗi khổ riêng, anh khi đây cũng đâu còn nhớ gì về cô ấy, hơn nữa với tính cách của chủ tịch chuyện ngài ấy đã phản đối quyết theo đến cùng, giống như lần này anh quyết chuyển công tác ra chỉ nhánh miền Bắc cũng vậy.'"

"'Đổi lại là tôi tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ nếu tình yêu ấy thực sự quan trọng với mình. Điều đáng châm biếm hơn là tôi trong mắt cô ta chỉ đáng 1 triệu đô.'" Ném tờ giấy đã bị vo tròn xuống đất, mỗi lần nghĩ đến chuyện này là đầu óc hắn như muốn nổ tung, hai bàn tay cũng vì thế mà thêm siết chặt. Ánh mắt lạnh lùng chuyển dần sang màu u tối. Anh chàng thư kí Luận trông thấy biểu lộ trên khuôn mặt hắn lúc này, sớm biết không nên nói thêm bất cứ điều gì nữa liền chuẩn cho lệ.

Căn phòng lại trở về sự tĩnh mịch đến đáng sợ của nó.

Bên phía đài T&Q chủ biên Miên cùng Vy và vài đồng nghiệp bên mảng báo Dân Trí cũng đang rất lo lắng cho Dạ Lan, phía cảnh sát thông báo kể từ thời điểm được cho là mất tích cho đến giờ vẫn chưa tìm ra được tung tích của Dạ Lan.

Đặng Khang từ tối qua nhận được tin này cũng đã ngay lập tức phái vệ sĩ đi tìm kiếm khắp nơi, một người mất tích đã đủ khiến Đặng Khang lo lắng đến đau lòng, đã vậy lại còn phải nghĩ cách dỗ dành thằng nhóc lì lợm trước mặt đi học:

"'Đặng Minh, ta biết con lo cho cô ấy nhưng đây là chuyện của người lớn, còn việc của con bây giờ là lên xe chú Thiên Phúc sẽ đưa con đến trường mẫu giáo, yên tâm đi ta đã phái người đi tìm rất nhanh sẽ có tin tức của cô ấy.'"

"'...'"

Thằng nhóc vẫn ngồi lì trước bậc cửa từ tối hôm qua đến giờ, lo nó bị cảm lạnh cả đêm qua Đặng Khang cũng phải lôi chăn ra ngồi đó đợi người cùng nó. Dường như nhìn vào sự cứng đầu lúc này của nó, Đặng Khang dường như bị ảo giác khi trông thấy ẩn trong đó là bóng dáng của một người. Nhu không được Đặng Khang bèn cương quyết gắt lên: "'Nếu con đã không nghe lời như vậy ta sẽ gọi hết vệ sĩ về, không đi tìm kiếm mẹ con nữa, mặc cô ấy có bị người xấu bắt đi ta cũng chẳng quan tâm nữa.'"

Thấy bầu không khí trở lên căng thẳng, Thiên Phúc vừa từ trong nhà đi ra, trên tay còn cầm một chiếc cặp nhỏ xinh hình người nhện, liền vội vàng đi đến ngồi xổm trước mặt Đặng Minh, xoa đầu thằng nhóc: "'Đi thôi, chú đưa cháu đi học, đảm bảo khi về mẹ cháu đang ở nhà đợi cháu.'"

Thằng nhóc cuối cùng cũng chịu rời khỏi bậc thềm đá lạnh ngắt để đi theo Thiên Phúc, trước khi đi nó không quên ném cho Đặng Khang một cái lườm, cùng lời cảnh cáo: "'Nếu sự phụ không tìm được mẹ, con sẽ tự đi tìm.'"

"'Được, cứ quyết vậy đi.'" Đặng Khang dờ khóc dờ cười trước cái thái độ gần như cương quyết này của thằng nhóc.

...

Chiếc xe hơi màu trắng sang trọng đi chậm chậm rồi dừng hẳn trước cửa trường mẫu giáo Hòa Mi, chưa đợi Thiên Phúc xuống xe, Đặng Minh đã tự mở cửa nhảy xuống sau đó đứng nép vào lề đường, đưa một tay vẫy chào Thiên Phúc. Hạ kính xe, Thiên Phúc ngó đầu ra hỏi: "Cháu không cần chú dẫn vào sao?"

"Chú còn bận nhiều việc mà, cháu tự vào được."

"Vậy cháu còn nhớ lớp mình là lớp nào, cô giáo chủ nhiệm tên gì chứ?"

"Cô Vân tóc dài, lớp mẫu giáo nhỏ."

"Rất tốt, vậy cháu vào trong đi, thấy cháu vào trong rồi chú sẽ đi."

Thằng nhóc không đáp lại, chỉ lẳng lặng đi vào phía cổng trường học, vừa đi miệng nhóc vừa lẩm bầm từ một cho đến hai mươi thì quay đầu lại, chiếc xe hơi màu trắng đã chuyển bánh, mỗi thằng bé cũng vì thế mà cong lên đặc ý: "Ngày thường mẹ toàn đưa cháu vào tận nơi giao cho cô giáo mới yên tâm đi làm." Lôi trong cặp ra chiếc điện thoại phiên bản mới nhất của hãng iphone hiện nay, Đặng Minh bật chế độ định vị, lần theo tín hiệu trên đó đi tìm mẹ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tinh Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tường Quân em lại nhớ anh mất rồi

Tỉnh dậy trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ, phản ứng đầu tiên của Dạ Lan là bật dậy, mặc trên người cô bây giờ là một bộ quần áo dành cho bệnh nhân, giật mình hoảng hốt trong đầu Dạ Lan không ngừng hỏi chuyện gì đang xảy ra với mình thế này, quần áo như vậy là sao? Hơn nữa nơi này là nơi nào?

Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bước vào lúc này là một anh chàng có dáng người cao gầy, mặc âu phục chỉnh chu màu đen và sở hữu một gương mặt điển trai. Anh ta dường như rất chùng mực cư xử với cô, giữ khoảng cách một đoạn anh ta hỏi thăm cô bằng chất giọng đặc trưng: "Cô tỉnh rồi, có thấy trong người không khỏe chỗ nào không?"

"Anh là ai?" Dạ Lan kéo cao chăn đến kín cổ, người hơi dịch sát tường nhìn anh ta đầy cảnh giác.

Dường như hiểu được những gì đang diễn ra trong suy nghĩ của Dạ Lan, Luận cười nhẹ để lộ ra chiếc răng khểnh rất duyên: "Cô đừng hiểu nhầm, là thể này tôi hôm qua cô chạy qua đường và va vào xe của tôi, vì lo cô gặp bất trắc nên tôi đã đưa cô đến bệnh viện tư nhân này."

Nhìn lại căn phòng này một lượt, Dạ Lan nghi ngờ tự hỏi: (Đây là bệnh viện sao, xét về cách bày trí mọi thứ cũng như giá trị của vật dụng trong căn phòng này, tất cả đều không được hợp lý cho lắm.)

Nhưng mọi nghi ngờ đó của Dạ Lan đều bị đánh tan khi một nữ bác sĩ trẻ tuổi, khoác trên mình chiếc áo blouse trắng bước vào, trước ngực có cài thẻ bác sĩ. Đến gần Dạ Lan, vị nữ bác sĩ này lôi ra chiếc đèn nhỏ, soi lần lượt vào hai bên đồng tử của cô để kiểm tra, xong xuôi cất chiếc đèn trở lại túi, cô ta quay ra cười e thẹn với Luận: "Tất cả đều không có gì đáng ngại nữa, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi."

"Cảm ơn bác sĩ." Tiễn nữ bác sĩ kia ra khỏi cửa, Luận quay lại hỏi khi thấy cô có ý định xuống giường: "Cô không nghe bác sĩ vừa nói cần nghỉ ngơi hay sao? Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi lát tôi sẽ đưa cô về."

"Cảm ơn ý tốt của anh, tôi là người gây ra họa vậy mà còn liên lụy đến anh." Ngập ngừng một lúc Dạ Lan lấy hết dũng khí hỏi người trước mặt, tuy nhiên hai má cô đã đỏ bừng: "Quần áo trước đó của tôi..."

"Cô đừng hiểu lầm, chuyện này là do y tá bệnh viện này phụ trách."

Câu trả lời của người này khiến Dạ Lan thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nghĩ lại loại câu hỏi này nếu đã hỏi ra thật là nhục mặt mà: "Anh đừng hiểu lầm, tôi không hề có ý nghĩ anh là người xấu, tôi chỉ muốn tìm lại đồ của mình, bởi cái ví tôi đem theo có vật rất quan trọng."

"Cái ví này sao?" Luận chỉ tay vào cái ví da đỏ chói đặt ở trên ghế sofa. Trông thấy đồ của mình Dạ Lan vui vẻ nhận lấy, cảm ơn anh ta, sau đó lập tức lấy điện thoại gọi cho Đặng Khang, đoán chắc cả đêm không về đã khiến anh lo lắng nhường nào.

Cúp điện thoại, Dạ Lan lúc này mới có thể yên tâm và tháo bỏ xuống lớp vỏ bọc cảnh giác với người trước mặt: "Anh đến từ thành phố Hồ Chí Minh sao?"

"Phải, tôi sống ở đó, hiện nay theo sếp của mình ra miền Bắc công tác." Luận đáp.

""Vâng.""

Thấy cô lại rơi vào im lặng, Luận tiếp tục gọi chuyện: ""Cô cũng từ đó chuyển ra Bắc.""

""Đúng vậy."" Cô gật đầu.

""Thế cô hiện đang làm ngành nghề gì?""

""Tôi làm phóng viên ở đài T&Q.""

""Vậy chúng ta là đồng nghiệp rồi.""

""Anh cũng làm phóng viên sao?""

""Gần như vậy.""

""...""

Cả hai dường như nói chuyện rất ăn ý, bèn ngồi lại chiếc bàn kê gần cửa sổ để tán gẫu trong lúc đợi Đặng Khang đến đón, mãi đến khi ngoài cổng vang lên tiếng bấm còi inh ỏi làm ngắt quãng cuộc nói chuyện của Dạ Lan và Luận.

Mở cửa ra nhìn ngang, nhìn dọc một hồi Luận vẫn chẳng thấy có ai, đột nhiên phía dưới phát ra một giọng nói trong trẻo của trẻ con: ""Cháu ở đây.""

Nhìn xuống dưới chân, Luận phát hiện thấy một nhóc con có nước da trắng bóc, cặp mắt tròn xoe đáng yêu đang nhìn mình, ngồi xổm xuống trước mặt đứa trẻ này, Luận nhủ mảy nói: ""Cháu bé cháu cũng đến từ miền Nam sao?""

Lách qua người Luận, Đặng Minh lên vào bên trong, vừa ngó nghiêng vừa nói: ""Chú thường hỏi ai đó từ đâu tới mỗi khi họ đến thăm nhà mình sao?""

Luận sốc trước sự đáp trả của thằng bé, nhưng sau cùng vẫn đưa tay cầm quai cặp lôi nhóc lại, hỏi: ""Cháu bé, giờ này không đến trường lại học thói xấu trốn học sao? Cháu học trường nào để chú đưa trở lại trường, bằng không ba mẹ cháu biết lại mất công đi tìm, lo lắng lắm đó.""

""Cháu không trốn học, cháu đến tìm mẹ cháu."" Đặng Minh rành rọt nói.

""Tìm mẹ."" Luận nhủ mảy nghi hoặc: ""Mẹ cháu trông như thế nào?""

""Rất xinh đẹp."" Nhóc trả lời một cách đầy tự hào sau đó lôi chiếc điện thoại ra, chỉ vào hình nền bên trong đó. Nhìn thấy người trong hình Luận dường như đã giải đáp được nghi vấn trong lòng, xoa đầu thằng nhóc Luận ngoắc nó sau đó đi trước dẫn đường: ""Mẹ cháu đúng là rất xinh đẹp, đi theo chú.""

...

Ngồi bên cửa sổ tĩnh lặng, Dạ Lan chợt nghĩ đến ảo giác của mình vào tối qua khi xảy ra tai nạn, khi ấy cô dường như đã dần mất đi ý thức, trước mắt chỉ toàn một màu đen thì bên tai đột nhiên lại nghe được giọng nói tuy không trực tiếp gọi tên cô mà chỉ kêu cô tỉnh lại nhưng sao cô lại cảm thấy quen thuộc, nhớ nhưng đến vậy, bàn tay cô khi ấy dường như cũng được nắm rất chặt, hơi ấm và cảm giác quen thuộc khi ấy vẫn còn lưu lại trong tim cô cho đến tận bây giờ. Đưa một bàn tay ra trước mặt quan sát, Dạ Lan bỗng bật cười một mình với chính suy nghĩ đang diễn ra trong đầu mình lúc này:

""Tuồng Quân em lại nhớ anh mất rồi, mặc dù anh đâu còn nhớ em là ai đâu cơ chứ, rất đáng đời em có đúng không?""

""Mẹ.""

Tiếng gọi của ai đó ngay lập tức kéo Dạ Lan về hiện thực, khi cô quay đầu lại thì bất gặp cái vẻ mặt có biểu cảm tức giận nhưng không kém phần đáng yêu của ai đó. Rời khỏi chiếc ghế, Dạ Lan bước đến ôm Đặng Minh vào lòng, cười nhẹ: ""Biểu cảm của con là sao hả, người nên giận dữ lúc này là mẹ mới đúng, ai cho con trốn học hả? Lại còn một mình chạy linh tinh, không sợ người xấu bắt đi sao?""

""Tại ai mà còn phải trốn học hả? Mẹ còn mặc áo bệnh nhân nữa, mẹ bị sao vậy? Mẹ có biết..."" Nhóc nói đến đây thì ngừng lại.

""Mẹ không có làm sao hết, con thấy không hoàn toàn khỏe mạnh, thậm chí lúc này mẹ có thể đi chinh phục được đỉnh Phanxipang luôn nữa đấy."" Xoay người một vòng chứng minh cho thằng nhóc thấy, sau đó nhớ ra điều thú vị nào đó cô ngồi xổm xuống trước mặt Đặng Minh gắng hỏi: ""Mà con vừa nói mẹ có biết...cái gì cơ?""

""Không có gì đâu."" Đặng Minh hai má đã đỏ bừng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng chối bỏ, cái điểm này Dạ Lan lại thấy giống ai đó, trong tích tắc tim chợt nhói lên.

Luận từ bên ngoài đi vào trên tay bưng cốc sữa đặt lên bàn, sau đó quay trở lại chỗ hai mẹ con đưa một tay ra xoa đầu thằng nhóc, nói: ""Cái thằng nhóc này, lo lắng thì nói là lo lắng, là con nít mà sao cứ giấu cảm xúc thế hả?""

Né cái xoa đầu của Luận, nhóc mặt nhăn lại sau đó kéo tay Dạ Lan ra phía cửa: ""Đi thôi con đón mẹ về nhà.""

Không cưỡng lại được trước sự đáng yêu của con trai, Dạ Lan đưa tay ra bẹo vào chiếc má trắng trẻo của nhóc mà cưng chiều: "'Trời ơi, con trai mẹ lớn quá rồi, câu nào câu nấy nói ra đều mang đầy trách nhiệm.'"

"'Bây giờ mẹ mới biết sao.'" Mũi thẳng nhóc sau khi được mẹ khen ngợi dường như càng to hơn.

"'Bây giờ mới biết, không quá muộn đúng không?'" Dạ Lan bày ra vẻ vô cùng hối tiếc.

"'Cũng hơi muộn nhưng mà không sao?'" Thằng nhóc vô cùng rộng lượng mà bỏ qua cho sự chậm trễ này của Dạ Lan.

Được chứng kiến một màn đoàn viên vô cùng đặc sắc của hai mẹ con, Luận cố nhịn cười hắng giọng một cái rồi cất tiếng mời mọc ra điệu một chủ nhà: "'Hai mẹ con vào uống nước đã, đứng lâu sẽ mỏi chân đó.'"

"'Cảm ơn anh.'" Dạ Lan tươi cười bước đến, lúi theo cả Đặng Minh đang có ý định lúi theo cô bỏ chạy: "'Chào chú đi con, đây là ân nhân đã cứu mẹ tôi qua.'"

Đặng Minh đối với những người có ơn với mình trước giờ luôn tỏ ra tôn trọng và biết điều, nhóc cúi đầu trước Luận: "'Cảm ơn chú đã cứu mẹ cháu, buổi biểu diễn lần tới cháu sẽ đánh một bản nhạc dành tặng riêng chú để tỏ lòng biết ơn.'"

Tự xưng được coi là ân nhân cho nên biểu cảm trên khuôn mặt Luận có chút gượng gạo, sau cùng lại tò mò hứng thú với lời nói của đứa nhóc trước mặt: "'Buổi biểu diễn, cháu là nghệ sĩ?'"

"'Nhì.'" Dạ Lan bổ sung.

"'Được, vậy hôm nào cháu biểu diễn có thể gửi cho chú một vé được không? Chú muốn được nghe một cách trực tiếp.'"

"'Không được ạ.'" Đặng Minh thẳng thắn từ chối, khiến hai người lớn bên cạnh cảm thấy khó hiểu, nhất là Luận lúc này đang thắc mắc rốt cục mình đã làm sai chuyện gì sao?

"'Tại sao? Cháu chẳng phải vừa nói buổi biểu diễn để cảm ơn chú sao?'" Luận thắc mắc.

Đặng Minh khoanh tay trước ngực ngược lên nhìn Luận: "'Nhất định phải nói sao ạ?'"

Luận gật đầu vô cùng chắc nịch cho ý định của mình: "'Đúng thế.'"

"'Cháu chỉ nói thăm điều này với chú thôi.'"

"'Được.'"

Trước khi thì thầm vào tai Luận điều gì đó không quên liếc mắt cảnh giác với người phụ nữ đang vô cùng tò mò, nhiều chuyện bên cạnh, không quên dặn dò: "'Mẹ đừng có nghe trộm đấy.'"

Kiểm đôi chân ngắn mẩu của mình lên, nhóc thì thầm: "'Chú tính mượn có tiếp cận mẹ cháu sao? Rất xin lỗi nhưng ý định này của chú không thực hiện được rồi.'"

Nụ cười đang nở trên môi Luận cũng đột nhiên ngưng lại rồi đông cứng, cái thẳng nhóc này nó có đúng là "'nhì'" không vậy?

"'Mẹ, con đói rồi chúng ta về nhà thôi.'" Chưa đợi Dạ Lan phản ứng thêm, nhóc đã lúi tuột cô chạy ra khỏi căn nhà đó, ngôi nhà mà tại một góc nào đó từ đầu cho tới giờ vẫn luôn có một cặp mắt luôn chăm chú quan sát từng cử chỉ dù là nhỏ nhất của Dạ Lan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyển công tác - Lần gặp mặt người bí ẩn

Căn biệt thự của Đặng Khang trở nên tấp lập hơn lúc nào hết sau khi nghe tin Dạ Lan trở về, mấy đại diện được cử từ tòa soạn đến đang thi nhau hỏi han cô, lúc này đây đang ngồi ở phòng khách nói chuyện rôm rả:

"'Dạ Lan, lần này thật nhờ ơn trời cao đã phù hộ cho cô thoát kiếp nạn lại còn lập được công lao to lớn, cấp trên đã chỉ định sau chuyến này sẽ cử cô sang bên đối tác để nâng cao trình độ nghiệp vụ.'" Chủ biên Miên tiện tay bóc quả quýt bỏ vào miệng vừa ăn vừa nói.

Nghe chủ biên Miên nói vậy, Dạ Lan quay sang dúm quả đã lột sạch vỏ vào tay Vy, khiêm tốn nói: "'Chủ biên, chuyến đi lần này là tôi và Vy liều mạng mà hoàn thành, chị nói vậy là không công bằng nha.'"

"Không, Dạ Lan nói đến chuyện này cho đến giờ mình vẫn thấy có lỗi với cậu, công lao này mình không có tư cách nhận." Vy lưỡng lưỡng đáp lại khiến quả quyết Dạ Lan vừa đưa lần xuống đất, chạm vào chân ai đó rồi dừng lại.

"Mình xin lỗi." Vy ái ngại cúi xuống định nhặt lại quả quyết, nhưng nhanh hơn Vy một bước Nghị nhặt quả lên bỏ vào giỏ đựng rác: "Bản rồi, để tôi bóc cho cô quả khác."

Nghị xuất hiện khi còn đang mang chiếc tạp dề kẻ caro, sau khi nghe tin Dạ Lan trở về anh ta đã lập tức chạy từ quán ăn đến vội đến mức quên cả tháo tạp dề. Đặt đĩa hoa quả đã được gọt cắt đẹp mắt xuống bàn, Nghị niềm nở mời mọi người.

"Đây là..." Chủ biên Miên vốn có biệt danh "nhiều chuyện" chỉ tay vào Nghị.

Chưa đợi Dạ Lan đáp, Nghị chủ động đưa tay về phía chủ biên Miên: "Chào chị, đời thực trông chị xinh đẹp hơn trên báo rất nhiều, tôi là bạn của Dạ Lan, nếu có thể mong chị chiếu cố cho cô ấy nhiều hơn trong công việc."

"Thật là biết ăn nói." Chủ biên Miên được khen ngợi thì tỏ ra e thẹn. Bàn tay nắm mãi không thả.

Dạ Lan và mấy đồng nghiệp kia trông thấy thái độ này của chủ biên Miên liền bụm miệng cười. Hắng giọng một cái Dạ Lan cười nói: "Chị Miên, anh ấy mở quán ăn bình dân đối diện tòa soạn chúng ta, nếu rảnh chị có thể ghé qua nhiều hơn để chứng kiến tài ăn nói của anh ấy."

"Vậy sao? Tên cửa hiệu là gì vậy, tiện hôm nào tôi ghé qua ủng hộ."

"Có giảm giá không?"

"..."

Chủ biên Miên cùng mấy người đồng nghiệp kia cùng nhao nhao lên hỏi khiến Nghị chỉ biết nhìn Dạ Lan bằng ánh mắt cầu cứu.

Đúng lúc này Đặng Khang vừa từ trên lầu bước xuống, vì là ở nhà nên anh không câu lê mà bỏ qua hai chiếc cúc ngực để lộ ra vòm ngực săn chắc, tay áo sơ mi màu tím cũng xắn cao khiến tất cả nữ giới ở đây nhất thời đều bị bộ dạng này của anh hớp mắt hồn vía.

Thấy anh đang đến gần, nữ đồng nghiệp Vy chợt sực tỉnh nhường chỗ. Ngồi xuống cạnh Dạ Lan, Đặng Khang thoải mái đặt tay trên ghế, nhìn về phía mấy người vẫn đang ngây người kia, đề nghị:

"Mọi người hẹn gặp không bằng ngẫu nhiên, chả mấy khi đông đủ như vậy tôi mạn phép mời tất cả một bữa, coi như để cảm ơn sự quan tâm và giúp đỡ của mọi người trong thời gian qua đối với Dạ Lan."

Được mời đi ăn đã là niềm vui lớn, nay người mời lại là một ngôi sao vừa sáng vừa lớn, đám người chủ nhiệm Miên nhanh chóng nhận lời. Sau một hồi bàn cãi cả đám quyết định kéo nhau đến quán lẩu "Vô Gia Cư" của Nghị để ăn, tiện thể biết địa điểm luôn.

...

Sáng hôm sau...

Lần này để tránh tình trạng thẳng thóc nào đó chôn học, Dạ Lan cùng hai người đàn ông kia đích thân áp tải Đặng Minh đến tận cổng trường. Bước xuống khỏi xe Dạ Lan cúi xuống nói vào tai hai người bên trong:

"Hai người đi trước đi, lát em đưa Đặng Minh vào sẽ bắt xe đến chỗ làm, đầu sao chỗ làm mới cũng ngược đường."

"Được, vậy em cẩn thận nha, tan làm anh tới đón." Đặng Minh ngồi ở ghế phụ, tay gấp lại hộp đồng quảng cáo nào đó, ngẩng lên nói với cô.

Ái ngại nhìn sang người vẫn đang ngồi với nét mặt bình thản ở ghế lái, Dạ Lan xua tay từ chối: "Không cần đâu, mới chuyển việc em cũng không biết giờ giấc ra sao."

"Vậy được, tối gặp ở nhà." Nói rồi Đặng Minh quay sang bảo Thiên Phúc lái xe đi.

Chiếc xe đi đã khuất tầm mắt Dạ Lan mới quay đầu về phía trường học. Đạo gần đây không biết là do cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng cô luôn cảm thấy thái độ của Thiên Phúc đối với cô một năm trở lại đây đã khác trước kia rất nhiều. Nhưng suy đi tính lại người thực sự có thể chia sẻ niềm vui, nỗi buồn cùng Đặng Khang chỉ có Thiên Phúc, giữa cô và anh dù là trước đây hay sau này mãi mãi chỉ là dạn dưng mà thôi, nếu đã là giả thì không lên để cái vở kịch đó làm ảnh hưởng đến tình cảm thực sự của anh được.

Miên man suy nghĩ, Dạ Lan đã nắm tay con trai đưa đến trước mặt cô giáo lúc nào không hay. Trước mặt Dạ Lan lúc này chính là cô giáo Vân chủ nhiệm lớp của Đặng Minh, người có mái tóc đen nhánh cắt ngang vai, khuôn mặt nổi bật với cặp mắt to tròn ẩn sau cặp kính cận dày cộp. Trông thấy phụ huynh học sinh đích thân đưa con em tới trường, lại thêm cả sự việc hôm qua Đặng Minh được thông báo là mất tích, sợ bị khiển trách đứng trước mặt Dạ Lan bây giờ cô giáo này cảm thấy rất ái ngại.

Vẫn là Dạ Lan mở lời trước, đẩy nhóc con lên phía trước cô nghiêm giọng: "Mau xin lỗi cô giáo đi, con có biết vì hành động tự ý đó của con mà khiến cô giáo và nhà trường ngày hôm qua rất lo lắng hay không?"

""Con không hề làm sai."" Đặng Minh ương bướng khoanh tay trước ngực nói.

""Con nói vậy mà nghe được sao, mau xin lỗi cô giáo, bằng không mẹ giận luôn đó."" Dạ Lan hai tay cũng đan chéo trước ngực, thái độ tỏ ra vô cùng cương quyết nhìn thẳng bé. Hai mẹ con từ cách nói chuyện, cho đến hành động lúc này đều rất giống nhau, nhất quyết không ai lùi bước khiến cô giáo đứng cạnh cảm thấy vừa ái ngại vừa ngọt ngào, vội vàng quay sang phía Dạ Lan nói: ""Phụ huynh của em Đặng Minh, chuyện này cũng một phần là do tôi không làm tốt trách nhiệm, đầu sao thẳng bé cũng là trẻ con đừng giáo dục nghiêm khắc quá bằng không lại phản tác dụng.""

""Cô giáo sao lại là lỗi của cô được, là do Đặng Minh nhà tôi được nuông chiều quá."" Nói xong với cô giáo, Dạ Lan quay sang dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn con trai nhắc nhở: ""Đặng Minh.""

""Xin lỗi."" Thằng nhóc gất lên hai chữ rồi chạy biến vào lớp, nhìn theo cái bóng dáng bước bình ấy Dạ Lan chỉ biết lắc đầu thở dài. Đứng thảo luận thêm với cô giáo về vài vấn đề liên quan đến Đặng Minh, phải một lúc lâu sau Dạ Lan mới rời khỏi trường mẫu giáo và bắt xe đi đến tòa soạn của đối tác.

Lần luân chuyển này, cô còn được tổng biên Quý hứa hẹn nếu được bên đối tác đánh giá cao năng lực, khi trở về sẽ bổ nhiệm cô làm MC chính dẫn dắt chuyên mục ""bản tin nóng 24 giờ"", được trở thành MC đó không phải giấc mơ bấy lâu nay của cô hay sao?

Đứng trước một tòa nhà được bao bọc bởi kính, cao 12 tầng đồ sộ Dạ Lan thầm đánh giá, nơi làm việc này mới nhìn từ bên ngoài thôi cũng cảm thấy cơ sở hạ tầng nơi đây hơn hẳn đài T&Q rồi, chỉ là không biết lãnh đạo cũng như đồng nghiệp nơi đây có giống nơi làm cũ nhiệt tình với cô hay không? Bởi từ sau khi nhận được tin báo luân chuyển, trong lòng Dạ Lan từ hôm qua đến giờ cứ thấp thỏm không yên như thể sắp có chuyện gì không hay sắp xảy đến với mình.

Đứng bên ngoài một lúc lâu, cuối cùng Dạ Lan hạ quyết tâm sải bước vào bên trong tòa soạn này, sau khi hỏi thăm vài người cô được chỉ dẫn đến trước cửa phòng của thư kí Luận.

Tiếng gõ cửa vang lên chưa lâu thì bên trong vọng ra một giọng nói dễ nghe đặc trưng của người miền nam, đẩy cửa bước vào, người bên trong lại một lần nữa khiến Dạ Lan bất ngờ. Thích thú trước phản ứng này của Dạ Lan, Luận bước đến chỉ tay ý mời cô ngồi xuống ghế: ""Chúng ta có duyên ghê, sớm vậy mà đã gặp mặt, nghe nói bên tòa soạn T&Q sẽ của người sang công tác không ngờ lại là cô.""

Trái đất này quả đúng hình tròn, Dạ Lan không ngờ lại gặp được người đã cứu giúp mình ở tại nơi làm mới, ngồi xuống ghế, Dạ Lan nở nụ cười, khách sáo đáp lại anh ta: ""Phải thật có duyên, không ngờ lại gặp anh ở đây. Chuyện lần trước... tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn anh từ tề.""

""Chuyện qua rồi đừng nhắc lại, cô uống cafe nhé. Nhưng mà chỉ là cafe pha sẵn thôi đừng chê ha.""

Dạ Lan thấy anh ta nhiệt tình như vậy cũng không tiện từ chối, thực ra từ nãy tới giờ cô đã muốn mở miệng nói về vấn đề công việc hiện tại của bản thân sau khi được chuyển sang bên tòa soạn này. Nhưng cũng không để cô phải đợi lâu, bởi trên đường dẫn cô đến gặp tổng biên của tòa soạn này, Luận cũng đã phổ biến qua về công việc cũng như mảng tin mà cô sắp đảm nhiệm.

""Cô vào một mình được chứ, tôi có việc đột xuất."" Sau khi nghe điện thoại, Luận liền đưa tập hồ sơ đang cầm trên tay sang chuyển sang cho Dạ Lan, sau đó sải bước dài, vội vã chạy về hướng nào đó.

""Được.""

Đứng trước cửa phòng tổng biên Dạ Lan có chút căng thẳng như lần đầu mình đi xin việc vậy, hít một hơi thật sâu, cô mạnh dạn gõ cửa, ngay lập tức bên trong vọng ra một giọng nói trầm ấm: ""Cửa không khóa.""

Bước đi có phần hơi hấp tấp Dạ Lan mỗi bước lại gần phía bàn làm việc, nơi mà có một chiếc ghế đang xoay lưng lại phía cô: ""Xin chào tổng biên, tôi là phóng viên Dạ Lan, mới từ tòa soạn T&Q chuyển sang.""

Chủ nhân của căn phòng này sau khi nghe được một giọng nói hết sức trong trẻo của Dạ Lan cũng từ từ xoay lại, gương mặt anh tuần mỗi lúc hiện ra một rõ rệt, khiến tập hồ sơ trên tay Dạ Lan rơi ""bộp"" xuống đất, trông thấy người này cô bất giác lùi về sau vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Khoảng cách 2 centimet

Trông thấy phản ứng này của Dạ Lan khi trông thấy mình khiến Tường Quân càng thêm phần chán ghét cô. Đứng dậy khỏi chiếc ghế, Tường Quân đi đến khom người nhặt lên tập hồ sơ bị đánh rơi, ngó qua nội dung bên trong đó đôi môi mỏng của hắn khẽ cong lên một nụ cười: ""Vũ Đặng Dạ Lan.""

Tâm trạng đang run rẩy của Dạ Lan nay càng thêm kích động khi nghe chính miệng người kia gọi cả họ lẫn tên mình, nhú mày nghi hoặc cô hỏi hắn: ""Anh...biết tôi sao? Chẳng lẽ anh đã...""

Chưa đợi Dạ Lan nói hết câu, Tường Quân đã lắng tập hồ sơ xuống bàn, từng ngón tay dài gõ nhịp xuống bức ảnh đính kèm của cô: "Thông tin trên hồ sơ viết như vậy, tôi tiện miệng đọc thôi. Nhưng mà khi này cô vừa nói chẳng lẽ tôi làm sao? Câu hỏi như vậy dường như cô đang trông mong điều gì đó từ tôi, chúng ta từng quen biết sao?"

"Không, không quen." Dạ Lan rất nhanh lấp liếm đi cảm giác hụt hẫng, đầu nhói nơi lồng ngực bằng một câu trả lời mang tính phủ nhận cùng một nụ cười gượng gạo. Chỉ có bản thân cô mới biết sau khi nghe Tường Quân hỏi "chúng ta từng quen biết sao?", mỗi chữ trong câu nói ấy tựa như hàng trăm mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim khiến cô ngay lập tức muốn ngã khụy. Hóa ra vẫn là không nhớ gì về cô...

Khỏe môi Tường Quân sau khi nghe xong lời giải thích vụng về đó lại càng thêm cong, đi lại chỗ chiếc ghế, hấn ung dung ngồi lên đó vắt chéo chân lên nhau thể hiện khí chất của nhà lãnh đạo, chầm một điệu xỉ gà đưa lên miệng, nhả ra một làn khói trắng Tường Quân thích thú nhìn cô, băng quơ nói: "Vậy sao, vậy mà tôi cứ lầm tưởng chúng ta từng gặp nhau ở đâu đó, trông mặt cô rất quen."

"Chắc tại tôi thi thoảng có xuất hiện trên tivi với vài bản tin ngắn cho nên anh tình cờ trông thấy chăng?" Dạ Lan lại tiếp tục cảm nhận dường như có một dòng điện chạy qua sống lưng cô lạnh buốt.

Vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt đó trên môi Tường Quân gật đầu tỏ ý đồng tình, nói: "Có thể là vậy."

Câu chuyện đến đây bỗng dừng ngưng lại khiến sự bức bách bỗng dừng bao trùm khắp căn phòng, nhất là với ánh mắt lạnh lùng đang nhìn vào mình không hề xê dịch của Tường Quân khiến Dạ Lan cảm thấy ngay đến cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Cho đến lúc này cô vẫn còn hoài nghi về người đang xuất hiện trước mặt cô kia, tất cả chỉ là ảo giác thôi có đúng không, còn nếu không phải là ảo giác thì sao đây, lẽ nào ông trời thấy cuộc đời của cô vừa tìm lại được chút cân bằng liền gieo thử thách.

"Theo những gì ghi bên trong này thì cô bên tòa soạn T&Q phụ trách mảng Dân trí nhưng hiện tại bên tôi mảng này đã đủ nhân sự." Đặt một tay vào tập hồ sơ trên bàn, Tường Quân cất lời phá tan bầu không khí ngột ngạt lúc này.

"Tôi là khách sang đây để học hỏi thêm kinh nghiệm, về công việc anh tùy ý sắp xếp cho tôi vào một bộ phận nào đó thiếu nhân sự là được."

Đáp lời hần mà đôi mắt Dạ Lan dán xuống mặt đất, cho đến giây phút này khi đã chắc chắn giọng nói trầm ấm và người đang ngồi trước mặt mình kia là thật thì cô lại càng không có dũng khí mà ngẩng đầu nhìn. Cô sợ phải đối diện với ánh mắt sắc lạnh cho dù có kiếm tìm thế nào cũng không nhìn ra hình ảnh của mình hiện hữu trong đó, cô sợ những câu nói vô tình "cô là ai? Chúng ta từng quen nhau sao?" phát ra từ chính miệng ai đó để rồi cửa vào tim cô. Trốn tránh vẫn là cách mà cô luôn nghĩ đến và lựa chọn.

Nhưng đâu để cô thực hiện điều đó một cách dễ dàng như vậy, bởi lúc này Tường Quân đã đứng trước mặt cô đưa tay ra bóp chặt lấy chiếc cằm của cô và đưa sát gương mặt anh tuấn của mình mỗi lúc lại gần cô hơn. Ở khoảng cách chỉ còn 2 centimet như vậy cả hai dường như còn nghe rõ cả nhịp tim đập của đối phương, hơi thở và mùi xỉ gà còn vương lại cũng hòa lẫn.

"Là phóng viên mà cô có thói quen không nhìn chính diện người đối diện như vậy sao, là thiếu tự tin hay là vì lí do nào khác thì cũng nên từ bỏ đi, bởi nó sẽ gây trở ngại rất lớn đối với công việc của cô sau này và khó gây thiện cảm với đối phương, ngay như tôi lúc này cảm thấy bản thân không đáng được nhìn bằng mắt giây của cô." Nói xong một tràng những lời dạy bảo Tường Quân mới bỏ tay ra khỏi khuôn mặt trắng mịn của cô.

"Tổng biên tôi không có ý không tôn trọng anh, chỉ là tôi...tôi..." Sự nghiệp phóng viên bốn năm của cô gây ấn tượng bởi những trích đoạn phóng sự với hình tượng xinh đẹp và ăn nói lưu loát, vậy mà giờ đây khi đứng trước người này Dạ Lan đã phá bỏ hoàn toàn hình tượng đó và thay vào bằng sự áp úng bởi tâm trạng vô cùng bối rối lúc này.

Dạ Lan có một tật xấu đó là hề cứ căng thẳng là lại tay phải bấu chặt vào ngón cái bàn tay trái. Vô tình bắt gặp ngón tay cái đã bị bấu đến chuyển màu của Dạ Lan lúc này trái tim Tường Quân không tự chủ được mà lệch nhịp. Lùi lại sau một bước, Tường Quân thu lại cái tay thế mờ ám của hai người lúc này.

"Cô ra ngoài đi."

"Dạ." Thái độ cùng hành động của người này cứ thay đổi nhanh chóng khiến Dạ Lan không kịp thích nghi, liền ngó người.

"Chưa nghe rõ sao? Mần chào hỏi đến đây thôi ra ngoài đi."

"Còn công việc của tôi."

"Lát tôi sẽ báo người tới tìm cô."

"Vâng, vậy chào tổng biên." Cúi đầu một cái, Dạ Lan xoay người bước ra. Cô đâu biết khi cô vừa rời khỏi đó, toàn bộ thân hình cao lớn kia gần như dựa cả vào chiếc bàn gỗ. Bất giác đưa tay lên, Tường Quân chạm vào nơi nào đó vẫn đang hoạt động có phần bất bình thường hơn mọi khi trong lồng ngực mình, tự hỏi: "Mày bị gì vậy? Có phải Tường Quân trước kia cũng từng mất kiểm soát khi đứng trước người phụ nữ này hay không? Gương mặt của cô ấy ta muốn chạm vào thật lâu..."

...

Vừa mở cửa bước ra khỏi phòng tổng biên, vẫn chưa kịp ổn định lại tâm trạng đang bấn loạn của mình thì người mà Dạ Lan đang chạm mặt lúc này lại khiến bước chân của cô khựng lại. Gương mặt được trang điểm tinh xảo ấy, từng chi tiết, góc cạnh trên khuôn mặt của cô ta có lẽ được tạo hóa ưu ái cho nên dù là bốn năm trước hay bây giờ thì nhan sắc đều không có gì thay đổi. Cô ta trong tâm trí của Dạ Lan cũng không hề thay đổi.

Á Thư ban nãy vẫn còn đang lớn tiếng chỉ trích thư kí Luận, nay thấy Dạ Lan vừa bước ra từ căn phòng kia trong thâm tâm cô ta phút chốc không khỏi run rẩy, sợ hãi: "Cô, tại sao lại ở đây, lại còn từ đó đi ra."

"..."" Trái ngược với thái độ khi đứng trước Tường Quân khi nãy, đứng trước Á Thư lúc này Dạ Lan chỉ cảm thấy căm hận cùng coi thường.

Thái độ này của Dạ Lan đối với Á Thư cao ngạo chính là sự thách thức, nắm lấy cổ tay Dạ Lan cô ta siết mạnh đưa lên: "Cô dám không trả lời tôi, mau nói loại hồ ly như cô tại sao cứ bám lấy anh ấy mãi không chịu buông."

"Cô thật đáng thương."" Dạ Lan lúc này rất muốn cười lớn tiếng trước cái vẻ mặt bị ghen tuông, đồ kỵ làm cho biến dạng của cô ta. "Gân xanh nổi hết trên mặt cô rồi kia, không muốn bị ai chê cười thì mau điều chỉnh lại tâm trạng đi."

"Á Thư, chẳng phải cô đến gặp tổng biên hay sao, đừng để anh ấy đợi lâu."" Đứng trước tình huống khó xử này Luận đành lên tiếng can ngăn. Nhưng ngay lập tức hứng trọn ánh nhìn gay gắt của Á Thư, cô ta gạt lên bằng chất giọng chua ngoa của mình: "Anh đang bệnh vực cô ta sao?"

"Không, tôi không hề bệnh vực ai cả, chỉ là cô biết tính Tổng biên tập rồi đấy, nếu để anh ấy bắt gặp những chuyện này sẽ không có lợi cho bất kỳ ai."

Á Thư trước nay luôn muốn giữ gìn hình tượng ngây thơ, ngoan ngoãn trước mặt Tường Quân, hất tay Dạ Lan ra, trước khi bước vào bên trong Á Thư không quên quăng lại một lời cảnh tỉnh cho Dạ Lan: "1 triệu đô, cô nghĩ chuyện này để Tường Quân biết được thì sẽ thế nào, người tham vinh hoa như cô xứng đáng với anh ấy hay sao? Biết điều thì tránh xa Tường Quân ra bởi anh ấy là thuộc về tôi."

Xoa chỗ cổ tay sưng đỏ, ánh mắt đượm buồn của Dạ Lan nhìn theo bóng cô ả khuất sau cánh cửa, khoe môi cô khẽ vẽ lên một nụ cười nhạt tự giễu: "Cô đã lầm to rồi, anh ấy không phải đồ vật nên sẽ chẳng thuộc về cô cũng chẳng thuộc về tôi."

...

Bước vào bên trong Á Thư liền đảo mắt ráo rác tìm kiếm một bóng hình, dừng lại bên cánh cửa sổ lớn Á Thư ngay lập tức lao đến ôm chầm lấy bóng hình cao lớn, hạnh phúc nói: "Tường Quân, người ta nhớ anh lắm anh biết không?"

Tâm trạng đang phiêu dạt của Tường Quân bỗng sực tỉnh bởi cái siết tay và giọng nói nũng nịu của Á Thư. Tách đôi tay trắng trẻo đang bám chặt lấy mình, Tường Quân xoay người lại mỉm cười hỏi han: "Em từ đó bay ra đây đã ăn gì chưa?"

"Người ta chẳng cần ăn gì hết, chỉ cần nghĩ đến được gặp anh thôi người ta chẳng cần ăn uống ba ngày."" Vòng tay qua cổ Tường Quân Á Thư tiếp tục nũng nịu, cả thân hình cứ như con trăn sắp đánh đu trên người Tường Quân.

"Thế sao được, anh không thích em giữ dáng đâu, rất ảnh hưởng tới sức khỏe."" Vừa bày ra vẻ quan tâm, Tường Quân vừa cố gắng gỡ ra đôi tay dính hơn keo dán của Á Thư.

"Tổng biên, nếu không còn việc gì tôi xin phép."" Ý thức được bản thân đang làm kỳ đà, Luận vội cắt tiếng chào. Khiến hai người kia lúc này mới nhận ra sự có mặt của người thứ ba.

"À khoan đã, buổi hẹn với Giám đốc bên TW tôi dặn cậu sáng nay kết quả thế nào rồi."" Tường Quân nói mà mắt nháy ra hiệu liên tục. Theo hẳn đã lâu Luận đương nhiên hiểu ý liền bịa đặt ra một câu trả lời: "Ông ấy hẹn 11 giờ trưa nay"

Đưa đồng hồ lên quan sát thấy đã điểm 10 giờ 30 phút, Tường Quân liền đặt tay lên vai Á Thư nét mặt có chút khó xử: "Em chịu khó về khách sạn một mình nhé, anh bận chút chuyện."" Nói rồi cái bóng dáng cao lớn ấy cầm vội chiếc áo vest trên ghế đi nhanh như ma đuổi ra khỏi căn phòng, bỏ lại mình cô ả Á Thư ú ớ, giậm chân đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lăn chাম mặt ở siêu thị

"Anh nghĩ cứ mãi chạy trốn như vậy sẽ giải quyết được vấn đề hay sao? Tháng sau sẽ công bố với báo chí lễ đính hôn của hai người đấy, đến lúc đó xem anh còn có thể tiếp tục chạy trốn nữa hay không?" Vừa lái xe, Luận vừa lo lắng nhìn sang người bên cạnh.

"Cứ trốn đến lúc có thể thôi."" Tường Quân mắt vẫn không ngừng nhìn vào tấm ảnh cầm trên tay, hồ hững đáp lại.

"Sự quyết đoán trong tình cảm anh khác xa so với trong công việc."

"Là do tôi chưa tìm được lí do khiến bản thân quyết đoán thôi, giờ chúng ta đi đâu đây?" Cất bức ảnh vào trong túi áo ngực, Tường Quân này mới ngẩng lên hỏi Luận.

"Sao lại hỏi em chứ, anh là người đề xướng ra ý tưởng bỏ trốn này mà." Đôi lúc Luận cảm thấy người sắp khó tính này của mình thật lạ lùng, khó hiểu.

"Cậu cũng là tông phạm đấy đừng có trả lời như thể bản thân cậu bị hại như vậy?"

"Thì đúng là như vậy còn gì?" Luận lẩm bẩm.

"Tôi nghe thấy hết rồi đấy, cậu muốn đi xin việc chỗ khác không?"

"Ngoài chiêu đuổi việc em anh không còn cách nào khác sao?"

"Nhiều cách lắm nhưng trước mắt cách là hữu hiệu nhất với cậu." Ngưng cười đùa, nghĩ tới chuyện sắp nói thái độ của Tường Quân bỗng nghiêm lại: "Chuyện tôi bảo cậu tìm hiểu có kết quả chưa?"

"Kết quả có rồi, rất đặc sắc là đằng khác." Với tay lấy từ trong ngăn đựng đồ, Luận đưa cho Tường Quân một tập ảnh mà nhân vật chính trong đó lại là Thiên Phúc và Đặng Khang đang tình tứ bên nhau.

...

Công ty giải trí BOM...

Đặng Khang vừa nhận được thông báo lịch quay MV mới đã được lên, ngay lập tức phải bay sang Hàn Quốc để quay, chuyến bay chỉ còn 1 tiếng nữa là cất cánh, ngay lúc này Đặng Khang đang gọi cho Dạ Lan để thông báo về chuyện này sau một hồi chuông đầu dây bên kia vang lên giọng nói trong trẻo: "Đặng Khang."

"Anh phải bay sang Hàn, công tác ở bên đó tầm nửa tháng."

"Đi ngay sao?"

"Ừ, anh đang chuẩn bị để ra sân bay, anh đã gọi cho Nghị bảo cậu ấy đi đón Đặng Minh lúc thăng bé tan học, em cứ yên tâm nhé."

"Chiều em xin nghỉ sớm cũng được mà, mình anh ấy xoay quanh quán ăn cũng đủ nhọc rồi."

"Vậy lát em báo lại với cậu ta ha, anh cúp máy đây."

"Lên đường may mắn, công việc thuận lợi."

"Về sẽ có quà cho em." Đầu dây bên kia tắt máy, để lại trên môi Dạ Lan một nụ cười nhẹ, Đặng Khang lúc nào cũng như một làn gió nhẹ thổi qua đời cô, lặng lẽ an ủi cô vậy.

Vuốt nhẹ vào màn hình điện thoại trông thấy nụ cười của Đặng Minh khiến nụ cười trên môi Dạ Lan thêm tươi. Chiều nay cô muốn về sớm đón thăng bé, sau đó sẽ cùng đi siêu thị và nấu cho thăng bé bữa tối chỉ có hai mẹ con.

...

Siêu thị Pig C...

"Con làm sao mà mặt mày ủ rũ vậy, ở lớp con làm chuyện gì sai bị cô giáo khiển trách sợ mẹ biết có đúng không?" Để khay thịt bò vào giỏ xe, ánh mắt Dạ Lan vẫn không ngừng thăm dò.

Trông thấy đồ mà Dạ Lan vừa bỏ vào giỏ, Đặng Minh liền nhủ mầy: "Mẹ mới là người bị làm sao, mẹ định sẽ nấu một bữa tối thịnh soạn bằng thịt bò trong khi biết con dị ứng với chúng hay sao?"

"Thịt bò?" Dạ Lan nhìn xuống giỏ: "Mẹ xin lỗi." Bỏ khay thịt đó ra, Dạ Lan ngay lập tức chọn khay thịt heo thế vào.

"Mẹ luôn vậy, con quen rồi." Đặng Minh nói rồi đẩy xe đi trước và tự lựa chọn cho mình những thực phẩm mà nhóc cho là an toàn và đúng với sở thích của bản thân. Nhìn theo thăng nhóc Dạ Lan bỗng chốc cảm thấy bản thân đúng là một bà mẹ thất bại, sự lo lắng của cô trước Đặng Minh cũng đã từng có người phải nhập viện vì dị ứng thứ thực phẩm này.

"Mẹ nhanh xếp hàng thanh toán đi, chậm tí nữa lại lỡ xe đấy." Đặng Minh đứng ở quầy thanh toán vẫy tay, gọi Dạ Lan khiến cô sực tỉnh khỏi những suy nghĩ vẩn vơ của mình.

Siêu thị giờ này đúng tầm cao điểm, người ra, người vào đông đúc, chen lấn. Dạ Lan trong lúc xếp hàng thanh toán thì bị mấy người phía trước dón nén, kết quả không kịp tránh khiến toàn bộ thân hình đổ về phía sau, Đặng Minh vì còn quá nhỏ mà miệng chỉ đứng chết chân một chỗ, thốt lên một tiếng.

Ngay lúc xác định sẽ được một cú ngã đau điếng thì toàn bộ cơ thể cô được một cánh tay to khỏe đón lấy. Chiếm trọn tầm mắt của Dạ Lan lúc này chính là hình ảnh thân thuộc của Tường Quân, lẽ nào từ tòa soạn về đến đây tâm trí của cô vẫn luôn nghĩ về anh ta đến ảo ảnh. Nhưng có lẽ ngã người hơi lâu khiến phần lưng của cô truyền đến cảm giác như mỗi mạch máu bảo cho Dạ Lan biết đây không phải là mơ.

""Tường Quân."" Miệng cô bất giác thốt lên gọi tên người trước mặt.

""Cô không sao chứ?""

""Không sao."" Dạ Lan vẫn đang thất thần, vừa lắc đầu vừa trả lời. Không ngờ trong một ngày mà có đến hai lần cô được gặp hẳn.

""Không sao thì đứng dậy được rồi chứ? Mọi người đang nhìn kia.""

Chỉ trong giây lát Tường Quân đã khôi phục lại trạng thái điềm tĩnh của mình, đẩy Dạ Lan đứng dậy ngay ngắn, sau đó với lấy hai chai nước lọc đặt vào quầy yêu cầu thanh toán. Cảnh hay ho đẹp mắt đã chấm dứt khiến đám đông xung quanh tiếc nuối quay về với việc chờ đợi thanh toán của mình.

""Mẹ không sao chứ?"" Chạy đến trước mặt cô, Đặng Minh vô cùng lo lắng, bởi cách đây ít phút nhóc còn nghĩ mẹ mình sẽ nằm nhào xuống nền gạch lạnh ngắt kia.

""...""

Thấy câu hỏi của mình không được hỏi đáp, Đặng Minh không thoải mái nhìn theo hướng nhìn của Dạ Lan từ nãy tới giờ vẫn dành cho người đàn ông đã hòa vào dòng người kia: ""Ai vậy, chú đó là ai mà mẹ cứ nhìn hoài vậy, ngay cả khi đã khuất bóng.""

""Sếp ở nơi công tác mới của mẹ."" Thu lại ánh nhìn ngây ngốc vừa rồi, Dạ Lan cúi xuống xoa đầu con trai rồi cười hiền: ""Làm con lo lắng rồi phải không? Đợi mẹ thanh toán rồi về nhà, về nhà rồi mẹ sẽ nấu những món thật ngon cho Đặng Minh của mẹ.""

Đứng tại một chỗ, Đặng Minh hết nhìn người phụ nữ đang chen chúc trong đám người kia, rồi lại ngoảnh lại phía cổng ra vào nơi mà ít phút trước có một người đàn ông kì lạ đi ra từ hướng đó.

...

Ngồi vào trong xe, Tường Quân ném cho Luận chai nước lọc, còn về phần mình vì khi nãy gặp Dạ Lan xong có phần căng thẳng nên đã một hơi uống cạn chai nước.

""Anh không uống sao mà chỉ mua cho mỗi em.""

""Tôi không khát, mau uống đi."" Nói rồi tiện tay đẩy chai nước khiến Luận suýt thì sặc.

""Anh làm cái gì vậy, ép buộc chán chê giờ muốn mưu sát nữa đúng không?""

""Cậu không tự nhìn lại xem bản thân có cái giá trị gì để tôi mưu sát."" Thở dài Tường Quân chống tay, quay mặt ra phía cửa xe.

Luận đang uống nước, mắt nhìn về phía trước bỗng bất gặp hình ảnh một người phụ nữ sở hữu gương mặt xinh đẹp, mộc mạc, tóc búi cao để lộ chiếc cổ trắng ngần, một tay xách đồ, tay còn lại dắt một bé trai chừng bốn tuổi, nhận ra là Dạ Lan, Luận quay sang huych Tường Quân: ""Anh, anh vừa từ trong đó đi ra có gặp cô ấy không?""

""Gặp ai?"" Quay mặt lại, Tường Quân nhìn theo hướng chỉ của Luận để rồi bất gặp hình ảnh xinh đẹp của ai kia đứng dưới ánh hoàng hôn đỏ rực cuối ngày. Lập tức quay mặt đi che dấu những cảm xúc đang diễn ra lúc này. Tường Quân đáp lại hai chữ: ""Không gặp.""

""Vậy sao, lần trước em cũng đã muốn nói với anh chuyện này nhưng sợ bị anh mắng.""

""Biết là sẽ bị mắng chắc hẳn là điều rất ngu xuẩn rồi, đã vậy đừng nói ra thì tốt hơn."" Chưa đợi Luận nói hết câu, Tường Quân đã vội vàng nhảy vào đe dọa.

Nhưng Luận nào đâu phải dạng sợ chết, chỉ tay vào đứa trẻ đứng bên cạnh Dạ Lan, Luận nói với giọng suy tư: ""Anh không thấy thằng bé kia khuôn mặt rất giống anh hay sao, em đã gặp nhóc đó một lần, cách nhóc nói chuyện cứng đầu y chang như anh vậy.""

""Cứng đầu?""

Ý thức được mình vừa lỡ lời, Luận liền hắng giọng bào chữa: ""Là em ví dụ vậy thôi, giờ em sẽ chứng minh cho anh thấy."" Nói rồi Luận đánh xe thẳng hướng Dạ Lan, chỉ sợ chậm trễ tí thôi bản thân sẽ bị ánh mắt của ai kia dọa cho chết.

Hạ kính xe xuống, Luận ngó ra ngoài nở một nụ cười mang tính chào hỏi: ""Khéo gặp ha.""

""Chào anh, thật trùng hợp."" Dạ Lan cũng mỉm cười đáp lại Luận, vì là kính đen lên Dạ Lan hoàn toàn không nhìn ra bên trong xe còn có một người nữa. Dạ Lan không quên quay sang nhắc nhở đứa trẻ bên cạnh nãy giờ thấy Luận mà mặt vẫn lạnh te coi như không liên quan: ""Chào chú đi con.""

Bị mẹ nhắc nhở, nhóc Đặng Minh miễn cưỡng cúi đầu.

""Chào cái kiểu thái độ gì vậy, con không có mồm sao? Về mẹ sẽ nói chuyện với con."" Huych thẳng nhóc, mọi lời nói của Dạ Lan gần như được phát ra từ kẽ răng. Ái ngại nhìn Luận, Dạ Lan khẽ bào chữa cho hành động này của con trai: ""Chắc là do tôi nuông chiều thằng bé quá, mong anh thông cảm.""

Xua tay, Luận cười xuề: "Không sao mà trẻ con có bướng chút xíu mới đáng yêu, mà cô đang định về nhà sao? Hướng nào vậy?"

"Hướng này." Dạ Lan chỉ.

Nhìn theo hướng chỉ Luận cười, liếc qua người vẫn im lặng nãy giờ bên cạnh hai mắt cậu ta sáng lên, quay qua nói với Dạ Lan: "Thật tình cò, tôi cũng đang có việc đi qua tuyến đường đó, hai mẹ con lên đi tôi đưa về. Mang nhiều đồ như vậy đứng đây mãi sẽ mỏi đó."

"Như vậy không tiện lắm, anh bận thì cứ đi trước đi kéo lỗ việc. Hơn nữa chỗ này cũng không nặng lắm đâu, anh xem." Dạ Lan dơ túm đồ đưa lên cao để minh họa khiến Luận bật cười trước hành động hết sức đáng yêu này của cô.

"Đội chuyển tiếp theo sẽ muộn giờ về nhà đó, cô không sợ thẳng nhóc đói hay sao?"

"Mẹ, con không đói."

Vẫn chưa chịu thua thẳng nhóc này, Luận tiếp tục nói: "An ninh khu này hình như không được an toàn, một phụ nữ và một đứa nhỏ đứng giữa ngã tư rất dễ trở thành đối tượng tấn công của những kẻ cướp giật cháu biết chứ?"

"Rất may ở đây có gắn tới hai chiếc camera." Đặng Minh không quên chỉ tay về hướng hai máy quay gắn trên hai trụ đèn khiến Luận cứng họng, còn Dạ Lan thì vô cùng ái ngại bởi thái độ này của thẳng nhóc.

"Cháu bé, chính xác thì cháu bao nhiêu tuổi vậy?" Luận dường như sắp bị cái sự điềm tĩnh của thẳng nhóc chọc cho tức chết, hỏi.

"24 tháng 12 là tròn bốn tuổi." Đặng Minh chậm rãi đáp.

"Bốn tuổi." Luận đưa bốn ngón tay ra về mặt vô cùng khó tin.

Đúng lúc này Đặng Minh trông thấy xe buýt bèn cầm tay mẹ giục: "Mẹ, xe đến rồi."

"Chào anh, hẹn gặp ở tòa soạn." Trước khi bị lời đi, Dạ Lan không quên bỏ lại lời chào cùng thái độ có chút ái ngại.

Nhìn theo hai cái bóng một lớn một nhỏ bước lên xe, Luận cười quay lại nói chuyện với người bên cạnh: "Anh thấy cái cách thẳng nhóc đó đáp trả em rồi chứ, em cứ ngỡ được nhìn thấy hình ảnh anh trong đó. Mà em không tin được nhóc chỉ mới bốn tuổi, nghe nói còn là thần đồng âm nhạc nữa."

"Em đã chứng minh rồi đấy, anh vẫn không cảm thấy gì sao?" Câu hỏi không được đáp lại, Luận hiểu kì quay sang đề rồi bắt gặp về mặt đang suy tư điều gì đó của Tường Quân.

"Anh đang suy ngẫm điều em vừa nói có đúng không?" Luận phản kích hỏi.

"Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ có nên tìm thư ký mới, bớt ồn ào hơn hay không? Mau lái xe đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cuộc gọi đến từ nhà trẻ mẫu giáo

Trên trang đầu của các tạp trí lúc này đang đăng tải scandal về nam ca sĩ Đặng Khang dính líu đến lời đồn đại chuyện tình cảm với quản lý riêng của mình, kèm theo đó là hình ảnh hai người có những cử chỉ thân mật vượt mức giữa hai người cùng giới với nhau ở Hàn Quốc.

Giám đốc công ty giải trí BOM sau khi nhận được tin đã lập tức bay ngay sang Hàn Quốc, ném mạnh tờ báo xuống đất, ông ta nổi cơn giận dữ với hai người đàn ông trước mặt, quát lớn: "Hai cậu đang làm cái quái gì vậy hả, đây là nơi làm việc chứ không phải đảo Hawai cho hai cậu nghỉ mát đâu nhé." Dứt lời ông ta quay sang ra lệnh cho thư ký riêng của mình: "Mấy tờ báo trong nước, cứ cho họ thứ lợi ích họ cần đi. Lo liệu ổn thỏa cho tôi."

Người thư ký kia nhận lệnh rồi ngay lập tức rời đi, Thiên Phúc đứng đó nãy giờ sớm đã bị thái độ gay gắt này của giám đốc dọa cho run rẩy chỉ dám cúi đầu nói xin lỗi và nhận trách nhiệm về mình: "Chuyện này nếu truy cứu trách nhiệm cứ truy cứu mình tôi là được rồi, xin giám đốc hãy bảo vệ hình tượng cho anh ấy."

"Ngậm miệng lại cho tôi, rắc rối còn chưa đủ sao mà cậu dám há miệng ra bảo tôi phải làm cái này cái kia."

"Đừng có nổi cáu với cậu ấy, thấy anh lo lắng chạy ngược chạy xuôi như vậy vì mình tôi rất lấy làm cảm kích, ít nhất tôi biết giá trị của mình vẫn còn, anh cứ ở lại ha đừng vì lo nghĩ nhiều quá mà tổn hại sức khỏe." Đặng Khang sau một hồi im lặng cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, nói xong liền cầm tay Thiên Phúc đang run rẩy lời đi.

Vị giám đốc BOM đang lên cơn thịnh nộ muốn có người để dạy bảo nhưng nay lại bị bỏ lại một mình, ức quá ông ta đành giậm đạp lên tờ tạp chí trên

mặt đất, gất lên: "Đặng Khang cậu giỏi lắm!"

...

Biển lúc này sóng vỗ vào bờ từng đợt nhẹ, trên bãi cát trắng Thiên Phúc ngồi thất thần trên đó, nghĩ đến tin tức mới xuất hiện kia cậu ta thậm chí còn không dám lên mạng, còn hình ảnh của Đặng Khang nữa nghĩ đến đây thôi cũng đủ làm đầu óc cậu ta hoảng loạn vô cùng, đưa tay lên sờ đầu Thiên Phúc khỏ sờ nói với người bên cạnh: "Đặng Khang có phải em lại đem đến rắc rối cho anh không? Fan hâm mộ sắp tới đây họ sẽ nghĩ sao về anh, họ có rời bỏ anh, oán trách anh hay không?"

Gỡ bàn tay đang cố ý làm bù đầu tóc của Thiên Phúc ra, Đặng Khang ân cần nắm lấy bàn tay đang run lên ấy trấn an: "Đồ ngốc, chuyện này em không cần lo, anh bây giờ vẫn là cái cây rung tiền của BOM cho nên anh sẽ không có chuyện gì đâu, người cần phải lo lắng là em ý, xem em này mới có tí scandal mà mặt mày đã tái mét cả đi. Cảm giác được nổi tiếng đáng sợ vậy sao?"

"Đáng ghét, giờ này anh còn tâm trạng đùa được hay sao?" Thiên Phúc bật cười đánh nhẹ vào ngực Đặng Khang. Nhưng nghĩ đến chuyện nào đó ánh mắt cậu ta chợt buồn trở lại, ngập ngừng nói: "Điều em lo lắng em nghĩ cũng là điều anh đang suy nghĩ."

...

Đặt tờ bá xuống bàn, bà Quyên ngay lập tức đưa hai tay bóp đầu, thở hổn hển: "Không được, chuyện gì đang xảy ra với con trai tôi thế này."

"Bà chủ, bà cần phải bình tĩnh kéo ảnh hưởng tới sức khỏe." Đưa cho bà Quyên cốc nước lọc, người giúp việc thân cận lo lắng.

Uống xong ngụm nước, bà Quyên đưa tay vỗ ngực cho xuôi, sau đó chỉ tay vào chiếc điện thoại: "Điện thoại, mau lấy nó cho tôi, tôi phải gọi cho Dạ Lan, con bé đang làm gì mà lại để người khác bôi nhọ danh dự của chồng mình như vậy, nó làm vợ kiểu gì không biết nữa."

Bấm số điện thoại của Dạ Lan, sau hai hồi chuông đầu dây bên kia vội bắt máy với giọng điệu khá là căng thẳng của Dạ Lan, bởi bà Quyên rất ít khi gọi điện cho cô, còn nếu đã gọi bằng số máy riêng như thế này ắt hẳn là vì tin tức đang nóng hiện nay:

"Dạ mẹ là con."

"Dạ Lan, ta cũng không hỏi thừa nữa, người làm vợ như con đang làm cái gì mà để cái tin tức vớ vẩn này làm ảnh hưởng đến danh dự của Đặng Khang vậy hả?"

"Con xin lỗi." Ngoài xin lỗi Dạ Lan lúc này thực sự chẳng biết phải nói gì.

"Ta không cần lời xin lỗi của con, ngay lúc này lập tức báo cả Đặng Khang nữa hai đứa bay sang Anh cho ta, ta sẽ nghĩ cách dập tắt tin đồn này."

"Ngay lập tức ừ ả, nhưng con vẫn không liên lạc được với anh ấy."

"Con muốn ta tức chết mới vừa lòng đúng không, không hiểu con làm vợ cái kiểu gì không biết." Đầu dây bên kia trong con giận đã cúp máy. Trên đường đi đến tòa soạn Dạ Lan vẫn tiếp tục bấm số gọi cho Đặng Khang.

"Cô Dạ Lan, cô có phản ứng gì khi xem scandal về chồng mình với một người cùng giới?"

"Quan hệ của hai người có phải đang rạn nứt?"

"Làm vợ của một người nổi tiếng nhưng cô hàng ngày vẫn đi làm như một viên chức bình thường, thậm chí còn có phần cực khổ, phải chăng quan hệ của hai người chỉ là trên danh nghĩa?"

"!...!"

Đám phóng viên của mấy tạp chí dường như đã lần ra nơi làm việc của Dạ Lan và chờ đợi sẵn ở đây, ngay lúc này khi thấy cô vừa xuất hiện liền nhào tới, chìa ống kính và micro vây quanh cô. Đối diện với những câu hỏi dồn dập và ánh sáng chớp lóa mắt của ống kính Dạ Lan bỗng choáng váng:

"Đứa bé mất rồi!"

"Người mẹ vô dụng như cô đã hại chết đứa con của mình."

"!...!"

Cho đến bây giờ khi đứng trước những câu hỏi dồn dập Dạ Lan lại bị áp lực, đồng thời bị đẩy sâu vào cái viễn cảnh bị mọi người chỉ trích về sự ra đi của đứa trẻ mới chào đời do chính cô tưởng tượng ra. Loạng choạng về phía sau, Dạ Lan ngồi thụp xuống ôm đầu hét lên: "Không phải tôi, không phải tôi,..."

Đám phóng viên kia trông thấy phản ứng hoảng loạn này của Dạ Lan lại càng được dịp lần tới chụp ảnh và ra sức tra hỏi.

"Các người đang làm gì vậy?" Phía xa bất chợt vang lên một giọng nói uy quyền khiến đám phóng viên này ngưng lại hành động quá khích này. Nhận ra người đàn ông đang bước đến kia chính là Tổng biên tập của tòa soạn DLG tiếng tăm, đám phóng viên này có phần e dè, tự động rẽ lối.

Bước lại gần người phụ nữ đang thu mình ngồi run rẩy dưới đất, ánh mắt Tường Quân chợt thấy xót xa, đỡ thân hình mảnh mai gần như đã mất hết sức lực của cô dựa vào lồng ngực mình, Tường Quân nhẹ giọng: "'Vào thôi.'" Trước khi rời đi, Tường Quân không quên để lại lời cảnh cáo với đám phóng viên: "'Tôi sẽ đưa nhân viên của mình đến bệnh viện kiểm tra, nếu có bất kỳ vấn đề gì đối với trạng thái tinh thần cũng như sức khỏe của cô ấy tôi sẽ kiện các người.'" "

Đưa thẳng Dạ Lan vào văn phòng làm việc của mình, Tường Quân có chút lo lắng trước tình trạng của cô bởi nó khác xa so với người bình thường, ấn cô xuống ghế Tường Quân gọi, bởi qua mấy câu vẫn không thấy cô trả lời: "'Dạ Lan, cô làm sao vậy, mau trả lời đi, bọn họ làm cô đau sao?'" "

"'Dạ Lan, cô mau tỉnh lại cho tôi.'" Siết chặt hai bả vai cô, Tường Quân dùng chút lực hy vọng có thể tác động được cô. Và dường như cách này đã có tác dụng bởi ánh mắt của Dạ Lan đã bớt mờ đục hơn và nhận ra người trước mặt.

"'Tường Quân tin em đi, chuyện đó không phải lỗi tại em, không phải do em làm, xin hãy tin em.'" Ôm chặt lấy Tường Quân, Dạ Lan khóc lớn. Cô muốn cho hắn biết sự ra đi của đứa trẻ, nỗi đau đớn đó không phải do cô gây ra.

Hành động quá đột ngột này của Dạ Lan khiến ai kia vô cùng ngạc nhiên, nhưng chỉ ít phút sau lại chuyển thành hoảng hốt khi kịp nhận ra Dạ Lan đã trở lên im lặng: "'Dạ Lan, mau tỉnh lại đi, cô làm sao vậy?'" "

...

Bệnh viện 103

Đi ra từ phòng của bác sĩ Trưởng khoa thần kinh, Tường Quân vẫn còn suy nghĩ về những lời vị Trưởng khoa đó nói về tình trạng của Dạ Lan. Tự dưng cái suy nghĩ muốn tìm hiểu về quá khứ của cô một cách chi tiết nhất lại trỗi dậy trong hắn.

"'Anh.'" Luận vừa từ một căn phòng bệnh đi ra liền bắt gặp hắn.

"'Tỉnh chưa?'" Tường Quân hỏi, ánh mắt nhìn vào phía trong căn phòng.

Lắc đầu thờ dãi, Luận đáp: "'Chưa, nhưng chúng ta lại có một điều đáng quan tâm hơn đấy.'" Nói rồi Luận đưa chiếc điện thoại vẫn đang không ngừng đổ chuông của Dạ Lan ra trước mặt Tường Quân: "'Nghe nói gọi từ nhà mẫu giáo.'" "

...

"'Cô giáo, chuyện này cô phải xử lý nghiêm cho tôi, cô xem mặt mũi con trai tôi đi còn đâu là lành lặn nữa cơ chứ.'" Một bà mẹ trước ngực còn đeo nguyên tạp dề, vẻ mặt vừa đau xót sởn gợn trên mặt con trai mình vừa ném cái nhìn tức giận về phía Đặng Minh đang đứng một mình ở góc lớp. Mấy phụ huynh khác đang tầm đưa đón con em cũng dừng lại chỉ trỏ bàn tán.

Bố của đứa trẻ được cho là nạn nhân kia nhận được điện thoại cũng nhanh chóng phi đến, vừa đến nơi gã này hùng hổ túm lấy Đặng Minh lôi đến trước mặt cô Vân chủ nhiệm, tay kia đập mạnh xuống bàn, gây áp lực đối với cô Vân: "'Cô giáo, cô rút cuộc đã liên lạc với bố mẹ thằng nhóc này chưa vậy, tại sao đến giờ vẫn chưa một ai xuất hiện, nếu họ đã không dạy dỗ được con mình thì hãy để tôi dạy dỗ thay.'" Nói rồi gã xắn tay áo. Cô giáo Vân thấy thế vội vàng chạy đến can ngăn, nhưng đã bị gã này thẳng tay xô về một phía, người đập vào cạnh bàn, khiến mấy phụ huynh khác hét lên.

"'Cậu ta xử sự như vậy hóa ra là học hỏi từ bố mình.'" Không hề sợ hãi trước gã đàn ông to xác, bặm trợn khắp mình đều xăm trổ trước mặt, Đặng Minh kiên cường nói. Và lời nói này của nhóc đã chạm đến tự trọng của gã khiến gã thêm tức giận, bàn tay gã gần như muốn bóp nát bàn tay nhỏ bé yếu ớt của Đặng Minh: "'Thằng nhóc hỗn láo, hôm nay tao nhất định sẽ thay bố mẹ mày dạy dỗ mày một trận.'" "

"'Bố ơi, bố phải đòi lại công bằng cho con.'" Thằng bé kia phản kích reo lên để rồi lại nhăn nhó trước vết thương đang rỉ máu ở miệng.

"'Con trai, đợi đấy bố sẽ lấy lại công bằng cho con.'" Gã nhìn con trai bằng vẻ mặt đầy hứa hẹn, ngay sau đó quay sang phẫn nộ với đứa trẻ đang tỏ vẻ kiên cường trước mặt, tay gã giờ cao và hạ xuống nhanh chóng. Đặng Minh thậm chí cũng đã nhắm chặt hai mắt để đón chờ điều sắp xảy đến với mình. Nhưng rồi nhóc chợt mở mắt khi thấy tay mình đã hoàn toàn được thả lỏng và tiếng kêu oai oái của gã kia. Đứng che chắn trước mặt nhóc lúc này chính là cái bóng đáng cao lớn của người đàn ông nhóc đã gặp ở trong siêu thị cách đây vài hôm.

"'Mày là ai?'" Gã đàn ông kia nhăn nhó ôm cổ tay gần như bị vặn ngược của mình, hỏi người đang mặc âu phục gọn gàng lịch sự như một quý ông trước mặt.

Không đếm xỉa đến câu hỏi của gã, Tường Quân hai mắt liếc qua nhóc con lì lợm bên cạnh rồi nhìn thẳng vào cô giáo Vân đề nghị: "'Tôi có thể đưa thằng bé đi rồi chứ?'" "

"'Anh là ai?'" Cô Vân ngạc nhiên hỏi, nhưng khi nhìn kỹ lại hai người một lớn, một nhỏ trước mặt một lượt thì liền nở nụ cười tươi: "'Chắc anh toàn đi công tác, bình thường tôi chỉ toàn gặp chị nhà đến đưa đón cháu.'" "

"'Cô nói linh tinh gì vậy chứ?'" Cảm thấy những lời cô giáo nói hết sức vô lý, Đặng Minh để lại câu nói đó rồi đi về phía tủ đồ lấy cặp sách và đi ra phía cửa. Lúc đi ngang qua thằng bé kia nhóc không quên liếc nó một cái với ánh mắt vô cùng phức tạp khiến thằng bé kia bắt gặp co rúm người lại.

"'Cô giáo, chuyện này cô định giải thích như thế sao, cô nhìn mặt con trai tôi đi, thằng bé đó thậm chí còn không thèm mở miệng xin lỗi lấy một câu.'" Gã kia tiếp tục rống lên, đập bàn, tuy nhiên hành động có chút e dè hơn lúc trước.

"Cái này,..."" Cô Vân nói rồi ai ngại nhìn người đàn ông lịch thiệp trước mặt: "Phụ huynh em Đặng Minh, chuyện này hai bên gia đình có thể tự thương lượng giải quyết không?"

"Tiền thuốc thang hết bao nhiêu cứ liên hệ với tôi."" Để lại tấm danh thiếp màu vàng kim, Tường Quân xoay người bước đi ngay sau đó.

Người đã đi rồi mấy vị phụ huynh kia vẫn duy trì trạng thái mê muội ngay từ khi Tường Quân bước vào: "Trời ơi, người đâu mà đẹp như diễn viên Hàn Quốc vậy, thật khí khái.""

"Lại còn đậm chất quý ông nữa, các cô có thấy cái cách anh ta để lại tấm danh thiếp và nói không, cực ngầu đó.""

"Đúng là mẫu đàn ông mạnh mẽ khiến phụ nữ mê mệt muốn dựa vào mà, một tay thôi anh ta đã không chế được vị phụ huynh kia.""

Nói rồi cả đám xúm lại tranh nhau cầm xem tấm danh thiếp sang trọng kia, có người đọc to: "Tường Quân, Tổng biên tập tòa soạn DLG.""

"Bố nó ơi, phen này chúng ta phát tài rồi."" Cả gia đình kia nhảy cẫng lên sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Có nhà mà không thể về

Vừa tỉnh lại sau cú sốc, khó khăn lắm mới bình ổn lại tâm trạng thì nay Dạ Lan lại lâm vào tình trạng có nhà mà không thể về, bởi đứng chặn trước cổng căn biệt thự của Đặng Khang lúc này là đám phóng viên.

"Giờ cô tính làm sao đây?" Luận ngó xuống bên dưới hỏi Dạ Lan.

"Tôi cũng không biết nữa, chắc đành liều thôi dẫu sao bọn họ cũng không dám lấy mạng tôi."" Thoáng chút do dự, Dạ Lan hít lấy một hơi sâu, tay vươn ra tính mở cửa xe.

"Cô có vẻ rất thích được nổi tiếng nhỉ?" Tháo xuống cặp kính đen, Tường Quân ngồi im lặng nãy giờ lên tiếng, kèm theo hành động hạ chốt cửa xe ngăn cản Dạ Lan. "Đánh xe đi, đến khu đô thị Vinhomes.""

"Đến đó làm gì?" Dạ Lan còn chưa hiểu chuyện gì thì chiếc xe đã chuyển bánh.

"Nhà tôi ở đó."" Tường Quân bình thản đáp.

"Vậy anh cho xe dừng ở phía trước là được rồi, ngày hôm nay đã làm phiền anh quá nhiều rồi."" Vừa nói Dạ Lan tay chân nhanh lẹ cầm lấy chiếc túi xách, tinh thần chuẩn bị xe dừng sẽ kéo Đặng Minh theo cùng.

"Không muốn trả ơn sao, ít nhất cô cũng nên nấu cho ân nhân bữa tối."" Tường Quân nói mà ánh mắt vẫn không rời khỏi chiếc gương, nơi mà bên trong đó đang phản chiếu một gương mặt thanh tú nổi bật với đôi mắt trong veo, chiếc mũi cao và đôi môi mềm mại.

Thoáng chút do dự Dạ Lan gật đầu: "Vậy được, đến Vinhomes thôi.""

"Cháu không thích đến đó."" Đặng Minh người im lặng thứ hai cuối cùng cũng lên tiếng phản đối sau đó quay sang nhìn Dạ Lan với ánh mắt mong chờ: "Mẹ, chúng ta không thể về nhà sao? Còn sự phụ nữa đến giờ mẹ không có tin tức gì sao?"

"Sự phụ nào vậy."" Máu tò mò của Luận lại trỗi dậy, tiếp tục ngó xuống bên dưới nghe ngóng. Biết Đặng Minh lơ mồm Dạ Lan vội lắc đầu, giải thích qua loa: "Là sự phụ dạy đàn cho thằng nhóc ấy mà, mấy ngày trước anh ấy có qua nước ngoài công tác nên thằng bé cứ mong."" Nói xong cô không quên dành cho Đặng Minh bên cạnh một cái lườm: "Đừng có thắc mắc nữa bởi ý kiến của con sẽ được bảo lưu, chuyện con đánh bạn mẹ sẽ nói chuyện sau, ok.""

"Vâng."" Đặng Minh xụ mặt xuống, nhóc đang nghĩ đến những tình huống khi mình làm sai trước đây và cách mà mẹ trừng phạt mình.

Ngưng nhìn gương mặt thanh tú kia, ánh mắt Tường Quân lại chuyển sang cái thằng nhóc đang xụ mặt ngồi bên cạnh Dạ Lan, đoạn đối thoại có chút lấp liếm này của hai mẹ con vốn không qua nổi mắt hần.

...

Xe dừng trước một căn biệt thự nằm trong khu đơn lập của Vinhomes, khu đô thị được biết đến với thiết kế và xây dựng theo mô hình của thành phố Venice (Italy), ngoài ra xung quanh còn được bao quát bởi cây cối và sông nước tạo nên cảm giác thoải mái giao hòa với thiên nhiên.

Nhà ở vốn của một người đàn ông độc thân cho nên khi mở tủ lạnh ra thì bên trong hoàn toàn trống rỗng, Dạ Lan thấy vậy bèn đề xuất đi siêu thị mua sắm, Tường Quân sẽ làm tài xế, còn nhóc Đặng Minh thì nói muốn đi coi thử siêu thị ở khu nhà giàu có gì khác biệt, cuối cùng chỉ còn lại Luận ở lại với nhiệm vụ trông coi nhà cửa.

Khép cánh cửa lại Luận không quên lẩm bẩm: ""Nhà anh đi công tác cả tháng trời còn chẳng sợ trộm đột nhập, mấy người muốn đoàn viên thì cứ nói trắng ra, cần gì phải lăm lí do vậy chứ.""

...

Siêu thị tầm này người mua sắm rất đông, vì trời cũng đã tối dần cho nên Dạ Lan nhanh chóng nhặt mấy thực phẩm cần thiết dành cho bữa tối rồi bỏ vào giỏ xe, đẩy theo sau đó là Tường Quân còn Đặng Minh đi bên cạnh cũng không hề rảnh rỗi, bởi đi ngang qua khu đồ chơi mất nhóc cứ dán vào bộ đồ chơi xếp gỗ.

""Muốn cái đó sao?"" Một tay bỏ túi quần ầu, tay kia Tường Quân chỉ vào đúng món đồ Đặng Minh đang để mắt tới, hỏi.

""Không ạ."" Đặng Minh bị bắt gặp ngay lập tức phủ nhận rồi đi thẳng về phía trước, lắc đầu với phản ứng đi ngược lại với mong muốn này của nhóc Tường Quân tiện tay nhắc món đồ đó để vào trong giỏ. Dạ Lan vì đang mãi mê chọn thực phẩm phía trước nên cũng chẳng hay cuộc đối thoại hết sức ngắn gọn xúc tích của hai người kì quặc vừa rồi.

Sau khi ra quầy tính tiền, sờ đến món đồ chơi xếp gỗ kia Dạ Lan nhú mày quay lại hỏi Đặng Minh: ""Con mua sao?""

Thoáng nhú mày khi trông thấy món đồ Đặng Minh ngay lập tức nhìn sang người bên cạnh đang nhàn nhã bỏ tay túi quần, lắc đầu: ""Không phải con, là chú ấy."" Nhóc chỉ vào Tường Quân.

""À."" Thốt lên một tiếng, Dạ Lan lại quay lại với công việc chờ đợi tính tiền của mình.

""Của quý khách hết 1.250.000 đồng."" Nhân viên bán hàng là một cô gái trẻ trung, đưa tờ hóa đơn về phía Dạ Lan, nhưng ánh mắt cô gái này dường như dành chọn cho người đàn ông quyền rũ đứng sau cô.

Đang loay hoay đếm tiền trong ví, Dạ Lan bỗng cảm nhận rõ một mùi hương quen thuộc mỗi lúc một gần: ""Dùng cái này."" Tường Quân đưa chiếc thẻ vàng của mình đặt xuống bàn, còn cô nhân viên bán hàng trẻ trung vẫn đang tiếp tục ngáy người, ánh mắt si mê nhìn Tường Quân.

""Như vậy đâu được tính là trả ơn anh chứ."" Đặt mấy tờ tiền polime xuống quầy thu ngân, Dạ Lan nhặt lại tấm thẻ đưa trả cho Tường Quân với thái độ hơi bối rối, thế nhưng ai kia lại nói ra mấy câu hết sức lạnh lùng: ""Tôi không cần mấy đồng tiền lẻ của cô."" Đặt chiếc thẻ trở lại quầy thu ngân, Tường Quân lạnh lùng xoay người đi trước.

""Mẹ, người sắp này của mẹ tính tình tệ quá."" Đặng Minh lắc đầu chê bai.

""Trẻ con không được nói vậy nghe không, đi thôi."" Vẫn như mọi khi, một tay Dạ Lan xách đồ đặc linh kinh, tay kia dắt theo Đặng Minh vì sợ đường đông cô sẽ để lạc mất thằng bé.

Ra gần đến xe ô tô Dạ Lan đã trông thấy dáng ai đang dựa lưng vào cửa xe, trên tay Tường Quân lúc này đang cầm điều thuốc, nhìn thấy dáng vẻ này Dạ Lan bỗng cảm thấy hần hót đơn độc khiến cô thấy nhói lòng. Nhưng cảm xúc đó chỉ kịp lướt qua nhanh chóng trong đầu cô rồi vụt tắt, đặt đồ đặc vào trong cốp xe rồi đóng lại, khi đã yên vị trên xe Dạ Lan không quên đưa lại tấm thẻ tín dụng trả về chủ cũ: ""À, cái này gửi lại anh, còn có cả hóa đơn nữa.""

Nhận lại mỗi tấm thẻ, Tường Quân đánh xe đi suốt cả quãng đường cũng không nói thêm gì nữa, nhóc Đặng Minh ngồi bên cạnh cũng nhìn ra bên ngoài cửa xe, bên ngoài mọi thứ thật náo nhiệt những nơi đi qua đèn điện đủ màu thấp sáng cả thành phố. Tuy nhiên không khí bên trong xa thì lại vô cùng ngột ngạt.

...

Bữa tối thịnh soạn được dọn ra, ba người đàn ông đang ngồi ở phòng khách chơi xếp gỗ đều bị cuốn hút bởi mùi hương bay ra từ phòng ăn mà bỏ lại trò chơi đang dang dở.

""Ăn cơm thôi."" Dạ Lan trông thấy cả ba cùng ủa vào bèn nở một nụ cười theo phép lịch sự, quay sang Đặng Minh cô không quên nhắc thẳng nhóc này phải rửa tay trước khi ngồi vào bàn ăn.

Chẳng đợi chủ nhà là Tường Quân lên tiếng, Luận động đũa đầu tiên vào món nem rán vàng ươm, nhanh chóng gấp một miếng bỏ vào bát của mình: ""Woa, ngon tuyệt, kể từ khi ra nước ngoài du học cho đến khi trở lại Việt Nam đến giờ đây là lần đầu tiên tôi được ăn một món nem mang hương vị truyền thống đặc trưng đến như vậy, Dạ Lan cô đúng là đẹp người đẹp nét.""

Được khen ngợi nụ cười trên môi Dạ Lan mang thêm vài nét tươi, tuy nhiên ánh mắt cô khi nhìn sang ai kia vẫn chưa có phản ứng gì thì ánh mắt cô chợt buồn, chỉ lặng lẽ đem cơm vào bát cho từng người.

Luận vẫn không thôi khua tay khua chân, múa mép miệng nhai thức ăn còn tranh thủ gấp một miếng nem bỏ vào bát người ngồi bên cạnh:

""Sếp anh còn ngồi ngây ra đó làm gì, lát hết đừng có trách em ăn hết không phần đấy.""

""Cậu làm như sơn hào hải vị không bằng."" Vừa cắn một miếng, Tường Quân liền cảm nhận được lớp vỏ bên ngoài giòn tan ra, một hương vị truyền thống quen thuộc thấm vào đầu lưỡi, lúc này đây đúng là hân vô cùng ân hận vì cậu nói vừa thốt ra khỏi miệng bởi món ăn Dạ Lan làm quả đúng như Luận nhận xét, cô vừa đẹp người lại đẹp cả nét, món ăn cô làm đúng là ngon không thể chê vào đâu được.

""Chú thấy sao?"" Sau câu hỏi với chất giọng trong trẻo của Đặng Minh, Tường Quân lúc này được ưu ái bởi ánh nhìn của ba cặp mắt đang đổ về mình, cố điều chỉnh cái tâm trạng đang bị xáo động trước tài nghệ của Dạ Lan, Tường Quân hắng giọng một cái đưa ra hai từ nhận xét: ""Tạm được.""

""Nói vậy là những món ăn mẹ cháu làm không phù hợp với khẩu vị cao cấp của chú rồi."" Trái với biểu cảm của ba người lớn trước mặt, Đặng Minh lúc này dường như rất vui vẻ với câu trả lời này của Tường Quân, nhóc sẽ viện vào lí do này để đưa mẹ rời khỏi đây và khiến ông chú ""xấu tính"" này không còn lí do gì bắt bẻ mẹ mình phải làm cái này cái nọ nữa, quay sang Dạ Lan nhóc cầm lấy tay cô, hớn hờ nói nói: ""Mẹ com đền đáp ân nhân cũng đã nấu, con ăn no rồi, chúng ta về thôi.""

Dạ Lan từ khi gặp lại Tường Quân cho đến giờ tâm trạng vẫn luôn ở trên mây, mãi đến khi có sự hiện diện của Đặng Minh bên cạnh mới nhắc nhở cho cô biết đây không phải mơ mà là sự thật, nếu không phải là mơ thì cô luôn muốn chạy trốn.

""Thằng bé còn có buổi biểu diễn vào ngày mai, tôi phải chuẩn bị vài thứ, tôi xin phép."" Lúc này đây cô đành để mặc cho thằng nhóc bốn tuổi kéo đi còn bản thân chỉ nói mấy lời thừa thãi rồi bước theo con trai, Luận thì ứ ớ không ra câu, đôi đũa trên tay Tường Quân cũng bị đặt mạnh xuống bàn.

""Ding dong...""

Chuông cửa bất thành linh reo lên khi hai mẹ con Dạ Lan vừa chạm tay vào nắm cửa, xuất hiện trước mắt cô lúc này là Á Thư trong chiếc váy hiệu Chanel cùng đôi giày 10 phân và mùi nước hoa nồng nặc cùng cặp mắt trợn tròn hết mức khi trông thấy Dạ Lan bước ra từ đó.

Đóng sầm lại cánh cửa cô ta kéo Dạ Lan ra bên ngoài hành lang, vẫn là vẻ mặt khi đã nổi đầy gân xanh vì giận dữ, Á Thư rít lên: ""Thứ nạ dòng như cô tại sao cứ lớn vồn bên cạnh anh ấy vậy hả, cô không nghe thấy những lời tôi đã cảnh cáo cô trước đó hay sao, hay là để tôi giúp cô nói cho cả thiên hạ này biết cô đã bán tình yêu của mình với giá bao nhiêu?""

Gạt tay cô ả ra, Dạ Lan vội vàng đưa tay áp chặt hai tai của Đặng Minh ngăn không cho thằng nhóc nghe thấy mấy lời lẽ cay độc kia, cũng như những lời mà mình sắp nói với cô ả: ""Thay vì ở đây cãi nhau với tôi thì cô nên ở bên cạnh và giữ người đàn ông đó cho chặt vào, hoặc mau mau tìm cách ép anh ta kết hôn với cô rồi dùng đó làm lí do trói buộc anh ta, đừng để anh ta tự do rồi tìm cách quẩn lầy người khác nữa. Đã nhiều năm như vậy rồi ngoài lên đấm sau lưng người khác và làm những trò bẩn thỉu thì cô chẳng khá hơn được là bao.""

""Cô, loại người như cô lấy tư cách gì mà dạy đời tôi hả?"" Từ lúc sinh ra cho đến giờ, đây là lần đầu tiên có người thẳng mặt nói với cô ả những lời như vậy khiến cô ả tức đến run người. Đang định lao về phía Dạ Lan thì cánh cửa kia lại một lần nữa bật mở, thấy người từ trong đó bước ra hành động của Á Thư liền bị ngăn lại, cô ta nhanh chóng chuyển về trạng thái hiền thực, ngoan ngoãn như thường ngày mà ngã vào lòng Tường Quân, ngây thơ chỉ vào Dạ Lan: ""Em vừa thấy cô ấy từ trong nhà đi ra, ả vậy anh, trông ả ăn mặc như vậy chắc là giúp việc mới đúng không anh.""

Tường Quân từ lúc bước ra đến giờ ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt thanh tú của Dạ Lan, nghe Á Thư hỏi như vậy cũng chẳng đáp lại, mặc kệ cô ta hiểu thế nào thì hiểu, quay sang Luận đầu vẫn đang ngoái vào trong phòng bếp với ánh mắt tiếc rẻ, Tường Quân nói: ""Cậu đưa hai mẹ con họ về đi, trời cũng tối rồi.""

""Vâng"" Chia khóa cũng đã sẵn trong người Luận chẳng cần chuẩn bị gì thêm mà đưa hai mẹ con Dạ Lan về cùng với lời chào: ""Tiện đường tôi cũng về nhà luôn.""

""Được."" Lạnh nhạt đáp lại, nhưng ánh mắt Tường Quân vẫn dõi theo cho đến khi bóng dáng thanh tú kia đi khuất. Á Thư đứng bên cạnh dù vô cùng ghen ghét, đố kỵ với ánh mắt mà Tường Quân đang dành cho Dạ Lan nhưng vẫn phải vờ như không thấy và tỏ ra ngọt ngào, nũng nịu, bởi một lần thôi cô ta từng ước ánh mắt như vậy của Tường Quân sẽ nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Ký ức 1

Tình hình gần đây khá rắc rối nên Dạ Lan đành gửi Đặng Minh lại cho bố đẻ của thằng nhóc là Nghị chăm sóc, còn bản thân cũng nhiều lần cố liên lạc cho Đặng Khang nhưng không được. Nhưng dẫu có khó khăn đến đâu thì trước tiên cô vẫn phải đi làm, xuống khỏi xe buýt Dạ Lan nhìn ngược nhìn xuôi, dòm trước ngó sau kết quả không thấy phóng viên nào của tòa soạn khác mai phục quanh đây cả, ban đầu còn nghĩ họ nấp ở đâu đó đợi cô xuất

hiện, nhưng đến khi đặt chân an toàn vào trong tòa soạn cô mới biết thực sự không có phóng viên nào bên ngoài cả. Mặc dù còn khá thoải mái về việc đám phóng viên này buông thả ""con mồi"" là cô khá dễ dàng, nhưng ý nghĩ này chẳng còn tồn tại được bao lâu khi chủ biên mới của cô xuất hiện.

Sang bên tòa soạn này Dạ Lan vẫn được hoạt động trong mảng báo Dân trí do một người đàn ông trung niên, tên là Tuấn có tướng người béo ú dẫn dắt. Vừa thấy Dạ Lan xuất hiện ông ta đã lập tức giao việc, khác với mọi khi sẽ là xông pha đi lấy tin bài lần này Dạ Lan được giao cho nhiệm vụ hết sức cao cả, nói cách khác cô chính là nhân viên tạp vụ mới của cái phòng này, điều đáng lưu ý ở đây chính là nghiêm cấm việc cô bước chân ra khỏi tòa soạn trong giờ làm việc.

""Lan ơi hết giấy rồi.""

""Ai rảnh thay bình nước đi, phòng này hết nước lọc rồi.""

""Dạ Lan phiền cô pha giúp tôi tách cafe.""

""...""

Vẫn là cái cảnh cô bị sai vặt đến nỗi đầu óc quay cuồng, vài năm trước đây khi hấn làm sếp cũng vậy và bây giờ khi cô gặp lại hấn cũng vẫn là vậy. Điều khác biệt duy nhất là cô vẫn còn nhớ như in tất cả những gì thuộc về hấn, còn hấn của hiện tại đã chẳng còn chút ký ức nào về cô, nói cách khác cô trong hấn không hề tồn tại nữa rồi.

Lần thứ hai cô bị chủ biên triệu đến gặp sau khi ông ta vừa nhận được cuộc điện thoại nào đó, đặt vào tay cô xấp tài liệu thiếu chút nữa là chất cao quá đầu khiến Dạ Lan loạng choạng, chủ biên Lâm ra lệnh cho cô đem lên phòng của Tổng biên.

...

Trong một văn phòng làm việc nổi bật với cách sắp xếp đồ đạc một cách ngăn nắp và có thứ tự và không có chút ánh sáng mặt trời, Luận lúc này đang đứng im lặng chờ đợi Tổng biên của mình duyệt bài đăng cho ngày mai. Chiếc bút máy cuối cùng cũng được đóng nắp và để ngay ngắn vào trong hộp, đưa tập tin đã duyệt cho Luận, lúc cậu ta chuẩn bị rời đi Tường Quân cuối cùng cũng không nhịn được mà buột miệng hỏi: ""Hai mẹ con họ đã đi đâu vậy.""

Nắm lấy cơ hội Luận ngay lập tức để tập giấy kia trở lại bàn: ""Thái độ anh lạnh lùng như vậy em lại còn tưởng anh vốn chẳng quan tâm cô ấy.""

""Dẫu sao Tường Quân của trước kia cũng từng liên quan đến cô ta, tôi chỉ là tò mò đôi chút mà thôi."" Tường Quân lấp liếm, lời nói và cảm xúc đang bày ra lúc này đang cố gắng hạn chế lộ ra sơ hở nhất.

""Chỉ là tò mò thôi đúng không, vậy em đi giao bài đây."" Luận nhún vai, tay cầm tập tin quay đi, vừa đi vừa tùm tùm cười đêm ngược.

""Lương tháng này của cậu sẽ được trích 50% cho quỹ khuyến học.""

Nghe được tin này về mặt phần khích khi nãy của Luận bỗng biến mất tiêu, thay vào đó về mặt cậu ta sụp xuống, lời trong người ra chiếc điện thoại có màn hình sáng loáng chỉ vào đó nói với cái giọng đầy thương cảm: ""Không được, anh không thể đối xử như vậy với thư ký thân cận của mình như vậy được, con Iphone phiên bản mới này em còn đang trả góp đây.""

Gật đầu ra về suy nghĩ, Tường Quân lấy ra một điều xì gà đưa lên miệng, Luận trông thấy thế liền nhanh nhẩu chạy đến châm lửa, dáng người khúm núm như tên quan ninh bộ: ""Hôm qua em đưa cô ấy đồ tại một quán ăn, tên biển hiệu là gì nhỉ? À đúng rồi Vô Gia Cư, tên khá là ấn tượng. Thấy cô ấy xuất hiện thì một gã đàn ông tuổi chừng hơn 30 ra đón, nghe cách bọn họ nói chuyện dường như quen biết đã lâu, hơn nữa còn có phần khá thân thiết.""

Nói đến đây Luận chợt dừng lại khi trông thấy tờ giấy tội nghiệp trên bàn đã bị bóp mạnh đến nhăn nhúm trên mặt bàn. Theo hấn đã lâu cho nên linh tính mách bảo Luận phải làm gì trong tình huống lúc này, chào vội hấn một tiếng Luận đi thẳng, mỗi bước đi càng thêm gấp gáp muốn nhanh chóng thoát khỏi căn phòng này. Nhưng khi vừa lao ra khỏi đó cậu ta liền va phải Dạ Lan khiến chồng tài liệu trên tay cô văng tứ tung, còn bản thân cô cũng bị ngã nhào ra đất chỉ kịp kêu lên một tiếng.

""Dạ Lan xin lỗi, cô có bị thương ở đâu không?"" Thấy cô bị ngã, Luận cuống quýt lao đến kéo cô dậy. Nhưng có vẻ mang trên tay một đồng đồ lại còn bị xô ngã khiến cho chân của cô bị bong gân, cơn đau truyền tới từ cổ chân khiến Dạ Lan nhăn mặt: ""Chân tôi, hình như bị chệch rồi.""

""Thật lòng xin lỗi cô ha, tôi không biết cô vừa xuất hiện ở đó, để tôi xem chân cô nào."" ""Đỡ cô xuống chiếc ghế dài kê ở hành lang, Luận luống cuống chân tay.

Nhưng hành động định thăm bệnh của Luận bị ngưng lại bởi câu nói mang nặng mùi thuốc súng của ai kia. Thấy bên ngoài ồn ào, lại nghe nhắc đến hai chữ Dạ Lan khiến Tường Quân đang ngồi trong phòng cũng không yên, kết quả vừa bước ra đến bên ngoài lại bắt gặp cảnh này, chỉ vào Luận, Tường Quân nhắc nhở: ""Chẳng phải cậu đang vội đi giao tin bài sao?""

""Nhưng, chân cô ấy..."" Luận dù khó xử trong lòng nhưng cũng đành nói lời xin lỗi rồi chuẩn mất dạng, nhưng cậu ta thừa biết Tường Quân sẽ không bỏ mặc lại người mà anh ta quan tâm.

Trông dáng vẻ như vừa nhìn thấy ma của Luận, Dạ Lan thâm đồng cảm, bởi xúc cảm của người trước mặt này quả thực rất khó nắm bắt và đáng sợ.

""Còn cô nữa, ngay ra đó làm cái gì, mau thu dọn hết đồng lộn xộn này đem vào phòng cho tôi."" Dứt lời Tường Quân quay vào bên trong, bỏ lại Dạ

Lan đang khó khăn sắp xếp lại đồng tài liệu kia.

"Tổng biên, đây là tài liệu anh cần." Thấy Tường Quân đang chuyên tâm xử lí công việc hoàn toàn chẳng để tâm đến lời nói của một nhân viên nhỏ bé như mình Dạ Lan bèn đặt lên bàn chồng tài liệu cao ngất sau đó tập tễnh rời khỏi: "Vây tôi xin phép." ngay lúc này thứ cô cần chính là đá lạnh bởi phía cô chân bây giờ càng ngày càng sưng tấy lên rõ rệt và đau nhức. Chân mang giày cao gót, nên chưa đi được bao xa Dạ Lan một lần nữa lại loạng choạng ngã nhào ra nền gạch lạnh ngắt.

Tường Quân trông thấy vậy liền bỏ lại công việc đang làm dở dang mà chạy đến, chẳng nói chẳng rằng bế Dạ Lan đang khó sở kia đặt lên ghế.

Vô cùng ngạc nhiên trước hành động này của Tường Quân, Dạ Lan ngẩng người đến nửa ngày, mãi đến khi phía cô chân truyền đến cảm giác đau đốn cô mới bừng tỉnh mà kêu lên. Hóa ra Tường Quân nhân lúc cô không để ý đã vận lại khớp chân cho cô.

"Đau quá." Cảm giác đau đốn khiến Dạ Lan hai mắt ngấn lệ, sắp khóc đến nơi.

"Cô đang cố tình làm vậy để gây sự chú ý với tôi sao?" Rất nhanh thoát khỏi sự xao động trước đôi mắt đang long lanh kia, Tường Quân tiếp tục nắn chân cho cô.

"Không, không phải ạ." Lắc đầu ngây ngốc, Dạ Lan không nghĩ hẳn sẽ hỏi mình câu đó lên khi đáp lại cô hoàn toàn bị rơi vào trạng thái áp úng rồi im lặng chăm chú nhìn hẳn.

Thời gian trôi qua làm mờ nhạt mọi thứ khiến Dạ Lan dường như đã quên mất lần cuối cùng bản thân có thể ở cự li gần như thế này mà yên bình ngắm từng đường nét trên gương mặt anh tuấn kia, cô mê muội cái biểu cảm khi đang chăm chú làm một việc gì đấy trên gương mặt ấy để rồi trái tim sẽ lại run lên từng hồi khi nhận được sự quan tâm nhẹ nhàng.

...

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, cầm trên tay que thử thai báo hai vạch trên môi Dạ Lan nở một nụ cười tươi phảng phất cả nỗi niềm hạnh phúc, nhưng cô cố ngăn cho cảm xúc này vỡ òa bởi cô muốn cùng với cha của đứa bé cùng tận hưởng niềm hạnh phúc thiêng liêng này.

Nghe tiếng gõ cửa Dạ Lan vội cất que thử thai vào trong ngăn kéo tủ rồi chạy ra mở cửa. Xuất hiện trước mắt cô lúc này là một chàng trai với gương mặt anh tuấn, đầu cắt cua nhuộm màu vàng, tai bấm khuyên, trên tay còn xách một túi đồ linh tinh. Trông thấy cô Tường Quân cười tươi, giơ lên túi đồ, rồi lách qua cô để đi vào nhà: "Tôi nay anh sẽ vào bếp, em đợi mà thưởng thức món ngon từ siêu đầu bếp đi."

Thấy hẳn lách qua mình Dạ Lan cười, trách nhẹ: "Sao không đợi em mở cửa hẳn hỏi đã..., vài tháng nữa anh dám đi đứng kiêu vậy coi chừng bị kiện đó nha."

"Ai? Đứa nào dám kiện anh hả, em bảo nó bước ra đây." Đang loay hoay xếp đồ vào tủ lạnh nghe cô nói vậy khiến Tường Quân ngưng lại, quay sang hiểu kỳ hỏi cô.

"Là đứa này, anh định làm gì nó hả?" Tự chỉ vào mình, Dạ Lan cố che lấp đi nỗi niềm đang không chế bản thân lúc này.

"Em muốn biết sao?" Tường Quân cười ranh mãnh, sau đó bỏ nhào đến chỗ cô.

"Em xin, em sai rồi, tha cho em đi mà,..." Dạ Lan vốn có máu buồn Tường Quân vốn chẳng lạ gì điểm yếu này mà nắm lấy, kết quả khiến cô cười cả ra nước mắt, sau một hồi cười đùa Dạ Lan mệt mỏi gục vào lòng Tường Quân, mặc cho hẳn luồn tay đùa nghịch trên mái tóc dài đen mượt của mình.

"Quân, sau này tụi mình có con anh thích là trai hay gái."

"Con trai."

"Vì sao? Em thấy trên phim truyền hình nữ chính mà hỏi câu này nam chính toàn chọn con gái."

"Ngốc, anh không phải là nam chính, anh thích con trai vì nếu anh không ở cạnh nó có thể thay anh bảo vệ em."

"Sao anh lại không ở bên cạnh em cơ chứ."

Dạ Lan lúc đó vốn chẳng để tâm đến những biểu hiện lạ lùng của Tường Quân ngày hôm đó, chỉ tham lam dụi vào lồng hân cảm nhận sâu sắc nhất mùi hương quen thuộc của riêng hẳn. Bàn tay kia lúc ấy cũng ôm cô mỗi lúc một chặt, thủ thủ vào tai: "Thì anh ví dụ thôi, ví dụ anh sẽ đi xa một thời gian để kiểm chứng xem em có chung thủy với anh như em đã thề thốt, có tự chăm sóc bản thân tốt hay không?"

"Ví dụ của anh chán ngắt, anh cứ thử bỏ em lại xem."

"Em sẽ làm gì?" Tường Quân nhìn cô hỏi, ngay lúc này hẳn thật muốn khắc sâu gương mặt, hình dáng này của Dạ Lan vào tận sâu trong khối óc của mình để dù có đi đến bất cứ nơi đâu, xảy ra chuyện gì, bao lâu đi nữa thì hình bóng này cũng sẽ mãi tồn tại.

"Em sẽ không đợi anh nữa mà đi kết hôn với người khác." Nói xong Dạ Lan liền nhin cười chờ đợi phản ứng từ hẳn, và tất nhiên không ngoài dự đoán Tường Quân ngay lập tức đưa tay bóp lấy cằm cô cảnh cáo: "Hừ nha, em dám làm vợ của ai, anh đủ bản lĩnh khiến em ly hôn với kẻ đó." Chẳng cho cô nói thêm bất cứ lời nào nữa, Tường Quân nhanh chóng phủ lên môi cô một nụ hôn dài. Bên cửa sổ một cơn gió thổi qua làm cho chiếc chuông gió làm

bằng thủy tinh trong suốt, cọ vào nhau kêu ""leng keng"".

Tối hôm đó trong căn phòng tập thể dành cho sinh viên mà Tường Quân cùng cô mất hai tháng đi làm thêm để thuê. Dưới ánh nến chỉ có hai người, không có rượu vang, không có bít tết tuy nhiên không gian lãng mạn hơn bao giờ hết. Kéo ghế cho Dạ Lan, Tường Quân hôm nay cũng thật khác lạ trong bộ vest đen khiến hắn trông lịch lãm khác xa với bộ dạng ăn chơi lêu lổng mọi ngày.

Đặt đến trước mặt Dạ Lan một đĩa bánh ngọt, trang trí trên đó là những đường kẻ chồng chéo lên nhau, Tường Quân lịch thiệp đặt đĩa bánh đến trước mặt cô: ""Em yêu, anh không thể làm cho em món bít tết ngon nhất, nhưng anh có thể cho em thưởng thức món bánh ngọt ngon nhất.""

Mỉm cười trước khoảnh khắc ngọt ngào này, Dạ Lan cố ngăn không cho bản thân nói ra niềm hạnh phúc đang vỡ òa trong cô, cô tự hỏi nếu như anh biết được tin này anh sẽ có cảm xúc gì nhỉ. Chỉ vào những hình vẽ nguệch ngoạc trên bánh, cô ném linh hỏi: ""Đây là gì, em nhìn này giờ vẫn không thể hiểu được tình ý mà anh giấu trong đó.""

Hất hàm ra phía cửa sổ, nơi có một cây xương rồng nhỏ nhỏ Tường Quân giải thích: ""Thấy em thích nên anh vẽ nó đó, coi như biểu tượng của em luôn.""

Bầu môi, cô nói: ""Em mà gai góc vậy sao?""

""Anh hi vọng là không. Em mau nếm thử tài nghệ của anh đi."" Thấy cô vẫn chưa động tới món bánh Tường Quân sốt sắng giục. Cho miếng đầu tiên vào miệng Dạ Lan ngay lập tức nhũn mảy, trông thấy vẻ mặt này Tường Quân càng thêm căng thẳng: ""Ngon đúng không em?""

""Ngon"" Dạ Lan cố nặn ra một nụ cười. ""Khiến ai kia càng được phen phỏng mũi."" Anh đúng là thiên tài ẩm thực đúng không? Không ngờ lần đầu tiên làm mà đã thành công vậy rồi.""

""Phải, mà thiên tài cũng nên nếm thử thành công của mình đi ha."" Múc một miếng bánh rơ to Dạ Lan cười ranh mãnh đưa đến tận miệng ai kia. Vui vẻ nhận lấy sự ân cần của người yêu Tường Quân há miệng rơ to để rồi nhăn nhó khổ sở nuốt vào. Khi chắc chắn miếng bánh đã trôi vào dạ dày, Tường Quân cười trêu: ""Vẫn là em nấu ăn ngon tuyệt."" Rồi cả hai cùng bật cười giòn giã, quệt đi vệt kem trên khóe môi Tường Quân, Dạ Lan trách yêu: ""Anh ý, có mỗi đường với muối cũng không phân biệt được.""

""Tại màu nó giống nhau quá mà.""

""...""

Ngày hôm đó có lẽ là ngày hạnh phúc cuối cùng của Dạ Lan và Tường Quân. Bởi đêm đó khi giông bão kéo đến, gió đập mạnh vào cửa sổ khiến Dạ Lan thức giấc, theo thói quen cô đưa tay chạm vào chỗ trống bên cạnh để rồi giật mình khi nơi đó lạnh ngắt không chút hơi ấm, cô đã tìm hắn khắp nhà, gọi điện, nhưng tất cả đều cho cô đáp án không nghe, không thấy. Nhìn sang bên bệ cửa sổ, chậu xương rồng ngày thường vẫn ở đó đã biến mất, cô biết hắn đã đi rồi, hắn đã chọn bỏ lại cô, đến một lời từ biệt cũng không có. Không bỏ cuộc Dạ Lan điên cuồng tìm kiếm hắn, bất kể là nhà bạn bè hay những nơi hắn từng ghé cô đều không bỏ sót, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, một người bạn chơi với hắn đã đưa cho cô địa chỉ của nhà họ Hoàng.

Đứng trước cánh cửa lớn được đúc bằng đồng của một biệt thự, Dạ Lan thực sự choáng ngợp trước sự đồ sộ giống như một tòa lâu đài của biệt thự này. Dẫu biết hắn là con nhà giàu nhưng khi yêu hắn cô vốn chưa từng để ý đến những thứ ngoài hắn. Hít một hơi thật sâu, Dạ Lan đưa ngón tay vì quá căng thẳng mà run lên của mình ra bấm chuông. Vài phút sau đó cánh cửa lớn bật mở, một người phụ nữ trung tuổi ăn mặc rất lịch sự, thần thái nghiêm nghị bước ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nụ hôn ngọt ngào

Cảm giác buốt lạnh từ chân ập tới khiến Dạ Lan bừng tỉnh khỏi quá khứ, nhìn xuống túi đá đang đặt ở cổ chân thì Dạ Lan đã hiểu cảm giác lạnh đó ở đâu ra.

""Chườm lạnh sẽ nhanh có kết quả hơn."" Tường Quân không hề do dự mà kéo chiếc chân đau của Dạ Lan đặt lên đùi mình để chăm chút khiến cô được một phen thót tim tỉnh rụt lại thì bàn tay khỏe mạnh kia giữ lấy, cau mày lại Tường Quân không hài lòng nhìn cô, nhẹ gắt: ""Ngồi im.""

""Tổng biên, nhờ có người vào trông thấy sẽ không hay đâu."" Mặt cô đã đỏ bừng cúi gầm xuống. Cô cảm thấy ngọt ngào với bầu không khí kỳ quặc lúc này.

Tường Quân nghe được câu này thì cười khẩy, ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo kia, hỏi: ""Tại sao lại không hay, tôi nghĩ chỉ đơn giản là chăm sóc nhân viên của mình thì có gì sai trái đâu cơ chứ? Hay cô đang suy nghĩ khác tôi."" Ngưng một lát Tường Quân tình quái quan sát nét mặt hết sức bối rối, ập ứng giải thích của Dạ Lan: ""Tôi không...nghĩ...khác, tôi nghĩ giống Tổng biên.""

"Nghĩ giống tôi?" Đôi mắt tinh anh kia nói đến đây chợt sáng lên, khuôn mặt anh tuấn càng lúc càng đến gần.

Nhắm chặt mắt lại, Dạ Lan dường như nín thở trong tâm cô lúc này lí trí đang gào thét: "Không được Dạ Lan, tỉnh lại đi, người trước mặt không phải là anh ấy, không phải, mau tỉnh lại." Khi mở mắt ra Dạ Lan đã thấy gương mặt anh tuấn kia đang phóng đại ngay trước mặt mình, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở và mùi hương quen thuộc của đối phương khiến trái tim cô lại loạn nhịp, đôi mắt trong trẻo vì quá ngạc nhiên mà mở to, miệng lắp bắp mãi mới bật ra: "Tổng biên không phải vậy, tôi..."

Hài lòng với phản ứng này của Dạ Lan, khóe môi Tường Quân chợt nhếch lên, đưa tay bóp chặt lấy cằm ngăn không cho cô trốn tránh Tường Quân nói tiếp: "Không phải vậy, vậy là cái này đúng không?" Dứt lời nét cong trên môi Tường Quân càng thêm đậm rồi sau đó phủ lên đôi môi mềm mại kia một nụ hôn, khiến Dạ Lan bất ngờ đến toàn thân cứng đờ trở ra như một khúc gỗ.

Nhưng khi vừa chạm vào, sự ngọt ngào quyến rũ đến mê hoặc của đôi môi ấy khác xa so với dự tính muốn trên đầu ban đầu của Tường Quân, khiến hắn chỉ muốn tham lam hơn nữa tận hưởng sự ngọt ngào, mềm mại ấy, sự ngọt ngào gọi đến cho hắn một cảm giác mơ màng đến quen thuộc.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu mà nụ hôn kia vẫn chưa dứt, trong đầu Tường Quân lúc này dần kéo đến những mảng đen trắng mờ ảo, trong những mảnh ghép không sắc nét ấy hắn lơ mơ nhìn thấy hình ảnh trời đổ cơn mưa dữ dội, một chàng trai trẻ bước ra từ một cánh cổng được đúc bằng đồng, theo sau ấy là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn cô ta không ngừng khóc lóc chạy theo túm chặt tay áo của chàng trai nói ra mấy câu van nài: "Đừng đi, anh cứ vậy mà bỏ mặc em sao?"

"Đợi anh." Chàng trai nói mà không hề quay đầu lại nhìn cô gái lấy một lần, chỉ sợ một khi nhìn vào khuôn mặt người con gái mình yêu sẽ lại làm bản thân từ bỏ đi quyết tâm lúc này.

"Đừng đi, anh sẽ mất em đấy." Niu chặt hơn nữa tay của chàng trai cô gái nghẹn ngào, dường như trong lời nói của cô lúc này đang cố kìm nén điều gì đó.

Chàng trai kia vô cùng đau lòng muốn ngay lúc này quay đầu lại ôm cô gái vào lòng, bắt chấp tất cả để bên cạnh nhau nhưng lại bị đám vệ sĩ khổng lồ chế rồi đem nhét vào trong xe.

"Đừng đi, anh sắp được làm bố rồi đó." Cô gái hét lên trong tuyệt vọng khi chiếc xe hơi sang trọng lao vút đi, ngồi thụp xuống mặt đường cô mặc kệ cho nước mưa buốt giá trút xuống thân hình nhỏ bé đang run rẩy của mình.

Cô gái đó là ai?

Là người quen sao?

Tường Quân muốn đến gần hơn để nhìn rõ khuôn mặt của cô gái, nhưng khi càng cố đến gần thì hình dáng ấy càng lúc càng mờ rồi biến mất. Từng mảnh ghép ban nãy còn hoàn chỉnh mờ nhạt nay lại vỡ vụn khiến Tường Quân cảm thấy vô cùng mất mát, cơn đau dữ dội ập đến không hề báo trước khiến hắn buông Dạ Lan ra và tự đánh vào đầu mình.

Vô cùng hoảng sợ, Dạ Lan sau vài giây bản thân đứng chết lạng một chỗ liền lao đến ôm chặt lấy hắn nhằm ngăn cản hắn tự hành hạ mình: "Tường Quân, anh bị sao vậy?"

"Buông ra." Một cái hất mạnh của hắn đủ khiến Dạ Lan ngã nhào xuống ghế sofa, nhưng cô vẫn không từ bỏ lao đến ôm hắn chặt hơn, nước mắt cô rơi là chỗ khi thấy hắn khổ sở như vậy, là tại cô sao: "Tường Quân em là Dạ Lan đây, anh đừng như vậy nữa."

Dạ Lan, cái tên này dường như có tác dụng đối với tâm trí đang hỗn loạn của Tường Quân bây giờ, ánh mắt điên dại khi nãy cũng giảm đi phần nửa khi hắn cảm nhận được cái ôm ấm áp và hành động vuốt nhẹ từ bàn tay Dạ Lan vào lưng mình. Nhưng đúng lúc này cánh cửa phòng bật mở khiến tâm trí của Tường Quân một lần nữa bị kích động trở lại và tiếp tục hành động ôm đầu khổ sở khi nãy.

Vừa vào đến nơi trông thấy cảnh này Á Thư dường như rất đỗi quen thuộc, vô cùng bình tĩnh cô ta lấy trong ví ra hai viên thuốc tròn màu trắng nhét vào miệng Tường Quân mà dỗ dành: "Tường Quân, đừng sợ, em đến rồi đây." Người đàn ông cao lớn kia chỉ ít phút sau đã đổ gục trên vai cô ta, thiếp đi như một đứa trẻ.

Đi hắn đi vào phòng ngủ, lúc đi ngang qua Dạ Lan, cô ta không quên ném cho cô cái nhìn căm ghét, cùng những lời xúi xỏ bằng giọng điệu chua loét: "Lẽ nào cho đến bây giờ cô vẫn không nhìn ra sự tồn tại của mình luôn gây ra bất hạnh cho người khác, hại chết đứa con của mình còn chưa đủ, bây giờ cô còn muốn hại cả anh ấy hay sao? Mau cút khỏi đây khi tôi còn ăn nói từ tế."

Con trai cô, đứa trẻ xấu số tội nghiệp ấy, loại người như cô ta lấy tư cách gì mà dám nhắc đến nó, cô ta không xứng. Ngay lúc này ánh mắt Dạ Lan chỉ còn lại sự căm hận chạm vào đến tận xương tủy, hai bàn tay siết chặt đến nỗi móng tay bấm cả vào da thịt.

Chát... chát...

Hai cái bạt tai từ bàn tay thon dài của cô giáng mạnh, tới tấp vào mặt của cô ả, vì quá đột ngột mà Tường Quân đang mơ màng cũng bị buông ra mà ngã xuống nền đá.

"Cô bị điên sao mà dám đánh tôi?" Á Thư sững người đưa tay ôm khuôn mặt đã đỏ rát, phẫn nộ nhìn Dạ Lan.

"Đau không?" Dạ Lan chợt cười trước vẻ mặt này, cúi xuống dịu dàng hỏi cô ta.

"Hôm nay không cho cô một bài học Á Thư này sẽ không làm người." Giận dữ hét lên, cô ả giơ cao tay tính vung cái tát mạnh vào mặt Dạ Lan nhưng lại bị cô túm được: "Mau bỏ ra. Tường Quân cứu em." Cô ta bắt lực kêu lên với người đang nằm bất động dưới đất.

"Cứu cô." Cười khẩy, Dạ Lan lúc này đã trở thành một dáng vẻ vô cùng khác mọi ngày khiến Á Thư vô cùng sợ hãi, đưa tay túm lấy tóc cô ta Dạ Lan cười như điên dại: "Chẳng ai có thể cứu vãn được cái tội ác mà cô đã gây ra cả, cô tưởng chuyện cô làm có thể dùng tiền để rửa sạch hay sao? Cho dù cả thế giới này có quên hết những việc cô làm nhưng tôi thì không có chết tôi cũng không quên. Con trai tôi loại người như cô có tư cách gì mà nhắc đến nó, tôi căm cô, tôi căm cô..." Dứt lời cô đẩy ngã Á Thư xuống đất, sau đó ngồi lên tát mạnh vào mặt cô ta.

"Tường Quân mau tỉnh lại, cứu em." Cô ả toàn thân run lên, khóc lóc: "Dạ Lan cô điên rồi."

"Phải, tôi có ngày hôm nay là nhờ cô tặng cho, chỉ có chút quà đáp lễ này mà cô đã sợ hãi đến vậy hay sao?"

"Cô làm cái gì vậy?" Tường Quân vừa bò dậy thì nghe bên cạnh có tiếng cãi nhau, khi đã tỉnh táo hơn hẳn liền lao đến đẩy ngã Dạ Lan ra, Á Thư kia cũng chớp lấy thời cơ mà lao vào lòng hắn khóc lóc: "Tường Quân, cứu em cô ta nói sẽ giết em nếu em không tránh xa anh. Cô ta đáng sợ quá, anh nhìn mặt em đi, em chẳng dám ra ngoài gặp ai nữa."

Nghe xong lời ní non ấy, sắc mặt Tường Quân tối lại ngay lập tức siết mạnh cổ tay Dạ Lan lôi dậy, rít lên: "Mới đùa giỡn với cô một chút cô đã tự cho mình có thể leo lên cành cao sao? Cô lấy tư cách gì mà dám đánh vợ tôi hả? Mau rút khỏi đây từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Đau, tự dưng cô thấy khó thở quá, hóa ra cảm giác người mình yêu vì đứng ra bênh vực một cô gái khác, vì tin những lời cô ta nói mà quay lại nặng lời với mình chính là như thế này. Choáng váng bước lùi lại phía sau một bước, hàng mi dài khẽ chớp kèm theo đó là giọt lệ nóng ẩm. Đã lâu lắm rồi cô mới lại biết đến cảm giác nước mắt rơi.

"Tổng biên, cái này cần anh ký gấp..." Luận mở cửa bước vào, ngay lập tức cảm thấy mình đã mở nhầm cánh cửa từ thần bởi những người đang có mặt trong căn phòng này ai cũng mang một vẻ mặt khác nhau, người đàn ông thì vô cùng giận dữ, hai người phụ nữ người thì sưng sờ đau khổ, người thì khóc lóc ní non.

"Nói với bên T&Q cô ta ra tay đánh vợ sắp cưới của tôi, xem bọn họ sẽ xử lý ra sao? Nếu không thỏa đáng tôi sẽ kiện." Ánh mắt dường như mang theo sự thất vọng nhiều hơn là giận dữ nhìn Dạ Lan, sau đó quay sang vuốt ve chỗ má sưng đỏ của Á Thư rồi dìu cô ta ngồi xuống ghế.

"Tổng biên, chuyện này là sao?" Luận hướng ánh mắt khó xử hết nhìn hắn rồi quay sang nhìn Dạ Lan, mới quen biết có vài ngày nhưng điều mà hắn cảm nhận được ở Dạ Lan thì cô chính là một nữ thần dịu dàng, ấm áp, còn chuyện cô ra tay đánh Á Thư thì chắc hẳn là có lý do bởi cô ả ngoài diễn trò trước mặt Tường Quân thì ai cô ả cũng lớn giọng mắng chửi hết.

"Cậu có ý kiến gì sao?" Tường Quân hướng ánh mắt đã trở lên sắc lạnh nhìn Luận khiến cậu ta sợ co rúm người. Dạ Lan bây giờ cũng chẳng còn lý do gì để ở lại đây, cứ thế lặng lẽ như một cái bóng tập tễnh đi ra khỏi căn phòng này. Trước khi rời khỏi đó cô còn kịp trông thấy vẻ mặt đắc ý của Á Thư cùng nụ cười nhạt trên môi Tường Quân dành cho cô ta. Cho đến bây giờ ngẫm lại, từ khi gặp lại Tường Quân đến giờ, người làm hắn cười chỉ có duy nhất Á Thư, có lẽ cô ta nói đúng sự xuất hiện của cô trong cuộc đời của hắn chỉ là "bất hạnh" mà cô thì lại không muốn đem đến bất hạnh cho người mình yêu.

"Tường Quân, anh còn dùng ánh mắt đó nhìn theo cô ta em sẽ đau lòng lắm đó. Anh nhìn mặt em đi, bị cô ta hại thành ra khó coi đến như vậy." Á Thư hai tay vòng qua cổ hắn, cất giọng nũng nịu, kéo tâm trí Tường Quân trở về với thực tại.

Trông thấy hai má vì bị tát mà sưng đỏ lên của Á Thư hắn có đôi chút xót xa, liền cầm lên túi đá lạnh đắp nhẹ vào má cô ta, Á Thư bỗng dưng nhận được sự quan tâm từ hắn liền mờ mờ trong bụng cứ ngồi im mặc cho hắn chăm sóc.

"Làm vậy thì chỉ lát nữa thôi mặt em sẽ hết sưng."

"Thật sao?"

"Ừ."

"Mà sao anh biết cái này hay vậy, anh bị thương ở đâu sao?"

Sau câu hỏi này Tường Quân ngay lập tức dừng lại hành động của mình, nhìn xuống túi đá cầm trên tay, túi đá này là khi nãy hắn đã sử dụng cho Dạ Lan, vội nhớ ra điều gì đó Tường Quân nhanh chóng đứng dậy vứt chiếc áo rồi chạy ra ngoài: "Ngồi đây đợi anh, lát anh quay lại."

"Anh đi đâu vậy." Á Thư gọi với theo bóng dáng đã biến mất, trong đầu không ngừng tò mò hắn vội vàng như vậy vì điều gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Một nhà ba người hạnh phúc

Thời tiết quả thực hiểu lòng người, ngay lúc Dạ Lan bước ra khỏi tòa soạn CLG thì trời bỗng chuyển dông tựa như những dông tố trong lòng cô lúc này, mọi nỗi đau theo năm tháng cứ thế mà dồn nén chất chồng lên nhau. Những hạt mưa đầu tiên bắt đầu chạm đất đủ để khiến dòng người xung quanh cô hối hả. Cô biết điều gì khiến họ hối hả đến vậy, vì họ sợ bị ướt và họ có nơi để về có người chờ đợi họ, còn cô luôn lặng lẽ một mình từ năm này cho đến năm khác và một mình ôm chặt nỗi mất mát, ngay đến một ngôi nhà một người chờ đợi mình cũng không có, bởi qua chuyện xảy ra ngày hôm nay cô đã thực sự hiểu Tường Quân người đàn ông mà cô yêu đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

Mọi người dường như đã tìm được cho mình một nơi họ cần, xung quanh cô lúc này đã vô cùng thưa thớt bóng người, chỉ còn duy nhất một người đang nở nụ cười dịu dàng đi về phía cô: "Dạ Lan."

"Đặng Khang." Sự xuất hiện bất ngờ của Đặng Khang giống như một tia nắng ấm áp sưởi ấm cho cô, nhìn thấy anh nước mắt vừa ráo của cô lại tiếp tục tuôn ra, ngay lúc này điều cô cần chính là cái ôm vỗ về dịu dàng của người anh trai này. Nhưng khác xa với mọi lần, bởi lúc này ánh mắt anh nhìn cô vô cùng chân thành và dường như có chút gì đó van nài, đưa hai tay áp vào mặt cô Đặng Khang dịu dàng nói: "Dạ Lan xin lỗi em." Dứt lời Đặng Khang cúi xuống phủ lên môi Dạ Lan một nụ hôn, vây xung quanh họ lúc này là rất nhiều tia chớp của đèn Flash, hiểu chuyện gì đang diễn ra Dạ Lan chỉ đành nhắm mắt lại mặc cho thời gian trôi đi. Đứng cách đó không xa, Tường Quân đứng chết lặng, hẳn cười tự giễu với cái ý nghĩ ngu ngốc vừa mới đây xuất hiện trong đầu của mình, hai bàn tay buông thõng bỗng nắm chặt. Từ trên cao bầu trời chuyển tối dần, sấm chớp kéo đến báo hiệu một cơn mưa dữ dội...

...

Ngày hôm sau, rất đông phóng viên của các tạp chí khác nhau đều nhận được vé mời đến buổi họp báo của Đặng Khang. Tại đây họ không chỉ thấy sự có mặt của hai nhân vật nam chính Đặng Khang và Thiên Phúc mà còn có cả sự xuất hiện của Dạ Lan với tư cách là vợ hợp pháp của nam ca sĩ này cùng với thần đồng âm nhạc Đặng Minh.

Ngay lúc Đặng Khang cầm micro, mọi ánh đèn Flash đều hướng về phía anh.

"Các vị, cảm ơn vì sự có mặt của mọi người trong buổi họp báo ngày hôm nay, thời gian qua chắc mọi người cũng đã biết Đặng Khang tôi liên tục bị những scandal với quản lý riêng của mình, cá nhân tôi rất xin lỗi vì điều đó, và tôi cũng có một chuyện muốn tuyên bố, mặc dù biết chuyện mình sắp công bố này sẽ khiến mọi người có nhiều suy nghĩ đánh giá về con người tôi, nhưng mọi lỗi lầm là do tôi gây ra xin hãy để mình tôi gánh chịu, xin đừng trách quản lý và vợ con tôi. Một lần nữa tôi xin nhận lỗi vì đã cố che giấu sự thật này, bởi đơn giản tôi chỉ muốn vợ và con mình có một cuộc sống bình thường như bao người, tôi xin lỗi." Đặng Khang cúi đầu nhận lỗi, ngay lập tức cánh phóng viên nhào tới hỏi liên tục:

"Đặng Khang ý anh là thần đồng âm nhạc nhí này chính là con trai của anh."

"Là sự thật? Hai người đã có con lớn vậy rồi sao?"

"..."

Ánh đèn Flash bây giờ phân nửa được chuyển sang Dạ Lan và Đặng Minh, thẳng thóc thì rất đỗi quen thuộc với cảnh này nhưng còn mẹ mình thì khác, trước nay chỉ quen cầm máy quay đi bâu lấy người ta chứ không chịu nổi áp lực trước cảnh bị người ta bâu lấy, nghe lời dặn dò trước đó của sự phụ Đặng Minh nhanh nhẹn ngồi lên đùi mẹ mình, lấy toàn bộ thân hình nhỏ nhắn để che đi ánh đèn cùng áp lực phía trước đang ủa đến: "Các cô, các chú có chuyện gì xin hãy lần lượt từng người hỏi một, cháu sẽ trả lời không thiếu một ai, hơn nữa phiền các cô chú cất bớt máy ảnh đi được không ạ cháu tuổi còn nhỏ đối mặt với ánh đèn Flash nhiều sẽ có hại cho mắt." Nhóc nói xong không quên kèm theo một cái nháy mắt "hóp hóp" của tất cả mọi người.

Chẳng hiểu do những lời nhóc nói có lí hay tại nhóc quá đáng yêu mà đồng loạt mọi người đều cất máy gọn vào, sau đó từng người lần lượt bước đến đặt câu hỏi. Buổi họp báo kết thúc Đặng Khang đứng bên cạnh vô cùng hài lòng, đưa tay xoa đầu thẳng bé khen ngợi: "Các cụ ta đã có câu thầy giỏi thì trò giỏi, quả nhiên không sai."

"Cái này là bẩm sinh, không phải do quá trình học tập mà có, sự phụ có đang nhầm lẫn gì hay không?"

"Đúng vậy là bẩm sinh, tuy nhiên ta chưa từng thấy lão Nghị có tài chọc điên người khác giống con." Đặng Khang ghé sát tai thẳng bé nói, không quên nở nụ cười trước ống kính.

"Điểm này chắc con di truyền từ mẹ mình." Nhóc nói rồi chợt quay sang nhìn Dạ Lan bằng ánh mắt phức tạp.

Trong vòng 30 phút sau khi buổi họp báo kết thúc bức ảnh nhà ba người nắm tay nhau cùng đi ra khỏi công ty giải trí BOM được đăng tải, kèm theo bên dưới là hàng nghìn bình luận khác nhau:

"Giờ còn ai nói anh Đặng Khang là cong tao giết đứa đó."

"Cong mà người ta đã có một đứa con thần đồng bốn tuổi, cong như vậy tao cũng muốn"

"Trời ơi một gia đình hạnh phúc, nhìn họ mà ngưỡng mộ quá, chúc gia đình anh chị mãi hạnh phúc bên nhau."

"Hồ phụ sinh hồ tử, bố là ca sĩ nổi tiếng, con trai bốn tuổi đã làm thần đồng nhìn thẳng bé đi đẹp trai y như bố mình, nhìn thẳng bé mà tôi muốn lấy chồng sinh con luôn."

""...""

Sau cơn mưa trời lại sáng, bỏ xuống tờ báo giám đốc công ty BOM vô cùng hài lòng sau đó vỗ vai Thiên Phúc khen ngợi: ""Khá lắm không ngờ ý kiến này của cậu lại mang đến một kết quả vượt ngoài mong đợi như vậy, không những giúp Đặng Khang thoát khỏi những rắc rối mà còn xây dựng được lòng tin đối với khán giả khi khoác lên mình hình tượng người đàn ông trưởng thành có gia đình. Khá đấy, khá đấy...""

Ông ta đến lúc đi ra khỏi phòng rồi mà Thiên Phúc vẫn còn nghe thấy tiếng cười lớn sáng khoái của ông ta, thả mình xuống ghế tờ báo với bức hình nhà ba người hạnh phúc trong tay Thiên Phúc bỗng bị vô nát.

Nhưng rồi những rắc rối tựa như sóng đánh vào bờ cát yên ả, sự việc của Đặng Khang vừa được giải quyết thì ngay hôm sau Dạ Lan nhận được điện thoại của chủ biên Miên, trong lúc nói chuyện qua điện thoại cô cảm nhận rõ sự mệt mỏi trong lời nói của chị ta, chị nói Tổng biên bên CLG muốn kiện cô vì đã ra tay đánh vợ sắp cưới của hắn, ba chữ ""vợ sắp cưới"" này sao cô nghe mà lòng nhức nhối. Sửa soạn một chút Dạ Lan chạy ra đường lớn bắt xe đến thẳng tòa soạn.

...

""Chị Miên."" Mở cửa phòng bước vào, về mặt Dạ Lan chột ngưng lại khi nhận thấy sự có mặt của Tường Quân ở đó, ngoài hắn còn có cả Tổng biên tập hiện giờ của cô đang ngồi trước bàn tiếp khách, trông thấy cô cả hai đều ngưng lại câu chuyện đang dang dở.

Tổng biên Quý vừa trông thấy cô liền chuyển thái độ, giọng điệu có chút nặng nề: ""Cô đến rồi sao? Ngồi đi.""

""Tôi đi đổi trà mới."" Chủ biên Miên nhanh lẹ cầm theo ấm trà chuẩn ra ngoài.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Dạ Lan hít một hơi sâu sau đó ngẩng lên đối mặt với hai người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm. Vài phút trôi qua vẫn thấy cô không mở miệng Tổng biên Quý liền lên tiếng nhắc nhở: ""Tôi không gọi cô đến đây để cho cô ngồi chơi, vì cái hành động thô lỗ thiếu suy nghĩ của cô mà tòa soạn chúng ta đã vô cùng khó xử với bên đối tác, nay đích thân Tổng biên Tường Quân qua đây còn không mau xin lỗi cho từ tể.""

Dạ Lan trước khi đến đây cũng đã có sự chuẩn bị, mở chiếc túi xách màu đen cô lấy ra một bì thư màu trắng chuyển đến trước mặt Tổng biên Quý: ""Tổng biên cái này mong anh nhận cho.""

Ông ta nhíu mày hết nhìn phong bì thư lại nhìn Dạ Lan sau đó mở ra xem nội dung bên trong đó, trông thấy nội dung bên trong ông ta nhấn mày quay sang hỏi Dạ Lan: ""Cô có ý gì?""

""Thời gian qua cảm ơn anh đã chiều cô, nhưng chuyện lần này là do cá nhân tôi gây ra, xin hãy chấp nhận lá đơn thôi việc này của tôi. Mọi chuyện sau này sẽ không liên quan gì đến tòa soạn nữa."" Dạ Lan vô cùng cương quyết.

""Thôi việc."" Tổng biên Quý hướng ánh mắt khó xử nhìn sang Tường Quân. Còn Tường Quân mặc dù đã biết được sự lựa chọn của Dạ Lan nhưng kết quả này không đem lại sự thoải mái như hắn vốn nghĩ, nở một nụ cười nhạt hắn quay sang nói với Tổng biên Quý: ""Thật không ngờ tòa soạn các anh thật có phúc khi có một nhân viên biết nghĩ như vậy.""

Hiểu ý tứ trong lời nói của Tường Quân, chủ biên Quý liền cầm bì thư kia lên xé làm đôi, tức giận đập bàn nói: ""Dạ Lan uống công tôi ngày thường nâng đỡ cô vậy mà bây giờ có chút khó khăn cô lại chọn cách chạy trốn, tòa soạn chúng ta sao lại đào tạo ra một phóng viên thiếu trách nhiệm và hèn nhát như vậy chứ? Cô nói xem giờ tôi chấp nhận lá đơn thôi việc này thì mọi người sẽ nhìn vào và nói tòa soạn chúng ta ra sao chứ?""

""Tổng biên tôi đâu có ý đó, tôi làm vậy cũng chỉ là nghĩ cho thể diện của tòa soạn mà thôi."" Dạ Lan cố thanh minh.

""Cô nghĩ cho bản thân cô thì có, cô ích kỷ, tôi không chấp nhận lá đơn này."" Đưa ngón tay miết mấy sợi râu thưa thừa Tổng biên quý với ánh mắt xảo quyệt quay sang nhò nhẹ với Tường Quân: ""Chuyện này tòa soạn chúng tôi xin phép được đứng bên ngoài với tư cách là người hòa giải, mọi chuyện cứ nghe theo phán quyết của Tổng biên Tường Quân đây, mong anh giờ cao đánh khẽ với cô ấy đầu sao đây cũng là viên ngọc của tòa soạn chúng tôi."" Nói xong ông ta cũng nhanh chóng kiểm soát rời khỏi phòng: ""Cái cô Miên này đi thay ấm trà thôi mà sao lè mề thế, để tôi đi đốc thúc xem sao?""

""Tổng biên..."" Dạ Lan vội bật dậy gọi với theo ông ta nhưng cánh cửa đã khép chặt, cơn cáo già này chắc chắn là cố ý ép cô ở lại.

""Tôi nay tôi sẽ cử trợ lý riêng của mình đến đón cô."" Nói với giọng điệu lạnh lùng Tường Quân đứng dậy, hai tay bỏ túi xoay người đi ra phía cửa.

""Tôi không đi."" Dạ Lan ương bướng.

""Đừng thử sự nhẫn nại của tôi, cho cô thêm 30 phút để chần chừ suy nghĩ, đến 7 giờ 30 phút mà tôi không nhận được điện thoại từ trợ lý, tôi mong cô sẽ không hối hận vì quyết định đó của mình.""

""Anh thật vô lý, anh nghĩ mình là ai mà có thể bắt tôi nghe theo."" Dạ Lan vừa tức giận vừa uất ức hét lên nhưng người đã đi rồi. Lần này lại là chuyện gì nữa đây, lẽ nào vì cô đã ra tay đánh Á Thư nên hắn quyết tâm rửa nhục cho cô ta

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cô thật cứng đầu

Đã mười lăm phút trôi qua mà Tường Quân không hề trông thấy bóng dáng Dạ Lan đâu, thư ký Luận ngồi bên cạnh trông thấy ánh mắt hắn luôn đổi về phía cổng chính của tòa soạn, thì thoáng lại đưa tay xem đồng hồ liền đoán được suy nghĩ của hắn: "Anh Quân, theo sự hiểu biết của em về tính cách của Dạ Lan thì hôm nay cho dù anh có đợi đến đêm chưa chắc cô ấy đã xuất hiện."

"Ai nói tôi đợi cô ta." Bị nói trúng tim đen Tường Quân vội đưa tay chỉnh lại cà vạt, mắt đánh về phía khác.

"Ô! Cô ấy kia!" Luận giọng điệu vô cùng hào hứng chỉ tay về phía cổng chính khiến Tường Quân cũng bị thái độ đó của cậu ta đánh lừa, ngay lập tức ánh mắt kia hiện lên vài tia không hài lòng: "Trừ 20% lương tháng này."

"Sếp em sai rồi, anh đại nhân không chấp tiểu nhân, anh nói đi muốn em làm trâu ngựa cho anh em cũng chịu chỉ xin đừng trừ lương của em, tiền điện thoại tháng này em còn chưa trả hết." Luận vô cùng hoảng hốt, lúc này đây cậu ta mới nhận ra sai lầm lớn nhất của một nhân viên chính là làm phật ý của sếp, tai hại vô cùng.

Như được câu trả lời đúng ý về mặt Tường Quân cũng sáng hơn, hắn nhìn sang thư ký đang khổ sở của mình, hỏi lại một lần nữa: "Chuyện gì cũng làm?"

"Vâng, chuyện gì cũng làm." Luận gật đầu chắc nịch sau đó thoáng rung mình khi trông thấy vẻ mặt của Tường Quân lúc này.

...

Khu đô thị Vinhomes.

Dìng dọng..

Tiếng chuông cửa kêu đến hai hồi thì cánh cửa cổng của căn biệt thự mới từ từ mở ra tự động, không cần chờ thêm nữa Dạ Lan đi thẳng vào bên trong, trông thấy Tường Quân đứng chắn cửa cô cũng không khách sáo mà đẩy hắn ra đi vào trong sốt sắng tìm gì đó.

Tường Quân trông thấy thái độ này của cô liền buông câu đùa giỡn: "Trông thái độ của cô kia, sốt sắng đến gặp tôi đến vậy sao? Đưa xe tới rước cô còn không chịu..." Nhưng hắn đành phải ngừng câu nói của mình lại khi trông thấy cái nhìn muốn phun ra lửa của Dạ Lan, cô đi đến đứng trước mặt hắn lạnh lùng hỏi:

"Tổng biên tôi không có thời gian để đứng đây nghe anh đùa giỡn, nói đi con trai tôi ở đâu?"

"Con trai, hóa ra là cô đến đây để tìm con trai à? Cô không nói sớm làm tôi cứ tưởng..." Cười cười Tường Quân đưa tay vuốt cằm, mắt nhìn cô chăm chú trả lời. Cái điệu bộ này của hắn thật khiến Dạ Lan muốn nổi cáu.

"Thằng bé không có ở đây." Tường Quân bỗng nghiêm mặt lại trả lời cô.

"Không ở đây, anh nói vậy mà nghe được sao? 30 phút trước tôi nhận được điện thoại từ thư ký của anh anh ta nói đã đến đón thằng bé."

"Thư ký là thư ký cậu ta đón đứa trẻ đó thì liên quan gì đến tôi, hơn nữa tôi đang thắc mắc tại sao nghe anh ta nói vậy thì cô liền ngay lập tức chạy đến nhà tôi để tìm con vậy?" Mỗi lời nói ra Tường Quân càng bước dồn Dạ Lan khiến sau lưng cô lúc này là bức tường lạnh ngắt. Đúng lúc này điện thoại trong túi vang lên một đoạn của bản nhạc "tears" khiến Dạ Lan đẩy mạnh người trước mặt khiến hắn bị lùi về sau chừng hai bước chân, đưa điện thoại lên tai giọng Dạ Lan có chút gấp gáp: "Alo, Đặng Minh con đang ở đâu?"

Đặng Minh đầu dây bên kia nhũn mỳ lấy làm khó hiểu: "Mẹ hỏi gì kỳ vậy, con tất nhiên là đang ở nhà."

"Ở nhà?" Dạ Lan có ý hỏi lại, còn ánh mắt không nhìn được mà dành cho kẻ đứng trước mặt mình một cái lườm.

"Mẹ về mau đi bố nói tối nay sẽ mở đại tiệc làm người vô cùng linh đình." Đặng Minh hào hứng.

"Được, mẹ về ngay đây." Nói rồi cô cúp điện thoại cho vào túi và ra về, nhưng ngay khi vừa bước qua Tường Quân thì cánh tay cô bỗng bị không chế bởi bàn tay to khỏe và trong nháy mắt cả thân hình cô đã nằm gọn trong tầm kiểm soát của Tường Quân, ra sức chống cự Dạ Lan gần như hét lên: "Tường Quân anh điên à, buông tôi ra."

"Yên nào." Giọng hắn bỗng nhiên trầm xuống dịu dàng khiến Dạ Lan tưởng như mình nghe lầm, những phản ứng chống cự cũng ngưng lại ngoan ngoãn đứng yên một chỗ. Nhưng càng lúc cô càng cảm thấy bàn tay to khỏe kia siết mình thêm chặt: "Tường Quân anh bỏ tay ra, anh làm tôi khó thở đấy."

Vờ như không nghe thấy lời cô nói Tường Quân cứ vậy mà ôm tham lam hít hà mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng của hoa hồng vương trên tóc cô mùi hương dịu nhẹ nhưng khiến tâm trí hắn nhung nhớ, đặt cằm lên đỉnh đầu cô Tường Quân vẫn duy trì sự dịu dàng hỏi cô: "Dạ Lan, chúng ta trước đó có từng quen nhau không? Tại sao tôi thấy cô quen thuộc đến vậy, ngỡ như là đã quen từ lâu."

Dạ Lan ngỡ mình vừa nghe được tiếng sấm đánh giữa trời quang liên hoành hốt bước lùi về sau, hàng mi cong dài run rẩy nhìn vào gương mặt anh tuấn và vô cùng quen thuộc kia.

Lẽ nào hắn đã nhớ lại rồi bằng không sao hắn lại nói những lời đó, cô nên trả lời hắn thế nào đây? Nhưng mà chuyện của mấy ngày trước hắn đứng trước mặt ả đàn bà kia làm tổn thương cô chuyện này nên lí giải sao đây? Trong tâm trí cô lúc này không ngừng đấu tranh, gào thét nhằm thức tỉnh trái tim đang dần yếu mềm trong cô.

""Quen...""

Dạ Lan ngưng lại ở đó khiến ánh mắt của Tường Quân chột lóe lên tia hi vọng nhưng chỉ sau vài giây lại vụt tắt.

""Tổng biên tập, anh thật có khiếu nói chơi, nếu tôi quen một nhân vật lớn tên tuổi như anh liệu bây giờ còn phải núp mình trong tòa soạn, ngày ngày làm chân chạy tới chạy lui mặc cho người ta sai bảo hay sao?"" Hít một hơi dài Dạ Lan lấy hết dũng cảm nói liền một mạch ra những lời đó.

""Vậy sao?"" Tường Quân cười khẩy, ẩn sau nụ cười đó còn chứa đựng cả sự thất vọng, lẽ nào số tiền đó quả thực đã bị được miệng cô.

Sợ những lời mình nói ra chưa đủ tính thuyết phục Dạ Lan nói thêm: ""Tổng biên anh không tin tưởng tôi thì cũng nên tin tưởng bản thân mình, một người vừa sở hữu vẻ ngoài hoàn hảo và địa vị như anh trong xã hội bây giờ đủ để khiến phụ nữ đánh đổi. Nếu tôi từng quen anh vậy sẽ bằng mọi giá tôi bám lấy anh như đĩa chứ đâu phải cam chịu chỉ là nhân viên nhỏ bé như hiện tại.""

""Cũng có lí."" Buông một câu, ánh mắt Tường Quân vẫn không rời khỏi khuôn mặt mang sắc thái giả dối của Dạ Lan, còn Dạ Lan đối với cái nhìn như muốn giải phẫu của hắn thì lấy làm căng thẳng, các ngón tay nắm tự chủ mà bầu chặt vào ngón tay cái khiến nó trở lên tím ngắt, cũng gần đây Tường Quân cũng kịp phát hiện ra tật xấu này của cô.

""Cũng có nhiều người khi được hỏi như vậy sẽ ngay lập tức gạt đầu, còn tôi cũng rất vui khi bản thân có thêm một người quen biết."" Thôi nhìn cô Tường Quân sai bước về phía ghế sofa và ngồi xuống: ""Xem ra là cô đã từ bỏ đi cơ hội làm người quen biết với tôi, bây giờ quay trở lại vấn đề chính.""

""Vấn đề chính?"" Dạ Lan nhú mày nhìn hắn đầy nghi ngờ.

""Cô ngồi xuống đi."" Tường Quân hất hàm về chiếc ghế đặt đối diện ra hiệu cho cô ngồi xuống đó, đợi khi cô nửa tin nửa ngờ ngồi xuống ghế thì hắn lấy ra một tập tài liệu trong cặp đưa về phía cô, thái độ giờ đây cũng lạnh nhạt đi vài phần: ""Đây là đơn kiện mà luật sư đại diện bên tôi đã soạn ra, chuyện xảy ra giữa cô và Á Thư hôm trước nếu cô không nói rõ về lí do đánh người và chính thức xin lỗi cô ấy thì tôi sẽ cho luật sư của mình trình đơn lên tòa.""

Cái này là hắn đang đe dọa cô sao, ngay lúc này Dạ Lan thậm chí cười giễu bản thân ngu ngốc vậy mà vài phút ngắn ngủi trước đó khi trông thấy hắn diễn kịch tỏ ra dịu dàng cô đã lung lay, hóa ra sự thật đang mách bảo cô rằng hắn làm tất cả chỉ là vì muốn bảo vệ cho người phụ nữ mà hắn yêu, trái tim nhỏ bé đây thương tích của cô lại một lần nữa có thêm vết cứa.

""Vậy tôi sẽ đợi giấy thông báo từ tòa án."" Nuốt nước mắt đang trào Dạ Lan lạnh lùng đứng dậy đi thẳng ra phía cửa. Nhưng cánh tay của cô lại một lần nữa bị giữ lại Tường Quân tức giận hét lên: ""Cô tại sao cứ muốn làm tôi khó xử.""

""Tổng biên, hình như anh có hơi nhầm lẫn gì đó tại sao vì một người không quen biết như tôi lại làm anh khó xử kia chứ?""

""Cô thật cứng đầu.""

Dạ Lan liếc xuống nơi cổ tay đang truyền đến cảm giác đau nhức của mình mà cười lạnh nhìn hắn: ""Tôi cứng đầu, không hề, khi ra ngoài đường chẳng may đụng phải một con chó tôi cũng cúi đầu tỏ ý xin lỗi nó bởi vì tôi biết nó xứng đáng nhận được lời xin lỗi từ tôi.""

""Con chó?"" Tường Quân sững sờ, tai như ù đi khi nghe chính miệng cô nói vậy để rồi ánh mắt hắn lại nổi đầy sự tức giận: ""Cô nói năng nên giữ chừng mực cho tôi.""

""Tổng biên, anh đang tức giận sao? Như vậy mới đúng, là tôi đang xúc phạm tới người phụ nữ của anh mà, nhưng tôi cũng rất vui vì đã giúp anh nhận ra đâu mới là người cần anh đứng ra bảo vệ."" Chẳng cần tốn sức vùng vẫy thì cánh tay kia cũng thả lỏng rồi từ từ buông thông, không chần chừ thêm nữa Dạ Lan chạy như bay ra khỏi ngôi nhà này. Nhưng cô đâu biết có một điều đang trực chờ mình ở bên ngoài kia...

Tại căn biệt thự của Đặng Khăng, cả bốn người đàn ông ba lớn một nhỏ đang phân chia mỗi người một công việc chuẩn bị bữa tối, Thiên Phúc cùng Đặng Khang nhận sơ chế rau củ, Nghị đứng chân bếp trưởng đang nấu nước dùng chuẩn bị cho món lẩu thập cẩm, khắp gian bếp lúc này ngào ngạt hương thơm lỏi cuốn của nồi nước dùng khi vừa mở vung.

""Lão Nghị, tôi nghe mấy đồng nghiệp công ty tôi kháo nhau về quán lẩu của anh, bọn họ còn nói thứ bảy này sẽ trốn quản lý của mình đến đó thưởng thức, thật không ngờ tài nghệ của anh ngày càng vang xa."" Thiên Phúc đang nhặt rau cải ngắt lên tán dóc với Nghị.

""Tôi nào có mấy tài nghệ đâu, tất cả là do được mọi người giúp đỡ mới có ngày hôm nay, tôi vẫn luôn biết ơn sự giúp đỡ đó của mọi người nhất là Dạ Lan..."" Nghị nói đến đây thì ngập ngừng.

""Thôi được rồi, muốn cảm ơn cô ấy thì đợi cô ấy về rồi nói, mà sao đã muộn vậy rồi còn chưa thấy về, để tôi đi gọi thử xem sao."" Lau tay vào tạp dề, Đặng Khang lấy điện thoại bấm số gọi cho Dạ Lan trong lòng không hiểu sao cứ thấy sốt sắng không yên.

Trông thấy Đặng Khang đi qua đi lại Thiên Phúc cũng cảm thấy chóng cả mặt đành lên tiếng: ""Chắc là do tắc đường nên về trễ anh bớt lo lắng đi ha.""

Nói rồi quay sang Đặng Minh đang ngồi nhàn rồi nghịch điện thoại, nhóc dường như đang chăm chú xem gì đó: ""Này nhóc, cháu ngồi đó tiện lấy cho chú con dao.""

Đặng Minh mắt vẫn không rời màn hình điện thoại một tay với con dao gọt hoa quả để trên bàn, kết quả bị dao sắc cứa vào tay chảy máu khiến nhóc kêu lên một tiếng, Nghị trông thấy thế liền buông thìa đĩa trên tay chạy vội đến cầm chặt vết thương ngăn không cho máu chảy, Đặng Khang vừa hay tin liền chạy vội đến tủ thuốc lấy băng gạc, trong lúc sơ cứu cho Đặng Minh vì quá lo lắng mà nói ra mấy câu khiến Thiên Phúc buồn lòng: ""Thiên Phúc em là người lớn mà, tại sao lại bảo thằng bé lấy dao hộ mình cơ chứ em có biết bàn tay quan trọng thế nào với người nghệ sĩ piano không?""

""Em xin lỗi."" Thiên Phúc cúi đầu lí nhí.

""Không sao đâu mọi người đừng lo lắng, chỉ là vết thương ngoài da thôi băng vào vài ngày sau sẽ khỏi."" Nghị mở lời phá vỡ bầu không khí lúc này.

""Cháu không sao đâu, hai chú xem này."" Giờ ngón tay trở bị thương lên Đặng Minh nhoen miệng cười, nhưng ít ai biết đằng sau nụ cười ngây thơ vô tư ấy nhóc luôn cảm thấy nóng, ánh mắt không ngừng nhìn ra phía cửa mong đợi điều gì đó.

...

""Xin hỏi cô vì sao lại từ nhà riêng của Tổng biên tập đài CLG đi ra vậy ạ?""

""Hai người có quan hệ riêng tư phải không?""

""Xin cô trả lời câu hỏi?""

""...""

Vừa ra đến ngoài Dạ Lan liền bị một đám đông phóng viên vây lấy, bọn họ thi nhau chụp hình và hỏi dồn dập khiến cô không kịp thích ứng và dần lâm vào trạng thái hoảng loạn, loạng choạng lùi về phía sau cô hét lên: ""Đi ra, đừng lại gần tôi.""

""Dạ Lan xin hãy trả lời chúng tôi, đứa trẻ đó là do cô hại có đúng không?""

""Là do chính cô ra tay hại nó chết thảm, cô đúng là một bà mẹ độc ác.""

""Cô đúng là một bà mẹ độc ác hại chết chính đứa con của mình.""

""Phù thủy độc ác...""

...

""Không phải tôi, xin hãy tin tôi, tôi xin các người hãy tin tôi."" Toàn thân Dạ Lan không ngừng run rẩy, sợ hãi lùi về phía sau, những câu hỏi của đám phóng viên lúc này khi lọt vào tai cô hoàn toàn trở thành ảo giác khiến cô càng thêm hoảng loạn và rồi trong lúc tâm trí mơ hồ cô đã bỏ chạy.

Kít...rầm..

Đám phóng viên đang đuổi theo cô ai nấy đều dừng người lại khi trông thấy Dạ Lan va vào một chiếc xe hơi, cả thân hình mỏng manh bị văng trở lại mặt đất và ngất đi.

""Dạ Lan, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại, đám phóng viên các người cứ đợi mà ngồi tù đi...""

Trong lúc dần mất đi ý thức toàn thân run lên vì lạnh thì Dạ Lan cảm nhận rõ rệt giọng nói và hơi ấm quen thuộc của Tường Quân ngay bên cạnh cô, cô cười trong mê man: ""Minh lại nằm mơ nữa rồi.""

""Dạ Lan mở mắt ra, tuyệt đối không được ngủ, mau mở mắt ra.""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Thả con ra con phải đi cứu mẹ

""Mày, lại là mày, cuộc đời cô ấy luôn gặp bất hạnh khi ở cùng một chỗ với mày, đồ khốn."" Đặng Khang vừa nhận được tin liền phóng xe như bay đến bệnh viện, vừa đến cửa phòng cấp cứu trông thấy Tường Quân liền lao đến túm lấy cổ áo và đâm mạnh vào mặt hấn một cái khiến khoe miệng hấn rỉ máu.

Tường Quân vô cùng ngạc nhiên và cảm thấy khó hiểu đối với cách chào hỏi quá mức đặc biệt này của Đặng Khang, tuy đã biết trước nhờ những thông

tin thư ký Luận đã điều tra về những mối quan hệ trước đó trong quá khứ của mình, nhưng xem cách hành xử này của Đặng Khang, Tường Quân đoán chắc bản thân và người đàn ông này trước đây cũng không hề thân thiết gì, thậm chí còn là kẻ đối đầu với nhau, mà cũng đúng thôi hai người đàn ông cùng quen một người phụ nữ lẽ nào lại có quan hệ tốt cho được.

Lau đi vết máu tươi trên miệng, Tường Quân hất mạnh tay Đặng Khang ra chỉnh sửa lại chiếc áo đã bị nhăn nhúm, cười khẩy nói: "Nề mặt Dạ Lan tôi sẽ không kiện anh tội hành hung, cách hành xử thật thiếu văn hóa."

"Hôm nay tao phải đập nát mày." Bị nói là thiếu văn hóa càng khiến tâm trạng đang tức giận của Đặng Khang càng thêm phần tăng cao, nếu không nhờ có Nghị cùng Thiên Phúc ra sức ngăn lại thì giữa hai người này hôm nay chắc sẽ đánh nhau to.

"Bình tĩnh đi Đặng Khang điều bây giờ chúng ta cần là chờ đợi và cầu nguyện, Dạ Lan còn đang ở trong đó." Nghị nói rồi buông lỏng Đặng Khang ra, hai tay chấp trước ngực nhắm mắt làm hành động cầu khẩn. Đúng lúc này cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, một nữ y tá đang chạy vội từ trong đó ra. Đặng Minh ngồi ngay sát đó liền nhào tới tóm lấy tay cô y tá mà hỏi tới tấp: "Bác sĩ mẹ cháu sao rồi, mẹ cháu tỉnh lại rồi đúng không?"

Bỏ qua câu hỏi đầy lo lắng của nhóc nữ y tá nhìn lần lượt mấy người đàn ông đứng chắn trước cửa, hỏi: "Trong mấy anh ai là người thân của bệnh nhân nằm trong kia?"

"Tôi."

"Cả cháu nữa."

Tất cả đều đồng thanh đáp khiến cho cô y tá bị bỏ rơi đôi chút: "Vậy ai là người có quan hệ đặc biệt với bệnh nhân nhất thì đi theo tôi làm thủ tục, bệnh nhân thuộc nhóm máu O cho nên những người còn lại ai có nhóm máu này thì mau đi làm xét nghiệm đi, trong ngân hàng máu lúc này không đủ."

"Tôi là chồng cô ấy." Đặng Khang nói rồi huých Tường Quân cũng đang có ý định nhận vợ kia sau đó sai bước dài đi theo cô y tá.

"Chồng." Nhắc lại hai chữ này đột nhiên trong lòng Tường Quân dậy lên cảm giác nhức nhối khó chịu mà chính hắn cũng đang không hiểu vì điều gì khiến bản thân cảm thấy như vậy.

"Tôi nhóm máu A." Nghị khó khăn thốt ra câu này bởi ngay lúc này đây anh ta cảm thấy vô cùng có lỗi và tự trách bản thân vô dụng khi không giúp gì được cho người đang nằm bên trong kia. Sau đó anh ta hướng ánh mắt trông chờ nhìn sang Thiên Phúc.

Gãi đầu tỏ ra lúng túng, ngại ngùng Thiên Phúc cúi mặt giọng ỉu xìu: "Tôi nhóm máu B nên không giúp gì được, Đặng Khang cũng nhóm máu A."

Ngay lúc mọi người đang lo lắng không biết phải làm sao thì một giọng nói trong trẻo, non nớt vang lên: "Hôm trước có đợt kiểm tra sức khỏe ở trường mẫu giáo bác sĩ nói con là nhóm máu O, con có thể sẽ đi cứu mẹ."

"Không được." Nghị nói gần như hét lên, đưa tay tóm lấy thẳng bé lại ngăn không cho nó chạy về phía Đặng Khang vừa rời đi.

"Tại sao chứ, cô y tá nói sẽ không đủ máu, con nhóm máu đó tại sao không cho con đi cứu mẹ?" Nhóc cảm thấy khó hiểu và cho rằng bố mình vô lí liền đưa miệng cắn mạnh vào bàn tay to lớn đang giữ mình, vì hành động này quá đột ngột khiến Nghị buông vội tay thẳng bé ra, được phóng thích Đặng Minh nhanh chân chạy đi.

"Đặng Minh con thật bướng bỉnh, mau đứng lại." Nghị nhanh chân đuổi theo và tóm gọn thẳng bé lại bế xốc nó lên, xong Đặng Minh vẫn ngoan cố vùng vẫy: "Thả con ra, con phải đi cứu mẹ, con phải cứu mẹ huhu."

Khung cảnh lộn xộn xảy ra trước mắt khiến Tường Quân cảm thấy rất khó chịu, nhất là khi nhìn thấy một người đàn ông cứ ra sức không chừa đứa trẻ bốn tuổi. Bước đến trước mặt Nghị, Tường Quân dứt khoát bế thẳng nhóc về tay mình, lạnh lùng nói: "Đừng ồn nữa chú sẽ cho người đến cứu mẹ cháu."

Đặng Minh ngay lập tức thôi la lối, đưa đôi mắt trong trẻo non nớt nhìn người đàn ông trước mặt vừa nghi ngờ, vừa hi vọng hỏi: "Thật sao? Chú có thể làm được ư?"

Nhìn vào ánh mắt ngây thơ lấp lánh ấy thoáng chốc Tường Quân như bị hút vào, trong tim bỗng có một cảm xúc rất lạ, thả thẳng nhóc xuống Tường Quân xoa đầu, dịu dàng nói: "Chỉ cần cháu đừng làm ồn nữa."

"Cháu nhất định sẽ ngoan." Đặng Minh kiên định nói.

"Tốt." Hải lòng trước thái độ này của cậu nhóc Tường Quân cười nhẹ sau đó đứng thẳng người, quay lại nói với hai người kia: "Thằng bé sẽ đi theo tôi."

Thiên Phúc và Nghị còn đang ú ớ chưa kịp trả lời thì hình ảnh một đứa trẻ lẻo đẻo bám theo sau một người đàn ông cao lớn đã khuất sau dãy hành lang bệnh viện.

"Có ổn không vậy?" Thiên Phúc lăm bằm trong miệng hoài nghi người này sau đó ghé sát tai Nghị: "Lão Nghị, nhìn bóng lưng của hai bọn họ anh có suy nghĩ giống tôi hay không? Cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy hoài nghi không biết Đặng Minh có thực sự là con trai của anh hay không?" Thiên Phúc nửa đùa nửa thật nói ra cái suy nghĩ vừa mới lướt qua trong đầu.

"Anh nói gì vậy, thằng bé dĩ nhiên là con trai tôi rồi, điều này còn phải nghi ngờ gì hay sao?" Nghị trả lời bằng thái độ kiên quyết và dữ dội nhằm che đậy, lấp liếm đi những cảm xúc bên trong.

Hơi bất ngờ trước phản ứng có phần thái quá này của Nghị, Thiên Phúc đặt một tay lên vai anh ta: "Tôi đùa thôi, xem anh tưởng thật kìa, đúng là đùa với anh chẳng vui về tẹo nào, anh ở đây đi tôi đi mua chút đồ ăn nhẹ." Lắc đầu một cái Thiên Phúc sai bước về hướng căng teen bệnh viện, hành lang rộng lớn của bệnh viện bỗng trở lên im lặng, trên dãy ghế dài Nghị thả mình ngồi "phịch" xuống ghế.

...

"Cậu đến rồi!" Tường Quân nãy giờ sốt sắng đã ngồi đợi sẵn ở một căn phòng trống có kê một chiếc giường của bệnh viện, trông thấy Luận xuất hiện hẳn liền đứng dậy vui mừng.

"Giờ này khó bắt xe quá trời, em không làm lỡ việc chứ?"

"Vẫn kịp." Tường Quân đáp ngắn gọn, nhưng bên trong vẻ ngoài bình tĩnh là cả một nỗi lo lắng tựa như sóng ngầm.

Luận vừa bước vào đã nhanh chóng cởi bỏ lớp áo khoác ngoài, lúc đi ngang qua Đặng Minh không nhìn được mà xoa đầu nhóc một cái và nhận ngay được cái lườm tỏ vẻ không thích của nhóc. Để khỏi làm mất thời gian Luận đưa liền cho cô y tá tờ giấy chứng nhận hiến máu cách đây 1 tuần của mình cho cô y tá, sau đó vén tay áo lên đưa về phía cô ta, nói: "Tôi rất khỏe, máu cứ lấy nhiều một chút còn dư để dành cứu những người khác."

Đối với những người trẻ tuổi mà lại có tấm lòng đẹp đẽ cao cả như vậy cô y tá đương nhiên rất ngưỡng mộ và tôn trọng, trong lúc luồn kim làm nhẹ nhàng hết sức.

Đặng Minh ngồi đó trông thấy cánh tay Luận bị kim trích vào liền nhăn mặt sợ hãi người co lại hơi rúc vào Tường Quân, Tường Quân trông thấy vậy liền vươn cánh tay xoa đầu nhóc: "Mối vậy mà đã sợ vậy mà khi này còn đòi cứu người!"

Nhóc dường như bị nói trúng tim đen liền ỉu xìu, xụ mặt xuống: "Nhưng cháu vẫn có thể vì mẹ mà chịu đau, tại sao lại không cho cháu đi."

"Khi cháu đủ 18 tuổi cháu có thể mang máu của mình để cứu bất kỳ người nào cần tới nó, còn bây giờ cháu vẫn còn rất nhỏ chưa thể làm được việc này, bằng không sẽ thiệt mạng." Tường Quân lần đầu tiên trong đời kiên nhẫn giải thích từng lời tỉ mỉ đối với một đứa nhóc bốn tuổi, một đứa nhóc mà hẳn cứ gặp là lại đem đến cảm giác đặc biệt cho hẳn khiến hẳn phải chú ý đến.

Luận nãy giờ ngồi đó chứng kiến liền không ngấm được miệng mà gào lên: "Sếp đây là lần đầu tiên em nghe thấy anh nói dài đến vậy, đặc biệt là đối với trẻ con."

"Có cần tôi bảo người ta may mồm cậu vào không?" Tường Quân dọa nạt.

"Cháu không phải trẻ con, là thần đồng." Đặng Minh một lần nữa khẳng định.

"Hai người thật đúng là quá giống nhau mà, y như cha con vậy." Luận uất nghẹn thốt lên sau đó biết thân biết phận mà kéo chiếc gối che mặt, tạm thời nghỉ ngơi.

Nhóc Đặng Minh dẫu sao cũng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, sau vài lần dụi mắt liền thiếp trong lòng Tường Quân, vỗ về một lúc đợi thằng bé ngủ say Tường Quân đặt nhóc xuống bên cạnh Luận, dặn dò: "Cậu mệt rồi cứ ở lại đây nghỉ đi, nhân tiện đề ý thằng bé này giúp tôi."

"Vâng, thưa ông bố trẻ." Luận cố ý trêu chọc tuy nhiên Tường Quân lúc này chẳng còn tâm trạng nào mà đối đáp lại cậu ta, cánh cửa phòng chỉ vài giây sau đó được khép lại.

Sáu tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua khiến cho tất cả những người đang chờ đợi ở đây đều cảm thấy mệt mỏi tựa như bản thân đã trải qua sáu năm đi qua sa mạc. Cuối cùng giây phút báo hiệu sự chấm dứt cho quãng thời gian chờ đợi ấy cũng đến. Đèn tắt, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, chiếc giường đẩy Dạ Lan cùng đi ra dẫn đầu là một vị bác sĩ người nước ngoài trung tuổi, thấy ông ta Tường Quân nhanh chân bước đến chào hỏi thân mật với ông ta bằng ngôn ngữ tiếng Anh:

"Mọi chuyện đều ổn cả chứ thưa giáo sư James?"

"Rất tốt, ca phẫu thuật đã rất thành công, ban đầu tôi còn đang lo ngại trong lúc phẫu thuật sẽ không đủ lượng máu, may mà anh đã bố trí ổn thỏa." Giáo sư James một trong những giáo sư hàng đầu của trường đại học Harvard cởi bỏ khẩu trang, ôn hòa đáp lại lời của Tường Quân.

"Tất cả là nhờ vào y đức của giáo sư mới cứu sống được cô ấy." Tường Quân khiêm tốn nhường mọi công lao về phía vị giáo sư người gốc Mỹ này, khi chiếc giường được đẩy qua Tường Quân không kim được mà liếc theo để rồi trong lòng lại dâng lên một hồi đau đớn cùng tự trách.

"Dạ Lan, em có nghe thấy anh gọi không?" Đặng Khang chạy theo chiếc giường đầy đau lòng gọi, hi vọng có thể đánh thức cô.

Hai người kia thấy Dạ Lan được chuyển ra cũng vội chạy đuổi theo, cùng mấy y tá đưa cô đến phòng hồi sức, nhưng đến cửa thì bị chặn lại một trong hai y tá nói: "Người nhà ở lại đây, bệnh nhân mới qua khỏi nguy hiểm cần phải quan sát thêm."

"Bệnh nhân vừa được đẩy ra hẳn là người cậu quan tâm?" giáo sư James cởi bỏ khẩu trang, nói.

"Tôi không chắc nữa." Tường Quân nhún vai, ánh mắt buồn lại tiếp tục nhìn về hướng nào đó.

Đặt một tay lên vai hấn giáo sư James dùng ánh mắt chân thành nói với hấn một câu sau đó rời đi: "Victor Hugo đã từng nói rằng: "Yêu là hành động."

"Yêu là hành động ư?" Tường Quân mấp máy môi nhắc lại câu nói đó của giáo sư James, khi kịp hiểu ra điều gì đó gặng lên nhìn thì giáo sư James đã đi khá xa.

...

Tại một phòng Vip của khách sạn gần khu đô thị Vinhomes...

"Anh nói sao?" Tiếng nói gần như hét lên của Á Thụ khi nhận được cuộc điện thoại báo tin từ một thám tử tư, nội dung cuộc điện thoại chủ yếu nói về sự việc Tường Quân đã cho mời một vị giáo sư danh tiếng đến và dùng mọi cách để cứu chữa cho Dạ Lan.

Choang!!!

Ly rượu vang khi nãy đang được nâng niu trên tay bỗng bị Á Thụ ném mạnh xuống nền gạch vỡ vụn, những mảnh vỡ cùng chất lỏng màu đỏ thẫm văng tứ tung. Một trong số những mảnh vỡ đó văng trúng tay cô ta khiến máu chảy. Nhìn xuống chỗ tay đang chảy máu mắt cô ta nổi lên tia đỏ kị cùng giận dữ, hai bàn tay bỗng nhiên siết thật chặt điên cuồng đập phá đồ đạc trong phòng, vừa đập phá cô ta vừa rít lên: "Tại sao, mọi sự cố gắng của tao trong nhiều năm qua luôn bị một hành động nhỏ của mày làm cho vỡ vụn, tao không cam tâm, Dạ Lan tao phải khiến mày biến mất."

Sau một hồi điên cuồng đập phá đồ đạc trong khách sạn tâm trạng Á Thụ đã khá hơn, cô ta bình tĩnh lại và lần tìm điện thoại nhấn nút gọi cho bà Kim, khi đầu dây bên kia bắt máy cô ta bắt đầu giả là khóc lóc khiến đầu dây bên kia lo lắng:

"Á Thụ con sao vậy, Tường Quân nó không tốt với con sao?"

"Bác Kim, Tường Quân anh ấy rất tốt." Á Thụ tiếp tục thút thít.

"Vậy sao ta nghe giọng con dường như đang khóc."

"Bác Kim...Tường Quân anh ấy..."

"Tường Quân nó làm sao? Có phải nó lại xảy ra chuyện gì không?"

Biết giọng điệu của mình đã làm đầu dây bên kia vô cùng lo lắng, sau một hồi ngập ngừng Á Thụ quyết định không gờ trò đùa giỡn với phu nhân Kim nữa mà nói ra: "Bác à, Tường Quân anh ấy gặp lại cô ta rồi, cô ta đã không giữ lời hứa hơn nữa còn dùng mọi thủ đoạn bám lấy anh ấy không tha, giờ đây cô ta còn dùng cách giả tai nạn để được Tường Quân chăm sóc nữa bác, bác à có phải con không đủ tốt hay không?"

Đầu dây bên kia nghe đến đây chợt im lặng, sau một hồi suy nghĩ liền nói với cô à: "Á Thụ đừng vì mấy mưu trò vợ vắn bên ngoài làm cho lung lay, con nên nhớ con dâu nhà họ Hoàng này chỉ có mình con đủ tư cách." Nói xong bà Kim tắt máy sau đó liên hệ với thám tử tư điều tra sự việc. Đặt xuống chiếc điện thoại để bàn bà Kim xoay ghế nhìn ra bên ngoài, từ trên vị trí cao nhất của một tòa nhà bà nhìn về một nơi vô định rồi tự hỏi: "Lẽ nào là chưa dùng đúng biện pháp?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Quá khứ chịu nhiều thương tổn

1 ngày sau khi Dạ Lan nằm viện...

Trong một căn phòng tiếng máy móc chạy rì rì, không khí xung quanh xộc lên mùi mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Đây cửa phòng vào lúc này là một người đàn ông có thân hình béo ục ịch khoác trên người bộ quần áo blouse trắng trên mặt bịt khẩu trang chỉ để lộ mỗi cặp mắt ti hí có vài nếp nhăn nơi khóe mắt, kéo theo chiếc xe đẩy ông ta chậm rãi tiến vào.

Nghị sau một đêm thức trắng canh bên giường bệnh của Dạ Lan nay đã ngủ gà ngủ gật, nghe được tiếng vận cửa liền giật mình thức giấc, trông thấy bác sĩ đang đi đến và thăm khám cho Dạ Lan thì cười nhẹ, hỏi han:

"Chào bác sĩ, tình hình cô ấy sao rồi ạ?"

Không trả lời câu hỏi này của Nghị ngay vị bác sĩ kia còn làm thêm vài động tác chuyên môn nữa, sau đó chỉ nói ngắn gọn: "Cần quan sát thêm."

"Vậy cụ thể thì bao giờ cô ấy có thể tỉnh lại ạ, đã qua một ngày cô ấy vẫn hôn mê như vậy."

Hành động cùng lời nói có phần sốt ruột của Nghị dường như gây cản trở cho vị bác sĩ này nên ông ta rất nhanh chóng đã nổi nóng: "'Anh còn như vậy sẽ cản trở tôi chữa trị cho bệnh nhân đây, mau ra ngoài đi.'"

"'Vâng.'" Nghị bị thái độ này của ông ta làm cho bất ngờ, tuy nhiên người ta là bác sĩ anh ta chỉ là một người thấp cổ bé họng, đâu có thể giống như Đặng Khang nổi tiếng hay Tường Quân quyền cao chức trọng mà ra lệnh được cho bất kỳ ai.

Tuy có chút khó chịu trong lòng nhưng Nghị vẫn chọn cách đi ra ngoài theo như lời bác sĩ. Trước khi cánh cửa được khép lại Nghị có hơi nhíu mày nhìn lại một lượt vị bác sĩ to béo kia, miệng lầm bầm: "'Anh ta hợp làm chuyên gia dinh dưỡng hơn, mà sao nhìn anh ta mình thấy quen thế nhỉ, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.'"

Cánh cửa đóng lại vị bác sĩ kia thở phào một cái tháo bỏ khẩu trang để lộ ra một nụ cười nham hiểm nhìn chằm chằm vào Dạ Lan. Tháo bỏ lớp găng tay bên ngoài gã Trần Lưu không kìm nổi cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào bên trong khi trông thấy Dạ Lan đang nằm ngay trước mặt, người phụ nữ này nếu một năm trước là con thỏ non thì sau một năm gặp lại lại có thêm vài phần mặn mà sắc sảo càng khiến con dã thú trong gã kêu gào đói khát thêm. Nhanh chóng khóa trái cửa gã nhào vội đến chỗ Dạ Lan, đôi bàn tay thô thiển run run chạm khắp lên khuôn mặt trắng mịn nhưng có phần xanh xao của cô, xúc động nói: "'Chúng ta lại gặp nhau rồi, để xem lần này cô chạy đâu cho thoát.'"

...

Tường Quân sau một đêm thức trắng, tinh thần có phần mệt mỏi bước ra khỏi phòng khám tạm thời của giáo sư James tại bệnh viện này, giáo sư đã quyết định ở lại cho đến khi Dạ Lan tỉnh lại bởi dấu sao giữa ông ta và phu nhân Kim cũng có quan hệ rất tốt.

"'James, giáo sư hãy cho tôi biết tại sao cho đến giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, liệu có phải còn có nguyên nhân gì nữa hay không?'"

Chỉ lên tấm hình chụp đại não trên màn hình giáo sư James từ từ giải thích: "'Ở não trái của bệnh nhân có xuất hiện một cục máu đông gây chèn ép dây thần kinh và từ đó cũng có thể là nguyên nhân khiến cho bệnh nhân vẫn hôn mê, hơn nữa qua nhiều cuộc kiểm tra cho thấy lượng máu đông này đã tồn tại từ rất lâu, trước đây có bao giờ từng xảy ra trường hợp bệnh nhân đột nhiên ngất xỉu hay không?'"

"'Ngất xỉu?'" Như nhớ ra điều gì đó Tường Quân nhanh chóng trả lời: "'Có vài lần tôi trông thấy cô ấy vì không chịu nổi áp lực trước đám đông rồi lăn ra ngất xỉu.'"

"'Có rất nhiều nguyên nhân gây ra tụ máu ở não như va đập mạnh hoặc có thể là do quá khứ đã chịu nhiều thương tổn.'"

"'Quá khứ chịu nhiều thương tổn?'" Càng nghĩ Tường Quân càng lo lắng và muốn biết tất cả những gì mà Dạ Lan đã từng phải trải qua.

"'Cũng chỉ là suy đoán, muốn làm rõ cần phải trải qua nhiều lần kiểm tra.'"

"'Có thể lấy nó ra khỏi đầu cô ấy được không?'"

"'Tạm thời bệnh nhân này vừa mới qua khỏi nguy hiểm, hơn nữa lượng máu này trước mắt chưa gây nguy hiểm gì đến tính mạng của bệnh nhân, nhưng sau này cần phải thường xuyên tái khám để theo dõi và đưa ra hướng điều trị phù hợp.'"

"'Tôi biết rồi, cảm ơn giáo sư.'"

Tường Quân vừa đi vừa mãi nghĩ lại cuộc đối thoại với giáo sư James về tình hình của Dạ Lan mà va vào ai đó, lúc quay sang nhìn thì bất gặp ngay một người đàn ông khoác trên mình bộ âu phục màu đỏ rất chói mắt, tuy đã bị khẩu trang nhưng chỉ với hai con mắt to tròn kia thôi hẳn thừa biết người vừa va vào mình là ai liền không nhịn được mà đá đếu:

"'Thật chói mắt, muốn gây sự chú ý cũng không xem lại nơi này là đâu hay sao?'"

"'Tôi đến thăm vợ mình cũng cần anh cho phép sao, người như anh có tư cách gì chứ, mà sao giờ này anh vẫn lảng vảng ở đây có cần tôi cho người gọi điện cho cô vợ sắp cưới của anh đến đón hay không?'" Đặng Khang đến liếc người kia thôi cũng lười, ánh mắt thì thoàng có hơi nhìn ngang liếc dọc để phòng điều gì đó.

Chẳng còn hơi sức mà tranh cãi nữa xa xa trông thấy một đám đông đang tìm kiếm ai đó Tường Quân dường như đã đoán ra liền nhìn Đặng Khang cười khẩy một cái sau đó đưa tay vẫy đám đông kia nói lớn:

"'Các bạn hâm mộ Đặng Khang ở đây này.'" Nói rồi chỉ vào gã đàn ông mặc bộ âu phục chói mắt bên cạnh.

"'Tường Quân chúng ta chưa xong đâu.'" Đặng Khang ném cái nhìn giận dữ về phía Tường Quân sau đó vội vã chạy trốn khỏi sự truy đuổi của đám đông đằng sau.

"'Tạm biệt.'" Tường Quân gơ cánh tay chào, cười đầy đắc ý sau đó nụ cười trên môi liền ngưng lại trở về vẻ nghiêm túc thường ngày khi trông thấy ai đó, sải bước đến gần người đàn ông đang ngồi một mình trên chiếc ghế băng kê ở hành lang bệnh viện, hỏi:

"'Sao anh lại ở đây?'"

Đang mãi suy nghĩ bỗng Tường Quân đột ngột xuất hiện khiến Nghị có chút bối rối không biết nên đứng hay nên ngồi, sau cùng thốt ra một câu: "'Có bác sĩ đến, ông ta yêu cầu tôi ra ngoài nói tôi đang làm phiền đến ông ta.'"

"Là người Việt sao?" Tường Quân nhíu mày hỏi, trong lòng bỗng nảy sinh dự cảm không hay.

"Phải, lại còn là người miền Nam."

"Người Nam, từ bác sĩ cho đến y tá do tôi mời đến chăm sóc và điều trị cho Dạ Lan đều là người ngoại quốc." Nói rồi Tường Quân nhanh chóng chạy như bay bằng lối cầu thang bộ lên tầng ba, Nghi dù chẳng hiểu vì sao mà hấn phản ứng dữ dội như vậy nhưng cũng cuống cuống chạy theo.

...

"Tôi đã vất vả tìm cô hơn một năm qua, cô biết không tôi rất vất vả đấy tốn bao nhiêu công sức vậy mà cô đã trốn rất kỹ làm cho bao công sức tôi bỏ ra đều gần như công cốc, nếu không phải con ranh đó chủ động liên hệ báo cho tôi biết tung tích của cô thì không biết phải tìm cô thêm bao lâu nữa." Nở một tròng cười man rợ Trần Lưu dường như vô cùng sung sướng khi tìm lại được thứ tưởng chừng sẽ đánh mất, từ trên khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Lan gã đưa bàn tay thô thiển chuyển dần xuống cổ rồi chiếc cúc áo đầu tiên được tháo mở:

"Tôi không đợi được thêm nữa rồi." Gã lại tiếp tục cười sung sướng, dùng cặp mắt dâm dăng nhìn chăm chăm vào chiếc cúc áo thứ hai, thứ ba trên ngực của Dạ Lan rồi đưa tay lật mở chúng, để lộ ra lúc này là một cặp gò bồng đầy đặn, trắng mịn đang lấp ló sau lớp áo bệnh nhân mỏng. Gã không kìm lòng được nữa mà cúi thấp xuống tham lam hít hà mùi hương nhẹ nhàng mà hấp dẫn từ cô, gã muốn tiến gần hơn nữa để được chạm vào cơ thể cô và thực hiện những hành vi mà gã đã ao ước bấy lâu. Nhưng ngay khi bàn tay dơ bẩn ấy chạm vào mình thì Dạ Lan tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã trông thấy bộ mặt gớm giếc luôn ám ảnh như bóng ma của gã khiến Dạ Lan kinh sợ, đồng thời lấy hết sức lực đang có mà bật dậy đẩy mạnh ông ta một cái hét lên:

"Ông, tại sao ông lại ở đây, mau rút đi cho tôi."

Bị hành động bất ngờ của Dạ Lan làm cho loạng choạng rồi ngã người xuống đất, nhưng Trần Lưu như một con dã thú bị chọc giận rất nhanh chóng bò dậy lao đến bên giường, sức lực yếu ớt Dạ Lan rất nhanh chóng bị ông ta khống chế đè ra giường.

"Buông tôi ra, đây là bệnh viện sẽ rất nhanh có người đến, nếu là người khôn ngoan thì ngay lúc còn sớm ông lên chạy đi." Ánh mắt dù yếu ớt, mệt mỏi nhưng Dạ Lan vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào kẻ trước mặt mà khôn ngoan đưa ra lời dọa nạt, cô muốn kéo dài thời gian hơn nữa bởi cô tin so với một năm trước thì hiện tại cô đã không còn một mình cô đơn nữa.

"Chạy, cô nghĩ tôi ngu sao khi mà miếng mồi đang nằm trên bàn ngoạn ngoạn đợi tôi thưởng thức rồi lại bỏ đi, chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm như vậy." Nói rồi gã giật mạnh sợi dây truyền nước đang treo lơ lửng lấy nó trói chặt hai tay Dạ Lan lại.

"Trần Lưu, ông là kẻ cầm thú, nếu ông dám hại tôi tôi có làm ma cũng không tha cho loại cầm thú như ông."

Vì thấy cô không ngừng la hét và ra sức phản kháng Trần Lưu liền nảy ra ý định độc ác, gã vơ chiếc gối đem nó đè lên mặt Dạ Lan và dùng sức đè mạnh xuống, ánh mắt lúc này chỉ còn lại sự tàn độc và điên loạn của kẻ biến thái. "So với người sống thì người chết ngoan ngoãn và dễ bảo hơn nhiều."

Khi cảm thấy người bên dưới đã ngừng giãy giụa gã liền nói lỏng tay, định kiểm tra xem cô đã thực sự tắt thở hay chưa thì bên ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, chỉ ba cú đập liên tiếp cánh cửa đã bật mở.

Cảnh tượng ngay trước mắt được thu gọn vào trong tầm mắt của Tường Quân, hấn vốn cho là mình nghĩ nhiều nhưng những gì đang xảy ra ngay trước mắt khiến hấn không thể kiềm chế hơn nữa bởi tâm trạng hấn bây giờ từ những đợt sóng ngầm đã cuộn trào bão tố, lao đến chỉ một cú đấm mạnh mẽ giáng vào mặt gã đã khiến gã đổ rầm xuống đất, chiếc gối che đi gương mặt của Dạ Lan cũng được Tường Quân hất ra. Lay lay người cô hấn gọi lớn: "Dạ Lan tỉnh lại, tỉnh lại đi em."

Tường Quân gần như phát điên khi trông thấy Dạ Lan bị hại ra nông nổi như vậy, túm lấy cổ áo gã lôi dậy, vừa đấm liên tiếp vào mặt gã vừa tra khảo: "Mày đã làm gì cô ấy?"

"Mày biết tao là ai không? Dám đánh tao ra nông nổi này mày cứ đợi đấy. Nếu biết tao là ai để xem mày có dám làm vậy với tao không hay là ngoan ngoãn như con chó quý rạp dưới chân tao." Bị đánh cho điên loạn Trần Lưu dường như không còn nhận ra người đàn ông đáng sợ ngay trước mặt, miệng toàn máu mà vẫn gào mồm.

"Cho dù mày là ai thì cũng đi chết đi." Một cú đấm nữa khiến gã này đổ xuống đất, ngất lịm đi.

"Dạ Lan, tỉnh lại đi, Dạ Lan xin lỗi tôi là Nghi đây cô có nghe tôi nói gì không?"

Hắt người đang đỡ lấy Dạ Lan sang một bên Tường Quân chỉ tay vào Nghi ra lệnh: "Mau đi gọi giáo sư James."

Phan Cô Nương xin chào các bạn, hôm nay Phan cố gắng lắm mới ra thêm được một chương nữa, các bạn ai yêu quý truyện của Phan thì cho Phan đôi lời động viên để mình có thêm động lực nhé!!!

Hứa sẽ có chương mới trong nay mai nếu được tiếp thêm động lực...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quá khứ chịu nhiều thương tổn 2

Trong phòng cấp cứu lúc này đang rất náo loạn, từ giáo sư, bác sĩ đến y tá đều hết sức khẩn trương tập trung vào chuyên môn. Nhìn lên màn hình đang thông báo nhịp tim của Dạ Lan tiếp tục giảm xuống rất thấp.

"Mau chuẩn bị kích tim."

...

Dạ Lan mơ hồ cảm nhận được bản thân đang đứng chơi vui trên một ngọn núi cao, bên dưới là một vực sâu thăm thẳm chỉ cần sơ xảy là có thể rơi xuống bên dưới. Xung quanh được bao phủ bởi lớp sương mù mờ mờ ảo ảo, bỗng phía trước mọc lên một ngọn núi khác và từ đó phát ra tiếng gọi vô cùng thân thiết, quen thuộc đối với cô.

"Dạ Lan, qua đây đi."

Ở một nơi xa lạ, cô đơn lại được gặp lại mẹ Dạ Lan đương nhiên rất vui, cô cười hạnh phúc qua lớp sương mù dày đặc Dạ Lan dần nhận ra bóng dáng của mẹ mình, bà nhìn cô nở nụ cười hiền hậu, trên tay bà còn bế một đứa trẻ sơ sinh vừa mới chào đời, nhìn vào đứa trẻ cô xúc động vô cùng:

"Mẹ, con trai con vẫn còn sống."

"Đứa bé vẫn còn, mau qua đây với hai bà cháu ta đi." Mẹ cô vẫn giữ trên môi nụ cười đó, bà so với nhiều năm trước đầu năm tháng qua đi nhưng Dạ Lan cảm thấy bà chẳng già đi chút nào, ngược lại cô còn cảm thấy có cái gì đó xa cách giữa họ.

Trông thấy Dạ Lan còn đắn đo mẹ cô lại lên tiếng giục: "Đứa trẻ đang khóc rồi, con mau qua đỡ nó nín đi, mau lại đây với mẹ, mẹ đến đón con khỏi những tháng ngày khổ cực."

"Con trai." Dạ Lan bị những lời này đánh vào suy nghĩ, bước chân đã bất giác chạm đến mép vực thăm thẳm lúc nào không hay, bởi lúc này đây tầm nhìn của cô đã thu gọn đặt trọn trên người đứa trẻ sơ sinh miệng đang khóc oa oa kia, con trai cô cuối cùng sau bao năm chờ đợi cùng hi vọng cuối cùng cô cũng được gặp lại nó, được ôm nó vào lòng mà vỗ về, ngắm nhìn hình ảnh của nó.

...

"Nhịp tim bệnh nhân tiếp tục giảm."

"Người nhà đâu, mau cho người nào thân thiết nhất với bệnh nhân vào đây." Tiếng giáo sư James gần như quát lên bằng thứ ngôn ngữ Việt không rành mạch.

"Đứng rồi, nhanh lên con, mau lại đây." Mẹ cô lúc này đã đưa một cánh tay ra vờ cô.

"Mẹ, con là Đặng Minh đây, mẹ không được ngủ mau tỉnh lại chơi với con đi, quần áo cho buổi biểu diễn sắp tới mẹ hứa sẽ đưa con đi chọn mẹ không thể nuốt lời, con cũng hứa sẽ nghe lời không đánh các bạn trong lớp nữa, sẽ làm một đứa con ngoan không làm mẹ phải buồn, mẹ Đặng Minh biết lỗi rồi mẹ mau tỉnh lại đi, Đặng Minh rất cần có mẹ."

Giọng nói non nớt, quen thuộc của Đặng Minh từ một không gian khác ngay lập tức được truyền đến tai Dạ Lan khiến cô đột ngột dừng bước, một vài cục đá nhỏ từ chân cô bị đẩy rơi xuống vực thăm thẳm như không đáy.

"Dạ Lan con còn ngần ngại gì mà không qua đây, đứa trẻ đang khóc con còn không muốn gặp nó hay sao?"

Nhìn nhận lại đứa trẻ sơ sinh không rõ mặt mũi hình hài ngay trước mặt Dạ Lan sực tỉnh, cô nhìn xuống bên dưới chân mình rồi giật mình hoảng hốt nhận ra đó là "cối chết" nếu cô sa chân tới, ánh mắt kinh ngạc cô nhìn lại mẹ mình những đoạn ký ức đau thương cô đã cố tình xóa bỏ nay hiện về rõ mồn một, bà vẫn nhìn cô cười hiền hậu, dường như nãy giờ vẫn giữ nguyên chỉ nụ cười đó, trạng thái đó của bà khiến cô bỗng rợn mình bất giác bước thụt lùi lại mấy bước:

"Mẹ, đứa trẻ, đây là ảo giác có đúng không, hai người vào tai nạn bốn năm về trước đã sớm rời xa con."

"Dạ Lan."

"Đừng gọi con." Lùi lại thêm mấy bước nữa cô bỏ ngoài tai tiếng gọi yếu ớt của mẹ mình, cô vừa khóc vừa khổ sở nói: "Con sẽ sớm gặp lại hai người thôi, nhưng trước mắt con không thể đi, con có người đang đợi mình trở về để chăm sóc."

Lần này mẹ cô chỉ gật đầu, cười nhẹ, trước khi biến mất bà dường như định mở miệng nói với cô điều gì đó nhưng không kịp.

"Huyết áp, nhịp tim đang dần ổn định."

Về mặt của tất cả những người có mặt trong căn phòng này dần được giãn ra khi cứu được Dạ Lan từ cõi chết trở về, xúc động nhất lúc này phải kể đến nhóc Đặng Minh bởi khi vừa nghe tin đó nhóc đã nhảy cẫng lên vui sướng ôm chặt lấy Dạ Lan vẫn chưa tỉnh mà hôn khắp lên gương mặt đang tái nhợt của cô. Với nhóc điều đáng sợ nhất cuối cùng đã không xảy ra...

"Mẹ, mẹ." Nhóc khóc nức khi trông thấy Dạ Lan dần nâng mí mắt nặng trĩu nhìn mình. Ôm nhóc vào lòng Dạ Lan hôn lên trán nhóc mà nước mắt đầm đìa: "Mẹ xin lỗi."

Tường Quân lúc này đang đứng nói chuyện với đoàn giáo sư trông thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau khóc bỗng dừng cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị vật sắc nhọn đâm vào.

"Bệnh nhân lúc này tốt nhất nên được nghỉ ngơi cho tốt, tránh bị kích động." Nhìn theo ánh mắt của Tường Quân, giáo sư James nhắc nhở.

"Giáo sư ngoài hai từ cảm ơn tôi không biết nên nói từ nào để biểu đạt thành ý của mình đối với ý đức của giáo sư?" Thu lại ánh mắt chứa toàn lo lắng Tường Quân nghiêm nghị quay sang thảo luận với giáo sư James.

"Cậu còn nói vậy nữa là coi tôi như người xa lạ đó." Đặt một tay lên vai Tường Quân ánh mắt giáo sư James lúc này nhìn Tường Quân có phần rất khác bên trong dường như chứa cả một thứ tình cảm thiêng liêng nào đó.

"Tạm thời không còn gì nguy hiểm nữa đúng không giáo sư?"

"Điều này khi nào có kết quả kiểm tra mới nhất chúng ta nói tiếp, đặc biệt sự cố lần này không được phép xảy ra lần nữa."

"Tôi sẽ lưu ý." Nghĩ đến việc Dạ Lan suýt bị sát hại ánh mắt Tường Quân một lần nữa lại chuyển đen, thâm nhủ trong thâm tâm một điều gì đó mà cho dù giá nào hắn cũng phải làm được.

"Đặng Minh, mẹ con mới tỉnh lại đừng làm ồn." Nghị tĩnh kéo thẳng bé sang một bên nhưng nhóc vẫn ngoan cố bám chặt lấy cánh tay đang truyền nước của cô, nữ y tá kia trông thấy thế liền nói tiếng anh đồng thời đưa hai tay đan chéo vào nhau ý bảo nhóc ngưng lại, không được làm thế nhưng nhóc bây giờ chỉ muốn ở cạnh mẹ lời của những người khác nhóc vốn không để vào tai.

Đành bỏ dở cuộc thảo luận với giáo sư James, Tường Quân liền đi thẳng đến bế Đặng Minh lên trước khi rời đi hắn đã không nhìn được mà đưa tay chạm nhẹ lên gò má xanh xao của Dạ Lan, ánh mắt nhìn cô lúc này cũng trở lên rất dịu dàng và quen thuộc khiến Dạ Lan mơ hồ nhìn thấy Tường Quân của nhiều năm trước: "Nghỉ ngơi đi."

Khi Tường Quân đã đi khuất cùng đoàn giáo sư trong phòng lúc này chỉ còn lại Nghị cùng một y tá. Đặng Khang khô sở trốn khỏi được đám fan hâm mộ liền chạy tới, vừa lúc gặp qua Đặng Minh đang ngoan ngoãn cho Tường Quân bế. Nhiều lúc nhìn hai người đó ở cùng một chỗ hắn lại nghĩ đến hai từ "hoàn hảo" họ giống như hai cha con vậy, từ khuôn mặt, cử chỉ đều giống, đầu biết suy nghĩ đó là hoàn toàn phi lý và không thể nào là sự thật bởi đứa trẻ Dạ Lan sinh năm đó khi vừa chào đời đã bị mất tích, đã bốn năm trôi qua Đặng Khang vẫn luôn cho người tìm kiếm đứa trẻ nhưng vẫn không hề có tin tức gì.

Đi ngang qua Đặng Khang lúc này là một tập y tá đang bàn tán rôm rả:

"Người đàn ông lịch lãm đi cùng với đoàn giáo sư là ai vậy?"

"Cô không biết sao, là Tổng biên tập của đài CLG đó."

"Tôi đang thắc mắc rốt cuộc là nhân vật có tiếng tăm ra sao mới có thể mời được vị giáo sư nổi tiếng hàng đầu nước ngoài đó, hóa ra là Tổng biên tập."

"Đâu chỉ có thể nghe nói gia thế nhà anh ta cũng rất khủng, vị giáo sư này nghe đâu là bạn tốt của mẹ anh ta."

"Đáng tiếc, người đàn ông hoàn hảo như vậy mà đã là hoa có chủ rồi."

"Đúng vậy, thời gian trước có bài báo chụp ảnh anh ta với vợ tương lai."

"Mà đứa trẻ anh ta bế trên tay là con ai vậy?"

"Còn phải hỏi sao nhìn thôi cũng biết là bán sao với bản chính rồi còn gì."

"..."

...

Tại nhà hàng cao cấp Hoàng Gia...

Giữa không gian trang trọng, giáo sư James hôm nay có buổi hẹn gặp với một người bạn đặc biệt, từ đầu tóc cho đến ăn mặc ngày hôm nay đều rất chú trọng chỉnh chu hơn thường ngày chỉ ẩn mình trong bộ blouse trắng. Trông thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng nổi bật khoác trên vai chiếc khăn lông chôn xa xỉ, vẫn như nhiều năm trước người phụ nữ này mặc dù đã bước qua tuổi tứ tuần nhưng vẫn còn giữ nguyên được vẻ đẹp hút hồn như ngày còn trẻ, chỉ có điều so với ngày đó năm tháng qua đi càng khiến cho lớp vỏ bọc lạnh lùng trở nên khô cứng bao trọn lấy người phụ nữ này, giờ lên một

cánh tay giáo sư James khẽ gọi:

""Kim.""

""Xin lỗi em đến trễ 20 phút.""

Trước khi kéo ghế cho phu nhân Kim hai người chào hỏi nhau theo kiểu phương Tây. Một nam nhân viên của nhà hàng trên tay bê quyền thực đơn lịch thiệp đặt xuống bàn. Thức ăn rất nhanh được bưng đến, bày trên bàn lúc này là hai phần bò bít tết kiểu Pháp cùng với rượu vang đỏ quyền rũ, đây có lẽ cũng là sở thích chung khi hai người bạn này gặp mặt. Tuy cuộc gặp lần này là do phu nhân Kim chủ động nhưng trong suốt buổi gặp gỡ với giáo sư James bà lại không hề đề cập đến mục đích chính là muốn biết tin tức về Dạ Lan, mãi đến khi tiễn phu nhân Kim ra xe giáo sư James mới hỏi một câu:

""Em cất công ra tận ngoài này đã gặp Tường Quân chưa? Thăng bé đang thật lòng quan tâm đến một cô gái.""

Cửa xe vừa được thư ký Viên mở ra, đang định cúi người bước vào xe nghe những lời này nụ cười trên môi phu nhân Kim bỗng dừng tắt ngấm, ngoảnh lại thái độ của bà đã nguội lạnh đi vài phần: ""Em rất bận, bây giờ lập tức sẽ bay vào trong Nam.""

""Thăng bé đã cô đơn quá lâu rồi.""

""Không phải việc của anh.""

Chiếc xe ô tô thương vụ sang trọng chuyển bánh, ánh nắng cuối chiều của miền Bắc dường như bớt gay gắt hơn trong Nam rất nhiều, nhắm hờ mắt phu nhân Kim để tay lên bốp đầu và không ngừng nghĩ về hình ảnh Tường Quân đang bế trên tay một bé trai nếu không phải vì Á Thư đã nói trước bà còn vốn tưởng họ là hai cha con:

""Bác gái, cô ta không những dùng tính mạng để ép buộc anh ấy, giờ cô ta còn lợi dụng sự thương cảm của anh ấy dùng một đứa trẻ xa lạ để trói buộc anh ấy. Nhìn họ giống như một gia đình thật sự vậy con có phải nên rời đi và tác thành cho bọn họ hay không. Nhưng điều khiến con không an lòng chính là anh Tường Quân quá tốt để rồi bị lợi dụng, con có thể chịu đựng nỗi đau rời xa người mình yêu nhưng không thể chịu đựng cảnh anh ấy bị lợi dụng, bác gái bác nói con phải làm sao đây?""

""Ta phải làm gì với hạnh phúc của con đây hả con trai?"" Chuyến đi lần này những gì cần nhìn đã nhìn, những gì cần kiểm chứng cũng đã kiểm chứng. Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó phu nhân Kim mở choàng mắt:

""Thư ký Viên tôi cần anh làm một số chuyện.""

""Vâng, thưa phu nhân."" Thư ký Viên kính cẩn cúi đầu trước người phụ nữ quyền lực này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Quá khứ chịu nhiều thương tổn 3

""Anh Quân."" Thư ký Luận còn đang thờ gấp mở vội cửa phòng khám của giáo sư James, hai người ngồi bên trong thấy có người vào cũng ngưng câu chuyện đang dang dở quay ra cửa. Trông thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Luận, Tường Quân liền đứng dậy đi ra ngoài. Khép lại cánh cửa Tường Quân đã vội vàng hỏi ngay: ""Có chuyện gì xảy ra sao?""

""Tên khốn đó chạy mất rồi.""

""Chạy mất."" Tường Quân gần giọng tím lất cổ áo thư ký Luận, ánh mắt gần như muốn trút mọi sự tức giận vẫn luôn kìm nén trong người nên chàng thư ký cả người đang run lên, mặt thậm chí còn không dám ngẩng lên kia, Luận đáp ứng: ""Xin lỗi.""

""Thay vì nói mấy lời vô ích đó bằng mọi giá cho dù lật cả cái thành phố này nên cậu cũng phải lôi được tên đó về cho tôi, nếu không bắt được thì mọi lỗi lầm chính là do cậu."" Thả tay khỏi cổ áo Luận, Tường Quân bỏ một mạch đi đâu đó, hân đi rồi Luận mới can đảm hít một hơi rồi thả lỏng, người anh này lúc bình thường đã kiêu ngạo khó nắm bắt lúc nào hân vui lúc nào hân giận, còn khi đã tức giận thì thật khiến người ta run sợ đến suýt cắn vào lưỡi.

...

Chát!!!

Âm thanh chứa chát, cùng tiếng quát không thể chối tai hơn của Á Thư vang lên trong một căn phòng bỏ trống đã lâu ở ngoại thành Hà Nội...

""Đồ ngu, hai lần đã hai lần rồi đấy, mờ dăng đến miện cho ông mà hết lần này đến lần khác ông làm hỏng chuyện như vậy hả, nếu không phải lần này tôi nhanh trí thì sớm đã bị ông kéo xuống bùn cùng rồi.""

"Cô Á Thư chúng ta cũng được xem như cùng thuyền, chuyện lần này tôi cũng là vì cô mà làm, cứu tôi cũng là cô cứu mình, xin cô hãy cứu tôi chứ không để lọt vào tay của Tổng biên tập bị gãy chân gãy tay chỉ là chuyện nhỏ nhưng còn cô có thành vợ của cậu ta được hay không thì lại là chuyện lớn đây."" Trần Lưu khắp người đầy thâm tím đang nửa đứng nửa ngồi trên một chiếc ghế sofa cũ kỹ, nhăn nhó nói, với gã lúc này dường như đầu óc đã bị đánh cho đến mức tỉnh táo đã nhận ra người mà mình động vào là ai.

Vốn bốn năm trước trong một lần tình cờ gặp Dạ Lan khi ấy còn đang là sinh viên năm cuối ông ta đã để ý đến cô, nhưng khi đó nghe đâu cô là bạn gái của cậu chủ nhà họ Hoàng danh tiếng, quyền lực nên chỉ đành ngậm ngùi mà đứng nhìn cô từ xa. Khi nghe tin cô bị cậu thiếu gia này bỏ rơi ông ta mừng còn không kịp, mặc người đòi nể nang chửi cô là bị đàn ông quân xéo chán rồi bị vứt bỏ ông ta vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để tiếp cận cô, mãi đến sau này chính là lần gặp gỡ do Á Thư sắp xếp lần đó ông ta còn cứ ngỡ mình vô được báu vật từ trên trời rơi xuống sung sướng vô cùng, bởi sự xinh đẹp của cô cho đến bây giờ nghĩ lại vẫn khiến ông ta điên đảo và muốn có được. Chỉ có điều lần nào cũng là thất bại...

"Ông đang uy hiếp tôi, bản thân ngu dốt giờ còn dám uy hiếp tôi sao."" Bị đánh vào điểm yếu Á Thư gần như hét lên khi nói, khác hẳn với phong thái của một tiểu thư quyền quý, nhưng giấu bao bọc từ nhỏ Á Thư lúc này gần như biến thành một người đàn bà độc địa, cô ta túm lấy cổ áo của gã đàn ông đã xộc xệch đang ngồi dưới ghế lôi dậy khiến gã loạn choạng.

"Cô Á Thư, dù gì đi nữa tôi cũng đáng tuổi bố của cô đấy cô nói năng nên có chút tôn trọng mới phải."" Gạt tay Á Thư ra khỏi người mình, Trần Lưu tiếp tục nhăn nhó ngồi xuống, những vết thương lại một lần nữa đem đến cho gã những cảm giác đau đớn, ê ẩm đến khó chịu.

"Bố tôi, loại người chuyên đi nịnh hót người khác, dựa vào những thủ đoạn kinh tởm để có được địa vị như ngày hôm nay, đã vậy lại còn ngu dốt hết lần này đến lần khác làm hỏng chuyện, người như ông xứng được tôi tôn trọng sao?" Phũ tay như vừa động vào thứ gì bẩn thỉu, chưa hết vừa nói Á Thư vừa thổi móng tay thái độ hết sức khiêu khích người đối diện.

"Cò..." Tức đến run người gã chỉ tay vào mắt Á Thư, dù gì ông ta ngoài xã hội cũng là một giám đốc có tiếng của một tòa soạn nhỏ vậy mà giờ lại bị con nhóc vất mũi chưa sạch sỉ nhục, nổi nhục này ông ta nuốt không trôi.

"Tôi làm sao, đừng có mà dùng cái tay bẩn đó của ông chỉ vào tôi."" Gạt phăng tay gã ra, Á Thư xoay người đi ra phía cửa: "Lo mà trốn cho kỹ vào lần này ông mà bị bắt thì chẳng ai có thể cứu được ông nữa đâu.

Vừa đi được vài bước Á Thư chợt cảm thấy nửa sau da đầu mình đau nhức như sắp bị lột ra, cả người mất đà ngã ngửa về phía sau, chưa hết bàng hoàng thì cả một thân hình to béo, ghê tởm đã đổ ập xuống thân hình nhỏ bé mỏng manh của cô ta khiến cô ta vừa run vừa có cảm giác kinh tởm, chiếc cằm vừa mới qua thời gian hồi phục nay lại đau nhức khi bị bàn tay thô tục của gã bóp mạnh: "Tại sao tao phải bỏ trốn, cứ việc làm thật mày thì từ nay về sau còn lo gì không có người hậu thuẫn, bỏ để mày không phải là người có tiền hay sao? Không nhờ có tiền của đồ sộ của gã thì loại con gái với sắc đẹp nhờ đeo gọt mà có, nhân phẩm thì chẳng bằng súc vật như mày có thể được nhà họ Hoàng để mắt tới sao?" Nói rồi gã cười man rợ như một con thú điên, ánh mắt thêm khát như bị bỏ đói lâu ngày nhìn chằm chằm lên đôi gò bồng đang e ấp, vì hoảng sợ mà càng thêm phập phồng sau lớp ren mỏng của chiếc váy body hàng hiệu.

"Ông giám động vào tôi, bố tôi, cả Tường Quân nữa sẽ băm vằm ông thành trăm mảnh."" Á Thư sợ hãi, run rẩy hét lên, hành động này dường như càng kích thích bản tính trong gã khiến gã phát điên hơn.

"Tường Quân, hấn cần cô sao?"

"A a a, buông tôi ra."

...

<http://www.wattpad.com/user/Phanconuong95>

Trong một căn phòng trắng, mùi hoa hồng dịu nhẹ át đi mùi thuốc khử trùng của phòng bệnh, Dạ Lan từ sau khi tỉnh lại tâm trí dường như rơi vào trầm lặng khiến Đặng Khang rất lo lắng, bèn lại gần ôm đầu cô dựa vào người mình, nhẹ nhàng hỏi han: "Em còn khó chịu ở đâu sao?"

Dạ Lan không đáp lời, chỉ một mồi lắc đầu khiến Đặng Khang đã thân quen với cô nhiều năm cảm thấy vô cùng bất an, đưa hai tay siết chặt bả vai cô, Đặng Khang ép cô nhìn mình: "Nhìn anh này đã có chuyện gì sao?"

"Em muốn đi gặp mẹ, đưa em đi gặp bà ấy."" Đưa ánh mắt đã ngấn lệ cô nhìn Đặng Khang van nài. Tâm trạng của cô lúc này dường như rất kích động.

Đối diện với ánh mắt này của cô Đặng Khang khó mà có thể nói tiếp được, đành đứng dậy quay mặt ra hướng cửa sổ cười chừ: "Em nói gì vậy không phải anh từng nói bác gái đang chữa trị trong Nam hay sao? Mỗi tháng anh đều vào đó thăm bác ấy, hôm trước có dịp vào đó công tác ghé qua thăm bác, bác còn nói dạo gần đây đã khỏe hơn nhiều rồi nói rất nhớ em, à đúng rồi còn có cả thư nữa."" Đặng Khang như nhớ ra điều gì đó liền lục lọi lấy trong túi áo ra một phong thư phẳng phiu mang đến trước mặt Dạ Lan.

Cầm trên tay bức thư nhìn những nét chữ tuy giống nhưng thực chất chỉ là Đặng Khang thuê người mô phỏng kia mà nước mắt của cô không ngừng tuôn, xé vụn bức thư đã thấm nước mắt Dạ Lan ném chúng xuống đất, ghen ngào nói trong tiếng nấc: "Đặng Khang bà ấy chết rồi, vì sao còn nói dối em."

"Em nói gì vậy, bà ấy vẫn đang điều trị ở..."

"24 tháng 12 tất cả mọi người đều quây quần bên nhau đón giáng sinh, anh nói đi ngày này nhiều năm nay tại sao anh luôn vắng mặt, có phải đi làm điều

gi bí mật sau lưng em không?" Dạ Lan tiếp tục truy hỏi khiến Đặng Khang trở nên ấp úng:

"Đó là vì anh bận đi công tác."

"Đặng Khang anh đừng nói dối nữa, đứa trẻ vừa lọt lòng đã bị người ta bắt mất, mẹ em vì quá đau xót cháu nên đuổi theo giằng co với chúng, kết quả khi trở về đã là một thi thể lạnh ngắt, em sau chùng ấy mất mát đã luôn tự lừa chính mình, luôn hi vọng họ còn sống đến phát điên, nhưng em điên được nên trước giờ luôn sống trong giấc mộng mà chính mình tưởng tượng ra. Kết quả hiện thực vẫn không hề thay đổi lại còn liên lụy đến anh bốn năm qua luôn khổ sở vun đắp giấc mộng đó cho em, luôn tìm cách bảo vệ nó tránh để em vỡ mộng. Đặng Khang em thật có lỗi với anh!" Nói rồi cô ôm chầm lấy Đặng Khang mà nước nỡ, người mà cô cảm thấy nợ nhiều ân tình nhất, có lỗi nhất trên đời này chính là anh, sự xuất hiện của anh trong cuộc đời cô trước giờ vẫn luôn đóng vai trò là tia nắng ấm áp, anh chính là sự an ủi mà ông trời ban tặng cho một người bất hạnh như cô.

"Đừng có nói như vậy, em không làm gì có lỗi với anh cả, tất cả là do anh tự nguyện ai bảo em là cô em gái bé bỏng của anh kia chứ." Xoa đầu cô anh cười cười, nhưng ẩn sau đó là cả nỗi lo, anh luôn tự hỏi liệu khi cô đã nhớ lại tất cả thì điều gì sẽ xảy ra.

"Anh làm gì mà lén lút ngoài cửa vậy?" Tiếng nói bất ngờ của Tường Quân vang lên phía sau tuy không lớn nhưng đủ làm cho Nghị đang đứng bên ngoài cửa giật thót tim, y chang như vừa làm chuyện xấu mà bị bắt quả tang: "Tôi đi lấy nước nóng." Đưa chiếc bình ủ lên, Nghị nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Thái độ của anh ta khiến Tường Quân không khỏi nhủu mày hoài nghi, nhưng rất nhanh sau đó nhìn vào bên trong căn phòng thông qua cánh cửa khép hờ, để rồi trông thấy một đôi nam nữ đang hạnh phúc ôm lấy nhau cười nói:

"Đặng Khang sau này bất kể có chuyện gì em cũng sẽ không rời xa anh."

"Anh cũng vậy, vẫn sẽ luôn bảo vệ em như anh đang làm."

Mới nghe đến đây một cảm giác bức bối khó chịu kéo đến khiến Tường Quân không thể tiếp tục nghe thêm nữa liền quay đầu bỏ đi, hẳn luôn tự hỏi cảm giác này có tên gọi là gì, tại sao mỗi khi nhìn thấy Dạ Lan tươi cười với người đàn ông khác hẳn lại luôn cảm thấy tim mình đau nhói đến vậy?

"Đầu chỉ riêng mình em, giờ chúng ta đã là người một nhà, có cả Thiên Phúc, Lão Nghị và Đặng Minh nữa." Nhắc đến đứa con nuôi này ánh mắt Dạ Lan có chút ngưng lại, biết là cô đang nghĩ đến chuyện cũ Đặng Khang nhanh chóng chuyển đề tài: "Tối nay em muốn ăn gì, anh sẽ tự tay làm mang đến."

"Vịt quay Vân Đình."

"Viện có ốm bắt nạt anh hai có đúng không? Món đó rất tiêu tốn thời gian đấy." Cốc đầu cô, Đặng Khang vui vẻ dặn cô nghỉ ngơi rồi rời khỏi đó. Cánh cửa khép lại, nụ cười trên môi Dạ Lan cũng biến mất, thay vào đó lại là sự trầm lặng khó tả.

...

Trong căn phòng cũ kỹ, những cảnh tượng còn sót lại đủ khiến người nhìn đỏ mặt, Trần Lưu đứng dậy vợ lấy chiếc quần dưới đất mặc vào, kéo xong khóa quần nét mặt của gã vô cùng sáng khoái khi vừa hành sự xong, giờ chiếc điện thoại mở ra đoạn video nóng bỏng kéo dài hai tiếng đồng hồ cho Á Thư lúc này đang co ro nép mình ở một góc ghế sofa xem, ông ta cười hả hê dường như có phần tự hào thỏa mãn: "Hài lòng với thái độ phục vụ của tôi chứ cô Á Thư, cô nhìn mình trong này xem có bao nhiêu phần tự nguyện, vốn tưởng cô thanh cao như thế nào hóa ra cũng chẳng khác bọn gái bóc bánh trả tiền là bao."

"Ông là đồ khốn." Dứt lời cô ả lại kêu lên đau đớn khi tiếp tục bị bàn tay thô kệch của gã nắm lấy tóc sau gáy, khắp đầu truyền tới cảm giác đau nhức vô cùng, gã nói:

"Nếu cô muốn mình nhanh nổi tiếng đến vậy thì cứ việc tỏ thái độ với tôi đi, còn tôi thì đã sẵn lòng gọi bỏ cô một tiếng ba vợ rồi. Nhớ đấy từ nay về sau phải ngoan ngoãn phục tùng tôi nghe không, bằng không làm tôi tức giận hậu quả cô tự chịu." Người đã đi khuất mà Á Thư vẫn còn nghe rõ tiếng cười man rợ của ông ta.

Lúc này cô ả mới có dịp nhìn lại thân thể mình, làn da trắng bóc mịn màng giờ đây khắp chỗ đều là dấu vết tím bầm do ông ta để lại, cô ả luôn chăm sóc giữ gìn thân thể đến một ngày trọn vẹn dành cho người mình yêu, có đến mơ thấy ác mộng cô ả cũng không nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, nghĩ đến người đàn ông vừa quần xéo lên mình khắp người cô ả bất giác rung mình ghê sợ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, mắt lóe lên tia căm hận đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người đàn ông không có thể diện nhất Việt Nam

Thiên Phúc sau một ngày chạy đôn chạy đáo lo liệu công việc của Đặng Khang ở công ty giải trí thì mệt mỏi trở về nhà. Đặng Khang đang trong bếp nấu ăn nghe tiếng mở cửa liền đoán là Thiên Phúc, không quay đầu chỉ hỏi qua: "Về rồi à."

Thiên Phúc ngả người, dựa đầu vào ghế, miệng phát ra câu trả lời: "Ừ." Rồi nhắm hờ mắt chờ đợi điều gì đó đang dần mờ nhạt.

Nửa tiếng trôi qua, trong căn phòng gần như chẳng có tiếng nói chuyện, âm thanh phát ra duy nhất phải chăng từ dụng cụ dao đĩa, hay âm thanh bấm chặt phát ra từ nhà bếp do Đặng Khang tạo ra. Món vịt quay Vân Đình Dạ Lan thích cuối cùng cũng được bê ra khỏi lò vi sóng, màu sắc bắt mắt, mùi hương kích thích vị giác lan tỏa khắp gian bếp khiến Thiên Phúc đang mơ màng liền mở choàng mắt, món này cũng là món cậu ta rất thích, lẽ nào biết mình mệt mỏi cả ngày nên cảm thấy có lỗi chăng? Nghĩ tới đây trong lòng cậu ta thấy hồi hộp, mong chờ liền đi nhanh vào trong phòng ăn, đang lúc đưa tay ra định ôm lấy Đặng Khang từ phía sau thì cánh tay Thiên Phúc chợt ngưng lại rồi rơi giữa không trung bởi lời nói của Đặng Khang:

"Anh mang đồ vào viện cho Dạ Lan, nếu muộn quá em cứ dùng cơm trước đi không cần đợi anh." Đặng Khang nói rồi gói ghém đồ đạc, cời bỏ chiếc tạp dề chuẩn bị rời đi.

"Đặng Khang." Tiếng gọi giật lại của Thiên Phúc khiến anh quay đầu: "Hả?"

Lắc đầu cười, Thiên Phúc cố đè nén cảm xúc đang âm ỉ bên trong, nói: "Em đợi anh về cùng ăn, lâu lắm rồi chúng ta không ăn cơm chung."

"Được, anh sẽ về sớm." Đặng Khang vui vẻ rời đi.

"Em muốn nói trông anh rất giống một người chồng mang cơm đi cho vợ." Thiên Phúc đứng đó, ánh mắt buồn nhìn theo dáng người vừa đi khỏi đầu lòng nói, đầu anh luôn nói phải tin tưởng anh, tin tình cảm anh dành cho cậu, nhưng sau những chuyện xảy ra vừa qua cậu ta luôn cảm thấy khoảng cách giữa hai người đang bị đẩy càng ngày càng xa, mà người chen vào giữa khoảng cách ấy lại chính là Dạ Lan.

Quay lại với Đặng Khang sau khi đi được nửa đường liền nhận được điện thoại yêu cầu trở về công ty gấp, mặc cho Đặng Khang mọi lần có hay chống đối lệnh cấp trên ra sao nhưng đầu dây bên kia lần này không cho phép anh làm như vậy. Nhìn chăm chăm vào túi đồ đã cất công chuẩn bị Đặng Khang tức giận đập mạnh vào vô lăng, sau đó của xe đi thẳng về hướng chi nhánh công ty giải trí BOM. Chuyện lần này trong đầu Đặng Khang vẫn luôn cảm thấy cách hành xử của giám đốc có gì đó không giống với thường ngày.

"Tổng biên tập, mọi chuyện tôi đều làm theo sắp xếp của anh."

"Cảm ơn."

Cúp điện thoại của giám đốc công ty giải trí BOM, trên môi Tường Quân lúc này vẽ lên một nụ cười hình bán nguyệt, bê khay đồ ăn được đích thân trưởng đầu bếp của nhà hàng Hoàng Gia nấu sai người đem đến, hân hoan thả đi đến phòng bệnh của Dạ Lan.

Dạ Lan từ khi tỉnh lại sắc mặt vẫn không tốt lên là bao, lại còn hay trầm mặc, nhất là lúc này khi cánh cửa được mở ra trông thấy người xuất hiện trước mặt theo phản xạ bản tay cô bám chặt lấy thanh sắt trên khung cửa sổ mà mình đang đứng, ánh mắt trong trẻo đượm buồn vẫn nhìn ra phía xa chứ không hề quay lại nhìn Tường Quân vừa bước vào lúc này.

Tường Quân vốn cho rằng cô vẫn còn giận mình chuyện cho đám phóng viên bao vây cô trước cửa biệt thự riêng tại Vinhomes, mấy ngày này là cô nằm viện nên không hề biết trên mọi trang mạng truyền thông cũng như báo chí đều đăng tin nói cô là người thứ ba trong mối quan hệ giữa hần và Á Thư cùng những lời xia xói. Nếu đổi lại là trước đây khi trông thấy cô bị khổ sở hần đương nhiên sẽ thấy hài lòng với kết quả đó, hần muốn cô không còn đường lui phải đến van nài, cầu khẩn mình, nhưng từ sau khi chứng kiến cô từ cõi chết trở về, so với việc khiến cô khổ sở hần sợ mất cô hơn.

"Ăn cơm thôi." Nói xong những lời này Tường Quân cũng phải ngạc nhiên vì thái độ tỏ ra quá dỗi dàng của mình.

Lười biếng liếc đến chỗ thức ăn được bày biện đẹp mắt trên bàn Dạ Lan chẳng thấy có chút vị giác thèm ăn nào cả, chỉ lạnh nhạt nhìn người kia nói: "Anh để đó được rồi." Rồi tiếp đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ.

"Cô còn giận tôi sao?" Tường Quân đã đứng sau cô từ lúc nào, giọng trầm thấp hỏi, ánh mắt hần lúc này dường như dán chặt vào vẻ mặt tiêu tụy của cô mà lo lắng.

Dạ Lan bất chợt quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt quyến rũ mang theo chút ưu phiền của hần không chút trốn tránh: "Giận anh?" Cô hỏi lại hần rồi bật cười: "Vì sao tôi phải giận một người không quen biết chứ, Tổng biên tập anh quá đề cao bản thân rồi."

(Không quen biết.) Ba chữ này sao thốt ra từ miệng cô lại khiến lồng ngực hần nhức nhối đến vậy: "Dạ Lan." Tường Quân cố kìm nén cảm xúc khó chịu đang bộc phát mà gọi tên cô.

"Đi đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa." Nói xong những lời này Dạ Lan bất giác lùi lại, ánh mắt cô nhìn Tường Quân cũng chỉ còn lại toàn là sự ghét bỏ cùng ghê sợ, hần bây giờ chính là nỗi ám ảnh trong tâm trí cô bởi cô biết kẻ muốn sát hại mình hôm trước là do ai dẫn tới.

"Lí do, cho tôi biết lí do cô ghét bỏ tôi đến vậy, nói đi ngay từ lần đầu gặp gỡ cho đến bây giờ tôi vẫn luôn thắc mắc có phải bản thân nợ gì cô hay không mà chưa lần nào gặp nhau cô tỏ ra thân thiện. Cô có hiểu cảm giác bị người khác ghét bỏ mà chính bản thân không hiểu mình đã làm gì sai nó khó chịu đến như thế nào không?" Lời nói cùng thái độ chỉ còn lại sự ghét bỏ của cô tựa như hàng chục mũi dao nhọn chích vào tim hần đau đớn, hần không hiểu sao bản thân lại cảm thấy như vậy nhưng điều hần nhận rõ duy nhất chính là càng ngày hần càng không kiểm soát được bản thân muốn lại gần cô hơn. Thuận đà Tường Quân bám tay vào khung cửa khóa Dạ Lan ở trong đó không cho phép cô trốn chạy.

"Lí do." Ngược đôi mắt đã nhuộm đỏ nhìn hần, cô cười khẩy: "Không có bất cứ lí do gì cả."

"Cô thật vô lí." Như không hài lòng với câu trả lời này của cô Tường Quân gắt lên.

"Người vô lí là anh Tổng biên ạ, việc tỏ ra quan tâm đối với một người phụ nữ đã có gia đình anh không nghĩ cho danh dự của mình ư?"

"Có gì mà không được chứ, chúng ta làm bạn bè, quan tâm nhau không được hay sao?" Cười nửa miệng Tường Quân càng đưa mặt mình lại sát gần cô khiến cô càng lúc càng cảm thấy vô cùng áp lực, bàn tay nhỏ bé đã siết chặt lại với nhau.

"Bạn bè, tôi không có bạn, càng không nói đến một người địa vị cao sang như anh." Dạ Lan không còn đủ dũng cảm mà đối mặt với hắn liền quay mặt đi hướng khác.

Cảm nhận được ngữ khí mỉa mai trong câu nói của cô Tường Quân liền nhủ mảy, đưa tay nắm lấy cảm cô, hỏi: "Tôi cảm thấy cô rất có thành kiến với địa vị của tôi." Nghưng một lát Tường Quân hỏi tiếp, trong câu hỏi này ánh mắt dường như vô cùng mong đợi: "Vấn đề câu hỏi đó và đây sẽ là lần cuối cùng tôi hỏi cô, Dạ Lan chúng ta trước đây từng quen nhau sao?"

Đâu chỉ từng quen thôi. Đối diện với ánh mắt chứa chan hi vọng đó của hắn, Dạ Lan nuốt khan một cái lạnh nhạt phù hợp một cách tuyệt tình: "Không hề, một chút cũng không quen."

"Đổi lại là người khác sớm đã gặt đầu, cô thì lại một mực phủ nhận có lẽ đây chính là lí do tôi chưa buông bỏ được cô. Buông tay ra khỏi thanh sắt trên cửa Tường Quân cười nhạt xoay đầu, lùi lại cách cô một bước chân, cả hai chợt im lặng chẳng ai nói với ai, mãi sau vẫn là Tường Quân lên tiếng: "Đợi cô ăn xong tôi sẽ đi."

Choang!!

"Cô thật quá đáng."

Một loạt âm thanh rơi xuống rồi vỡ vụn, những món ăn hắn đã sai người chuẩn bị đều bị một cái gạt tay của cô làm cho đổ vỡ văng tứ tung dưới sàn nhà, Dạ Lan trong lúc không cẩn thận liền bị canh nóng đổ vào cánh tay, cơn tức giận của Tường Quân vừa lên đến đỉnh điểm trông thấy cánh tay của cô đang dần đỏ lên ngay lập tức bị hạ xuống rồi chuyển sang lo lắng lao đến kéo cô vào trong phòng tắm xả nước lạnh. Mãi đến khi chắc chắn cô không bị gì nghiêm trọng thì về mặt đây lo lắng kia mới giãn ra: "Cũng may không phải nước nóng."

Chứng kiến hắn lo lắng cho mình như vậy trong tim Dạ Lan tích tắc cảm nhận được làn gió mát, nhưng rất nhanh sau đó cô rút cánh tay lại, lùi về sau ngăn không cho hắn chạm vào, dùng giọng điệu lạnh nhạt xua đuổi hắn: "Đi đi, sự xuất hiện của anh chỉ khiến tôi thêm ghê sợ." Lời nói và cảm xúc của Dạ Lan lúc này là thật, bởi cứ hề nhìn thấy hắn cô lại nghĩ đến những lúc bản thân bị người ta hãm hại mà không thể cầu cứu bất kỳ ai, một cảm giác giống như lục bình trôi giữa dòng sông không thể bám víu vào bất cứ thứ gì để nương tựa, mà bất hạnh cô gặp phải nếu nói là không gián tiếp liên quan đến hắn thì có thể là ai? Cô không sợ bản thân khổ sở, điều cô lo sợ nếu lại gần người đàn ông này chính là những người thân xung quanh cô sẽ lần lượt chịu những bất hạnh này thay cô đó mới chính là điều cô sợ nhất.

Bàn tay Tường Quân vốn đang đưa ra định đón lấy cánh tay bị thương của cô nghe những lời này chợt khựng lại, dùng ánh mắt lộ rõ sự không tin tưởng như tai mình nghe lầm mà hỏi lại: "Ghê sợ?"

"Đúng vậy, vậy nên làm ơn từ nay đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

"Dạ Lan, cô đúng là người phụ nữ có tấm lòng sắt đá, vô tình nhất mà tôi từng biết. Nếu tôi còn quan tâm đến cô tôi sẽ là người đàn ông không có thể diện nhất cái đất nước Việt Nam này." Sau câu đó Tường Quân bỏ đi không hề ngoái đầu lại, bao trùm lấy hắn lúc này chỉ còn toàn là giận dữ và thất vọng. Cô một người phụ nữ tâm thường ấy vậy mà hết lần này đến lần khác xua đuổi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giác mơ chân thật

Vài tuần sau đó Dạ Lan được ra viện, bên ngoài những cành cây khô khốc tưởng chừng mất đi sự sống nay đã nhú ra những chồi non xanh biếc. Lúc tiền cô ra xe, giáo sư James còn đặc biệt đưa cho cô số điện thoại cá nhân của mình dặn dò bất cứ khi nào thấy dấu hiệu bất thường hãy điện cho ông ấy. Dạ Lan luôn cảm thấy ngoài ý đức của một bác sĩ đối với bệnh nhân giáo sư James dường như dành cho mình một sự quan tâm đặc biệt nào đó. Nói lời cảm ơn đối với sự quan tâm chăm sóc của vị giáo sư này suốt thời gian qua, rồi Dạ Lan bước về phía chiếc xe hơi màu trắng đang đậu trước cổng bệnh viện ở nơi đó có những người thân của cô đang đợi.

Đặng Khang đợi cô trong xe đã lâu, thấy cô bước vào liền vui vẻ nói: ""Về nhà thôi.""

""Ừ, về nhà thôi."" Cô cũng nở một nụ cười hiền đáp lại anh.

Tại biệt thự của Đặng Khang...

Khi Dạ Lan vừa đặt chân vào bên trong thì pháo phụt tung tóe giăng kín đầu cô cùng Đặng Khang, không chỉ có Nghị và Thiên Phúc mấy đồng nghiệp thân quen cũng đều có mặt mừng cô xuất viện. Cảm thấy chân mình bị vướng lại Dạ Lan vừa mới gạt bỏ đồng dây rợ trên người liền sờ xuống thứ mềm mềm bên dưới.

"Mẹ, Đặng Minh rất nhớ mẹ."

"Chẳng phải mẹ đã về với con rồi đây sao?" Ngồi xồm xuống cô ôm thẳng nhóc vào lòng cho thỏa nỗi nhớ nó bao ngày qua: "Mấy ngày mẹ không ở nhà con vẫn ngoan nghe lời ba Nghị chứ?"

"Thằng bé rất hư, không chịu đi ngủ sớm hôm nào cũng thức xem siêu nhân." Lời tố tội của Nghị.

"Còn viện có ốm để không đi học." Lời tố tội của Thiên Phúc.

"Đâu chỉ có vậy bé tí mà đã học người lớn đơn phương hủy bỏ show diễn." Lần này là lời của Đặng Khang cùng thờ dài lắc đầu.

Đặng Minh vốn là đứa trẻ thông minh, vừa bị một loạt tố tội như vậy đương nhiên nhóc hiểu tâm trạng lúc này của mẹ mình liền chủ động tách ra, xụ mặt xuống thái độ vô cùng hờ hững: "Mẹ, Đặng Minh sai rồi, sau này sẽ không như vậy nữa." Như nhớ ra điều gì đó đôi mắt trong trẻo bỗng sáng lên, nhóc thom vọt vào má Dạ Lan một cái rồi chạy vù đến bên cây đàn piano: "Mẹ Đặng Minh mới sáng tác ra một bài mới dành tặng mẹ."

Những người lớn có mặt ở đây chứng kiến sự lém lỉnh, đáng yêu của nhóc đều phải cười. Chị Miên quay sang Dạ Lan ngưỡng mộ cùng khen ngợi: "Dạ Lan thằng bé có vẻ rất sợ em, chia sẻ cho chị bí quyết dạy con đi, chứ cháu nhà chị giờ rất khó bảo."

"Dạ Lan, nhìn thằng nhóc nhà cậu mà mình muốn lấy chồng sinh con luôn quá." Cô đồng nghiệp Vy reo lên. Dạ Lan nghe những lời này chỉ biết cười, ánh mắt có chút giận xong vô cùng yêu thương nhìn thằng nhóc đang loay hoay tèo lên ghế.

"Khéo xoay sở." Nghị đứng cạnh kí đầu nhóc một cái rồi đi vào bên trong bếp tiếp tục công việc đang dang dở. Thiên Phúc lúc đi ngang qua cũng không nhận được xoa đầu nhóc một cái: "Cháu được lắm."

Đặng Khang cùng Dạ Lan và mấy người đồng nghiệp lúc này yên lặng ngồi xuống sofa nghe nhóc đánh đàn, cô đồng nghiệp Vy ngồi ngay sát Dạ Lan liền ghé đầu sang nói nhỏ: "Dạ Lan, em chụp ảnh Đặng Minh được không?"

"Được, nhưng đừng để nhóc phát hiện bằng không em gặp rắc rối đó." Dạ Lan khẽ nhắc nhở, Đặng Minh này luôn cau có khi bị kí giả chụp hình, trước giờ chỉ ngoan ngoãn cho mình cô chụp mà thôi, cái tính cách này của nhóc luôn khiến cô nhớ đến một người.

Trên vị trí cao nhất của tòa soạn CLR...

"Anh Quân, hôm nay cô ấy ra viện anh cũng không đến xem thử sao?"

"Tôi và cô ta vốn chẳng có quan hệ gì hết, xem cái gì mà xem." Tường Quân cố kìm nén cảm xúc bên trong, cố vùi đầu vào trong đồng công việc như vài tuần qua bản thân vẫn làm.

"Honey ăn cơm chưa?" Luận đứng bên cạnh Tổng biên của mình lên lấy điện thoại ra nhắn cho cô người yêu.

"Em đang đi ăn với bạn."

"Vậy ăn nhiều vào nhé."

"Ăn nhiều mập sợ anh sẽ chê."

"Yên tâm đi em có thể nào thì trong mắt anh em vẫn luôn là người đẹp nhất."

"Đeo miêng, ghét quá đi."

Bộp!!!

Cái đập tay mạnh xuống bàn của Tường Quân khiến thứ ký Luận suýt đánh rơi cả điện thoại.

"Tôi biết cậu mới làm lãnh với bạn gái sau bao năm xa cách, nhưng đây là nơi làm việc cậu không biết sắp xếp đâu là thời gian làm việc, đâu là thời gian yêu đương hay sao?"

"Anh Quân anh có khắt khe quá không? Em chỉ là trong lúc đợi anh chấm bài thì nhắn vài tin nói chuyện với bạn gái thôi mà."

"Ra ngoài. Cảm cả cái đồng này đi." Đưa những tin bài đã chấm Tường Quân ấn toàn bộ cho Luận rồi đuổi cậu ta ra ngoài.

Luận tự dưng bị sếp nổi cáu vừa sợ vừa ảm ức, ra đến cửa liền lẩm bầm trong miêng: "Người ta nói ế lâu năm sẽ sinh tính khí nóng nảy, hay giận cá chém thớt, anh như vậy là đang đổ kị đấy có biết không?"

...

Tại căn biệt thự của Đặng Khang, trên sân thượng lúc này chỉ còn lại sự yên tĩnh và hai tách cà phê đang tỏa hương đặt trên bàn. Ngồi bên này Dạ Lan lên quan sát vẻ mặt của Đặng Khang cô luôn cảm thấy anh gần đây có rất nhiều tâm sự, cô bất giác mở miệng: ""Anh gần đây có chuyện phải suy nghĩ sao?""

Ngà đầu ra ghế, Đặng Khang tĩnh lặng đưa mắt lên ngắm những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời, đột nhiên quay sang cô cười hiền, một tay đưa ra đỡ đầu cô cùng nằm xuống chiếc ghế bên cạnh, chỉ tay lên bầu trời ánh mắt Đặng Khang hiện lên những hình ảnh xưa cũ thuộc về ký ức: ""Bầu trời hôm nay nhiều mây quá!""

""Đặng Khang, mỗi khi anh như vậy là đang có rất nhiều tâm sự."" Quay sang nhìn anh vẫn đang bình thản ngắm sao, cô biết là anh đang cố tỏ ra như vậy mà thôi.

""Giá mà cậu ấy hiểu được anh như em hiểu anh.""

""Đặng Khang, cậu ấy với anh là thật lòng quan tâm, nếu hai người đã đặt đối phương ở trong lòng thì có gì cũng nên thẳng thắn ngồi lại nói rõ với nhau, đừng để nó càng ngày càng là rào cản khiến cả hai xa nhau.""

""Chỉ là anh cảm giác như vậy, anh cũng không chắc nữa hoặc cũng có thể là do anh nghĩ nhiều."" Đặng Khang mệt mỏi nói.

""Cho dù là gì đi nữa cũng nên một lần ngồi lại cùng nhau trò chuyện."" Dạ Lan lúc này đã ngồi dậy, dùng ánh mắt chân thành nhìn anh khuyên nhủ, cô muốn nói với anh không phải do anh nghĩ nhiều mà cho đến bản thân cô cũng ngầm cảm nhận sự khác lạ của Thiên Phúc đối với mình.

""Được, anh sẽ chọn thời điểm thích hợp để nói chuyện với cậu ấy."" Ngồi thẳng dậy, Đặng Khang lúc này quay sang nhìn cô: ""Dạ Lan, hộ chiếu của Đặng Minh và lão Nghị anh đã làm xong rồi..""

""Đặng Khang, chị Miên hôm nay lúc ra về có nói với em rằng ngày mai hãy đến tòa soạn đi làm, những việc xảy ra trước đó chỉ là hiểu lầm bên đó cũng đã rút đơn kiện, Tổng biên Quý cũng đã đặc biệt gọi điện đến thăm hỏi."" Chưa đợi anh nói hết câu Dạ Lan đã ngắt lời.

""Em quên rồi sao anh nói sẽ bảo vệ em."" Nghe cô nói vậy Đặng Khang hòa nhã hàng ngày lúc này có phần không kiềm chế mà đứng phắt dậy, chặn tay lên lan can Đặng Khang đứng quay lưng lại phía cô: ""Em có biết mỗi khi thấy em buồn, em đau anh lại cảm hận bản thân mình bao nhiêu không?""

""Đặng Khang anh nói gì vậy? Là do em, không liên quan gì tới anh, anh là người đàn ông tốt nhất mà em từng gặp cũng là người thân còn lại duy nhất của em trên cõi đời này."" Nắm lấy một bàn tay đã nắm chặt tới độ gân xanh nổi lên của anh, cô kích động nói.

Những lời Dạ Lan càng thêm phần đã kích vào tâm trạng hiện giờ của Đặng Khang bỗng bật cười, ánh mắt dường như rất giận dữ quay lại đưa hai tay siết lấy bả vai cô: ""Người thân, đúng vậy anh mãi mãi chỉ có thể làm người thân của em, không thể đi xa hơn đó chính là điều khiến anh cảm thấy bản thân vô dụng nhất. Em biết không nhiều lúc anh từng tự hỏi: Giả như anh có thể đến bên em với tư cách là một người đàn ông, có thể mang cho em hạnh phúc thì liệu người như hấn có cơ hội làm tổn thương em hay không?""

""Anh đừng như vậy. Đừng như vậy."" Nghe anh nói vậy Dạ Lan không kìm được lòng mà bật khóc: ""Đặng Khang, xin lỗi.""

Đưa tay gạt đi nước mắt đang đầm đìa trên gương mặt xinh đẹp của cô, tâm trạng của Đặng Khang đã dịu bớt, nói những lời thật tâm từ sâu bên trong suy nghĩ của mình bấy lâu nay: ""Nếu em tôn trọng, nếu em không hạnh phúc anh vẫn sẽ luôn tự trách mình.""

""Nghe em nói, mọi chuyện là do em chọn không liên quan gì đến anh nên xin anh đừng tự trách mình.""

""Không, mọi chuyện là do anh, em đau khổ cũng là do anh, nếu năm đó anh không nóng nổi gây sự với hấn thì hai người cũng đâu có cơ hội quen nhau cũng chẳng có chuyện của sau đó.""

""Đặng Khang em phải làm gì mới xứng với sự khổ tâm của anh đây?""

Ôm chặt lấy cô Đặng Khang dịu dàng: ""Đi với anh, Đặng Minh cả lão Nghị nữa nếu em không yên tâm về họ có thể đưa họ cùng đi, bỏ lại mảnh đất chỉ toàn đau thương này chúng ta tới London, ở đó em vẫn có thể thực hiện ước mơ của mình.""

Thấy Dạ Lan vẫn im lặng Đặng Khang vội bồi thêm: ""Ồ đó cũng có rất nhiều Học viện âm nhạc nổi tiếng có thể giúp cho tài năng của Đặng Minh được phát triển hơn nữa. Nếu không nghĩ cho bản thân em cũng nên nghĩ cho thằng bé, hãy chọn những gì có thể giúp cho tương lai sau này của nó.""

Nhắc đến Đặng Minh chính là nhược điểm của cô, Đặng Khang biết nếu lấy tương lai của thằng bé ra nói với cô chắc chắn sẽ có hiệu quả bởi khi ấy bản năng của một người mẹ muốn mang đến những điều tốt đẹp nhất cho con cái của họ sẽ trỗi dậy.

""Cho em thời gian suy nghĩ được không?"" Ngược đời mắt đã khô lên nhìn anh cô nói gần như van nài khiến Đặng Khang suy tư, bởi nếu được anh muốn mang cô rời khỏi đây ngay lập tức.

""Hai tuần."" Xoa đầu cô anh miễn cưỡng đồng ý ra hạn thời gian.

""Cảm ơn anh.""

Thiên Phúc một tay bưng đĩa hoa quả đã gọt sẵn, tay kia vừa mới đưa ra vặn mở cánh cửa trông thấy hai người trước mặt đang ôm nhau liền thu cánh tay

lại, đi xuống. Trong lòng lúc này một trận đau nhói nơi lồng ngực kéo đến khiến hai chân như mất hết sức lực liền vịn cầu thang mà ngồi thụp xuống. Vốn Thiên Phúc luôn cho rằng bản thân nghĩ nhiều, nhưng cảnh tượng vừa rồi lại là gì đây? Là cậu ta tiếp tục bị hoa mắt sao?

...

Lúc này đang là một giờ đêm, bên ngoài sấm chớp sáng loáng ngang dọc khắp trời, tạo ra những âm thanh chói tai tựa như muốn xé toạc cả bầu trời ra làm nhiều mảnh.

Tại biệt thự Vinhomes...

Trời đổ cơn mưa dữ dội, một chàng trai trẻ bước ra từ một cánh cổng được đúc bằng đồng, theo sau ấy là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn cô ta không ngừng khóc lóc chạy theo túm chặt tay áo của chàng trai nói ra mấy câu van nài: "Đừng đi, anh cứ vậy mà bỏ mặc em sao?"

"Đợi anh." Chàng trai nói mà không hề quay đầu lại nhìn cô gái lấy một lần, chỉ sợ một khi nhìn vào khuôn mặt người con gái mình yêu sẽ lại làm bản thân từ bỏ đi quyết tâm lúc này.

"Đừng đi, anh sẽ mất em đấy." Níu chặt hơn nữa tay của chàng trai cô gái nghẹn ngào, dường như trong lời nói của cô lúc này đang cố kìm nén điều gì đó.

Chàng trai kia vô cùng đau lòng muốn ngay lúc này quay đầu lại ôm cô gái vào lòng, bắt chấp tất cả để bên cạnh nhau nhưng lại bị đám vệ sĩ không chế rồi đem nhét vào trong xe.

"Đừng đi." Cô gái hét lên trong tuyệt vọng khi chiếc xe hơi sang trọng lao vút đi, ngồi thụp xuống mặt đường cô mặc kệ cho nước mưa buốt giá trút xuống thân hình nhỏ bé đang run rẩy của mình.

Cô gái đó là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Trông thấy cô gái khóc đến thương tâm trước mặt Tường Quân không kìm lòng được mà lại gần rút khăn tay ra đưa cho cô ta, lạnh nhạt hỏi: "Cô là ai?"

Chưa kịp nhìn mặt cô gái Tường Quân lại trông thấy vẫn đôi trai gái ấy nhưng lại là ở một khung cảnh khác:

Trong một căn phòng tập thể, cô gái xinh đẹp với nụ cười tươi tắn đang gối đầu lên đùi chàng trai trẻ, cô gái đột nhiên hỏi chàng trai:

"Quân, sau này tại mình có con anh thích là trai hay gái."

"Con trai."

"Vì sao? Em thấy trên phim truyền hình nữ chính mà hỏi câu này nam chính toàn chọn con gái."

"Ngốc, anh không phải là nam chính, anh thích con trai vì nếu anh không ở cạnh nó có thể thay anh bảo vệ em."

"Sao anh lại không ở bên cạnh em cơ chứ."

"Thì anh ví dụ thôi, ví dụ anh sẽ đi xa một thời gian để kiểm chứng xem em có chung thủy với anh như em đã thề thốt, có tự chăm sóc bản thân tốt hay không?"

"Ví dụ của anh chán ngắt, anh cứ thử bỏ em lại xem."

"Em sẽ làm gì?"

"Em sẽ không đợi anh nữa mà đi kết hôn với người khác."

...

"Tại sao lại kết hôn?"

"Dạ Lan, chuyện tôi không thể quên, cô cũng không được phép quên, kể cả cô có quên tôi cũng bắt cô phải nhớ lại. Từng chuyện, từng chuyện một, không cho phép cô quên đi bất cứ chuyện gì giữa hai chúng ta."

"Dạ Lan." Bất giác gọi to tên Dạ Lan, Tường Quân thức tỉnh bật dậy rồi phát hiện ra những gì mình vừa trông thấy chỉ là giấc mơ, một giấc mơ quá đổi chân thật khiến hắn lâm tưởng bản thân vừa thấy quá khứ của chính mình. Bên ngoài lúc này sấm chớp hung tợn kéo đến không ngừng.

Vài hôm tới Phan đi du lịch chắc sẽ không có chương mới, có ai nhớ Phan không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bản nhạc của sự bắt đầu

Sắp tới giáng sinh, các thành viên đều chuẩn bị hành lý bay vào trong Nam một chuyến, Đặng Minh sau một năm xa nơi này khi quay lại với suy nghĩ của trẻ con đương nhiên cũng chẳng có ấn tượng nhiều, đối với nhóc nơi nhiều kỷ niệm in sâu trong tâm trí chính là ngôi nhà ở Hà Nội, khác với nhóc mỗi người lớn ở đây khi quay lại cố hương đều mang trong mình cảm giác lạ kỳ, bồi hồi có, đau thương có.

Để hành lý lại căn hộ chung cư của Đặng Khang ở trung tâm Sài Gòn, tất cả những người ở đây đều thay quần áo trang nghiêm, mang theo đồ cúng đi đến nghĩa trang cách đó khá xa.

Đứng trước một ngôi mộ đã xanh cỏ nằm yên bình dưới gốc cây thông cao lớn, nằm ở vị trí đẹp trên đỉnh đồi Dạ Lan xúc động quỳ xuống, nhìn lên tấm bia mộ hai mắt Dạ Lan phấp phấp, cô nghẹn ngào khóc nức lên, tiếng nói gần như nghẹn nơi cổ họng mãi mới thoát ra: "Mẹ, con gái bất hiếu đến giờ mới tới thấp hương cho mẹ, mẹ không trách con chứ?"

Đặng Minh với bộ âu phục màu đen đứng bên cạnh trông thấy mẹ mình khóc lấy làm lo lắng, liền đi đến rút khăn lau nước mắt cho cô, bàn tay nhỏ xíu vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi: "Mẹ, mẹ đừng khóc, Đặng Minh rất lo cho mẹ."

Tâm trạng đang buồn rầu bỗng nghe được giọng nói non nớt an ủi khiến Dạ Lan ngơ ngai phần nào, đón lấy chiếc khăn từ tay nhóc cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi rồi đưa nhóc đến đứng trước bia mộ kia, xúc động giới thiệu: "Mẹ, đây là Đặng Minh, cháu vài ngày nữa là tròn bốn tuổi, thật trùng hợp đúng không? Con luôn nghĩ đây chính là món quà mà ông trời ban tặng cho chính mình, nên sẽ cố sức bảo vệ và trân trọng, mẹ hãy phù hộ cho con làm được điều này nhé." Ánh mắt cô lúc này ôn hòa nhìn Đặng Minh, nhắc: "Chào bà ngoại đi con."

Đặng Minh tuy bốn tuổi nhưng rất thông minh, nhìn vào hình ảnh một người phụ nữ trung tuổi đang nở nụ cười hiền hậu trên bia đá nhóc lại quay sang nhìn mẹ mình, dường như bên trong chiếc đầu nhỏ kia đang ngầm so sánh điều gì đó, sau cùng nhóc lễ phép cúi đầu trước bia mộ: "Chào bà ngoại, hôm nay Đặng Minh tới thăm bà, Đặng Minh cùng các chú và mẹ mang nhiều trái ngon đến bà ngoại có thích không?"

Câu nói ngây thơ này khiến mọi người xung quanh không khỏi bật cười xóa tan đi cảm giác nặng nề, u buồn vốn đeo bám trước khi tới đây, xoa đầu nhóc một cái Dạ Lan tiếp tục quay lại đưa một tay lên vuốt ve gương mặt trên bia đá một cách đầy lưu luyến, nụ cười của bà thật hiền hậu và bình thản khiến người đối diện khi nhìn vào sẽ cảm thấy bà ra đi rất thanh thản và không còn chút vương vấn gì ở cõi trần, tuy nhiên sâu thẳm nơi cõi lòng cô vẫn đang đau âm ỉ mỗi khi nghĩ đến sự ra đi của bà.

Mấy người đàn ông kia đứng đó cũng cảm thấy nhàn nhã sau khi thấp hương xong liền chia nhau ra nhỏ sạch cỏ xung quanh mộ. Khi hương cháy gần hết Dạ Lan mới kéo tâm trí trở lại thực tại, nhìn sang khuôn mặt non nớt mang đầy vẻ lo lắng của Đặng Minh dành cho mình cô không khỏi xúc động ôm nhóc vào lòng, khen ngợi: "Đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện."

...

Không khí giáng sinh bao trùm khiến cả chốn Sài thành như khoác lên mình tấm áo mới lấp lánh, vui tươi. Vì lịch trình lần này Đặng Khang có buổi biểu diễn ở đây cho nên mọi người quyết định năm nay sẽ đón giáng sinh tại đây xong mới ra Bắc. Lúc này căn hộ chỉ còn lại Đặng Minh cùng cô và Nghị trang hoàng nhà cửa, sắm sửa chuẩn bị đón giáng sinh. Trong lúc đang trang trí cây thông Nghị phát hiện ra đèn nháy để lâu trong tủ đã bị hỏng nên cả ba quyết định ra siêu thị để mua. Vừa mới tới nơi thì điện thoại trong túi Dạ Lan rung lên, vừa mới mở máy đã nghe tiếng chủ biên Miên the the trong điện thoại: "Dạ Lan chị biết nói ra những lời này là không phải vì em đang xin nghỉ phép, nhưng chị thực sự sắp chết đến nơi rồi, em có thể thấy chết không cứu sao?"

"Chị Miên có gì từ từ nói, cái gì mà sống với chết chứ?" Dạ Lan bên này nghe chị ta nói vậy cũng phải nhíu mày làm ra vẻ nghiêm trọng.

"Là thế này Tổng biên tập cử chị vào đó lấy tin, nhưng con trai chị lại đang sốt phải nằm viện, các đồng nghiệp khác trong tổ cũng đều đi tác nghiệp hết rồi quả thực bây giờ ngoài em chị không nghĩ ra ai cả, Dạ Lan tốt bụng em giúp chị đi có được không?"

Nghe giọng chị ta nài nỉ như vậy lại cộng thêm vấn đề con cái khiến Dạ Lan cảm thông liền gật đầu: "Được em giúp chị, nhưng đồ nghề em đi đâu để lấy?"

"Cái này em không phải lo, cả địa chỉ, thẻ phóng viên chị sẽ cho người chuyển tới tận tay cho em"

"Vậy được, chị cứ yên tâm chăm sóc con trai đi."

"Cảm ơn em, Dạ Lan."

Vừa cúp máy trông thấy hai người kia đồng loạt nhìn mình như đợi lời giải thích Dạ Lan cười hiền: "Xem ra việc trang trí nhà cửa giao lại cho hai người rồi, bây giờ tôi phải đi lấy tin."

"Mẹ." Đặng Minh giận dỗi.

"Mẹ sẽ về sớm mà, ngoan ha." Cúi xuống xoa đầu nhóc một cái cô ngẩng lên có phần ái ngại nói với Nghị: "Thật ngại quá, lại phiền tới anh nữa rồi."

"Người một nhà đừng nói vậy, giờ cô đi luôn sao." Xua tay, nghị hỏi.

"Vâng, chị Miên nói có một sự kiện của nhân vật lớn tên tuổi nào đó, tôi phải tranh thủ để có được vị trí tốt nhất."

"Cô mới khỏi bệnh, đừng cố quá." Nghị lo lắng nhắc nhở.

"Tôi biết rồi, tôi đi đây." "Đăng Minh ngoan nghe lời ba Nghị ha, mẹ sẽ về sớm"

Nói rồi cái bóng dáng nhỏ nhắn, mảnh khảnh ấy nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc, kể cả khi không còn nhận ra cô ở đâu nữa Nghị vẫn đứng đó ngây ngốc nhìn theo, ánh mắt mang theo thứ tình cảm nào đó chôn chặt đã bấy lâu.

...

Bây giờ tới...

Tại khách sạn SKY, một trong những khách sạn đẳng cấp lớn nhất ở Sài Gòn được xây dựng theo lối kiến trúc của Châu Âu thuộc tập đoàn Hoàng Gia. Bên ngoài cửa khách sạn này phóng viên của các tạp trí to nhỏ đều đứng chen chúc nhau, chờ đợi nhân vật chính xuất hiện. Không phụ sự chờ đợi đó của bọn họ một chiếc Lamborghini màu vàng nhanh chóng xuất hiện, mũi giày hàng hiệu xa xỉ đặt xuống thảm đỏ, người đàn ông đẹp trai khoác trên người bộ âu phục màu xanh lam lịch lãm như một quý ông nhanh chóng đi sang phía cửa phụ, đưa tay mở cửa làm động tác lịch thiệp mời người bên trong bước ra. Á Thụ ngồi bên trong chỉ đợi có vậy vội vàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay người đàn ông trước mặt, bước xuống khỏi chiếc xe sang trọng, cùng người đàn ông này sánh đôi, cảnh tượng này không biết cô ta đã mơ bao nhiêu lần cuối cùng thì hôm nay cũng chính là ngày giấc mơ đó thành sự thực.

Đám phóng viên chỉ đợi có vậy liền nhao tới thì nhau đặt câu hỏi:

"Tổng biên tập Tường Quân, xin cho hỏi sự kiện hai người đính hôn ngày hôm nay thực chất là để liên hôn, cùng nhau hoàn thành dự án đường cao tốc Bắc Nam đúng không?"

"Hai người có thật sự xuất phát từ tình cảm hai phía hay vì lợi ích của hai nhà."

"..."

Đứng trước những câu hỏi mang tính soi mói, khiêu khích như vậy Tường Quân đương nhiên không phí lời, nhưng Á Thụ bên cạnh thì ngược lại bởi cô ta cho rằng đây chính là cơ hội tốt để mình thể hiện tình cảm đối với Tường Quân trước công chúng: "Đương nhiên là chúng tôi kết hôn xuất phát từ tình cảm hai phía, bởi chúng tôi sẽ không chấp nhận một cuộc hôn nhân xuất phát từ lợi ích, đúng không anh?" Á Thụ nói rồi quay sang nhìn Tường Quân với ánh mắt đầy mong chờ.

Bên dưới cánh phóng viên người thì bàn tán, người thì hồi hộp mong chờ đáp án, kể thì chen lấn mong sao cho chiếm được vị trí tốt nhất để có thể đến lượt đặt câu hỏi cũng như chụp được những tấm hình đẹp nhất, đám đông cứ chen lấn nhau không ngừng trong lúc hỗn loạn liền làm cho vài phóng viên ngã xuống tấm thảm, trong số đó nhanh nhẹn bỏ dậy duy nhất chỉ có một nữ phóng viên cầm mic có gắn hiệu của đài T&Q, hai chữ này chỉ nháy mắt đã được thu gọn trong tầm mắt của Tường Quân khiến hắn bỏ mặc Á Thụ đứng đó mà sai từng bước chậm rãi đến trước mặt nữ phóng viên vẫn đang chặt vật bỏ dậy kia.

Cúi người xuống Tường Quân nhẹ nhàng nhắc chiếc máy quay khá nặng nề ra khỏi người Dạ Lan, tiếp đến là đỡ cô dậy. Dạ Lan trong lúc chen lấn vốn còn chưa được biết Tường Quân chính là nhân vật lớn mà cô cần phỏng vấn, nay lại trông thấy hắn xuất hiện ở đây thì vô cùng sững sốt. Sau lần gặp ở bệnh viện đó cô vốn cho rằng bản thân tỏ ra lạnh lùng, nói những lời tuyệt tình vô ơn như vậy sẽ khiến hắn hận mình, cả hai cũng sẽ chẳng còn gặp lại nhau nữa, nhưng ngay lúc này đây hắn lại đang đứng trước mặt cô lại còn vô cùng lịch lãm, khắp người mỗi tác đều tỏa ra khí chất quý tộc.

"Cô không sao chứ?" Lời quan tâm từ hắn khiến Dạ Lan tâm trí đang mơ màng trở về thực tại, cô lắc đầu tỏ ý không sao rồi đánh mắt nhìn sang người phụ nữ mặc trên người bộ đầm trễ ngực đuôi cá màu vàng, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo lông ngỗng xa xỉ đứng cách đó không xa, hai bàn tay có chút sây sước của cô bỗng dưng theo phản xạ mà nắm chặt lại, nhìn cô ta đầy căm phẫn.

"Muốn phỏng vấn nói với tôi một tiếng tôi cho người sắp xếp, cần gì phải dùng đến cách liều mình như vậy." Tường Quân liếc cô tỏ ý khinh bỉ sau đó đi đến bên cạnh Á Thụ, nói to xuống bên dưới: "Các bạn phóng viên, dấu sao cũng là người trong ngành, hôm nay Tường Quân tôi tổ chức đính hôn, để mừng vì cưới được một người vợ hiền, xinh đẹp hôm nay tôi mời tất cả những người có mặt ở đây cùng vào tham dự."

Tường Quân nói dứt lời bên dưới đồng loạt tiếng tung hô cùng vỗ tay. Lúc đi ngang qua cô Tường Quân trên môi không quên vẽ một nụ cười nhạt khiến cõi lòng cô chết lặng, lúc này bản thân Dạ Lan mới phát hiện ra cho dù là Dạ Lan của nhiều năm trước hay Dạ Lan của bây giờ, khi chứng kiến người đàn ông mình từng yêu và hận sâu sắc sắp kết hôn với người phụ nữ khác thì trái tim cô lại không chịu nổi mà đau nhức không thôi.

...

Phòng Vip 109, khách sạn SKY...

Từ giờ tới lúc diễn còn 15 phút nữa, Đăng Khang sau khi makeup xong liền cho nhóm người này ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn lại Thiên Phúc

đang ngồi đầm chiêu trước màn hình máy vi tính. Đi nhẹ nhàng Đặng Khang nhanh đưa tay bịt chặt mắt cậu ta, thì thầm: ""Em đoán xem là ai?""

Gạt tay Đặng Khang ra, Thiên Phúc gấp vội màn hình máy tính, quay lại bức dọc: ""Anh còn trẻ con sao?""

Nụ cười trên môi Đặng Khang bỗng tắt ngấm, Thiên Phúc biết mình có hơi lỗ lòi bèn thấp giọng nói xin lỗi. Lắc đầu cười nhẹ Đặng Khang đi lại chỗ túi hành lí lấy ra một chiếc hộp màu đen tuyền đưa cho cậu ta: ""Tặng em, giáng sinh vui vẻ.""

""Cảm ơn."" Thiên Phúc nhận chiếc hộp từ tay Đặng Khang rồi mở ra, bên trong là một chiếc đồng hồ mang thương hiệu Rolex, nghĩ đến thương hiệu này Thiên Phúc buột miệng: ""Nó rất đắt.""

Đặng Khang thừa hiểu tính cách của Thiên Phúc, trước giờ dù hai người thân thiết nhưng cậu ta chưa từng ý lại vào anh, cho dù có gặp khó khăn gì cũng luôn tự mình giải quyết. Chẳng để cho cậu ta có thời gian phản ứng Đặng Khang vươn tay cầm lấy chiếc hộp, gỡ lấy chiếc đồng hồ xa xỉ bên trong đó ra trực tiếp đeo lên tay cậu ta: ""Đề anh đeo cho em.""

Có ý rút tay lại, cậu ta nói: ""Đặng Khang nó rất đắt, em...""

Câu nói của Thiên Phúc đành để dở giữa chừng vì đã bị đôi môi của Đặng Khang chặn đứng, nụ hôn nồng nhiệt không biết kéo dài trong bao lâu, mãi đến khi chuông điện thoại của Thiên Phúc reo lên khiến Đặng Khang luyến tiếc tách ra: ""Anh đặt hai chiếc. Cũng xem như là tín vật của hai ta, từ nay đừng giận hờn vô cớ có gì phải nói với anh hiểu không?"" Nói rồi Đặng Khang cười thích thú theo kiểu ngư ông vừa đắc lợi, đưa điện thoại vẫn đang reo ỉnh ỏi, Đặng Khang đưa tay bẹo má Thiên Phúc vẫn đang ngây ngốc kia, cười nói: ""Điện thoại kêu hồi chuông thứ hai rồi đó, em không định nghe sao?""

""Được."" Nhìn lên màn hình điện thoại tâm trạng Thiên Phúc lại trở về trạng thái lo lắng, cầm chiếc điện thoại tách ra một không gian khác để nghe, thái độ có chút cẩn trọng.

Thiên Phúc đi rồi Đặng Khang vẫn ngồi đó cười vui vẻ, thì thoàng đưa tay đặt lên khoe môi. Nghĩ tới nụ hôn lúc nãy mọi suy nghĩ mệt mỏi trong thời gian qua bỗng tan biến, quả thực lần giáng hòa này anh phải cảm ơn Dạ Lan mới được, nếu không nhờ lời khuyên chân thành từ cô có lẽ sự căng thẳng giữa anh và Thiên Phúc vẫn sẽ kéo dài.

...

""Cô là phóng viên đài nào vậy?"" Một người đàn ông trung tuổi ngồi bên cạnh quay sang hỏi cô.

""T&Q."" Dạ Lan nhàn nhạt đáp.

""Tận miền Bắc sao? Xem ra danh tiếng của Tổng biên tập Tường Quân thật thu hút.""

""Còn phải nói sao, mà cô may mắn thật đấy được một nhân vật như vậy đỡ dậy đúng là phúc ba đời."" Một nữ phóng viên trẻ nhìn cô nửa đồ ksy, nửa hâm mộ nói.

""Phúc ba đời."" Nhắc lại ba chữ này mà lòng Dạ Lan bỗng nhói lên, cay đắng.

""...""

Khách khứa đến tham dự đều đã đông đủ, ngồi kín các bàn tiệc, trên sân khấu được trang trí sang trọng, lộng lẫy lúc này một nam MC đẹp trai, nổi tiếng thường xuất hiện trong các chương trình lớn của đài truyền hình xuất hiện, cầm micro anh ta nói bằng chất giọng ấm đầy truyền cảm và thu hút: ""Thưa toàn thể quý vị, để mở đầu cho buổi lễ đính hôn của chú rể Tường Quân và cô dâu Á Thư trong buổi tối ngày hôm nay, ban tổ chức xin kính mời ca sĩ, nghệ sĩ Đặng Khang lên sân khấu gửi tặng một bản nhạc đến tất cả mọi người có mặt trong hội trường đặc biệt là hai nhân vật chính ngày hôm nay.""

""Đặng Khang."" Nghe đến đây Dạ Lan theo phản xạ liền đứng dậy khỏi ghế, nếu không nhờ có người bên cạnh kéo cô ngồi xuống có lẽ cô vẫn tiếp tục đứng đó.

Trên sân khấu lúc này Đặng Khang xuất hiện trong bộ âu phục màu trắng tựa như một chàng hoàng tử bạch mã, anh lặng lẽ ngồi xuống, đèn được tắt bớt đi ánh sáng tập trung chiếu rọi nơi anh, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phím đàn, những nốt nhạc đầu tiên của bản nhạc tears được vang lên. Bên dưới tất cả khách mời tham dự đều dần dần đắm chìm vào bản nhạc, riêng Á Thư có chút hoảng hốt quay sang hỏi nhỏ nam MC bên cạnh: ""Chuyện gì vậy, tại sao lại là bản nhạc đó?""

""Tôi cũng không rõ, là nghệ sĩ này tự ý thay đổi."" Nam MC này cũng tỏ ra bối rối vì Đặng Khang tự ý thay đổi bản nhạc.

""Mau bảo anh ta dừng lại mau lên."" Á Thư rít lên, cô ta lo sợ nhìn sang Tường Quân vẫn đang chăm chú nghe đàn bên cạnh.

Bản nhạc này?

Ngay khi tiếng nhạc được vang lên Dạ Lan không khỏi sững sốt nhìn về phía sân khấu, nơi có bóng dáng Đặng Khang vẫn đang chuyên tâm đàn.

...

Tám năm trước tại trường Trung học phổ thông..

Khi đang đi một mình trong khuôn viên trường Dạ Lan bị một giọng nói gấp gáp của cậu bạn học cùng trường gọi lại, chống tay vào gối cậu ta thờ dõc báo với cô: "Dạ Lan, cậu mau đến sân sau hội trường đi, Tường Quân..."

"Cậu ta làm sao?" Dạ Lan cũng bị thái độ này của cậu bạn làm cho lo lắng theo. Chẳng đáp lại câu hỏi ấy của cô cậu bạn này cầm lấy tay cô lôi đi một mạch: "Ây nói cậu cũng không hiểu, mau đi theo mình mau lên."

Đến nơi lúc này trái với sự lo lắng của cô, xuất hiện trước mặt cô lúc này là một chàng trai 17 nổi bật trong chiếc áo sơ mi trắng bỏ qua hai cúc trên, tóc nhuộm bạch kim, trên chiếc mũi cao là một hạt kim cương đang tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, bắt mắt. Lúc này đang là mùa hạ, hoa phượng nở rộ đỏ chói một góc trời, một làn gió nhẹ đi qua làm những cánh hoa đỏ mỏng manh khẽ lia cành đáp xuống đất, hòa vào đó là giai điệu ngọt ngào của bản nhạc "tear". Dạ Lan lần đầu tiên được nhìn thấy một Tường Quân hoàn toàn khác biệt, lúc này hắn rất dịu dàng, không gây gổ, ngổ ngược hay tỏ vẻ bất cần như mọi ngày cô vẫn thấy, hắn của hiện tại đang rất chuyên tâm đánh đàn khiến cô bị thu hút bởi hình ảnh ấy.

Tiếng đàn kết thúc, cầm trên tay bó hoa hồng đỏ thắm Tường Quân có chút thiếu tự nhiên, sau cùng lấy hết dũng cảm của một chàng trai mới lớn bước lại gần Dạ Lan đưa bó hoa đến trước mặt cô.

"Cậu muốn làm gì?" Bị hành động lạ lùng này của Tường Quân làm cho hoảng loạn, Dạ Lan lùi lại về sau mấy bước đưa hai tay ra chắn phía trước để phòng, cô cũng là lần đầu gặp phải trường hợp thế này bởi trước giờ có Đặng Khang bên cạnh bảo vệ cho nên chẳng có ai dám quấy rối cô, duy chỉ có tên này là ngoại lệ.

"Tò tính." Tường Quân mặt dày đáp đồng thời nhét bó hoa vào tay cô.

"Vội tôi sao?" Dạ Lan đưa một tay tự chỉ vào mình, hỏi lại.

Tường Quân gật đầu cái rụp: "Chỉ không còn ai đứng ở đây ngoài cậu nữa."

"Nhưng tôi không muốn làm bạn gái cậu." Dạ Lan đưa trả bó hoa, quay đầu bước đi gấp gáp gần như bỏ chạy, trái tim bé nhỏ lần đầu tiên đập loạn xạ như vậy.

"Làm bạn gái tôi đi, từ nay cho đến cuối đời tôi hứa sẽ chỉ yêu và nghe lời của một mình cậu thôi, Tường Quân tôi sẽ chỉ thuộc về mình Dạ Lan cậu." Tường Quân chân thành nói lớn phía sau khiến bước chân cô khựng lại, suy nghĩ hồi lâu Dạ Lan quay đầu lại, đôi mắt trong trẻo sáng lên, hỏi: "Thật ư?"

"Thật." Tường Quân gật đầu, trong lòng hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ cô.

Cười ranh mãnh, Dạ Lan nói: "Được vậy sáng mai, đúng 6 giờ cậu mang đồ ăn sáng tới ký túc xá cho tôi."

P/s: Chương dài nhất trong lịch sử từ đầu tới giờ, chắc tại cảm hứng khi vừa đi du lịch về, các bạn ai đã đọc rồi nhớ bấm yêu thích cho Phan nhé, cảm ơn các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sự bướng bỉnh của em thật khiến tôi phát điên

"Anh thấy không thoải mái ở đâu sao?" Á Thư trông thấy Tường Quân ôm đầu có phản ứng lạ bèn lao tới đỡ hắn hỏi han.

Cố gắng át chế cơn đau đầu Tường Quân xua tay tỏ ý nói không sao nhưng những hình ảnh vỡ vụn lúc đậm lúc mờ liên tục hiện lên trong tâm trí, càng cố gắng sắp xếp chúng cho đúng vị trí thì cơn đau lại càng lúc càng dữ dội khiến Tường Quân không thể chịu được thêm nữa mà khụy một chân xuống thẳm.

"Anh Quân." "Mau tắt nhạc đi." Á Thư quát lớn khiến cả hội trường đang im lặng bỗng nhốn nháo cả lên, đám phóng viên chỉ nghe có vậy máu nghề nghiệp lại sục sôi đua nhau đưa máy ảnh lên chụp. Nam MC kia thấy vậy bèn chạy một mạch lên sân khấu, rí vào tai Đặng Khang vài câu, những ngón tay điêu luyện vờn trên phím đàn nghe vậy không những không ngưng lại mà tiếp tục đàn với tiết tấu nhanh hơn.

"Chuyện gì vậy?"

"Có chuyện gì sao?"

"..." Đám đông tiếp tục xì xào bàn tán bên dưới.

Phu nhân Kim cùng giáo sư James đang ngồi bên dưới trông thấy Tường Quân có biểu hiện lạ liền lo lắng đi lên phía sân khấu, hỏi han: "Có chuyện gì sao?"

"Chắc là bệnh cũ tái phát, cũng may con có mang theo thuốc." Lấy ra một chiếc lọ Á Thư dốc ra một viên thuốc nhỏ hình tròn, rất nhanh đưa vào

miệng của Tường Quân rồi vuốt ngực cho hẳn.

Nhũu mảy trước thái độ của cô ta, giáo sư James rất nhanh chóng để mắt tới lọ thuốc không tem mác trong tay cô ta lấy làm hoài nghi, xong chuyện này cũng nhanh chóng qua đi rất nhanh khi mọi tâm trí của vị giáo sư này đều dồn hết lên trên vẻ mặt của Tường Quân để quan sát.

"Ôn hơn chưa con?" Phu nhân Kim lo lắng xoa lưng cho hắn, có lẽ thuốc đã ngấm sau ít phút nên tâm trạng Tường Quân trở lại bình ổn hơn, những hình ảnh mập mờ khi nãy cùng với cơn đau đầu cũng tan biến không còn chút dấu vết.

"Con không sao?" Tường Quân gượng dậy, khi đã đứng vững ánh mắt theo quán tính nhìn một lượt phía bên dưới đang lộn xộn, rồi khóa chặt tại một bóng hình, Dạ Lan lúc này không biết ma xui quỷ khiến thế nào nghe thấy hắn không được khỏe, ánh mắt mang theo sự lo lắng cũng nhìn lên sân khấu để rồi hai ánh mắt chạm nhau một cảm xúc khó tả bỗng dâng lên trong tim của cả hai. Như ăn trộm bị bắt quả tang Dạ Lan giật mình một cái, rất nhanh chuyển ánh mắt sang một vị trí khác để tìm kiếm Đặng Khang.

"Con đang không khỏe, hay là rồi lễ đính hôn sau một tiếng nữa." Phu nhân Kim nói nhưng không thấy Tường Quân phản ứng gì liền hiếu kỳ nhìn theo hướng nhìn của con trai để rồi hai mắt bà ta tối lại, tâm trạng đang yên bình bỗng cuộn trào sóng khi trông thấy Dạ Lan trong chiếc quần Jean áo phông, tóc búi cao trông rất hoạt bát, trên ngực đang đeo chiếc máy ảnh và thẻ phóng viên đứng cách đó chừng mấy cái bàn tiệc. Hít một hơi trấn tĩnh lại phu nhân Kim dùng cái kéo mạnh mong sẽ lôi được tâm trí của Tường Quân trở lại thực tại: "Con cần nghỉ ngơi, khách khứa ở đây đã có ta lo liệu." Nói rồi bà ta quay sang Á Thư: "Con dìu Tường Quân lên phòng nghỉ đi."

"Vâng." Á Thư ánh mắt có kén đáo nhìn theo Tường Quân, rất muốn ngay lập tức lao đến xé xác Dạ Lan nhưng cô ta vẫn cố tỏ ra dịu dàng, ân cần trước mặt mẹ chồng tương lai và khách khứa dìu Tường Quân lên trên phòng.

"Anh Đặng Khang, anh làm vậy làm tôi rất khó xử, mong anh hãy nể mặt tôi mà đứng dậy" Nam MC kia sợ bị liên lụy bèn cất giọng gần như nài nỉ, một tay đưa ra nhằm lôi Đặng Khang đứng dậy khỏi ghế ngồi.

Tường Quân đi khuất, đám phóng viên tinh mắt trông thấy Đặng Khang đang bị nam MC kia kéo đứng dậy liền tranh thủ chụp. Dạ Lan lúc này đã không còn bình tĩnh mà đứng bên dưới nữa cô chạy nhanh lên trên, dùng thân hình nhỏ bé của mình che chắn phía trước Đặng Khang, hét lên: "Đừng chụp nữa."

Nhận ra là cô Đặng Khang vô cùng sùng sốt, đưa tay kéo người cô quay lại: "Dạ Lan, sao em lại ở đây?"

"Đặng Khang, em..." Dạ Lan ấp úng khi nhìn vào vẻ mặt đang nổi giận của anh.

"Ra khỏi đây rồi nói." Nói rồi Đặng Khang nắm lấy tay, kéo cô chạy đi một mạch. Đám phóng viên kia còn chưa kịp hiểu ra là chuyện gì đã thấy nam ca sĩ tên tuổi bỏ chạy kéo theo một nữ đồng nghiệp liền kéo nhau đuổi theo.

"Bên này." Đặng Khang kéo cô vào trong thang máy, cả hai vừa kịp thở phào thì đằng sau vang lên một giọng nói vô cùng ấm áp của một chàng trai: "Bị truy đuổi sao, cần giúp gì không?"

Đặng Khang bị lời nói đột ngột vang phía sau này làm cho giật mình, khi cả hai quay lại thì trông thấy một chàng trai ăn mặc rất tự do, phóng khoáng sở hữu dáng người cao ráo đang nhả bắt chéo chân dựa vào thang máy, khuôn mặt dù đã bị che đi một nửa bởi cặp kính râm nhưng vẫn tuấn tú vô cùng, ấn tượng nhất chính là chiếc răng khểnh cùng nụ cười mang đến cho người đối diện rất nhiều thiện cảm.

"Là cậu?" Trông thấy người này tuy một năm không gặp đã có nhiều thay đổi nhưng Dạ Lan vẫn rất nhanh đã nhận ra rồi vui mừng reo lên: "Lâu ngày không gặp, cậu thay đổi quá."

"Dạ Lan, là chị thật sao?" Đức cậu đàn em cùng làm với cô ở đài CLG nghe có vậy liền tháo vội cặp kính râm ra, vui mừng lao đến ôm lấy cô khi nhận ra người chị thân thiết này.

"Hai người quên còn có người thứ ba ở đây sao?" Đặng Khang không được ngó ngang gì liền khó chịu, đưa tay tách gã trai trẻ kia ra khỏi Dạ Lan. Tên đàn em này Đặng Khang cũng quá quen mặt vì vài lần nhận phỏng vấn của cậu ta.

"Anh rể, lâu ngày không gặp." Đức trước giờ tính tình còi mở, thân thiện dang tay định nhào tới ôm Đặng Khang một cái liền bị anh gạt sang một bên: "Cái này bỏ qua đi, mà khi nãy cậu đề nghị giúp đỡ phải không, giúp thế nào đây? Lẽ nào cứ bấm thang máy lên xuống thế này hoài?"

"Anh thật cơ hội, nhưng em lâu ngày mới gặp lại đàn chị, có rất nhiều chuyện muốn nói." Đức luyến tiếc nhìn sang Dạ Lan.

"Sinh ra điện thoại chỉ để làm trang trí thôi sao, khi nào hai chúng tôi ra khỏi đây sẽ hẹn gặp cậu một bữa."

"Thật sao? Vậy thì được" Mất cậu đàn em này sáng lên rồi nhanh chóng cúi xuống mở chiếc balo lấy ra mấy bộ quần áo đưa cho mỗi người một bộ: "Em đang trên đường mang chúng tới chuẩn bị cho game show sáng ngày mai, may cho hai người đó."

"Tiếp viên, cơ trưởng, game show gì vậy trời?" Đặng Khang thốt lên khi trông thấy mấy bộ quần áo lạ lẫm này. Sau cùng chọn một bộ tiếp viên ẩn cho Đức: "Cậu mặc đi."

"Em sao? Anh có nhầm không?" Đức giãy nảy khi bị bắt mặc bộ đồ này, vốn là cậu ta có ý muốn giúp đỡ sao giờ lại thành là vật hi sinh vậy, nhưng đối diện với hai cặp mắt gần như không cho phép từ chối kia cuối cùng đành ngậm ngùi.

Thang máy vừa kịp mở một đôi trai gái kéo nhau chạy thật nhanh, và việc của đám phóng viên đứng đợi khi này chính là đuổi theo con mồi, bám riết không thôi. Đôi trai gái này sau khi chạy ra đến cửa liền tách nhau ra mỗi người một hướng khiến lực lượng đồng đảo phóng viên cũng bị chia nhỏ ra.

Quay lại với chiếc thang máy lúc này Dạ Lan liền ngó trước, ngó sau thấy không có bóng ai chạy một mạch theo hướng ngược lại.

"Các cô có trông thấy cô gái ban nãy đi cùng ca sĩ Đặng Khang có phần không giống cô gái lúc đầu bị kéo theo hay không?"

"Chúng ta mắc bẫy rồi." Một vài người sức tỉnh bèn ngưng đuổi, quay lại khách sạn.

"Bên kia kia." Tình ý phát hiện ra cô, mấy phóng viên vừa nhận được mật báo từ bên ngoài liền đuổi theo: "Xin cô dừng bước."

"Cô và ca sĩ Đặng Khang rốt cục có quan hệ gì?"

"..."

Bất chấp bản thân vừa mới lành bệnh, Dạ Lan vốn sợ phải đối diện với sự truy vấn của người khác đành chạy thật nhanh mong thoát khỏi đám người này.

...

Á Thụ sau khi diu Tường Quân vào phòng thì điện thoại reo chuông, nhìn vào màn hình vẽ mặt cô ta tái mét, nhân lúc Tường Quân đang ngủ liền lên ra ngoài cửa giọng điệu miễn cưỡng nghe máy: "Vì sao lại gọi cho tôi vào lúc này?"

"Phòng 304, tôi lại nhớ cung rồi." Một giọng nói khàn khàn kèm theo tràng cười man rợ của gã Trần Lưu khiến Á Thụ bất giác sồn cả da gà.

Phòng 304, nghe tới đây đôi hàng mi cong vút của cô ả khẽ động một cái nhìn sang căn phòng đối diện đang khép hờ cánh cửa, ở bên trong đó là cả một con ác mộng đang đeo bám lấy cô ta, đoán chắc thuốc đã phát huy tác dụng khiến Tường Quân ngủ say, hít một hơi dài cô ta lấy hết can đảm bước vào căn phòng đối diện.

...

Đức cùng Đặng Khang sau khi thoát khỏi sự đeo đuổi của đám phóng viên thì đến chỗ hẹn là một đài phun nước, lúc này cả hai thở dốc, Đặng Khang đưa hai tay chống đầu gối hỏi người đối diện: "Dạ Lan đâu?"

"Sao hỏi em, nói sẽ ra ngay sau đó rồi gặp nhau ở đây mà." Đức lau đi mồ hôi nhễ nhại trên trán, nói tiếp: "Chắc sắp ra rồi, mà công nhận làm nghệ sĩ như anh một thật đấy vậy mà trước đây em cứ nghĩ là sung sướng lắm."

"Bắt đầu từ hôm nay cậu thay đổi suy nghĩ đó được rồi đấy." Dứt lời một chiếc ô tô màu trắng sang trọng đỗ ngay gần đó, Thiên Phúc hạ kính xe xuống nói vọng ra: "Lên xe đi."

"Ai vậy?" Đức có lẽ bị săn đuổi đến hoài nghi tất cả mọi người, quay sang hỏi Đặng Khang.

Đứng thẳng người dậy Đặng Khang đi lại gần phía chiếc xe, giọng nói còn chút mệt nhọc: "Trợ lý của tôi."

"Vậy thì yên tâm rồi." Đức thờ phào đi theo sau Đặng Khang cùng bước lên xe. Khi tất cả đã yên vị ngồi bên trong xe Đặng Khang liền rút điện thoại ra gọi cho Dạ Lan xem cô đang ở đâu?

...

Lộp cộp, lộp cộp,... Một loạt những âm thanh bước chân dồn dập đang đổ về một phía cùng tiếng nói to của một vài người đang tìm kiếm ai đó: "Chia nhau ra tìm đi."

Dạ Lan lúc này nghe tiếng hô hoán càng lúc càng gần thì tâm trí rối bời, chân tay luống cuống cuối cùng đánh liều vịn mở các cánh cửa phòng gần đó, đáng tiếc đã vịn thử cánh cửa của ba căn phòng mà căn nào cũng khóa, may thay đến căn phòng kế tiếp thì cô lại nghe được tiếng "cạch" nhẹ cảm giác như là âm thanh của cửa kính vậy. Cánh cửa vừa được khép lại cũng là lúc một loạt tiếng bước chân chạy qua. Đến khi nghe thấy bên ngoài đã hoàn toàn yên ắng thì chuông điện thoại của cô vang lên, là Đặng Khang gọi đoán chắc là hỏi mình đang ở đâu cô dịu dàng: "Đặng Khang."

"Em đang ở đâu, không bị việc gì chứ?"

"Em không sao, em xuống bây giờ đây đợi em một lát."

"Được nhớ cẩn thận đấy, anh đợi em, bye bye."

"Bye." Cất chiếc điện thoại vào túi cô cười nhẹ, lúc xoay người lại để mở cửa thì đột nhiên phát hiện có người đứng ngay sau mình từ lúc nào khiến cô hoảng hốt hét to lên một tiếng. Vừa hay đám phóng viên bên ngoài vẫn loanh quanh ở đó, nghe thấy có âm thanh lạ liền kéo nhau đến gần nghe ngóng:

"Mấy người có nghe thấy tiếng gì đó không?"

""Tôi có nghe hình như là tiếng hét của một phụ nữ.""

""Không phải cô gái đó đã trốn vào một trong những căn phòng này rồi đấy chứ?""

""Mở ra thử xem.""

""Làm vậy không sợ bị kiện sao?""

""Sợ gì chứ, cứ mở ra xem, so với việc bị kiện độ nóng của tin tức có sức hấp dẫn hơn đối với chúng ta phải không?""

""Đúng thế, cứ mở ra xem thử.""

""Hình như tôi nghe âm thanh đó phát ra từ căn phòng này."" Có người thỉnh tai chỉ vào căn phòng ngay trước mặt họ, để rồi đánh liều mở ra thử.

Căn phòng vừa mở ra ngay lập tức thân hình cao lớn, tuấn tú của Tường Quân đập vào tầm mắt của mấy phóng viên này. Trông thấy nhân vật xuất hiện bên trong ai nấy cũng đều lấy làm ái ngại cùng sợ sệt.

""Các vị đây là đang quan tâm đến sức khỏe của tôi sao?"" Tường Quân trông thấy mấy người này liền nhếch môi cười nhạt, hỏi.

Một trong số đó nhanh trí liền gật đầu: ""Phải, phải Tổng biên tập Tường Quân, nghe nói anh không khỏe chúng tôi đều rất lo lắng, bây giờ thấy anh khỏe mạnh như vậy chúng tôi xin phép được đi."" Nói rồi đám người này rù nhau chạy mất dạng.

Có lẽ nhìn thấy một nhân vật lớn như Tường Quân đã đủ khiến cho đám phóng viên kia sợ bay mất vía, nếu bọn họ đủ dũng cảm có lẽ sẽ phát hiện ra một tay của vị Tổng biên tập này đang gồng lên không chế thứ gì đó. Đám người phiền toái kia cũng đã đi, Tường Quân lúc này vuron tay đóng chặt cánh cửa lại, đem cả hai tay của người phụ nữ vô duyên vô cớ xông vào phòng mình dán lên cánh cửa, dùng giọng điệu giễu cợt hỏi cô:

""Cô đã quên lần trước bản thân làm mình làm mẩy cao như thế nào hay sao mà bây giờ chủ động chạy đến đây thế này?""

""Buông tôi ra, mọi chuyện không phải giống như anh nghĩ, tôi chỉ là muốn thoát khỏi đám phóng viên kia nên mới kiếm một chỗ trú tạm mà thôi.""

Trú tạm? Hai từ này khi được lọt vào tai Tường Quân lại được hiểu theo một nghĩa khác.

Nói xong những lời này Dạ Lan lại càng cảm thấy cổ tay mình thêm đau bởi sức lực của ai đó, cô không biết hẳn tại sao lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy, mỗi lần gặp nếu không làm cô đau cũng là tổn thương. Hẳn đâu biết mặc dù bản thân cô đã rất cố gắng quên đi quá khứ, quên đi hẳn nhưng mỗi lần chỉ cần hẳn xuất hiện mọi cố gắng đó của cô dù có là tường thành kiên cố đến mấy cũng dần lung lay sụp đổ. Nhất là hôm nay khi cô xuất hiện ở đây, tận mắt chứng kiến hẳn sánh vai cùng người phụ nữ khác mới khiến cô sực tỉnh nhận ra, hóa ra cho đến giờ cô vẫn yêu hẳn nhiều đến như vậy, loại cảm xúc này từ trước đến giờ vốn bị dồn nén quá lâu cho đến giờ phút này khi đứng trước mặt hẳn chẳng hiểu sao lại phát ra khiến cho Dạ Lan cảm thấy uất ức, đau đớn vô cùng, cô bỗng dung bật khóc như một đứa trẻ khiến Tường Quân đang tức giận bỗng bị một phen hoảng hốt, bối rối vội thả cô ra:

""Xin lỗi, tôi mạnh tay làm cô đau sao?""

""..."" Dạ Lan vẫn không thèm đếm xỉa đến hẳn mà quay mặt đi hướng khác tiếp tục khóc, cô cũng chẳng hiểu sao trước mặt hẳn cô lại khó làm chủ cảm xúc đến vậy. Cô càng khóc càng khiến người trước mặt không biết nên làm gì cho phải, đến cuối cùng khi thấy cô đã khóc nấc lên Tường Quân liền nghiêm giọng: ""Dạ Lan, tôi rất ghét nhìn thấy phụ nữ khóc, nếu cô còn không nín tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây giao cho đám phóng viên.""

Lần này Dạ Lan dường như đã nghe thấy lời hẳn nói, tiếng khóc dường như đã ngưng lại, cô cũng xoay người vuron tay ra vặn lấy cánh cửa rồi đi, nhưng cửa còn chưa được mở thì toàn bộ cơ thể cô theo đã bị kéo ngược trở lại rồi bị khóa chặt trong vòng tay mạnh mẽ của Tường Quân: ""Sự bướng bỉnh của em thật khiến tôi phát điên.""

Dứt lời Tường Quân cúi xuống hôn cô một cách mãnh liệt, một nụ hôn nếu được hẳn rất muốn đem đi đăng ký bản quyền, cô đâu biết ban nãy khi nghe cô nói chỉ là muốn trốn đám phóng viên kia mà liệu kiếm một căn phòng trú tạm đã khiến hẳn cảm thấy khó chịu đến nhường nào, nếu không phải là hẳn mà là một gã đàn ông khác thì sao, hẳn dám khẳng định nếu đã là đàn ông khi nhìn thấy một người phụ nữ quá đẹp xinh đẹp như cô lên vào hang ổ của mình đều sẽ không muốn buông tha, cứ nghĩ tới đó thôi không hiểu sao đã đủ khiến cho ruột gan hẳn còn cào, khiến nụ hôn càng lúc càng thêm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Muốn em làm tình nhân của tôi

Đối với người đàn ông trước mặt dù là nhiều năm trước đây hay bây giờ Dạ Lan vẫn cảm nhận được sự ngọt ngào trong từng nụ hôn mà hẳn trao cho cô, kể cả là lúc này khi hẳn chẳng còn chút kỷ ức gì về cô. Sự ngọt ngào đến chết người này khiến cho trái tim cô không ngừng run rẩy, mãi cho đến khi cô cảm thấy có hơi ấm nam tính đang phả lên bầu ngực nhạy cảm của mình thì liền mơ màng phát hiện bản thân đã nằm trên chiếc giường rộng lớn, chiếc áo sơ mi với ba chiếc cúc trên đó đã bị ai kia gỡ bỏ để lộ ra cặp gò bồng đầy đặn, mềm mịn đang e ấp dưới chiếc áo lót màu đen càng tôn lên nước da

trắng ngần của cô.

Cảnh tượng quyền rũ đập vào ngay trước mắt này khiến cho con mắt thú bị bỏ đói lâu ngày trong Tường Quân bỗng thức tỉnh, hần chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại có cảm giác mãnh liệt, khao khát có được một người phụ nữ như lúc này. Đôi mắt quyền rũ lúc này chứa toàn là dục vọng, hần cúi xuống hôn nhẹ lên cặp gò bồng khiến toàn bộ cơ thể Dạ Lan đông cứng lại không hề nhúc nhích, loại phản ứng này của cô càng khiến nét cười trên môi Tường Quân thêm đậm, hần thủ thi vào tai cô những lời dụ dỗ ngọt ngào: "Dạ Lan, được không?"

Hần dịu dàng như vậy là đang hỏi ý kiến cô sao? Nhưng là hỏi về chuyện gì? Tâm trí còn đang mơ màng tựa lục bình trôi giữa dòng của Dạ Lan bỗng dạt vào bờ, đôi mắt vốn mờ đục lại trong trẻo trở lại, Dạ Lan sực tỉnh mộng đưa tay đẩy mạnh người phía trên ra, quay vội đi chỗ khác cài vội cúc áo rồi rời khỏi giường, ấp úng nói: "Hôm nay là ngày anh đính hôn, anh làm vậy không thấy có lỗi với vợ tương lai của mình hay sao?"

"Không hề, với lại đàn ông trắng hoa cũng là chuyện bình thường. Cô ấy sẽ hiểu và cho qua thôi." Nhún vai một cái, Tường Quân lười biếng dựa lưng vào đầu giường, chăm một điệu xỉ gà đưa lên môi nhìn cô.

"Anh đúng là đồ xấu xa." Dạ Lan không hiểu sao bản thân lúc này lại tức giận khi trông thấy thái độ lúc này của hần, có lẽ còn có cả thất vọng nữa.

"Sao vậy, mắng tôi vậy em cảm thấy bản thân trong sạch? Một mình tôi thì có thể làm đàn ông xấu được hay sao?" Nhả ra một làn khói trắng, Tường Quân vẫn lười biếng ngồi đó ngắm nhìn phản ứng của cô lúc này, cô thật đáng yêu khi lo nghĩ cho người khác mà.

"Anh... Tôi không nói chuyện với người như anh nữa."

"Nếu em đi mà chưa được tôi cho phép tôi sẽ khiến em phải hối hận."

"Anh đe dọa tôi sao?"

"Không phải đe dọa mà là tôi đang nói về khả năng của chính mình, nếu em không tin thì lại đằng kia mở ra xem." Tường Quân một tay chỉ vào chiếc ngăn kéo ám chỉ. Dạ Lan đối với thái độ này của hần nửa tin nửa ngờ đi đến mở chiếc ngăn kéo, bên trong chỉ để duy nhất một chiếc điện thoại của hãng Iphone kiểu dáng mới nhất, cầm chiếc điện thoại lên Dạ Lan ném cái nhìn khó hiểu cùng thắc mắc về phía hần. Tường Quân đương nhiên hiểu cô đang nghĩ gì, tuy nhiên chỉ lạnh lùng nói: "Mở ra."

Không mật mã nên việc mở chiếc điện thoại rất dễ dàng, hiện ra trước mắt Dạ Lan lúc này chính là một đoạn video quay lại cảnh thân mật giữa Đặng Khang với Thiên Phúc, nhìn bộ quần áo mà Đặng Khang đang mặc đoán chắc được quay lại vào chính hôm nay, đoạn video mới phát được 20 giây Dạ Lan đã vô cùng hoảng hốt bàn tay luống cuống xóa vội đi đoạn video này.

Tường Quân đã bước đến đứng sau cô từ khi nào, trông thấy thái độ này của cô lấy làm thú vị, giật lại chiếc điện thoại từ tay cô hần tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Xóa rồi sao?" Mở một thư mục khác Tường Quân lại đặt chiếc điện thoại lạnh ngắt vào tay cô, cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: "Còn rất nhiều, em cứ từ từ mà xóa."

Dạ Lan nghe hần nói vậy liền vội vàng cầm điện thoại kiểm tra, hần nói đúng ở trong đây còn vô số những bản sao khác nữa, xóa mãi cũng không hết cô giận dữ ném mạnh chiếc điện thoại vào tường khiến nó vỡ ra, các mảnh vụn văng mỗi nơi một mảnh: "Rốt cục anh muốn gì?"

"Tôi muốn gì chẳng phải rất đơn giản hay sao, em là người thông minh sao lại còn hỏi lại tôi?" Tường Quân lúc này đã đi đến bên cửa kính, đưa lưng lại phía cô khiến cô không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của hần lúc này, đây mới là bản chất thực sự của hần hay sao? Vì mục đích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn làm tổn thương người khác. Giờ phút này cô cảm thấy người đàn ông kia thật xa lạ.

"Tôi không phải là anh làm sao có thể biết anh muốn gì?"

Dụi tắt đi điệu xỉ gà, Tường Quân bước về phía cô ánh mắt quyền rũ nhìn cô không rời, đưa một tay nâng cằm cô, khẽ môi hần cong lên: "Muốn em làm tình nhân của tôi."

"Nằm mơ đi." Ngơ ngác mặt đi hướng khác, Dạ Lan kiên quyết nói, hần đâu biết ngay lúc này khi nghe hần đề nghị trái tim cô đã đau đớn biết bao, hần thế mà lại muốn cô làm tình nhân, chà đạp lên tình cảm của cô.

Cười khẩy một cái Tường Quân thu tay về: "Tôi không vội, cho em hai ngày suy nghĩ, tôi tin người thông minh như em sẽ không có những lựa chọn ngu xuẩn dẫn đến những hậu quả đáng tiếc."

Nhìn giờ giấc trên chiếc đồng hồ xa xỉ đeo trên tay Tường Quân sực nhớ: "Phải rồi, tới giờ tôi phải đi làm lễ đính hôn, nếu em muốn có được tin tức cứ việc nói với trợ lý riêng của tôi không cần phải chen lấn làm gì cho mệt." Nói rồi hần vội lấy chiếc áo vest khoác lên người, chỉnh lại cà vạt, khi đi ngang qua cô hần không kìm được mà hôn lên môi cô một lần nữa.

"Hi vọng lần sau tôi sẽ được hôn người thật chứ không phải tượng đá như lúc này." Để lại câu nói đó Tường Quân trong tâm trạng vui vẻ rời khỏi phòng, căn phòng lúc này chỉ còn lại mình Dạ Lan với hai chân đã cạn hết sức lực mà xụi lơ trên nền đá lạnh, cô đương nhiên hiểu mọi chuyện lúc này không còn nằm trong khả năng kiểm soát của cô nữa rồi, cô không muốn sống trong nhục nhã nhưng so với danh dự của bản thân cô coi trọng danh dự của Đặng Khang hơn, một người mà trong bao năm qua cô đã nợ quá nhiều ân tình. Cô phải làm sao đây?

...

"Sao sắc mặt em xanh vậy? Không khỏe sao?" Thấy Dạ Lan như người mất hồn đi tới Đặng Khang liền vội mở cửa xe, chạy đến đỡ cô lên xe.

"Em không sao?" Có nặn ra một nụ cười để mọi người xung quanh yên tâm. Đặng Khang dù có vài phần cảm thấy là lạ nhưng cũng bỏ qua nói với Thiên Phúc đang cầm lái: "Về nhà thôi."

Chiếc xe dần chuyển bánh Dạ Lan ngả đầu ra ghế, hai mắt nhắm hờ, trời tối cộng thêm ánh sáng mờ mờ trong xe chẳng ai biết từ khóa mắt cô đang là nước mắt trào ra.

...

Tại phòng 304...

Vẫn là cái vẻ mặt sáng khoái sau khi được giải quyết nhu cầu sinh lý, khoác tạm chiếc áo choàng tắm của khách sạn gả đi lại ghế sofa, vắt một chân lên đùi gã Trần Lưu lúc này vẻ mặt vui tươi đưa ly rượu lên nhấp một ngụm, liếc mắt sang Á Thụ ngồi trên giường, đang cố gắng dùng một lượng lớn kem che khuyết điểm phủ lên mấy vết bầm trên người, gã cười: "Còn không nhanh sẽ làm lỡ buổi lễ đính hôn đấy."

"Ông còn dám mở miệng ra nói sao, tôi đã dặn phải nhẹ nhàng vậy mà ông xem ông hại tôi thành ra thế nào rồi." Á Thụ lớn tiếng trách móc, nhưng rất nhanh cảm nhận được mùi của nguy hiểm liền giảm nhỏ âm lượng giọng nói: "Nếu bị hấn phát hiện đừng nói bản thân tôi, ngay cả ông cũng khó mà sống nổi vì đã cố ý cầm lên đầu hấn cặp sừng."

"Cô tưởng có thể dễ dàng cầm lên đầu hấn một cặp sừng vậy sao?" Nhấp tiếp một ngụm rượu gã hất hàm về tin tức đang được chiếu trên tivi: "Phu nhân Kim tuyên bố trì hoãn buổi lễ đính hôn vì lý do sức khỏe của con trai."

"Bộp." Lọ kem che khuyết điểm trên tay Á Thụ trong cơn tức giận của cô ta đã bị ném mạnh xuống nền, kem bên trong văng ra khắp sàn nhà, bàn tay nhỏ bé khế nắm chặt khiến các móng tay đâm mạnh vào da thịt đau đớn.

...

"Tường Quân!" Một giọng nói không thuần Việt vang lên phía sau khiến Tường Quân ngưng lại động tác mở cửa xe, trông thấy người phía sau Tường Quân nở một nụ cười chào hỏi: "Giáo sư."

Giáo sư James đầu đang có một cuộc hội thảo quan trọng bên Anh, nhưng nghe nói Tường Quân đính hôn đã bất chấp xa xôi để bay sang đây tham dự, chỉ đáng tiếc cô dâu không phải là cô gái mà ông đã gặp ở bệnh viện, nhưng chỉ cần là sự lựa chọn của hấn ông đều vui vẻ nhưng hôm nay khi thấy vài biểu hiện lạ của hấn lại khiến ông lo lắng cho sức khỏe của hấn, đó cũng chính là lý do chính ông muốn gặp hấn lúc này.

"Giáo sư, ngài có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Ngài nhìn tôi như vậy làm tôi thấy không được thoải mái." Thấy giáo sư James cứ nhìn mình chăm chăm khiến Tường Quân cảm thấy mất tự nhiên, bèn cất tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

Biết bản thân đã gây ra cho hấn sự không thoải mái giáo sư James liền thu lại ánh mắt đó, hỏi: "Cậu có bận không?"

"Có chuyện gì gấp sao ạ?" Tường Quân nhíu mày trước sự nghiêm túc và có phần hơi nghiêm trọng của giáo sư James lúc này, nhìn đồng hồ trên tay hấn nói: "Cũng đã muộn, định là sẽ về nhà nghỉ ngơi thôi, hôm nay tôi thấy hơi đau đầu."

"Có thể dành thời gian cho tôi 1 tiếng đồng hồ được chứ. Cậu đưa tôi đến phòng thí nghiệm." Chưa đợi hấn đồng ý giáo sư James đã bước lên xe ngồi yên vị bên trong, Tường Quân trong lòng dù lấy làm thắc mắc nhưng vẫn thuận theo ý của giáo sư, đưa ông đến phòng thí nghiệm.

.....Mỗi mắt kèm theo đau đầu quá, nhưng vì các fan hỏi quá nên tớ cũng không dám phụ sự mong đợi của các fan, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đây là vợ tôi

Tại trung tâm sự kiện lớn, quận 1 đang diễn ra một show diễn với chủ đề Giáng sinh cùng sự có mặt của hầu hết các ca sĩ trẻ đang hot trong làng giải trí Việt hiện nay, tất nhiên không thể thiếu sự hiện diện của chàng hoàng tử nhạc Kpop điển trai Đặng Khang được, đứng trên sân khấu dưới sự hò hét của lượng lớn các fan hâm mộ Đặng Khang trong một cây đèn với chiếc áo khoác bỏ bên ngoài làm điểm nhấn, phong cách có chút bụi bặm đang rất chuyên nghiệp thể hiện một ca khúc với chủ đề tình yêu do chính anh sáng tác. Một ca khúc sôi nổi khiến cho không khí nơi này bị khuấy động, bên dưới các fan không ngừng giơ cao những tấm bảng có gắn tên Đặng Khang cũng như hình ảnh của anh.

Buổi diễn hôm nay có lẽ đặc biệt ở chỗ các Idol sau khi biểu diễn xong đều sẽ nán lại ít phút để giao lưu cũng như gửi lời chúc Giáng sinh đến toàn thể các khán giả bên dưới. Đặng Khang lúc này đã thể hiện xong ca khúc của mình và giao lưu với các fan, vẫn như mọi khi mấy fan nữ bất chấp sự ngăn cản của lực lượng bảo vệ hùng hổ lao lên sân khấu đòi chụp ảnh, xin chữ ký tặng quà thể hiện tình cảm với Idol của mình, kèm theo đó là hoa, gấu bông, điện thoại rồi cả những thứ nhạy cảm như áo ngực cũng được quăng lên sân khấu. Qua những món quà được vớt chông chéo trên sân khấu y như một

bãi chiến trường lúc này có thể cho thấy độ nóng và tình cảm của các fan hâm mộ dành cho Đặng Khang.

Đặng Khang đứng trên sân khấu lúc này vẫn đang bị vây bởi một đám fan nữ đòi chụp ảnh, ký tên, mấy fan nữ này cũng rất thoải mái diện những bộ đầm cực kỳ sexy trong lúc chụp ảnh cố tình tạo dáng dựa sát vào Đặng Khang. Thiên Phúc đứng bên trong cánh gà nhìn ra mặc dù đã quá quen với tình huống như vậy nhưng tận sâu trong lòng lại cực kỳ khó chịu, trong lòng đang không vui là vậy thì điện thoại trong túi lại rung lên, nhìn thấy số máy lạ hiện lên trong điện thoại về mặt Thiên Phúc bỗng tái nhợt đi, vì bên ngoài khá ồn ào nên cậu ta đi vào trong phòng hóa trang dùng một tay bịt tai lại giọng có chút e dè nhắc máy: "Giám đốc."

"Buổi biểu diễn kết thúc chưa?" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói có pha chút dò xét của giám đốc công ty giải trí BOM.

Hít một hơi thật sâu Thiên Phúc cố gắng đè xuống cảm giác run sợ bên trong cơ thể, khẽ trả lời ông ta: "Vẫn chưa, Đặng Khang còn đang giao lưu với fan hâm mộ."

"Nói với cậu ta là cung có việc về trước." Đầu dây bên kia ra lệnh.

Nghe có vậy hai mắt Thiên Phúc bỗng mở to, bỏ chiếc điện thoại ra xa cậu ta lấy vội lọ thuốc hen ra hít vội một hơi đến khi bình tĩnh hơn mới áp điện thoại vào tai, đầu dây bên kia đã nói đến đoạn: "Lẽ nào cung chê tiền của tôi rồi sao?"

"Ông cho tôi 30 phút nữa."

"Được, vẫn là chỗ cũ, tôi đợi cung."

Ngắt điện thoại phải vịn tay vào chiếc bàn trang điểm ngay đó Thiên Phúc mới ngăn không cho cơ thể mình ngã xuống, chỉ trong cái chớp mắt đã đáp ứng đề nghị của ông ta. Ngoài ra phía bên ngoài sân khấu cậu ta vẫn thấy Đặng Khang đang vui vẻ với fan hâm mộ, điện thoại vẫn cầm trên tay cậu ta nhân cho Đặng Khang một tin nhắn rồi quay đầu rời đi.

...

Tính đến thời hạn mà Tường Quân giao cho cô thì đến nay vẹn vẹn hai ngày, ngược lên đồng hồ tâm trạng Dạ Lan lại mỗi lúc càng căng thẳng bởi chỉ vài tiếng đồng hồ nữa là hết thời hạn hai ngày. Đang lúc ngồi trầm lắng suy nghĩ thì điện thoại đổ chuông, nhìn xuống vẫn là số máy với dãy số quen thuộc mà dù không lưu cô vẫn nhớ như in ở trong tâm trí, sau hai hồi chuông đã nghĩ đến cuộc gọi lần này cô mới nghe máy, đầu dây chỉ đợi có vậy vội nói: "Em mở email đi."

Dạ Lan nghe hẳn nói vậy trong lòng đương nhiên nảy sinh cảm giác lo sợ không biết hẳn lại giờ trò quỷ gì, một tay cô vẫn áp điện thoại trên tai, tay còn lại lấy laptop mở email trong hộp thư đến hiển thị một tệp mà khi mở ra hai mắt cô bỗng tối sầm lại, giọng lạnh lùng hỏi đầu dây bên kia: "Chẳng phải còn vài tiếng nữa hay sao?"

"Tôi không đợi được, lát nữa còn phải đi dự tiệc giảng sinh."

"Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi." Dạ Lan cảm thấy hẳn nói chuyện càng lúc càng vô lý.

"Nếu em cảm thấy bài báo tôi gửi em được đăng vào sáng ngày mai có liên quan tới mình, thì ngay bây giờ hãy chuẩn bị đến chỗ tôi."

"Anh thật quá đáng, hôm nay không thể được."

"Lí do?"

"Hôm nay là sinh nhật con trai tôi."

Đầu dây bên kia nghe thấy vậy ánh mắt chợt sáng lên, trong giọng nói cũng có chút nhẹ đi: "Dẫn theo cả thằng bé đi, dù sao buổi tiệc hôm nay cũng là tiệc gia đình, nghe nói có rất nhiều trẻ con."

"Nhưng như vậy không tiện, nếu để người quen bắt gặp sẽ không hay."

"Là người quen của em hay của tôi?"

"Dĩ nhiên là người có địa vị như anh rồi, một nhân viên nhỏ nhoi như tôi có gì mà phải lo lắng."

Đầu dây bên kia nghe cô nói vậy liền cười một cách sáng khoái: "Em đang lo cho tôi sao? Nhưng điều này là không cần thiết." Nói rồi Tường Quân rất nhanh chóng chuyển thái độ, nói những lời không cho phép cô từ chối: "Em chuẩn bị đi tôi cho người tới đón."

Nghị vẫn đang ngồi ở phòng khách, suốt cả buổi cứ cầm chiếc hộp nhỏ trong tay không ngừng đắn đo. Đến khi dồn hết dũng khí đi đến gõ cửa phòng Dạ Lan thì cửa đột ngột mở, Dạ Lan lúc này đã thay cho mình một bộ yếm bò với bên trong là chiếc áo phông có hình mickey, tóc cột cao để lộ ra chiếc cổ gợi cảm, nhìn xuống Đặng Minh đang đứng cạnh lúc này cũng là một bộ yếm quần với chiếc áo tương tự, Nghị hỏi:

"Đồ đôi, hai người tính đi ra ngoài sao?"

Ngập ngừng một chút, Dạ Lan gật đầu: "Lão Nghị thật xin lỗi nha, hôm nay tôi có người bạn mời đi dự tiệc."

"Không sao, hai người đi chơi vui về ha." Gượng cười, Nghị rất nhanh chóng giấu bàn tay cầm hộp quà ra phía sau.

Đặng Minh là một đứa trẻ thông minh liếc một cái đã trông thấy điều kỳ lạ liền lên ra phía sau giật lấy món quà trong tay Nghị, giờ lên cao hỏi: "Bố Nghị, cái này là để tặng mẹ có đúng không?" Chưa đợi Nghị trả lời nhóc đã đem hộp quà dúi vào tay Dạ Lan: "Mẹ, cái này là hôm trước khi đi siêu thị con cứ thấy bố Nghị đi qua đi lại trước quầy trang sức đó."

Nghe đến đây Nghị nhanh chóng ra bịt vội miệng thẳng bé lại, sau đó đẩy hai người này ra cửa, thúc giục: "Hai người đi mau đi không muộn."

Cầm món quà trong tay, Dạ Lan nhòe miệng cười: "Lão Nghị, cảm ơn anh." Lục lọi trong túi Dạ Lan lấy ra một chiếc móc khóa handmade hình con gấu mà cô tự làm đưa cho Nghị: "Giáng sinh vui về."

"Cảm ơn, hai mẹ con đi cẩn thận nha." Đưa tay lên vẫy, Nghị vẫn đứng đó ngo xuống bên dưới đợi hai mẹ con cô lên xe mới yên tâm khép cửa.

...

Chiếc xe ô tô màu đen sang trọng rẽ vào trong khu đô thị Sala, sau một hồi xe đi chậm rồi đỗ trước cửa một căn biệt thự từ bên ngoài đã thấy dựng một cây thông rất to, xung quanh trang trí rất đẹp mắt cho thấy một không khí giáng sinh vui tươi ngập tràn. Bước xuống khỏi xe Tường Quân đi ra phía sau mở cửa cho Dạ Lan, không quên che tay sợ cô bị va đầu.

"Đi thôi." Nắm lấy eo cô, tay còn lại Tường Quân nhắc bóng nhóc Đặng Minh cùng đi.

"Anh làm gì vậy, mau bỏ tôi ra." Bị ép đến đây đã là một điều không thoải mái, nay lại cùng hân diễn vở kịch gia đình hạnh phúc lại càng khiến Dạ Lan càng thêm mất tự nhiên cùng khó chịu đẩy tay hân ra nhưng càng lúc càng bị siết chặt hơn. Đến gần cánh cửa kia, Tường Quân ghé sát tai cô: "Mọi chuyện kết quả ra sao đều nhờ cả vào thái độ phối hợp của em."

Bên trong căn biệt thự lúc này được trang trí rất bắt mắt theo đúng chủ đề ngày lễ giáng sinh hôm nay, quả đúng như lời hân nói từ trước, tất cả khách mời có mặt ở đây đều đi theo gia đình, một nửa diện tích nơi này được thiết kế và trang trí dành riêng cho các bé chơi đùa.

"Tổng biên Tường Quân anh đến rồi, hoan nghênh, hoan nghênh." Một người đàn ông nước ngoài trông thấy Tường Quân xuất hiện liền dẫn theo cô vợ trên tay bế một bé gái tầm hai tuổi rất đáng yêu với nước da trắng hồng không tí vết.

"Kenvin, giáng sinh vui về." Buông tay khỏi eo Dạ Lan, Tường Quân chia ra, sau một vài câu chào hỏi liền cho thư ký Luận mang quà cáp đã sớm chuẩn bị vào tặng cặp vợ chồng chủ nhà này.

Kenvin với cặp mắt nhanh nhạy kín đáo liếc qua hai nhân vật đi cùng Tường Quân thăm đánh giá, nhưng còn chưa kịp hỏi thì Đặng Minh bên cạnh đã vươn tay ra sờ má em bé gái kia, cô bé này có vẻ rất thích liền cười khàn khách, mẹ cô bé cũng là một phụ nữ người Nga trông thấy Đặng Minh liền yêu thích, nói vài câu khen ngợi bằng tiếng Nga với Tường Quân: "Đứa trẻ này thật đáng yêu, giống anh như đúc vậy."

Tường Quân sau một giây giật mình nhìn sang Đặng Minh liền quay lại vui vẻ khen ngợi cô bé gái này: "Cảm ơn, công chúa nhỏ của hai vị cũng rất đáng yêu, đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao vậy." Đúng như lời Tường Quân nói, đôi mắt của cô bé này rất tròn và sáng. Cặp vợ chồng này thấy con gái mình được khen ngợi dĩ nhiên rất vui vẻ. Tường Quân chỉ đợi có vậy liền ám hiệu cho thư ký mang một món quà khác đến trước mặt cô bé này: "Thật trùng hợp khi nghe nói hôm nay là sinh nhật con gái anh, tôi có món quà nhỏ hi vọng cô bé sẽ thích."

"Là búp bê Barbie phiên bản có giới hạn." Vợ của Kenvin vô cùng sùng sốt đưa một tay lên che miệng khi trông thấy món quà được mở ra là một con búp bê với bộ đầm màu hồng, sẽ chẳng có gì đáng để người ta ngạc nhiên và kêu lên nếu trên chiếc váy của búp bê này không đính thêm những hạt kim cương lấp lánh.

Cô bé gái này ngay khi nhìn thấy con búp bê kia liền nhào người ra đòi, ôm con búp bê trong lòng đôi môi hồng chum chím cười mãi, trông thấy con gái vui như vậy cặp vợ chồng chủ nhà này trong lòng thầm cảm ơn Tường Quân.

Còn riêng Dạ Lan đứng bên cạnh khi chứng kiến những hành động này của Tường Quân, dù sùng sốt không kém trước món quà xa xỉ như vậy nhưng sau cùng cũng dành cho hân hai từ: "Nịnh bợ."

Chuyển hướng sang người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh Tường Quân, Kenvin hỏi theo kiểu ngập ngừng: "Đây là?"

"Đây là vợ tôi." Tường Quân rất thẳng thắn thừa nhận, sau đó dùng ánh mắt tràn ngập ý cười đưa tay siết lấy bả vai Dạ Lan kéo lại gần mình.

Nghe đến đây ập vợ chồng chủ nhà này đều tỏ vẻ ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ Tường Quân: "Không ngờ Tổng biên tập còn trẻ mà đã có hậu phương vững chắc như vậy, vợ rất xinh đẹp, con trai thì thông minh."

"Tôi đâu thể thua kém giám đốc Kenvin được."

Dạ Lan đứng bên cạnh từ đầu đến cuối buổi nói chuyện này chỉ như một con rối, để mặc mình Tường Quân giật dây, tuy không hiểu hân đang nói gì với người đàn ông ngoại quốc kia nhưng theo quan sát thái độ dường như ai nấy đều rất vui vẻ. Bên ngoài cửa lúc này lại xuất hiện một cặp vợ chồng trẻ dắt theo một đứa bé trai chừng tuổi Đặng Minh cùng vào, trông thấy họ sắc mặt Tường Quân có chút ngưng lại quay sang nói với Kenvin: "Không phiền anh tiếp khách nữa, chúng ta khi khác nói chuyện."

""Được, khi khác nhất định hẹn riêng chỉ hai gia đình cùng ăn cơm."" Kenvin nói.

""Được."" Tường Quân vui vẻ đáp, ngay lúc định dẫn theo Dạ Lan đi lòng vòng thì đứa bé gái nhà Kenvin khóc thét lên đưa tay ra tỏ ý muốn theo Đặng Minh, cặp vợ chồng trẻ kia thấy vậy liền thả cô bé xuống, nhóc này dường như cũng ý thức được sự phiền toái của đứa bé gái này liền xụ mặt nói nhỏ với Tường Quân: ""Đám con gái thật phiền phức, con không thích đâu.""

""Coi như nê mặt ta đi, đứng rồi bên kia có đàn piano con dẫn em bé qua chơi đi."" Tường Quân nhanh mắt nhìn thấy cây đàn cổ đặt ở phía xa liền nhanh trí đưa ra gọi ý làm cho Đặng Minh không thể chối từ đành miễn cưỡng dắt theo đứa bé gái mà nhóc cho là phiền phức này cùng lại gần cây đàn, đứa bé gái được dẫn đi liền thích ý cười ngay lập tức.

""Không được nghịch ngợm nghe không con."" Dạ Lan lo lắng định bước theo hai đứa trẻ canh chừng liền bị Tường Quân kéo lại, hần nháy mắt với Đặng Minh: ""Cứ đi chơi vui vẻ ha, ở đây cứ để ta lo.""

""Anh làm cái gì vậy?"" Gạt cái tay đang bịt miệng mình ra Dạ Lan dành cho Tường Quân một cái nhìn khó chịu.

""Đương nhiên là để thằng bé có thời gian thoải mái làm những gì nó thích rồi, em lúc nào cũng muốn quản con cái mọi lúc mọi nơi vậy hay sao? Đi thôi."" Siết chặt hai bả vai cô Tường Quân đẩy cô đi đến mấy cái bàn, nơi để những đồ ăn được chuẩn bị riêng cho bữa tiệc hôm nay. Lấy ra vài món Tường Quân đặt nó vào lòng bàn tay cô, dặn: ""Em ăn đi tôi sang bên kia có chuyện tiện thể sẽ để ý thằng bé, bên ngoài còn có bể bơi và khu vườn sinh thái thấp điện nên nếu thích em cứ qua đó đi dạo vài vòng.""

""..."" Dạ Lan im lặng nhìn theo bóng dáng cao lớn của người đàn ông này đang dần hòa vào đám đông đằng xa. Dạo gần đây cô cứ luôn cho rằng bản thân đang lâm tường bởi hần cứ luôn dịu dàng, đối xử với cô ân cần khiến cô cứ luôn cảm thấy hần dường như đã trở lại là Tường Quân của trước kia.

.....Có bạn nào mong có biến vào chương sau không?.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hôn anh đi, nếu em hôn anh sẽ không đi nữa

Phải dùng kế ""ve sầu thoát xác"" Đặng Khang mới thoát khỏi đám fan hâm mộ nồng nhiệt kia, hiện tại đã an toàn ngồi trên xe liền rút điện thoại ra bấm gọi cho Thiên Phúc nhưng đầu dây bên kia hoàn toàn không có ý định nhấc máy. Một tay lái xe trên đường, tay còn lại Đặng Khang vẫn kiên trì gọi điện thoại:

""Em đang ở đâu?""

Thiên Phúc hồi lâu với nhấc máy thì nghe thấy được sự lo lắng của Đặng Khang từ bên kia vọng lại khiến trái tim càng thêm đau nhói, cố giữ cho bản thân bình tĩnh trở lại giọng cậu ta có chút mệt mỏi: ""Em có chút việc riêng, tối nay sẽ ngủ lại nhà một người bạn.""

""Giọng em có chút không khỏe, đang ở đâu anh tới đón em.""

""Không cần đâu, em có chút chuyện thật mà, mai gặp."" Thiên Phúc lúc này rất muốn nhanh chóng cúp điện thoại bởi nghe được sự lo lắng của anh dành cho mình khiến cậu ta không kìm nổi nước mắt, đồng thời cảm thấy bản thân không thể xứng với tình cảm của anh nữa rồi, bịt chặt tay vào miệng cậu ta cố nuốt nước mắt đang trào ra.

""Anh nói lại lần cuối hoặc là bây giờ em nói cho anh biết địa chỉ, hoặc là đừng bao giờ trở về nữa."" Dừng xe gấp bên đường, Đặng Khang tức giận gất lên trong điện thoại.

Thấy anh tức giận như vậy Thiên Phúc đương nhiên sợ hãi cùng lo lắng nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm: ""Đặng Khang, xin lỗi, tối nay em thực sự có việc."" Nói rồi cậu ta ngắt máy, đưa tay vặn mở vòi nước chảy thật to, cậu ta ngồi co quắp lại một xó trong phòng tắm của khách sạn mà khóc. Những gì cậu ta đã chọn và chịu đựng ngày hôm nay cho đến giờ phút này cậu ta vẫn thấy rất đáng, là bản thân cậu ta tự nguyện.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết cho đến giờ Thiên Phúc dám trái ý mình như vậy khiến Đặng Khang không khỏi nóng nảy nói ra những lời như vậy, nhưng sau khi đã bình tĩnh lại anh liền bật định vị GPS để tìm ra vị trí của Thiên Phúc nhưng kết quả đầu dây bên kia đã tắt điện thoại, ngay lúc này anh muốn biết rốt cuộc cậu ta đã đi đâu? Ở với ai? Bởi ngoài bản thân mình anh không muốn cậu ta ở cùng bất kỳ ai? Với phụ nữ đã không được, đàn ông thì lại càng không. Phóng xe như điên trên đường cao tốc Đặng Khang như một con diều bị đứt dây mất đi phương hướng, ngay lúc này chẳng biết phải đi đâu về đâu để tìm được người đang khiến tâm trí anh điên đảo.

...

Quay lại với căn biệt thự tại Sala lúc này không khí buổi tiệc giáng sinh càng lúc càng náo nhiệt hơn khi, mọi người xung quanh lúc này đang dồn mọi tâm trí cùng ánh mắt vào để quan sát hai đứa trẻ bốn tuổi đang trở tài thi thố trước mặt. Một là Đặng Minh xuất hiện ở đây với vai trò là con trai ""bí mật"" của Tổng biên tập Tường Quân của đài CLG, một trong những tòa soạn tư nhân có quy mô và số lượng báo bán chạy nhất Việt Nam. Còn đứa trẻ còn

lại là con trai của Tổng biên tập Đức Uy của đài KN, tuy trên thị trường hiện nay không thể so sánh với đài CLG nhưng trước mắt tại nơi này đang là đối thủ cạnh tranh để có được lòng tin của chủ nhà Kenvin, một nhân vật có tiếng trong kinh doanh bất động sản, một nhà đầu tư lớn gần đây rất có hứng thú với lĩnh vực các chương trình game show trên sóng truyền hình tại Việt Nam hiện nay.

Đặng Minh khi đang ngồi chuyên tâm đàn thì cô bé Anna kia cũng rất thích thú ngồi bên cạnh nhóc, thi thoảng cô bé này có vói tay ra nghịch trên phím đàn làm loạn hết cả một bản nhạc khiến Đặng Minh không vui liền dừng đàn, cô bé kia dường như cũng ý thức được việc mình làm Đặng Minh giận cho nên đã gào mồm khóc. Đúng lúc này đứa trẻ tên Gia Huy con trai của Tổng biên tập Đức Uy đi đến, từ đầu đến cuối đứa trẻ này đều mặc âu phục, giày da, nguyên một cây đen từ đầu tới cuối duy nhất có chiếc sơ mi trắng bên trong làm điểm nhấn khiến đứa trẻ này có phần già dặn hơn Đặng Minh dù cùng tuổi. Kéo Anna đang khóc về phía mình, Gia Huy hất mặt lên, giọng khiêu khích với Đặng Minh: "Tôi biết đàn mấy bài trẻ con thì hay lắm sao, có biết em gái đây là con gái của ai không mà làm em ấy khóc."

Đặng Minh trái ngược với suy tính của đứa trẻ này, không thèm liếc nó lấy một cái nói gì đến chuyện đáp lại lời. Đứa bé gái bè nheo phiền phức kia cũng bị kéo xuống ghế nên nhóc rất thoải mái quay lại tiếp tục đàn. Cô bé Anna này sau một hồi ăn vạ thấy không có tác dụng gì với Đặng Minh liền thôi khóc, đẩy Gia Huy sang một bên chặt vật leo lên ghế ngồi với Đặng Minh.

Gia Huy vẫn chưa chịu thua bèn kéo tay bé gái kia một lần nữa nhưng lỡ mạnh tay, làm cô bé Anna này đau khóc toáng lên lần nữa và lần này đã thu hút mọi ánh mắt của các bậc phụ huynh. Khi cặp vợ chồng Kenvin đến gần Gia Huy rất nhanh chóng giải thích cho bọn họ bằng tiếng Anh nói rằng Đặng Minh vì không muốn cô bé gần mình nên đã đánh cô bé. Tường Quân cùng Dạ Lan và bố mẹ của Gia Huy lúc này cũng đã có mặt, trẻ con không biết nói dối mấy người xung quanh đương nhiên cho rằng là con trai của Tổng biên tập Tường Quân đã bắt nạt cô công chúa nhỏ của nhà Kenvin.

"Đặng Minh còn không mau xin lỗi." "Nhóc này tính tình ương bướng, chuyện không do mình làm nhất định sẽ không nhận, điểm này Dạ Lan đương nhiên hiểu tuy nhiên đứng trước lời bàn tán của đám đông cùng ánh mắt không hài lòng của vợ chồng chủ nhà cô không thể không làm vậy."

Trái với tâm lý ái ngại của cô Tường Quân sau một hồi quan sát liền ngồi xổm trước mặt hai đứa trẻ, đưa tay xoa đầu Đặng Minh hân cười nhẹ, an ủi: "Có ta ở đây, không sao đâu." Nói rồi Tường Quân quay sang cô bé Anna, dùng tiếng Nga nói chuyện với cô bé, chẳng biết hẳn đã nói gì mà sau khi nghe xong cô bé này càng khóc to hơn và đang tay ôm chặt lấy Đặng Minh bên cạnh như sợ ai đó cướp đi thứ cô bé yêu quý nhất. Trông hai đứa trẻ trước mặt thật đẹp đôi lại đáng yêu như vậy cặp vợ chồng Kenvin cùng mọi người xung quanh liền cười vui vẻ, duy nhất có Gia Huy và bố mẹ cậu bé là không thực sự vui vẻ trong lòng.

Quyết không thể chịu thua như vậy lần này Tổng biên tập Đức Uy liền đưa ra đề nghị nhân lúc mọi người còn đang vui vẻ: "Gia Huy nhà tôi từ khi lên ba đã được nghệ sĩ piano nổi tiếng người gốc Mỹ tên Emil diu dắt, đến nay đã thành thạo các bản nhạc nổi tiếng trên thế giới, nay nhân dịp giáng sinh xin phép được tặng chủ nhà cùng các vị khách ở đây một bản có được không?" Nghe đến đây một loạt tiếng vỗ tay được vang lên thay cho lời đồng ý.

Gia Huy rất tự tin bước đến đây Đặng Minh vẫn còn đang ngồi trên ghế xuống, sau đó làm động tác hất vạt áo phía sau lên kiêu ngạo ngồi xuống, tay cậu bé này lướt nhẹ trên phím đàn bắt đầu những nốt đầu tiên của bản nhạc Beethoven Fur Elise vang lên khiến mọi người đều kinh ngạc, không chỉ bởi độ khó của tác phẩm này mà đứa trẻ này đàn thậm chí không cần bản phổ vẫn đàn một cách chính xác và xuất sắc.

Đặng Minh bị đẩy ra đứng hậm hực một chỗ, chưa kể cô bé Anna cứ bám chặt lấy nhóc một bước không rời. Tường Quân trông thấy nhóc có vẻ không thoải mái nhưng vẫn mặc cô bé kia đeo bám thì lấy làm khâm phục sự hiểu chuyện của thằng nhóc, cúi xuống ghé sát tai nhóc, Tường Quân nói: "Giúp ta đàn một bản nhạc, ta giúp con thoát khỏi cô bé này."

"Được ạ." "Nhóc chẳng cần suy nghĩ mà gật đầu cái "rụp", có lẽ vì mong thoát khỏi cô bé này quá mà."

"Con đàn bản nhạc đó không vấn đề gì chứ?" Tường Quân ý nói về bản nhạc nổi tiếng mà Gia Huy đang đàn.

"Đàn được ạ, thậm chí cả những bản có độ khó hơn." Đặng Minh tự tin đáp.

Xoa đầu nhóc, Tường Quân cười nhẹ: "Không cần khó hơn, khi cạnh tranh cái giá đưa ra không nhất thiết phải cao hơn đối thủ, tuy nhiên phải có sự "đặc sắc" thêm vào đó."

"Đặc sắc ạ?" Đặng Minh ngây thơ hỏi, sau khi nhìn vào cái nháy mắt ra hiệu của Tường Quân đôi mắt ngây thơ trong trẻo ấy chợt sáng lên.

Lần này mọi người xung quanh không còn chỉ ngừng lại ở ngạc nhiên nữa bởi ai nấy đều rất sững sốt đưa tay lên che miệng như không tin vào mắt mình khi chứng kiến tài năng của Đặng Minh, không chỉ bởi tài đàn điêu luyện và tài năng thiên bẩm, cái khiến đám người này phải hét lên chính là bởi Đặng Minh làm những điều đó ngay cả khi đã bị mất lại.

Trông thấy thái độ yêu mến, ngưỡng mộ mà người xung quanh dành cho Đặng Minh khiến cả nhà ba người nhà Tổng biên tập Đức Uy không khỏi đổ kị nhất là lúc này khi trông thấy Kenvin đang không ngớt lời khen ngợi Đặng Minh:

"Trời ạ, thiên tài con trai anh đúng là thiên tài Tường Quân ạ, con trai quả nhiên giống cha không hổ danh là tài tử."

"Kenvin anh quá khen rồi, con trai tôi còn nhỏ so với các nghệ sĩ chuyên nghiệp còn kém xa, hôm nay sở dĩ làm mọi người hài lòng như vậy là nhờ gặp được cây đàn cổ này của anh." Cách nói chuyện rất khiêm tốn này của Tường Quân càng lúc càng làm cho Kenvin vui vẻ, cuối cùng thì những gì Tường Quân đã dự tính cũng diễn ra suôn sẻ khi Kenvin đã đồng ý kí kết bản hợp đồng đầu tư cho dự án game show sắp tới của đài CLG ngay trước sự chứng giám của mọi người tại đây. Không chỉ vậy vị chủ nhà này còn không tiếc mà tặng lại cây đàn piano cổ cho Đặng Minh coi như món quà ra mắt cho sự thiết lập đầu tư lần này, món quà giá trị như vậy Dạ Lan đương nhiên từ chối nhưng lời nói của cô không được Tường Quân truyền đạt lại với Kenvin. Ngược lại còn nói gì đó với Kenvin để người đàn ông này cùng vợ mình đem rượu tới mời cô, Dạ Lan đứng trước sự nồng hậu của bọn họ ngoài ném cho Tường Quân một cái lườm sau đó nở nụ cười tươi tắn một hồi uống hết ly rượu vang thượng hạng kia.

Oẹ... ọe...

Ra đến ngoài cửa Dạ Lan không thể nhìn thêm được nữa, loạng choạng chạy ra một gốc cây to đem hết mọi thứ đang còn cào khó chịu bên trong dạ dày nôn hết ra ngoài, Tường Quân sau khi đưa nhóc Đặng Minh vào trong xe liền quay lại chỗ cô, thấy cô nôn thốc nôn tháo như vậy thì trong lòng đau xót vô cùng, đưa cho cô chai nước hắt một tay đỡ cho cô khỏi ngã tay kia nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô, cứ như vậy đợi cô nôn hết mọi thứ bên trong dạ dày mà không nói bất cứ lời nào.

Về phần Dạ Lan sau khi đã nôn hết trong người cũng dễ chịu hơn rất nhiều, tuy nhiên men rượu ngấm vào làm mọi thứ trước mắt trở nên mơ màng, thật giả đảo lộn, cô chẳng thể phân biệt được người đàn ông trước mặt là Tường Quân lạnh nhạt, bất chấp thủ đoạn làm cô tổn thương hay là người đàn ông dịu dàng vì cô mà chịu thay đổi, hứa sẽ chỉ yêu mình cô của trước đây nữa. Nhưng dù là ai thì ngay lúc này khi đang loạng choạng bước lại gần người đàn ông này cô vẫn không kìm lòng mình được mà gọi tên hắn, hỏi hắn: "'Tường Quân, là anh có đúng không?'"

Tường Quân vươn cánh tay kéo cô ôm vào trong lòng khi thấy cô sắp ngã, giọng trầm ấm dịu dàng: "'Anh đây.'"

"'Là anh, đúng là anh sao?'" Dạ Lan trong lòng hắn trở nên mềm yếu, xúc động cùng bao cảm giác đau đớn nhớ nhung chôn chặt trong lòng bị men rượu làm cho bộc phát, vòng tay qua cổ hắn như cái cách trước đây cô từng làm, ngay lúc này cô mặc kệ là thật hay giả cũng chỉ muốn ôm chặt lấy hắn để khỏa lấp đi những gì bản thân chịu đựng bấy lâu.

Cảm nhận được sự ấm nóng nơi lồng ngực mình mà Tường Quân đau xót, hắn biết là cô đang khóc và đây cũng chính là điều mà hắn không muốn, siết chặt vai cô hắn tách cô ra khỏi người mình, ánh mắt toàn là sự yêu thương gọi tên cô: "'Dạ Lan về thôi.'"

"'Em không đi.'" Gật hắn ra, cô lao đảo lộn về phía sau nói trong nước mắt, có lẽ men cay đã làm cô yếu mềm hơn lúc nào hết: "'Em muốn được gần anh thêm chút nữa, bởi em biết khi không còn say nữa anh sẽ biến mất, anh sẽ rời bỏ em như trước đây anh từng làm, anh biết không em rất sợ, cũng rất nhớ anh.'" Nói rồi cô lại lao đến ôm chặt lấy hắn, mặc kệ hắn đang cố gỡ tay mình ra cô vẫn ương bướng như trẻ con mà ôm chặt lấy hắn.

Là cô chủ động thổ lộ tâm tư nói nhớ hắn, sợ mất hắn điều này khiến cho Tường Quân vô cùng xúc động, hắn rất muốn cho cô biết không chỉ mình cô cảm thấy như vậy, bỏ cuộc trước sự cố chấp này của Dạ Lan Tường Quân đứng yên đó mặc cho cô ôm, đưa tay lên vuốt tóc cô hắn nhắm mắt hít hà mùi hương vốn quen thuộc bấy lâu, thủ thỉ vào tai cô: "'Sợ anh đi đến vậy sao?'"

Dạ Lan trong lòng hắn chỉ gạt đầu còn câu trả lời hình như bị lẫn vào trong tiếng nấc, biết được đáp án này trong lòng Tường Quân vô cùng hạnh phúc cũng không quên tranh thủ chuộc cho bản thân chút quyền lợi: "'Hôn anh đi, nếu em hôn anh sẽ không đi nữa.'"

"'Thật ư?'" Dạ Lan ngẩng lên ánh mắt mơ màng nhìn vào gương mặt anh tuấn khiến cô nhưng nhớ đến cơn cào kia ngây ngốc hỏi lại, đáp lại sự ngây ngốc đó của cô là cái gật đầu của Tường Quân: "'Không lừa em đâu.'" Dứt lời Tường Quân ngay lập tức cảm nhận được sự mềm mại kèm theo mùi vị say đắm của rượu vang đang dần lan tỏa khắp khoang miệng của mình. Nụ hôn mang theo chút yếu ớt có lúc như treu đùa của Dạ Lan khiến hắn nhưng nhớ tới phát điên, từ thể bị động Tường Quân đưa tay đỡ lấy cô rồi trao cho cô một nụ hôn thật sâu. Trên mặt đất lúc này đang phản chiếu một hình đẹp của đôi tình nhân đang ôm chặt lấy nhau.

...

Đặt Dạ Lan đã thiếp đi lên một chiếc giường lớn, Tường Quân cẩn thận kéo chăn cho cô, đưa tay gạt đi mấy lọn tóc xòa trên mặt người con gái ấy. Tường Quân không kìm được lòng mà hôn lên vầng trán trắng mịn xinh đẹp ấy: "'Dạ Lan anh về rồi, trong khả năng của mình anh sẽ đem mọi chuyện sắp xếp trở về đúng với vị trí của nó, sẽ không lâu nữa đâu, đợi anh.'"

(Ngồi 5 tiếng đồng hồ viết chương này tuy nhiên Phan muốn đính chính lại với các bạn đọc đây là truyện do chính Phan sáng tác nhé, mình dám đảm bảo các bạn sẽ chẳng tìm thấy nội dung tương tự hay tình tiết trong truyện này ở bất cứ đâu, Phan rất buồn nếu các bạn yêu thích truyện của Phan mà lại nhầm lẫn nó được dịch từ đâu ra nhé, nếu ai đó thấu hiểu khi bạn sáng tác ra một câu chuyện chỉ để được đọc giả hiểu về số phận nhân vật của mình... Tóm lại nhiều lúc đọc comment của các bạn mà buồn không muốn viết tiếp luôn.)

Người lạ ời xin đừng làm tui buồn nữa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Em đang mơ gì vậy?

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, một ngày mới tươi đẹp với những ánh nắng đang len lỏi qua các tán lá cây xuyên qua tấm kính trong suốt lan tỏa vào bên trong một căn phòng lớn với màu trắng làm chủ đạo. Trên một chiếc giường Dạ Lan vẫn đang say giấc trên môi còn phảng phất nụ cười hạnh phúc, Tường Quân trong lúc đang mê đắm trước sự xinh đẹp dịu dàng của cô lúc ngủ không khỏi tò mò, đưa tay chạm nhẹ lên gương mặt thanh tú của cô, cười nhẹ: "'Em đang mơ gì vậy?'"

...

Buổi sáng sớm của khu ký túc xá nữ đã bị một phen ầm ĩ, tất cả các nữ sinh vẫn đang bê trên tay chậu rửa mặt với mấy thứ đồ cá nhân, có người có khi trên miệng vẫn đang ngâm bàn chải cũng phải ngưng lại mà chạy đến cổng xem xét tình hình, khi đó trước cổng ký túc xá lúc này là 5 chiếc xe mô tô phân khối lớn Kawasaki Ninja 400 đang rú ga phát ra những tiếng kêu rầm rú, chiếc nào cũng kéo theo một chùm bóng bay với những thông điệp khác nhau nếu ghép hoàn chỉnh sẽ là ""Dạ Lan, đi ăn sáng.""

Cả ký túc xá đều rầm rộ lên bởi tiếng hò hét của đám nữ sinh khi ngưỡng mộ cô gái chủ nhân của màn tỏ tình kia, chưa kết thúc ở đây Tường Quân xốc nổi trước đây lúc này xuất hiện trong chiếc quần Jean và áo sơ mi trắng rất bảnh bao và cuốn hút, một tay cầm túi đồ bên trong đựng gì đó, tay còn lại giơ cao chiếc loa cứ hướng phòng Dạ Lan mà gọi: ""Dạ Lan, em mau ra đây đi, theo như yêu cầu của ngày đầu tiên hẹn hò của chúng ta anh đến mang đồ ăn sáng cho em.""

Mới nghe đến đây mà đám nữ sinh đã không kìm được đồng loạt ""ồ"" lên lần nữa khi nghe thấy thông điệp của chàng soái ca này dành cho bạn gái.

Dạ Lan đang ngồi trong phòng soạn lại sách vở, nghe thấy bên ngoài ầm ĩ vốn cho qua nhưng nay lại bị gọi đích danh miễn cưỡng ló đầu ra ngoài cửa sổ, ái ngại với ánh nhìn mọi người dành cho mình cô lớn tiếng nói xuống: ""Anh mau về đi.""

""Sao phải về chứ, anh đợi em."" Tường Quân ngược lên nhìn cô cười hạnh phúc.

""Bộp, bộp, bộp.""

Một loạt âm thanh của ống bay bị châm cho nổ vang lên, khi Tường Quân ngoảnh lại trông thấy người kia thì nụ cười trên môi bỗng ngưng lại, hai mắt tối sầm, vứt mạnh chiếc loa đang cầm trên tay Tường Quân lao đến túm lấy cổ áo của Đặng Khang một đối thủ lúc bấy giờ được cho là rất nặng kí với hắn, giọng trầm xuống: ""Mày muốn chết à mà phá tao""

""Cái này tao phải hỏi mày, muốn chết sao mà phá Dạ Lan, mày khoa trương thế này là sợ người ta không biết nhà mày có tiền hay sao? Nếu Dạ Lan mà biết thân phận thật của mày thì kết quả ra sao nhỉ?"" Cười khẩy, Đặng Khang hất tay hắn ra khỏi người mình sau đó chỉnh sửa lại cổ áo vừa bị nhăn nhúm, thích thú quan sát vẻ mặt lúc này của Tường Quân.

""Tao cảnh cáo mày đừng có xía vào chuyện của tao."" Tường Quân sau một thời gian quen biết đương nhiên hiểu Dạ Lan, với tính cách bình lặng của cô đương nhiên sẽ chẳng hề thích thử thách, hắn cũng rất lo sợ nếu cô phát giác ra điều gì ở hắn, sau vài phút lo sợ như nhớ ra điều gì đó ánh mắt Tường Quân sáng lên: ""À đúng rồi, cô ấy hình như cũng chưa biết có một người vì muốn tiếp cận mình mà giả nghèo, giả khổ, che giấu đi thân phận của mình, mày so với tao cũng chẳng tốt đẹp hơn là mấy."" Túm lấy cổ áo Đặng Khang một lần nữa, Tường Quân rít lên: ""Nếu mày muốn thì tao với mày có thể thử, nhưng kết quả làm Dạ Lan tổn thương mày đã từng nghĩ tới chưa?""

Thấy hai người này xô xát với nhau Dạ Lan vội vàng chạy xuống, mấy gã đi cùng Tường Quân lúc này cũng đang có ý định lao đến liền bị hắn ra hiệu cho dừng lại, nhưng ngay khi cả hai còn đang lờm lờm nhau tóe lửa thì tai bị bàn tay khỏe mạnh của ai đó kéo thật đau làm cả hai lập tức tách nhau ra đồng loạt kêu lên a ả...

""Các cậu nhàn rồi quá không có việc gì làm nên sáng ra đến phá ký túc xá của tôi phải không?"" Cô Hương, một phụ nữ đã ngoài 40 tuổi nổi bật với dáng người gầy cao lêu đêu, khuôn mặt xương xương điểm nhấn là đôi lông mày xậm lá liễu và đôi môi đỏ chót, có biệt hiệu là Hương tổng quản do các nữ sinh ở đây đặt cho, bởi chẳng ai là không biết người phụ nữ này rất nghiêm khắc. Mới sáng sớm đã nghe có tiếng ồn ào đến như thế này, khi ra đến nơi không ngờ bắt gặp cảnh gây lộn giữa hai gã thanh niên này làm máu trong người bà ta không khỏi sôi sục, vội lao đến túm lấy tai hai kẻ gây rối trật tự này.

""Rách tai em rồi, cô nhẹ tay thôi."" Tường Quân đưa tay đỡ lấy bàn tay quyền lực của người tổng quản này suýt xoa.

""Hương tổng quản, là cậu ta đầu têu người và xe cũng là do cậu ta mang tới, em chỉ đến khuyên bảo?"" Đặng Khang nhăn nhó giải thích.

""Không cần nói nhiều, không có lửa làm sao có khói, mau đi theo tôi thực hiện nội quy."" Tuy nhiên Hương tổng quản chẳng để lọt tai, thấy hai kẻ tai tiếng này vẫn không ngừng lờm lờm nguyệt nhau, người phụ nữ này còn thêm chút lực kéo theo hai gã hay sinh sự này đi đến phòng bảo vệ. Dạ Lan vừa chạy đến nơi trông thấy cảnh này trên miệng cô nữ sinh 17 tuổi không khỏi cười tươi, cô mong sao sau khi cùng nhau thực hiện theo quy chế của nhà trường cả hai người đó sẽ có thời gian hiểu nhau hơn.

...

Bất chợt tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên của Dạ Lan sau khi mở mắt ra chính là sừng sốt nhìn khắp một lượt quanh căn phòng lạ lẫm này. Cố nhớ lại những gì xảy ra vào tối hôm qua nhưng ngoài cơn đau đầu cô chẳng nhớ ra bất cứ điều gì, chẳng nhớ mình đến đây bằng cách nào, cô nhìn xuống bộ quần áo trên người mình rồi chợt thở phào một cái.

""Đặng Minh đâu?"" Nhớ ra điều quan trọng nhất Dạ Lan vội hoảng hốt rời giường, nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài cô cứ chân trần đi trên nền đá lạnh tìm nơi phát ra tiếng nói.

""Đặng Minh."" Cô có vài phản kích động khi trông thấy thằng bé đang vui vẻ ngồi trên bàn ăn.

""Mẹ, mẹ dậy rồi sao? Chú nói mẹ vẫn mệt."" Đặng Minh đáp lại sự lo lắng của cô bằng ánh mắt ngây thơ, sau đó lại chăm chú vào giải quyết nốt món bánh ngọt hạnh nhân mà nhóc yêu thích, cũng không quên nói với cô về suy nghĩ của bản thân lúc này: ""Mẹ, chú làm bánh rất ngon, mẹ và bố cũng từng làm cho con ăn nhưng không giống chú làm.""

""Bố."" Từ này vừa được phát ra khiến Tường Quân trong nháy mắt nhủu mày, nhìn cô một lượt ánh mắt Tường Quân chợt dừng lại dưới đôi chân trần trắng muốt của cô rồi thẳm lắc đầu, người phụ nữ đáng trí này không hiểu vội vàng vì điều gì mà quên luôn cả mang dép vào chân, cứ vậy mà chạy trên nền đá lạnh khiến hần nhìn mà đau lòng.

Dạ Lan lúc này mới chuyển tầm nhìn sang người đàn ông vẫn còn đang đeo tạp dề kia, hình ảnh này ở hần cô chưa từng nhìn qua bao giờ khiến cô cảm thấy vừa xa lạ vừa ấm áp. Mập máy môi giọng cô rất nhỏ khiến người nghe phải lắng tai mới nghe thấy: ""Tôi qua...""

""Đi dép vào.""

""Mẹ lúc nào cũng như thế."" Đặng Minh nhìn xuống chân cô thấy vậy lắc đầu.

Dạ Lan không ngờ hần lại nói câu này khiến cô ngớ người, sau cùng sức tỉnh ngây ngốc đi đến tù giày lấy xuống một đôi dép hình con kiddy màu hồng đi vào chân rồi trở lại bàn ăn. Chợt giật mình nhìn lại một lượt khắp căn phòng này, cô vốn không ngừng thắc mắc tại sao không cần hần chỉ cô cũng có thể tự đi đến tù giày, còn cả đôi dép đang mang trên chân nữa cũng rất đúng với sở thích của cô, mọi thứ ở nơi này được sắp xếp thật gần gũi.

Cô đâu biết khi cô còn đang ngỡ ngác như vậy thì trên môi ai kia nét cười càng thêm đậm. Đây ly sữa cùng bánh đến trước mặt cô, Tường Quân thái độ đã trở lại lạnh lùng như mọi ngày: ""Ăn đi, lát tôi đưa hai người về.""

""Cảm ơn, nhưng chúng tôi tự bắt xe cũng được đã làm phiền em quá rồi.""

Chiếc đĩa trong tay Tường Quân sau vài giây bị nắm chặt mới được nói lòng, ánh mắt không hài lòng nhìn cô: ""Bên ngoài có vài phóng viên, nếu em muốn nhanh nổi tiếng đến vậy thì tôi sẽ chiều theo ý thích của em.""

""Cũng không dám chắc là do bọn họ tự tìm đến.""

Tường Quân đương nhiên biết ý tứ trong câu nói này của cô, tâm trạng dùng bữa cũng chẳng còn bỏ xuống chiếc đĩa, Tường Quân lấy khăn lau miệng sau đó lạnh lùng đứng dậy: ""Tôi sẽ đợi bên ngoài.""

Nhìn theo cái bóng lưng cao lớn, kiêu ngạo kia bước đi trong lòng Dạ Lan không khỏi khó chịu bởi cái tính cách lúc nóng, lúc lạnh của hần, hiện tại mỗi lúc gần hần cô đều cảm thấy vô cùng hoang mang.

Minh lúc ngẩng lên trông thấy mẹ chọc giận chú liền nói: ""Mẹ, mỗi lần mẹ gặp chú mẹ khác lắm.""

""Mẹ khác... khác gì chứ?"" Bị câu nói ngây thơ này của thằng bé làm cho giật mình, Dạ Lan ấp úng hỏi lại.

""Mẹ của mọi ngày không có nóng nảy như trước mặt chú."" Đặng Minh vẫn tiếp tục ngây thơ.

""Trẻ con không nên để ý, mau ăn đi.""

""Vâng.""

...

Nghị vừa thấy tiếng bấm chuông cửa liền vội vàng chạy ra, trông thấy hai mẹ con cô trở về thì thờ phào, mỉm cười: ""Hai người về rồi sao?""

""Làm anh lo lắng rồi, Đặng Khang đâu?"" Vào đến phòng khách cô nhìn một lượt thấy yên tĩnh liền hỏi Nghị.

""Hôm qua cả bốn người chẳng ai về cả, cũng may hôm qua bạn cô điện tới nói cô và Đặng Minh không về làm tôi bớt lo hơn.""

""Bạn tôi."" Nghe đến đây tựa như có một cơn gió mát thổi qua khiến tâm trạng Dạ Lan vui vẻ, hần vậy mà rất chu đáo.

Lấy điện thoại ra Dạ Lan bấm gọi, nhưng cả hai chẳng ai liên lạc được. Thấy cô thờ dài Nghị nói: ""Tôi cũng đã gọi nhiều lần nhưng không được.""

""Không liên lạc được, làm chúng ta lo lắng không phải tác phong của bọn họ, không có chuyện gì xảy ra đâu chứ?"" Trong lòng bỗng dưng có dự cảm chẳng lành khiến Dạ Lan lo lắng thấp thòm.

...

Trong một căn phòng VIP của khách sạn, mọi thứ xung quanh thật là hỗn độn với quần áo vương vãi khắp nền nhà, bên trên một chiếc giường lớn là một đôi trai gái quấn lấy nhau trên người không một mảnh vải che thân ẩn mình trong tấm chăn, ánh đèn phòng màu vàng nhạt hắt lên khuôn mặt anh tuấn đang có vài nét nhăn lại khó chịu của Đặng Khang.

Tỉnh lại ở một căn phòng xa lạ đã là điều ngạc nhiên, ngay lúc này nhìn sang cô gái nằm bên cạnh mình càng khiến cho Đặng Khang tăng thêm phản kích động và cảm giác kinh tởm, giờ chân đạp khiến cô gái còn đang ôm chặt lấy mình văng xuống đất, cả người không một mảnh vải lỏm cộm bò dậy.

""Cô là ai? Mau cút khỏi đây cho tôi."" Đặng Khang quát lớn, hai mắt đỏ ngầu giận dữ.

Trái với sự giận dữ của Đặng Khang, cô gái này rất trơ trẽn đi đến bên giường, lại một lần nữa dính lấy Đặng Khang: ""Gi kia chứ, tối hôm qua anh còn

nồng nhiệt như vậy sao giờ đã hắt hủi em kia chứ?"

"Nói linh tinh, cô có tin tôi cho cô từ giờ không nghe, không nói được nữa hay không?" Hắt cô ta ra, hai mắt Đặng Khang đã đỏ ngầu, bàn tay đã nắm chặt nhìn sang cô gái có gương mặt được make up rất đậm kia, nếu quả thật anh có chọn người thì cũng chẳng bao giờ tới lượt loại mặt cả cân phần và khắp người có mùi nước hoa nồng nặc khiến anh buồn nôn như cô ta.

"Anh nói gì vậy, em rất sợ đó, hôm qua anh chẳng dùng biện pháp nào cả, hơn nữa em lại đang thời kỳ nguy hiểm không biết chừng sắp tới lại mang tin vui đến cho anh, em nghe nói cô vợ mà anh cưới về đã lâu vậy rồi mà không sinh cho anh đứa con nào, hay là để... e...m"

Cô ả nói đến đây mọi lời nói đều bị nghẹn lại bởi một sức mạnh đang đặt ở cổ mình, tâm trạng vốn đã không tốt nay lại bị con đàn bà này cố ý bôi nhọ lên Dạ Lan khiến Đặng Khang không khỏi giận dữ: "Tôi nói là sẽ khiến cô không nói được, không tin tôi sao?"

Vứt cô ả sang một bên, mặc lại quần áo, trước khi đi Đặng Khang ký nhanh một tấm séc vứt vào mặt cô ả, khinh bỉ nói: "Cầm lấy và cút đi thật xa cho tôi, loại gái như cô đòi so sánh với cô ấy sao, đúng là muốn chết mà."

"Cạch." Cánh cửa được đóng lại rất mạnh, cầm trên tay tấm séc ghi những dãy số dài dằng dặc cô ả này nhìn ra phía cửa, khoe môi khẽ nhếch lên với ánh mắt chứa đầy đắc ý.

"Đặng Khang, có thực quan hệ giữa anh và vợ gần đây không được tốt."

"Nghe nói anh cùng tình nhân tối qua đã cùng qua đêm tại đây."

"Xin anh cho chúng tôi được biết danh tính của cô gái này."

"!...!"

Vừa ra đến cửa Đặng Khang đã bị vây lại bởi một lượng lớn phóng viên với những câu hỏi mà anh cho là cực kỳ điên rồ. Đứng trước những lời công kích này ánh mắt Đặng Khang bỗng trở lên sắc lạnh, anh rút điện thoại gọi cho đám vệ sĩ, trước khi đi có quay lại cảnh cáo với đám phóng viên kia: "Tôi biết các vị đây cũng vì miếng cơm manh áo, nhưng các cụ ta đã có câu: "Cá không ăn câu chệ rằng cá đại, cá mắc câu rồi nói tại tham ăn. Đôi khi đừng để vì miếng ăn mà mang tai họa đến cho bản thân." Nói rồi Đặng Khang lạnh lùng bước đi, để lại đó đám phóng viên với tâm trạng bị đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cuộc giải cứu vợ của Tổng biên tập

Tin tức ca sĩ trẻ Đặng Khang hành hung bạn gái mới quen chả mấy chốc đã lan tràn trên mấy trang web nhỏ, kèm theo đó là những bình luận đầy ác ý của đám antifan gây ảnh hưởng không hề nhỏ đến hình tượng của anh trong lòng người hâm mộ, bên phía công ty giải trí BOM cũng đang ngầm đưa ra ý định ngưng ra hạn hợp đồng với anh. Nhưng điều khiến Đặng Khang cảm thấy suy sụp lúc này chính là Thiên Phúc đã gọi điện và nói chấm dứt quan hệ với anh, anh vẫn luôn không hiểu quan hệ của bọn họ gần đây vẫn luôn rất tốt hay sao?

Vợ vội chiếc áo vắt trên ghế Đặng Khang vừa về nhà chưa được nổi một tiếng đồng hồ đã có ý định bỏ ra ngoài, nhưng bị Dạ Lan cản lại, cô lo lắng nhìn vào sự bất ổn trong anh: "Anh đi đâu, bên ngoài đang có rất nhiều phóng viên và fan hâm mộ, anh ra ngoài vào lúc này sẽ rất nguy hiểm."

"Anh đi tìm cậu ta, muốn cậu ta cho anh một lời giải thích rõ ràng." Hai mắt đã đỏ ngầu cùng nét mặt suy sụp, Đặng Khang nhìn cô. Đối diện với ánh mắt lúc này của anh cô lại thấy được hình ảnh của mình năm đó, khi đó cô cũng dùng ánh mắt này mà nhìn anh, van nài anh, và anh khi ấy đã làm những gì giúp cô. Nuốt xuống cái cảm giác đau đớn trong lòng cô cười, nói với anh: "Em hiểu được cảm giác lúc này của anh, bị người mình yêu vứt bỏ không một lý do quả thật rất khó chịu và đau đớn vô cùng."

"Anh phải làm sao đây, nói anh biết đi anh phải làm gì bây giờ." Siết chặt lấy bả vai cô, Đặng Khang gào lên đau đớn, sau đó ngồi thụp xuống đất như kẻ đã cạn kiệt sức lực, nói trong vô thức cùng tuyệt vọng: "Cậu ấy nói ngay bây giờ sẽ rời khỏi Việt Nam."

Thấy Đặng Khang kích động như vậy dường như đã biến thành một kẻ tâm trí không bình thường cô càng đau lòng, ghì lấy cổ anh mà ôm vào lòng cùng anh khóc, bàn tay vô vô lưng anh, cô an ủi: "Đừng khóc, em sẽ giúp anh đi tìm cậu ấy."

"Thật sao?" Ánh mắt mờ đục của Đặng Khang có chút thần thái trở lại khi nghe cô nói vậy.

"Ừm." Cô gạt đầu nhẹ, dìu Đặng Khang lên ghế, đúng lúc này Nghi đã bung đến một bát cháo còn nóng tỏa hương thơm phức. Nhận lấy tô cháo từ tay Nghi cô mục lấy một thìa thổi cho nguội đưa đến trước miệng anh, kiên nhẫn dỗ dành: "Anh ăn đi, phải có sức khỏe mới có sức đương đầu với mọi khó khăn, em tin sâu thẳm trong đáy lòng Thiên Phúc cũng không muốn nhìn thấy anh suy sụp như vậy."

Đặng Khang nghe nhắc tới người này trái tim lại thêm lần nữa quặn lại, trên gương mặt anh tuần chỉ sau một đêm đã trở lên gầy, đầu tóc bù xù, râu bất đầu mọc lún phún khiến người nhìn chẳng thể nhận ra đây là một chàng ca sĩ đẹp trai với nhan sắc thiên thần của mọi ngày.

"Nghe lời em, há miệng ra nào." Dạ Lan vẫn tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi và cuối cùng Đặng Khang cũng ngoan ngoãn phối hợp cùng cô, đợi đến khi anh đã thiếp đi cô mới dặn dò Nghị vài điều còn bản thân cũng đi vào phòng, phải mất 2 tiếng đồng hồ khi cô bước ra từ đó đã làm cho Nghị từ trong nhà bếp đi ra giật nảy mình một cái khi tưởng có người lạ đột nhập, còn Đặng Minh đang chơi ở phòng khách đánh rơi luôn cả chiếc điều khiển đồ chơi trên tay khi trông thấy Dạ Lan bước ra với diện mạo hoàn toàn khác sau khi hóa trang.

"Mẹ, mẹ hóa trang như vậy không sợ bị đám phóng viên kia tưởng nhầm là ca sĩ Taylor rồi bu lấy hay sao?"

"Thật sự quá giống, Dạ Lan cô thật giỏi." Nghị giờ ngón tay cái về phía cô gương mặt

"Giống Taylor sao?" Dạ Lan hoài nghi lấy gương trong tủ ra ngắm lại lần nữa quả nhiên là giống, chắc tại gần đây cô hay xem MV của cô nữ ca sĩ này quá cho nên lúc hóa trang cũng theo cảm tính mà làm.

Nhóc Đặng Minh thấy mẹ mình vẫn còn phân vân như vậy liền đưa ra ý kiến: "Mẹ đổi màu son nhẹ hơn đi, cũng đừng đội tóc giả nữa có lẽ sẽ bớt giống hơn."

Thấy con trai đưa ra chủ ý Dạ Lan không ngại hỏi thêm: "Vậy còn bộ đầm này?" Dạ Lan chỉ vào bộ đầm body màu đen, cổ chữ V thuộc thương hiệu Chanel mà trong chuyến lưu diễn ở Singapo Đặng Khang đã mua tặng mình.

Nhóc Đặng Minh lúc này đặt tay lên cằm suy nghĩ một hồi rồi rồi hỏi cô: "Mẹ gần đây có phải xem quá nhiều MV của nữ ca sĩ này không?"

"Cũng khá thường xuyên. Không ổn sao?" Dạ Lan xoay một vòng.

Đặng Minh lắc đầu ngao ngán, cúi xuống nhặt bộ điều khiển mình làm rơi. Nhóc cảm thấy người mẹ này của mình cái gì cũng rất hoàn hảo ngoại trừ tính đàng trí và gu ăn mặc, bởi nếu cô muốn ra ngoài đi dự tiệc thì trước đó bốn người đàn ông trong nhà đều sẽ phải đưa cô đi thử đồ và đưa ra ý kiến của chuyên gia, nhắc đến lĩnh vực này hầu như lần nào cũng là Nghị đưa ra ý kiến chuẩn nhất cho nên lần này Dạ Lan hướng mắt đến người đàn ông này, hỏi lại: "Anh thấy sao?"

"Cô thay bộ đầm màu tím đi, kết hợp với màu son nhạt sẽ rất hài hòa, cô bình thường ít khi trang điểm cộng với lối ăn mặc khác mọi ngày sẽ rời đi sự chú ý." Nghị sau một hồi suy nghĩ liền đưa ra chủ ý.

"Màu tím sao?" Lần này là Dạ Lan giờ ngón tay cái về phía anh ta tán dương: "Anh không làm nhà thiết kế thời trang đúng là phí phạm tài năng." Vui mừng vì được tư vấn những điểm thiếu sót, Dạ Lan trước khi quay vào phòng có quay lại ôm lấy mặt con trai mà hôn *chụt chụt* lên hai má của nhóc.

"Con ghét mẹ trang điểm đậm như vậy." Cô đi rồi nhóc lêu lêu đi đến bàn ăn rút ra vài tờ giấy lau đi vệt son đỏ chót trên má.

"Con đó." Nghị cười, vươn tay xoa đầu nhóc sau đó trở lại phòng bếp tiếp tục công việc đang dở.

...

Tòa soạn CLG...

Trên vị trí cao nhất của tòa nhà cao ốc này, vẫn là sự yên tĩnh đến ngạt thở khi Tường Quân đang xử lý công việc, còn thư ký Luận sẽ đứng bên cạnh chờ đợi, cậu ta trong lúc rảnh rỗi lên rút điện thoại ra đọc tin tức, trong lúc lướt tay trên màn hình chợt có một tin tức làm cậu ta dừng lại, hai mắt mở to đưa chiếc điện thoại đến trước mặt Tường Quân: "Anh Quân, anh xem cái này đi."

Ngưng lại công việc Tường Quân đưa mắt về phía màn hình điện thoại, nhưng chỉ vài giây sau lại quay trở lại tiếp tục với xấp tài liệu trước mặt. Khi đã giải quyết xong đồng tài liệu trên bàn và đưa chúng cho Luận hẳn không quên dặn dò thêm: "Cậu biết phải làm gì rồi chứ?"

"Vâng, thưa Boss." Luận cố ý chọc cười hân bằng động tác chào theo kiểu quân đội, sau đó nhanh chóng rời đi. Người sếp này dạo gần đây tính tình mát mẻ khiến nhân viên như cậu ta cũng cảm thấy dễ thở hơn.

...

Dạ Lan suốt cả một buổi tìm kiếm Thiên Phúc vẫn không thu hoạch được gì, người thì không tìm được còn bụng thì chưa được chút gì lót dạ, đang lúc ngồi nghỉ trên chiếc ghế ven đường cô có đưa mắt xung quanh để rồi bất gặp một người đàn ông, so với vài ngày trước bây giờ nhìn anh ta có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều, xuyên qua tấm kính của trung tâm thương mại hình ảnh đang diễn ra trước mắt khiến cô vô cùng sùng sốt cùng xót xa.

"Sao vậy, đến giờ vẫn tỏ ra thanh cao với tôi hay sao? Mau quỳ xuống giúp tôi thử giày." Người đàn ông với chiếc bụng bia và đầu tóc chải chuốt bóng lộn đang ngồi ung dung trên ghế lớn tiếng với Thiên Phúc, người đàn ông này không ai khác chính là Tạ, giám đốc của công ty giải trí BOM.

Thiên Phúc trước cái nhìn gắt gao của tên giám đốc này cùng ánh mắt tò mò, chỉ trích của mấy nhân viên bán hàng sau cùng cũng chọn khuất phục trước ông ta, với lấy một chiếc giày da hàng hiệu nhấc nhấc đi vào chân cho ông ta, nhưng gã này trong lòng dường như chưa hài lòng có ý duỗi chân làm Thiên Phúc không kịp phản ứng mà hứng trọn cú đập ngã nhào ra đất.

"Trời ạ, tội nghiệp ghê, đẹp trai vậy mà đi theo làm con chó cho người ta."

"Nhìn quen mặt lắm hình như là trợ lý của nam ca sĩ Đặng Khang thì phải?"

""Vậy sao chạy tới đây mặc người ta hành hạ vậy?""

""...""

""Cậu làm gì vậy? Không thấy tôi muốn đuổi chân hay sao mà đứng đó, mau đứng dậy định nằm đó giả bộ đáng thương hay sao?"" Tên giám đốc này quát tháo, sau đó ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ kia kéo Thiên Phúc dậy, toàn là những gã trâu bò vừa chạm vào đã khiến toàn thân cậu ta đau nhức.

Chưa dừng lại ở đây gã giám đốc này còn cố tình chỉ vào một đôi giày khác, nói với Thiên Phúc: ""Tôi muốn thử đôi đó, mau lấy qua đây.""

Mặc dù trong lòng tràn trề sự nhục nhã nhưng Thiên Phúc vẫn gắng gượng bò dậy, khom người kiên nhẫn xỏ giày cho kẻ cầm thú này.

""Quý xuống."" Gã gắt lên.

Đang lúc một đầu gối đã chạm đất thì cánh tay bị ai đó hung hăng kéo đi.

""Anh đang làm gì ở đây vậy?"" Dạ Lan nhìn Thiên Phúc với ánh mắt đầy chua xót, đang lúc kéo Thiên Phúc rời khỏi đây liền bị mấy gã vệ sĩ to con cản lại.

""Đứng lại, cậu dám bỏ đi sao?"" Gã này nổi giận đập mạnh tay xuống chiếc bàn khiến mọi vật trên đó rung chuyển. Thiên Phúc nghe được ông ta đang nổi cơn giận liền tách Dạ Lan ra ngoan ngoãn quay lại trước mặt gã này như một con chó trung thành. Dạ Lan vốn không ngờ Thiên Phúc có vài ngày lại thay đổi lớn đến như vậy liền hỏi: ""Tại sao? Anh có biết mọi người đều đang rất lo lắng cho anh, tìm kiếm anh khắp nơi hay sao?""

""Người nhà cậu sao?"" Gã này dùng cặp mắt lang sói nhìn Dạ Lan rồi mê mẩn nuốt nước bọt thòm thèm trước sự xinh đẹp của cô, đánh giá: ""Rất xinh đẹp, cũng có chút quen mặt.""

Dạ Lan đối với lời tán thưởng này sinh ra ghê tởm, khinh thường chẳng liếc ông ta lấy nửa cái, ánh mắt chỉ nhìn Thiên Phúc chăm chăm. Còn Thiên Phúc bây giờ trong tâm không ngừng run sợ, điều hấn lo lắng ở đây chính là gã đàn ông này đang dùng ánh mắt biến thái nhìn Dạ Lan, kẻ này thần kinh vốn không bình thường nam nữ hễ bị ông ta để mắt tới đều sẽ gặp xui xẻo. Lạnh lùng nhìn cô, Thiên Phúc xua đuổi: ""Mau rút khỏi đây, đừng có xía vào chuyện của tôi, tôi và các người từ giờ chẳng còn có quan hệ.""

""Tôi không đi, cho dù hôm nay anh có chửi nặng tôi tôi cũng phải đưa được anh về."" Dạ Lan một lần nữa lao đến lôi kéo cánh tay đã mềm nhũn vì mệt mỏi của Thiên Phúc: ""Đi, mau về cùng tôi.""

""Cô chính là cô phóng viên xinh đẹp mà Đặng Khang đã cưới làm vợ đúng không?"" Gã Tạ sau một hồi vắt óc suy nghĩ cuối cùng cũng vui mừng bật dậy, giầy không kịp xỏ đi đến trước mặt cô.

Thái độ này cùng ánh mắt thèm thuồng mà ông ta đang nhìn cô càng khiến Thiên Phúc sợ hãi, vì quá mạnh tay cậu ta đã làm cô mất đà suýt ngã nhào ra nền nhà, chỉ vào cô cậu ta gắt lên cùng ánh mắt vô cùng lo lắng: ""Mau rút đi, không nghe thấy sao?""

Dạ Lan vốn chẳng hiểu vì sao Thiên Phúc lại tỏ ra xa cách và tuyệt tình như vậy nhưng cô tin bên trong cậu ta có nỗi khổ của chính mình, bọn họ đã bên nhau nhiều năm như vậy sao bây giờ đột nhiên nói vứt bỏ là vứt bỏ ngay được.

Vì là cửa kính trong suốt cho nên người bên ngoài dễ dàng nhìn thấy cảnh hỗn độn bên trong, chả mấy chốc đã vây kín xung quanh xem cảnh hay ho kèm theo bàn luận xôn xao. Gã giám đốc này dẫu sao cũng là nhân vật tiếng tăm nên đành tìm cách che mặt lại bằng một chiếc kính râm to, tuy nhiên xuyên qua lớp kính gã vẫn dùng ánh mắt thèm khát nhìn Dạ Lan.

""Tôi sẽ không đi nếu anh không cùng tôi về."" Dạ Lan lần này quyết tâm đưa Thiên Phúc đi cho bằng được, cô muốn trong khả năng của bản thân đưa cậu ta trở về, cho hai người này có cơ hội được làm lại bởi không ai ngoài cô có thể hiểu được nỗi đau lớn chừng nào khi mất đi người mình yêu. Thiên Phúc phần nào nắm bắt được tính cách của cô liền ghé sát tai cô, nhỏ giọng: ""Cô mau rời khỏi đây, tôi sẽ tìm cách ra ngay sau đó.""

Dạ Lan còn đang ngờ vực nhìn cậu ta liền bị cậu ta đẩy mạnh về phía cửa: ""Mau đi đi.""

Nhưng Dạ Lan còn chưa thành công thoát khỏi đây đã bị mấy tên vệ sĩ kia theo hiệu lệnh của gã giám đốc này khống chế: ""Cô ta ăn trộm đồ, mau bắt lại.""

""Thả cô ấy ra, ông đừng có làm bậy."" Thiên Phúc lúc này vì muốn bảo vệ Dạ Lan mà lấy hết can đảm lao đến nhưng ngay lập tức nhận ngay một cú đập vào bụng, ngã xuống đang nằm co quắp trên sàn.

""Thiên Phúc."" Dạ Lan dường như đã hiểu thái độ kỳ quặc của Thiên Phúc là vì lo cho cô, nhân lúc mấy gã này không để ý cô dồn hết sức lực mà đu người lên hai tên to con phía trước lấy đà đập ngã hai tên đứng phía sau mình khiến chúng bị bất ngờ mà ngã nhào ra sau. Còn hai tên kia một tên bị khụy gối quỵ xuống đất, tên còn lại ăn nguyên cú đập của giày cao gót vào bụng đau đốn gào lên.

""Lũ ăn hại, mau đứng lên hết cho tao."" Gã Tạ quát lớn ra lệnh khiến mấy tên vệ sĩ này dù ăn đòn đau nhưng cố bò dậy bao vây lấy Dạ Lan, Thiên Phúc lúc này cũng áp sát lưng lại với cô: ""Tôi sẽ liều với chúng, cô mau chạy đi nhé.""

""Có đi thì cùng đi.""

"Cô ngọc sao, vết thương còn chưa tái khám." Thiên Phúc đau lòng nói.

"Mau bắt lấy cô ta." Gã Tạ tiếp tục ra lệnh.

Dạ Lan vốn chẳng còn tâm trí đâu mà tán dóc, mọi sức lực được dồn vào hai nắm đấm nhỏ bé, cô hét lên: "Tôi đi."

"Mau bắt lấy cô ta." Gã Tạ nói chen vào khiến mấy tên vệ sĩ kia.

"Nói cho các người biết cô ấy có đai đen, ai muốn nhừ tử cứ lao vào." Thiên Phúc phụ họa nhằm dọa nạt đám người này.

Đám người này vốn vừa ăn nguyên phát đập đến giờ vẫn còn đau ê ẩm nên có phần do dự với cô gái nhỏ, nếu không phải vì miếng cơm manh áo bọn họ không đòi nào ra tay với một cô gái xinh đẹp như cô.

"Lũ ăn hại, còn ngậy ra đó làm gì, mau bắt lấy người cho tao."

Bộp...bộp...bộp...

Ba tiếng vỗ tay giòn tan vang lên khiến mọi sự chú ý đều dồn vào nơi phát ra âm thanh này, bước vào lúc này là một người đàn ông có dáng người to cao, mặc âu phục màu xanh lục, khuôn mặt đẹp trai bị che đi quá nửa bởi chiếc kính râm.

"Giám đốc Tạ, hôm nay tình cờ đi ngang qua đây không ngờ lại có dịp được xem anh đào tạo diễn viên trẻ, thật đúng là xuất sắc." Tường Quân rất thân thiện đi tới trước mặt gã này chào hỏi ân cần.

"Tổng biên tập Tường Quân, xin chào, xin chào. Thật vinh hạnh khi được gặp cậu ở đây." Gã vui mừng ra mặt khi thấy nhân vật tầm cỡ này tự dung từ trên trời rơi xuống, đưa tay ra gã bắt vội lấy tay Tường Quân.

Mắt không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của Dạ Lan từ lúc bước vào đến giờ, hần chi sang cô: "Đây là?"

"À, đây là hai diễn viên trẻ tôi mới đào tạo chuẩn bị cho bộ phim bom tấn sắp tới." Gã giám đốc này xảo trá nhanh nhẩu trả lời, Tường Quân cũng gật gù ra vẻ đã hiểu nhưng trong lòng ngầm nổi lên một cơn sóng, cô từ khi nào đã trở thành diễn viên trẻ của công ty BOM.

Dạ Lan thấy hần xuất hiện vào lúc này lấy làm bất ngờ tròn tròn hai con mắt nhìn hần chăm chăm quên luôn cả hít thở, trái tim bỗng chốc đập rộn ràng.

"Đích thân anh đào tạo như vậy quả đúng là một bộ phim đáng mong đợi, xem ra sắp tới có ý định đầu tư vào phim điện ảnh phải nhờ đến sự tư vấn của giám đốc Tạ đây rồi." Trong lúc nói chuyện Tường Quân cố ý thả ra mỗi câu, khiến con cá già này nghĩ thấy được miếng mồi ngon liền nhanh chớp lấy cơ hội: "Không biết bây giờ Tổng biên tập cậu có thể bớt chút thời gian dùng với tôi bữa trưa được không?"

Tường Quân nghe thấy gã này đề nghị như vậy liền đưa tay lên xem giờ, nhưng nhìn sang hai người diễn viên trẻ kia liền nói: "Sẽ không làm lỡ dở thời gian đào tạo diễn viên của ông chứ?"

"Không hề." Gã khoát tay một cái, cười xảo trá.

"Vậy thì được." Tường Quân kéo ống tay áo lại, rất tự nhiên đặt lên vai cô diễn viên trẻ xinh đẹp không quên nháy mắt ra hiệu một cái.

Dạ Lan rất nhanh chóng hiểu ra ý tứ của Tường Quân liền quay lại nói với gã: "Vậy giám đốc chúng tôi xin phép về trước."

"Được." Gã nặng nề phát ra âm thanh này từ cuống họng, nghe như tiếng thét của con lợn bị chọc tiết, gào lên đau đớn.

Kéo theo Thiên Phúc cả hai đi nhanh như chạy nhanh chóng rời khỏi đó, nhìn theo cái bóng nhỏ đang hồi hả chen lấn vào trong dòng người đông đúc của cô mà lòng Tường Quân đau nhưc.

Thấy Tường Quân cứ ngẩn người nhìn theo bóng hồng kia gã giám đốc này thầm đoán được phần nào, quả đúng là anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân, trong đầu gã lúc này dựng lên một toan tính.

"Tổng biên tập chúng ta đi thôi, tôi biết gần đây có một nhà hàng năm sao mới mở rất nhiều của ngon, vật lạ." Gã lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Tường Quân.

"Đi thôi." Tường Quân trở lại sự lãnh đạm hằng ngày đi theo ông ta, nhưng chỉ vài bước thì điện thoại đổ chuông, trong lúc nghe điện thoại về mặt đôi lúc cau lại có vẻ rất nghiêm trọng, khiến gã hồ ly đứng bên cạnh cũng bị thái độ của hần làm cho nghiêm trọng theo.

"Thật ngại quá, hẹn ông khi khác nhé." cắt điện thoại vào trong túi, Tường Quân nói với ông ta.

Cười cợt, gã đưa tay vỗ vai Tường Quân như thể hai người thân thiết: "Không sao đâu, người như cậu công to việc lớn, bữa ăn hôm nay hẹn cậu khi khác vậy."

"Vậy hẹn gặp lại." Tường Quân nói rồi chạy vội về hướng ngược lại với Dạ Lan, gã này trong lòng mặc dù tiếc nuối vì để lỡ cơ hội vàng như vậy nhưng không quên nhớ ra sai người đuổi theo bắt người.

"Sếp." Luận ra khỏi chỗ nấp đứng trước mặt Tường Quân.

"Chạy hướng nào rồi?"

"Hướng này." Luận chỉ hướng Dạ Lan vừa chạy qua.

"Lái xe qua đây."

Xe đỗ trước mặt, hắn nhanh chóng ngồi lên gấp rút đuổi theo cô. Người phụ nữ này đúng là chẳng lúc nào khiến hắn khỏi lo, đã vậy hôm nay còn đi đánh nhau với mấy gã đàn ông khiến hắn nghe được tin này mà tim như muốn vỡ ra nhanh chóng chạy đến nơi, đến com trưa còn chẳng kịp ăn.

Có bạn nào hóng biến tập sau không? Mà ai quên chưa theo dõi Phan thì nhấn Follow đi nhé, iu các bạn nhiều nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Yêu đúng người nhưng sai thời đại

Chạy đến cây cầu trước mặt cả hai mệt mỏi dừng lại khi chắc chắn đã không bị ai đuổi theo, hai tay chống xuống gối Thiên Phúc vừa nói vừa hít thở nhìn vào phong cách thời trang mới của cô: "Sao cô ăn mặc như vậy?"

"Chẳng phải để đi tìm anh sao, bên dưới nhà rất đông phóng viên." Lau đi mồ hôi nhễ nhại trên trán, Dạ Lan một tay chống bên hông, tay kia vịn lên cầu khố sờ nói.

"Từ nay đừng làm mấy chuyện thừa thãi ngốc nghếch này nữa, tôi sẽ không trở lại đó đâu, hơn nữa nơi đó chưa bao giờ thực sự là nhà của tôi." Con mắt đã đi qua, Thiên Phúc lúc này cũng đặt tay lên thành của cây cầu, đứng cách cô chừng hai bước chân, khi nói ra những lời này trái tim cậu ta quặn lại, ánh mắt nhìn xa xăm.

"Thừa thãi." Nghe cậu ta nói vậy Dạ Lan không khỏi thấy tức giận, cái tên này đúng là vô ơn mà cậu ta đâu biết cô cả buổi sáng vất vả tìm hắn đến com còn chưa được ăn toàn thân đang đói là mà vẫn phải cố sống cố chết chạy: "Vậy anh coi những năm tháng qua là gì, những người lạ sống chung nhà hay sao? Không có lấy một chút lưu luyến hay tình cảm thân thiết nào?"

Đứng trên cầu lúc này gió thổi rất mạnh làm rối tung mái tóc màu vàng của Thiên Phúc che đi ánh mắt u ám, đau khổ của cậu ta lúc này, hít một hơi thật sâu cậu ta thừa nhận: "Đúng vậy, không có bất kỳ tình cảm nào."

Dạ Lan bị những lời này của cậu ta làm cho bước hẫng về sau một bước, trong lòng cô lúc này toàn là ngỡ vực cùng thất vọng trước câu nói được thốt ra quá dễ dàng của cậu ta.

"Đi về đi, từ nay đừng tới làm phiền tôi nữa." Thiên Phúc nói rồi bước đi vội vã nhưng chỉ vài giây sau đã bị Dạ Lan cản đường, đứng ngay trước mặt cậu ta mà đòi lẽ công bằng cho ai kia: "Được, cứ coi như giữa anh và tôi chẳng tồn tại chút tình cảm bạn bè nào, vậy còn anh ấy thì sao, cậu có biết những lời cậu nói ra đã khiến anh ấy bây giờ trong ra sao không? Tôi thậm chí còn chẳng nhận ra Đặng Khang của mọi ngày nữa."

"Rồi anh ấy sẽ lấy lại tinh thần nhanh thôi, hơn nữa còn có cô bên cạnh cơ mà, với địa vị như anh ấy cô mới là người phù hợp nhất." Thiên Phúc nhìn cô cười cay đắng, gạt tay cô ra. Nghe cô nói về tình trạng của Đặng Khang như vậy hơn ai hết cậu ta thấy trái tim mình rất đau và ngập tràn lo lắng, nếu được cậu ta rất muốn ngay lúc này chạy đến bên anh, nhưng ngay từ lúc quyết định nhận lời giám đốc Tạ, làm con rối cho ông ta giật dây thì cậu đã đánh mất đi tư cách ở bên cạnh anh mất rồi.

"Anh nói vậy là có ý gì?" Dạ Lan không chịu buông tha, túm lấy tay cậu ta lần nữa.

"Ý gì sao?" Nhếch môi cười khẩy, Thiên Phúc bây giờ đã hoàn toàn mệt mỏi ngồi thụp xuống, dựa lưng lên thành của cây cầu, ánh mắt tuyệt vọng u ám: "Cô biết không, đã nhiều lúc tôi từng ước bản thân mình từ khi sinh ra đã được sống thật với chính mình, tâm hồn và thể xác được hòa làm một chứ không phải như bây giờ. Mỗi ngày trôi qua đối với tôi đều giống như con ác mộng vậy, gặp được người mình yêu thì sao chứ, đúng người nhưng vẫn sai thời đại hay sao, vẫn phải lén lút sợ một khi bị phát hiện thì danh dự cũng chẳng còn, không giống như cô có thể đường hoàng ở bên anh ấy mà nhận sự chúc phúc của mọi người xung quanh, không giống như tôi..." Nói đến đoạn này Thiên Phúc đau khổ hét lên: "Bởi trong cái thời đại này người như tôi chính là rác rưởi, biến thái, kẻ thân kinh không bình thường..."

Dạ Lan thấy cậu ta nói ra những lời này càng thêm phần tê tái, tức giận liền đi đến túm lấy cổ áo cậu ta siết chặt lời dậy: "Cậu mau đứng dậy cho tôi, không cho phép cậu nói về bản thân như vậy, nói cho cậu biết người khác nghĩ cậu thế nào không quan trọng, họ dựa vào đâu để phán xét ai đó trong khi chính bản thân họ còn chưa hoàn hảo. Cậu nói cậu sinh ra sai thời đại vậy thời đại nào mới là đúng? Có những người họ nhìn nhận như vậy không phải lỗi là ở cậu mà là ở họ, họ cổ hủ, họ sai lầm, hơn nữa tình yêu đâu có lỗi chứ chỉ cần hai người vui vẻ hạnh phúc khi ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất không phải sao?"

Dạ Lan nói tiếp: "Anh so sánh bản thân với tôi, anh nói hạnh phúc của tôi được mọi người chúc phúc. Vậy anh đã từng nghĩ hạnh phúc mà tôi thực sự

khao khát giờ ra sao không? Chẳng phải cũng đã bị người ta coi như phế liệu chẳng thể tái chế, sau đó đem vứt bỏ, chà đạp không chút lưu luyến hay sao?"

Thiên Phúc từ khi quen cô đây là lần đầu tiên thấy Dạ Lan kích động đến vậy không khỏi ngỡ ngàng, sau cùng là đau xót nhìn cô, bởi cậu ta biết cô phải cần bao nhiêu dũng cảm mới nói ra được những lời này: "Dạ Lan, xin lỗi."

"Xin lỗi." Dạ Lan buông cổ áo cậu ta ra, cười tự giễu: "Người muốn nghe câu này từ anh không phải là tôi."

"Giữa chúng tôi có lẽ đã chẳng còn gì để nói, rất nhanh thôi tôi sẽ rời khỏi Việt Nam." Vẫn là chọn cách lẩn tránh ánh mắt trong trẻo đang gợn sóng của cô, Thiên Phúc đánh mắt xuống nhìn dòng xe cộ đi lại đông đúc bên dưới.

"Anh như vậy là hèn nhát, ích kỷ, không công bằng đối với Đặng Khang."

Đôi vai của Thiên Phúc lúc này đã run lên, giọng cũng có chút khác thường có lẽ là bị ghen lại bởi cảm xúc đau đớn trong lòng: "Cô biết không nếu đòi lại là người khác tôi sẽ không đành lòng từ bỏ anh ấy, nhưng nếu là cô Dạ Lan à tôi rất cam tâm, tôi tin chẳng ai có thể chăm sóc anh ấy và yêu thương quan tâm anh ấy như cô."

"Cho đến bây giờ lẽ nào cậu vẫn không phân biệt được sự quan tâm anh ấy dành cho tôi chỉ giống như anh trai dành cho em gái, cậu mới là người anh ấy thật sự cần nếu không tại sao vì mấy lời nói của cậu anh ấy lại sa sút đến vậy? Lẽ nào cậu không biết trong tim anh ấy cậu chiếm bao nhiêu phần quan trọng?"

"Đúng vậy, tôi không biết, bởi vì anh ấy chưa từng một lần thẳng thắn nói yêu tôi." Thiên Phúc đau khổ nói gần như hét lên, cậu ta rất nhiều lần muốn hỏi, muốn anh thừa nhận thứ tình cảm rề rạc này nhưng cuối cùng cũng không có can đảm để thốt ra, chỉ đành cất giữ lại tích góp trong lòng, lâu dần câu hỏi tích trữ càng nhiều thì tuyệt vọng cũng càng nhiều.

Biết rằng có khuyên giải như thế nào cũng vô ích với Thiên Phúc lúc này, hít một hơi dài Dạ Lan quyết định lời chính câu chuyện bản thân từng trải qua kể cho cậu ta, hi vọng có thể lay động con người này:

"Anh biết không cảm giác bị người mình yêu vứt bỏ quả thật rất đau đớn, nó đau đến nỗi chỉ cần nghe thấy tên người đó hay nhiều lúc bất chợt nhớ tới những kỉ niệm từng có nhau sẽ khiến trái tim tự động thất lại, quẩn quai, day dứt cùng tự trách. Không ngừng tự hỏi bản thân mình đã làm sai chuyện gì? Dù là bất cứ lí do gì cũng không được biết chỉ có thể ngày qua ngày tự đặt ra câu hỏi rồi chính bản thân tự trả lời, cứ như vậy mà trách cứ bản thân.

Trong mỗi giấc mơ sẽ tự vẽ ra viễn cảnh được gặp lại người ấy, hay bất chợt quay lại quãng thời gian đã từng hạnh phúc bên nhau để rồi khi tỉnh mộng lại bật khóc nức nở khi nhận ra đó chỉ là mơ."

Dùng ánh mắt chân thành cô đặt hai tay lên vai Thiên Phúc, nói giọng gần như van nài: "Tôi không muốn sẽ có người nào đó lại trải qua nỗi đau mà chính mình từng trải, nhất là là Đặng Khang, người tốt như anh ấy không nên trải qua những chuyện như vậy. Coi như tôi cầu xin cậu, gặp mặt anh ấy một lần nói rõ có được không?"

Đối diện với ánh mắt chân thành đó của cô Thiên Phúc cuối cùng cũng bị đánh gục cùng cô trở về, nhưng cô vốn không biết lần trở về cùng cô lần này đối với cậu ta đều là đánh cược.

Tường Quân vừa đuổi tới trông thấy Dạ Lan cùng với người đàn ông kia bước lên một chiếc taxi thì dừng lại.

"Sếp không đuổi theo sao ạ?" Luận quay sang hỏi người đàn ông vẫn đang trầm mặc bên cạnh.

Tường Quân sau khi nhìn chiếc taxi đã đi mới thu lại tầm mắt, lạnh lùng ra lệnh: "Không cần, quay về tòa soạn thôi."

Luận cũng đến khâm phục trước khả năng chuyển đổi thái độ của Tường Quân, rõ ràng khi nãy còn rất vội vã vậy mà bây giờ lại vờ như chẳng quan tâm, thậm chí: "Sếp à, anh không làm ngôi sao điện ảnh đúng là phí phạm tài năng."

Lúc lái xe Luận có để ý thấy túi đồ để ở ghế sau, không nén nổi tò mò liền chỉ ngón trỏ về hướng đó, hỏi: "Túi đồ kia em thấy để đó từ hôm qua, anh định tặng ai không?"

Tường Quân theo hướng chỉ ánh mắt liếc qua túi đồ, không biết bên trong là thứ gì nhưng chỉ nhìn túi xách bọc bên ngoài thôi cũng ngầm đoán được thứ bên trong rất xa xỉ. Nói lòng cả vạt trên cổ, Tường Quân mặt mũi dựa vào ghế mắt nhắm hờ và không có ý định giải thích đối với những câu hỏi tò mò của cấp dưới. Trong đầu dường như có xẹt qua hình ảnh túi đồ ban nãy và nụ cười đáng yêu của Đặng Minh, Tường Quân vốn chẳng hiểu nổi suy nghĩ của bản thân nhưng mỗi khi nhìn thấy nhóc con này tâm trạng dường như mất kiểm soát mà mềm nhũn, mới nghe Dạ Lan nói trùng hợp hôm qua cũng là sinh nhật của nhóc liền đích thân đi chọn món quà này, chỉ tiếc là quà vẫn chưa có cơ hội tới tận tay nhóc.

...

Trong một căn phòng hắt ra ánh sáng màu vàng yếu ớt, không khí bên trong yên lặng đến dọa người. Từ ánh sáng hắt ra từ cây đèn ngủ lúc này Thiên Phúc có thể thấy được gương mặt đã hốc hác đi vài phần của Đặng Khang chỉ sau vài giờ, đầu tóc mọi ngày nếu được anh quan tâm chải chuốt vào nếp, bóng bẩy thì giờ đây lại bị vò rối tung, quần áo sộc sộc, theo đúng như lời Dạ Lan đã nói vốn chẳng nhận ra Đặng Khang của mọi ngày nữa. Trong lòng Thiên Phúc không ngừng đau đớn tự trách cũng đồng thời nhận ra vị trí của bản thân trong trái tim người đàn ông này, chỉ có điều trớ trêu thay tất cả đã chẳng thể quay trở về vị trí ban đầu của nó nữa rồi.

Nuốt nước mắt chảy ngược vào trong, giọng Thiên Phúc run run nói với Đặng Khang đang nửa nằm, nửa ngồi thất thần trên giường: "'Anh đã ăn gì chưa?'"

Từ lúc nghe tiếng bước chân Đặng Khang đã đoán được là cậu ta, cái người đã khiến anh lo lắng đến suy sụp cả tinh thần chỉ thiếu chút nữa là nhào xuống giường mà chạy đến ôm lấy cậu ta, tuy nhiên lòng tự cao của bản thân đã ngăn Đặng Khang lại, ngược ánh mắt có chút oán trách, Đặng Khang lạnh lùng hỏi cậu ta: "'Cậu còn quan tâm tôi sống hay chết sao? Chính cậu nói hai ta chấm hết mà, tại sao còn không có tự trọng mà quay về đây?'"

Lời nói ra có nặng lời nhưng đã không thể thu lại Đặng Khang vô cùng hối hận nhưng bản thân vẫn chọn phớt lờ sự tự cao, anh luôn nghĩ cho dù có chuyện gì thì cậu ta vẫn sẽ chọn cách nghe lời giống như trước đây, những lời cậu ta nói trước đó anh vốn cho là lời nói giận dỗi của những kẻ đang yêu. Đập tay xuống chỗ trống ngay cạnh mình, Đặng Khang ra lệnh cho cậu ta vẫn đang đứng ở mép giường: "'Tôi biết là cậu giận dỗi nên mới nói vậy thôi, lại đây, tôi tha thứ cho cậu lần này nhưng sẽ không có lần thứ hai đâu.'"

Trái với dự tính cũng như mong đợi của Đặng Khang bởi thay vì ngoan ngoãn nghe lời anh như mọi khi thì lần này lại khác, trái tim anh thất vọng khi trông thấy cậu ta bước lùi lại cách mình thêm vài bước: "'Cậu thế là ý gì?'"

"Đặng Khang, em sẽ ra nước ngoài, chuyện của chúng ta cũng nên dừng lại ở đây thôi."

Trái tim Đặng Khang lúc này đã rất đau đớn đến nghẹt thở, bật dậy khỏi giường Đặng Khang hưng hăng đi đến đưa bàn tay mạnh mẽ như hai gọng kìm siết lấy bả vai của Thiên Phúc, cười cợt hỏi: "'Vậy giờ cậu xuất hiện ở đây chỉ để nói với tôi những lời này sao?'"

Đối diện với ánh mắt đang nảy lửa, giận dữ của Đặng Khang khiến tâm trí của Thiên Phúc vừa đau lòng vừa sợ hãi, đây là lần đầu tiên cậu ta nhận ra sự tuyệt vọng trong ánh mắt của anh.

"Nói đi." Thấy Thiên Phúc vẫn không trả lời Đặng Khang càng thêm giận dữ hét lên.

"Phải."

Sau lời thừa nhận này Đặng Khang đã hoàn toàn mất đi kiểm soát, điên cuồng đẩy Thiên Phúc xuống giường, mà hôn rất cường bạo một nụ hôn có lẫn cả mùi máu và nước mắt. Đập mạnh tay xuống đệm Đặng Khang sau một hồi giận dữ, trông thấy vết thương trên khoe môi Thiên Phúc liền xót xa, cơn giận cũng theo đó mà tan biến, ánh mắt chỉ còn lại sự yêu thương, đưa tay ra chạm nhẹ lên vết thương đó của cậu ta: "'Mọi chuyện chẳng phải vẫn luôn tốt đẹp hay sao? Tôi nói sẽ coi đây là trò giận dỗi trẻ con mà tha thứ cho cậu, lẽ nào vẫn không đủ.'"

Lau đi vết máu trên khoe môi, Thiên Phúc cười chua chát nhìn anh nói: "'Một thứ tình cảm lút, không được công nhận thì biết bao giờ cho đủ kia chứ.'"

"Tôi đã nói là đợi tôi, lẽ nào cậu nghe không hiểu."

"Đặng Khang, không cần nói nữa em vẫn quyết định sẽ đi, rời xa khỏi mảnh đất đầy lạc hậu và thị phi này."

"Cậu muốn rời khỏi tôi?" Sau câu nói đó ánh mắt Đặng Khang trở nên khác lạ tựa như con mãnh thú ngủ đông đã thức giấc, rất nhanh bật dậy khỏi giường, đi đến ngăn tủ nơi hay để những giấy tờ quan trọng, đem tất cả bên trong bao gồm cả giấy tờ tùy thân, hộ chiếu của cả hai ném vào trong két sắt sau đó khóa lại, giờ chìa khóa đến trước mặt Thiên Phúc vẫn còn đang lơ lửng trên giường, Đặng Khang thách thức: "'Vậy phải xem cậu đi bằng cách nào?'"

"Đặng Khang anh đã từng nghe, giữ được vật chứ không giữ được người." Để mình chứng cho điều đó Thiên Phúc vẫn nhất quyết ra đi mặc dù trong tay chẳng có gì, không ra được nước ngoài cậu ta vẫn có thể đi đến nơi nào đó mà anh không tìm ra mình.

Thiên Phúc bỏ đi, Dạ Lan nhanh chóng chạy vào bên trong, trông thấy đồ đạc văng tứ tung, lộn xộn cô ngầm đoán được có lẽ kết quả cuộc nói chuyện không được như mong đợi, hơn nữa lúc đi ra cũng tình cờ trông thấy vết thương trên môi Thiên Phúc. Hơn ai hết cô là người hiểu rõ nhất tình cảm vốn chẳng thể nào níu kéo được nếu một khi một trong hai đã quyết tâm đưa ra lựa chọn, chỉ là cô muốn bản thân giúp anh như lời cô đã hứa trong ngày hôn lễ rằng sẽ bảo vệ tình yêu của bọn họ. Kết quả lại không làm được, nhìn anh thu mình trong một xó nhà, trên tay cầm chai rượu mạnh mà uống ừng ực, hình ảnh Đặng Khang như vậy Dạ Lan chưa từng trông thấy bao giờ.

"Đặng Khang, đừng uống nữa, em không muốn thấy anh tự giày vò bản thân như vậy." Giắt lấy chai rượu từ tay anh, cô kiên quyết ôm chặt lấy anh, đau lòng nói: "'Em tin cậu ấy có lỗi khổ của riêng mình, hãy cho cậu ấy thời gian đi.'"

"Cậu ta nói muốn đi, nói muốn chấm dứt, Dạ Lan anh trong lòng cậu ta bao nhiêu năm qua vốn không có chỗ đứng." Đặng Khang đau đớn gào lên, lần đầu tiên cô thấy anh như ngày hôm nay càng khiến lòng cô tê tái và mơ màng nhìn thấy hình ảnh nửa điên, nửa tỉnh của bản thân năm đó, cô không muốn anh lâm vào tình cảnh của bản thân năm đó, bởi cô biết sẽ rất đau.

Cảm nhận được sự ấm nóng của nước mắt anh đang thấm ướt trên bả vai mình mà lòng Dạ Lan không ngừng quặn thắt, đưa tay vuốt mái tóc rối của anh, cô nói: "'Khóc đi, khóc trôi hết đi những khó chịu trong lòng anh đi, khóc xong sẽ thấy dễ chịu hơn.'"

Thời gian trôi qua chẳng biết bao lâu, chỉ đến khi thấy đôi vai anh ngừng run Dạ Lan mới thả lỏng bản thân cho rằng anh đã thiếp đi vì mệt, nhưng lúc cô định đỡ anh dậy thì bên tai vang lên lời đề nghị của anh: "'Dạ Lan cùng anh về London đi, vứt bỏ lại tất cả đi, nơi này không chỉ với em mà ngay cả với anh cũng chỉ toàn là đau khổ.'"

Nếu là trước đây anh đề nghị như vậy cô nhất định sẽ tìm lí do để từ chối, nhưng còn bây giờ khi trông thấy anh suy sụp như vậy cô chẳng còn lí do gì để

từ chối, với cô anh chính là người thân còn lại duy nhất trên thế giới này. Năm đó khi cô rơi xuống vực thẳm của sự đau đớn, tuyệt vọng chính anh là người đưa tay ra cứu vớt cô, chăm sóc cô, đưa cô đi bất cứ nơi đâu mà cô muốn đến. Bây giờ khi chính anh rơi vào tình cảnh tương tự, hơn ai hết cô biết bản thân cần phải làm gì để báo đáp ân tình mà anh dành cho mình.

""Được, em đi với anh.""

-----Chương sau có thánh thom, Tổng biên tập ghen tuông, ai hóng không ạ?-----

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Dạ Lan, em mấy ngày rồi chưa gọi đầu có đúng không?

Bộp!

Chiếc túi đang cầm trên tay bỗng lạnh lùng rơi xuống đất khi tâm trạng của người cầm nó đang rơi vào bất ngờ. Lọt vào tầm mắt của Tường Quân lúc này chính là ba người lính cứu hỏa đang vội vã dắt theo một đứa trẻ bốn tuổi cùng đi ra từ tòa nhà. Mặc dù cái dáng nhỏ nhắn ấy đã rất khôn ngoan mà thoát khỏi sự chú ý của đám phóng viên, nhưng dù cô có hóa trang ra sao cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của hắn. Nếu không phải giữa đường hắn cho xe quay lại thì có lẽ sẽ không biết cô đang rời đi? Lần trước là cô chọn đến miền Bắc xa xôi, còn lần này sẽ là nơi nào? Suy nghĩ vừa mới lướt qua đã làm cho tâm trạng Tường Quân nổi sóng, hai bàn tay không biết từ khi nào đã siết chặt đem ánh mắt đã chuyển sang màu u tối khóa lại trên một người.

Luận mở cửa xe ra trông thấy túi đồ kia nằm chỏng chơ dưới đất bèn cúi xuống nhặt đồ lên, phui phui: ""Sếp à, không phải cơm trưa không ăn nên giờ sức cầm một túi quà anh cũng không có đấy chứ?"" Ngẩng lên nhìn hắn Luận cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khi trông thấy sắc mặt hắn lúc này. Nhìn theo ánh mắt hắn Luận cũng vừa phát hiện ra điều gì đó liền kích động nói: ""Sếp kia chẳng phải nhóc Đặng Minh sao? Lẽ nào là bắt cóc trẻ con.""

Vừa định lao ra cứu người thì cánh tay Luận đã truyền tới cảm giác đau nhức, lúc nhìn lại hóa ra đã bị bàn tay khỏe mạnh của Tường Quân giữ lại, ánh mắt vô cùng không hài lòng nhìn cậu ta: ""Cậu nghĩ đứa trẻ đó ngốc đến nỗi ngoan ngoãn để người ta bắt đi sao?""

""Dầu sao cũng là trẻ con, thông minh thì làm được gì chứ?"" Tường Quân lúc này đã bỏ tay ra, Luận không chờ thêm nữa đem ngay chỗ bị tóm đưa ra mà suýt xoa nhưng càng lúc càng cảm thấy không khí xung quanh thêm lạnh toát thì ngấm mồm lại, không nói thêm mấy lời dư thừa nữa, có lẽ vì thế mà cậu ta phát hiện ra thêm điều kì lạ nào đó, chỉ tay vào một trong ba người lính cứu hỏa, có dáng người nhỏ bé hơn hai người còn lại: ""Người đó, hình như là Dạ Lan.""

Có vẻ như cảm thấy thư ký của mình cuối cùng cũng nói một câu đúng, nét mặt Tường Quân giãn ra một chút, hỏi: ""Chuyện tôi bảo cậu làm kết quả thế nào rồi?""

""Đã có kết quả rồi, anh xem đi."" Luận chạy vào trong xe lấy ra một quyển hồ sơ đưa cho Tường Quân, mở chúng ra xem xét một lượt, khoe môi Tường Quân hơi nhếch lên khi biết được kẻ chủ mưu đứng đằng sau vụ lộn xộn của Đặng Khang lần này: ""Quả đúng là cô ta.""

""Sếp tiếp theo anh tính làm gì? Có vẻ như bọn họ muốn đi đâu đó."" Luận chỉ tay vào chiếc xe hơi màu trắng đã chuyển bánh, đám phóng viên dưới nhà sau khi phát giác ra chiếc xe của Đặng Khang liền đuổi theo.

""Đi theo bọn họ, tôi muốn biết cô ấy rốt cuộc muốn đi đâu?"" Tường Quân lạnh lùng ra lệnh, sau đó ngồi lên xe.

Hai chiếc xe như rượt đuổi nhau trên đường cao tốc, ở hai luồng đường cùng chiều Tường Quân hạ kính để có thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp khiến hắn nhớ nhưng được che quá nửa bởi chiếc mũ lưỡi trai. Ban đầu đi theo chỉ để kiểm chứng, nhưng càng ngày một linh cảm không tốt càng được khẳng định trong tâm trí hắn.

""Bọn họ thực sự ra sân bay, nhưng bây giờ họ có ra miền Bắc thì dư luận ngoài đó cũng nóng kém gì ở đây đâu? Có thể nói dù đi đâu cũng không thoát được."" Luận vừa điều khiển xe bám theo chiếc xe trắng lòng đường bên kia vừa bất giác nói.

Tường Quân lúc này đã thôi nhìn sang bên kia đường, nghĩ ra điều gì đó liền quay sang hỏi Luận: ""Tài liệu điều tra về cuộc sống 1 năm trở lại đây và những người liên quan đến cô ấy cậu còn giữ chứ?""

""Còn ạ, em đoán sẽ có lúc anh cần khôi phục công tìm lại nên để ở chiếc cặp đặt ở ghế sau.""

Với lợi thế tay dài Tường Quân hơi vói về phía sau lấy chiếc cặp, lượm qua mấy tập tài liệu lòi ra tập hồ sơ lí lịch của Dạ Lan, lật qua vài trang Tường Quân chăm chú xem những thông tin về Đặng Khang, dừng lại ở số tài sản kêch xù của Đặng Khang hai mắt Tường Quân tối lại khi trông thấy dòng chữ ""máy bay tư nhân"". Ánh mắt Tường Quân lúc này biến đổi trở lên u tối hơn lúc nào hết, tờ giấy trên tay cũng bị sức mạnh của bàn tay làm cho nhăn nhúm: ""Liên hệ phóng viên của mấy tạp chí lá cải đến cho tôi.""

""Vâng."" Luận nuốt khan một cái trước thái độ cực kỳ đáng sợ của hắn lúc này.

...

Tại sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất...

Trước không khí rất khẩn trương, bước chân của ba người lính cứu hỏa xuất hiện tại sân bay đang rất vội vã đi về khu địa phận chiếc máy bay tư nhân mà Đặng Khang đã bố trí. Nhưng ngay khi cách chiếc máy bay Legacy 600 khoảng 50 mét thì một đám đông phóng viên từ đâu lao đến bao vây lấy họ, tình huống này vốn không nằm trong dự định của Đặng Khang trong nháy mắt khiến anh rơi vào bối rối với những câu hỏi rồn rập của đám đông này:

""Đặng Khang xin cho chúng tôi phỏng vấn vài câu, anh đang vội vã ra sân bay lại dùng phi cơ riêng như vậy có phải muốn dẫn theo vợ trở về Anh, tránh những sóng gió đang diễn ra hai ngày nay.""

""Anh có thực sự ra tay hành hung cô gái XXX.""

""Cô ấy nói sẽ trình đơn kiện ra tòa, anh sẽ đáp trả tình huống này ra sao?""

""...""

Dạ Lan lâu lắm rồi mới lại bị dồn vào bầu không khí ngột ngạt, đáng sợ như vậy chân tay bỗng dưng mềm nhũn ra. Đặng Minh đang được mẹ cầm tay nay bị buông ra liền cảm thấy có gì đó bất ổn, khẽ lay tay cô: ""Mẹ, mẹ không sao chứ?""

""Dạ Lan."" Đặng Khang quay sang nhìn cô thấy sắc mặt cô tái nhợt đi liền rút điện thoại gọi cho an ninh sân bay đến mở đường, vất vả lắm mới đưa được Dạ Lan lên máy bay. Lau đi mồ hôi trên trán cô Đặng Khang lo lắng đến đau lòng: ""Xin lỗi, là tại anh không tốt.""

""Nói gì vậy, chúng ta là người một nhà mà."" Cô cười yếu ớt an ủi anh, Đặng Minh ngồi bên cạnh cũng lo lắng nhìn cô không rời, xoa đầu nhóc cô lắc đầu ý nói mẹ không sao?

""Anh lên khoang lái xem Cơ trưởng chuẩn bị tới đâu rồi, em nghỉ ngơi đi.""

""Vâng.""

Với tình hình lúc này Dạ Lan vốn chẳng thể chợp mắt, đúng lúc này điện thoại của cô khẽ vang lên, nhìn thấy dãy số dài trên đó tim cô khẽ run lên, sau một hơi bình ổn tâm trạng cô nhấc máy, bên kia vọng đến một tiếng không biết là cười hay thờ: ""Em thấy màn chia tay tôi dành cho em nào nhiệt chứ?""

Quá bất ngờ khi Tường Quân nói vậy, nhưng cô cũng có thể hiểu Tường Quân bây giờ vốn có thể làm ra nhiều chuyện khác còn kinh khủng hơn, chút chuyện vặt vãnh này có là gì nhưng có điều nghĩ hẳn đã thay đổi làm tim cô đau nhức đến khó thở. Bịt lại điện thoại, Dạ Lan quay sang nói với Nghị ngồi ở ghế trên: ""Anh trông Đặng Minh nhé, tôi muốn đi vệ sinh.""

Chọn một khoang khác yên tĩnh hơn Dạ Lan mới có thể bình tĩnh nói chuyện với người vẫn đang kiên nhẫn đợi cô ở đầu dãy bên kia: ""Anh muốn gì?""

""Cái này là tôi hỏi em mới đúng, chưa có sự đồng ý của tôi em đang định đi đâu?""

""Anh và tôi chẳng có bất cứ quan hệ gì anh dựa vào đâu mà nói như vậy?"" Dạ Lan cảm thấy những lời hắn nói quá vô lý, chẳng phải vì bị uy hiếp cô mới đồng ý cùng hắn diễn kịch vậy mà hắn đã cho là cô thật sự đồng ý làm tình nhân của hắn hay sao?

""Vậy sao? Cho em xem cái này, tôi tin nó sẽ khiến em sẽ thay đổi suy nghĩ.""

Nghe hắn nói vậy trong lòng Dạ Lan bỗng nổi lên dự cảm không lành, đầu dãy bên kia đã ngắt, chuyển đến điện thoại cô lúc này là một tin nhắn, ngón tay do dự mở tin nhắn hiện ra trước mắt Dạ Lan lúc này là tấm ảnh cô đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay Tường Quân, trên gương mặt cả hai lúc này còn gợi lên nét hạnh phúc.

""Sao có thể như vậy được?"" Đưa tay lên che miệng, Dạ Lan vô cùng sửng sốt, rõ ràng là khi cô thức dậy không thấy bóng dáng hắn bên cạnh, lẽ nào...

Điện thoại lại gọi đến, Dạ Lan bắt máy tức giận nói: ""Tường Quân, anh chụp lên lúc tôi ngủ, anh là kẻ xấu xa.""

""Tôi chưa từng cảm thấy bản thân là người tốt, Dạ Lan em thử nghĩ xem với bối cảnh như hiện nay bức ảnh này được công khai thì Đặng Khang sẽ thêm thâm hại như thế nào? Là bị vợ cấm sùng lên ngoại tình, ông ăn chả bà ăn nem, hay...""

""Đủ rồi."" Tường Quân còn chưa nói hết Dạ Lan đã cắt ngang: ""Anh không nghĩ đến nếu bức ảnh được công khai bản thân anh cũng sẽ trở thành tiêu đề hay sao?""

""Còn nhiều tấm khác, tôi có thể chọn lựa.""

""Anh..."" Dạ Lan tức đến nghẹn giọng.

""Tôi không có thì giờ để lãng phí đôi co với em, ngay bây giờ xuống khỏi máy bay đến gặp tôi, tôi tự tin bản thân có thể giúp chồng em thoát khỏi vạ bê

bối lần này. Còn nếu em chọn làm trái ý tôi e rằng sẽ khiến mọi thứ tệ hại thêm."" Nói đến từ ""chồng em"" Tường Quân cố ý nhấn mạnh.

Đầu dây bên kia đã ngắt một lúc lâu còn Dạ Lan thì hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm lặng, nhìn cô một mình ngồi đó chẳng ai có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Mãi đến khi bàn tay Đặng Khang đặt lên vai cô mới kéo cô trở về hiện tại, nhìn cô anh cười hiền, nói: ""Máy bay chuẩn bị cất cánh rồi, em mau về chỗ ngồi thắt dây an toàn vào đi.""

Đặt tay lên bàn tay đang phủ trên vai mình, Dạ Lan ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt rất phức tạp, sau cùng quyết định nói ra: ""Đặng Khang, em còn có việc phải giải quyết, sẽ sang đó tìm mọi người sau."" Nói rồi cô chạy thật nhanh về phía cửa máy bay, bất lực gọi theo cô lúc này là Đặng Khang: ""Nếu một tuần em chưa qua đó anh sẽ quay về đón em."" Đặng Khang lần này không hề ngăn cô, bởi vì anh biết bản thân không thể nữa, bởi hần đã một lần nữa xuất hiện.

...

Chiếc xe đưa Dạ Lan đến đỗ trước cổng căn biệt thự mà cách đây mười mấy giờ đồng hồ cô đã từng từ đó bước ra, tuy nhiên cô chẳng có tâm trạng đầu mà để ý hay đánh giá đến mọi thứ xung quanh căn biệt thự xem nó đáng giá bao nhiêu, đẹp bao nhiêu. Khác với thân phận làm khách, Dạ Lan vừa bước tới cửa đã vịn cửa mà ngang nhiên bước vào, đi thẳng tới phòng khách, trông thấy dáng người đang ung dung ngồi vắt chân hút thuốc của Tường Quân lúc này chỉ càng khiến tâm trạng cô thêm tức giận.

Thấy cô rất nhanh đã xuất hiện, Tường Quân dụi tắt đi điếu thuốc đang hút dở, sau đó đưa đồng hồ ra xem, rất hài lòng cười nói: ""Em đến rồi sao? Nhanh hơn tôi tưởng xem ra đang rất sốt ruột giúp chồng mình thoát khỏi rắc rối.""

""Phải ai cũng đều sẽ giống như tôi lúc này, anh nói đi anh sẽ giúp chúng tôi như thế nào?"" Dạ Lan vẫn đứng nguyên một chỗ đối diện với hần từ khi bước vào đến giờ, thái độ vừa xa cách lạnh lùng vừa cảnh giác hỏi hần.

Đương nhiên thái độ này của cô làm Tường Quân không hài lòng hơn nữa cô lại dùng từ ""chúng tôi"" gộp chung hai người với nhau khiến Tường Quân không thuận tai, chỉ tay xuống chỗ trống bên cạnh mình, hần nói: ""Nếu em dùng một thái độ khác và ngồi xuống đây nói chuyện thì tôi sẽ xem xét xem mình có nên giúp hay không giúp.""

Dạ Lan lúc này rất muốn chống đối nhưng cuối cùng cũng chọn cách khuất phục đi đến ngồi xuống chỗ hần đã chỉ, nhưng mộng còn chưa chạm ghế thì cả người cô đã bị hần kéo vào trong lòng khóa lại, Dạ Lan rất nhanh phản ứng lại nhưng mọi hành động phản kháng của cô chỉ như sức của cỏ non với sỏi.

""Anh làm gì vậy?""

""Yên lặng, tôi sẽ cho em xem thứ này."" Tường Quân dụi đồ sau đó đưa cho cô tập tài liệu vốn đã để sẵn trên bàn.

Dạ Lan dù không thoải mái nhưng vì hiếu kì nên cũng thôi phản kháng, chuyên tâm vào tìm hiểu mấy thứ bên trong tập tài liệu mà hần đưa. Để mặc ai kia tham lam hít hà mùi hương thơm trên tóc cô, nhưng khi chạm tay vào bộ quần áo thô ráp cô đang mặc trên người khiến tay Tường Quân ngưng lại, hần ghét cô mang những thứ không thuộc về mình, hơn nữa bộ quần áo này hình như đã có người mặc qua khiến hần càng nghĩ càng thêm khó chịu, rồi phát hiện ra điều gì đó, hần nói với cô: ""Dạ Lan, em mấy ngày rồi chưa gội đầu có đúng không?""

""Ba ngày, sao anh biết."" Dạ Lan trả lời theo cảm tính để rồi rất nhanh sau đó hối hận về câu trả lời của mình, xấu hổ quá cô hóa giận trừng mắt với ai kia: ""Anh thấy vấn đề này thích hợp bàn luận lúc này sao?""

""Với tôi thì đây chính là vấn đề hàng đầu, tôi không thích phụ nữ ở dơ, nhất là là tình nhân của mình như vậy không thoải mái chút nào.""

""Ai là tình nhân của anh."" Một tay vẫn cầm chặt tập tài liệu, chỉ với vài dòng thông tin vừa đọc lướt qua đã mách bảo Dạ Lan rằng đây hoàn toàn là những thông tin có lợi cho Đặng Khang, tay kia Dạ Lan cố tìm cách thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ đang vây lấy cơ thể mình nhưng vẫn không tài nào thoát được. Tường Quân sau một hồi chơi trò đố sức với cô cuối cùng đưa tay giật tập tài liệu kia vứt sang một bên, vác cô lên vai một mạch bước đến phòng tắm quảng cô vào bên trong bồn nước, sau đó rất mạnh tay vặn xả vòi nước, trước khi bước ra khỏi phòng tắm còn ra lệnh cho cô: ""Nếu em không gội đầu và vứt bộ quần áo ngớ ngẩn này đi thì đừng mơ bước ra khỏi đây.""

""Tường Quân, anh đúng là bị bệnh."" Ngồi trong bồn nước với toàn thân đã bị ướt nhẹp Dạ Lan đưa tay vuốt mặt hét lên, cô vốn chẳng thể hiểu được con người kỳ quái này đang nghĩ gì trong đầu nữa.

...

Trong một căn phòng Vip của khách sạn...

Trên một chiếc giường lớn, mọi thứ hỗn độn khiến người nhìn vào liền thấy đỏ mặt, Á Thư trên người chỉ quấn một chiếc khăn, đầu gối lên cặp đùi to béo của Trần Lưu, đôi má ửng hồng đón lấy điếu thuốc từ tay gã đưa cho. Có lẽ vì mới tập tành cho nên cô ta ho sù sụ vài tiếng sau đó cầm điện thoại lên coi tin tức, mấy ngày này cô ta đặc biệt quan tâm đến tin tức của Đặng Khang, thấy không có tin tức gì mới cô ta lẳng điện thoại sang một bên tiếp tục phì phèo điếu thuốc, hỏi gã: ""Con nhỏ ông bố trí có kín mồm kín miệng không đấy, bằng không mọi kế hoạch của tôi coi như đổ bể.""

""Yên tâm đi, lần này tôi đây sẽ giúp cung loại bỏ đám người đó, từng người từng người một, sẽ chẳng ai còn có thể đe dọa đến vị trí phu nhân tương lai của nhà họ Hoàng của chúng."" Trần Lưu cười nói, hai mắt ông ta híp lại, bàn tay to xù tham lam đưa tới xoa nắn bờ vai nhẵn mịn của Á Thư, không quên hỏi cô à: ""Mấy ngày này cung không đi tìm chồng tương lai của mình sao?""

"Ông nghĩ tôi có thể đứng trước mặt anh ấy với bộ dạng này sao? Hơn nữa mấy lần tôi gọi điện đều là máy bận, anh ta dạo gần đây không biết đang bận bịu chuyện gì nữa."

"Bộ dạng của cưng làm sao?" Gã hỏi mà bàn tay tham lam không chịu yên, đưa tay xoa nắn khắp nơi khiến cơ thể Á Thụ bắt đầu có những phản ứng, nhưng vì quá mệt mỏi cô ta lên tiếng như cầu xin: "Tôi mệt rồi, tha cho tôi đi."

"Nhưng anh đây chưa có mệt." Con thú tính nổi lên, Trần Lưu đề cô ả xuống mạnh tay giật tấm vải trên người Á Thụ vứt xuống đất, để phơi bày trước mặt con dã thú lúc này là một thân hình nóng bỏng của Á Thụ, không có những hành động âu yếm gã trực tiếp thực hiện những hành động thô bạo của mình. Á Thụ nằm đó, sau nhiều lần cô ta cuối cùng cũng rút ra cho mình một kinh nghiệm đó chính là nằm im không kháng cự, cứ mặc cho gã muốn làm gì thì làm. Hai bàn tay nắm chặt lấy ga giường cô ta quyết không cho bản thân phát ra những tiếng kêu than, đồng thời ánh mắt nộ ra những tia căm hận đổ lỗi cho một người: "Dạ Lan, những gì ngày hôm nay Á Thụ tôi phải chịu đều là do cô, rồi sẽ có ngày tôi sẽ trả lại cho cô gấp trăm lần những gì hôm nay tôi phải chịu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thỏa thuận ly hôn

Dạ Lan lúc tắm gội xong mới phát hiện trong phòng tắm không có quần áo đành quần tạm chiếc khăn tắm trắng quanh người, mở hé cửa nhìn ra bên ngoài, trông thấy ai kia vẫn ung dung lật qua lật lại tập tài liệu nghiên cứu thì giọng nói có chút ái ngại gọi tên hân: "Tường Quân."

Tường Quân từ lúc cô trở lại căn nhà này thì đầu óc cứ lơ lửng, khắp người lâng lâng cảm xúc khó tả, tuy là một âm thanh rất khẽ nhưng Tường Quân rất nhanh cảm nhận được quay đầu về phía cô, bắt gặp một chiếc đầu nhỏ với những lọn tóc ướt đang nhỏ giọt xuống nền nhà, cảnh tượng này khiến hân quả thực khó mà kim lòng được lại một lần nữa rơi vào mê mẩn, phải đến khi tên hân một lần nữa được cô gọi lên với âm lượng lớn hơn mới đánh thức được hân: "Tường Quân tôi không có đem theo quần áo."

Lúc này Tường Quân mới đi vào trong phòng, mở tủ đồ của mình ra lựa đồ nói là tủ đồ của hân nhưng thực chất một nửa tủ đồ có diện tích chừng 10 mét này một nửa mới đây đã được sắp xếp lại và treo đầy quần áo nữ với những mẫu khác nhau từ công sở, mặc ở nhà cho đến đi chơi, tất cả đều có một đặc điểm chung là lấy số đo của Dạ Lan làm chuẩn. Lựa đồ xong Tường Quân lúc đi ra đến cửa liền nghĩ ra điều gì đó lại một lần nữa quay lại tủ quần áo, treo chiếc váy trắng băng lụa lên móc sau đó lựa lấy một chiếc áo sơ mi của mình đem đến đưa cho cô.

Dạ Lan bên trong phòng tắm vẫn luôn chờ đợi, đến lúc nghe hân bên ngoài hắng giọng thì đưa một tay ra lấy đồ, cánh tay trắng mịn vì không biết phương hướng mà quờ quạng khắp nơi. Đến khi túm được bàn tay ấm áp của ai đó liền bối rối bỏ ra. Tường Quân biết càng đứng đây dây dưa với cô thì càng là ngược đãi bản thân cho nên rất nhanh đặt quần áo vào tay cô sau đó đi ra phòng khách. Chỉ có điều không khí hôm nay có vẻ rất nóng, đã bật hết điều hòa trong nhà mà nhiệt độ vẫn không hề giảm hơn mà càng ngày càng thấy nóng, bức bối trong người Tường Quân cởi bỏ chiếc áo vest bên ngoài và hai chiếc cúc sơ mi bên trên, để lộ ra lúc này là vòm ngực vô cùng săn chắc khiến phái nữ mê mẩn.

"Anh không còn cái nào khác sao? Ăn mặc kiểu này tôi thấy không quen." Dạ Lan trong chiếc áo sơ mi trắng của hân lấy làm mất tự nhiên và khó chịu, lúc đi chuyển hai bàn tay theo bản năng cứ kéo mép áo xuống mong rằng nó sẽ hiểu tâm trạng của cô mà dài ra thêm một xít. Nhưng loại hành động này của cô khi lọt vào mắt Tường Quân dường như lại được hiểu theo một ý nghĩa hoàn toàn khác, cô như vậy chính là dụ dỗ hân phạm sai lầm. Có một điều hân phải thừa nhận đó chính là trông cô lúc này đẹp và quyến rũ hơn bất kỳ lúc nào khác, từng đường cong trên cơ thể cứ vậy mà thoát ẩn thoát hiện trong lớp áo khiến cho cảm xúc trong hân lại một lần nữa trỗi dậy, có phải vì lí do này mà đã sơ suất đàn ông đều muốn người phụ nữ mình yêu xuất hiện trong chính chiếc áo sơ mi của họ.

Sau vài giây ngây người như gã gỗ, Tường Quân cuối cùng cũng nghiêm túc phản ứng lại đề nghị của cô: "Em nghĩ một người phụ nữ nhỏ bé như em có thể mặc vừa loại quần áo nào của tôi?"

"Có thể cho tôi xem qua tủ đồ không? Tôi muốn chọn cái khác dài hơn." Dạ Lan nói tay lại không quên vịn vào vạt áo kéo xuống.

Hành động này của cô đúng là khiến Tường Quân càng thêm trọng thương, mọi cố gắng nghiêm túc gần như lung lay sắp đổ, ho sặc sụa vài cái Tường Quân cảm thấy không khí xung quanh càng lúc càng thêm nóng đến ngột ngạt, trên cơ thể theo bản năng của đàn ông khi đứng gần người mình yêu một số bộ phận trên cơ thể cũng đã không còn nghe theo ý hân. Nhưng cuối cùng Tường Quân vẫn chọn dùng chút lí trí còn sót lại để át chế tất cả, hân biết giữa cả hai bây giờ còn tồn tại quá nhiều hiểu lầm, cô ngoại trừ đề phòng sợ hãi, và thậm chí là hận hân thì hân không dám chắc cô có còn yêu hân nữa hay không? Hân cần thời gian để đi tìm câu trả lời trong cô.

Hắng giọng một cái, Tường Quân ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó rất tự nhiên lấy máy sấy tóc cho cô, không quên dứt khoát từ chối:

"Tôi không có thói quen cho người khác mượn đồ cho nên chuyện áo quần dừng lại ở đây thôi."

"Để tôi tự làm." Dạ Lan bối rối định đứng lên giành máy sấy từ tay hân, nhưng rất nhanh bị ai đó ấn xuống ghế một lần nữa.

"Ngồi im đi, em càng như vậy là đang dẫn dụ tôi đấy, tôi cũng là đàn ông em tính thử sức nhẫn nại của tôi sao?"

Là người thông minh, dù không thoải mái nhưng cô vẫn chọn ngoan ngoãn ngồi im để hấn sấy tóc cho mình. Sự lựa chọn này của cô cũng một lần nữa nói cho Tường Quân biết giữa họ không chỉ tồn tại khoảng cách, hơn nữa khoảng cách đó còn là quá nhiều khó mà có thể chạm tới nhau được. Hướng ánh mắt buồn nhìn cô đang tự bấu ngón tay vào nhau mà lòng hấn đau xót, cô luôn vậy mỗi lần không tự nhiên hay căng thẳng đều sẽ tự bấu tay mình đến bật máu, nghe đâu những người như vậy đều là những người thiếu cảm giác an toàn, luôn sống trong bất an và sợ hãi. Trước đây khi còn bên nhau là hấn tự hứa với bản thân sẽ bảo vệ, ở bên cạnh yêu thương cô đến suốt đời, đem đến cho cô một cuộc sống an toàn để cô từ đó về sau chỉ còn vui vẻ an nhiên, chỉ có điều hấn đã không làm được mà lại còn đem đến cho cô nhiều thương tổn hơn.

Khoảng thời gian giống như ngồi trên đồng lửa của Dạ Lan cuối cùng cũng trôi qua khi tiếng máy sấy đã ngắt, Tường Quân lúc này đang rất cẩn thận chải chuốt lại tóc cho cô, nâng niu từng chút một như báu vật, tuy không ngoảnh lại nhìn nhưng Dạ Lan vô tình có thể cảm nhận được hấn có chút gì đó giống người đàn ông trước đây mà cô yêu thương, rất dịu dàng chăm sóc cô từng li từng tí một.

Chải xuống một mái tóc dài, đen mượt Tường Quân không kìm được lòng mà đặt lên đó một nụ hôn phớt qua, sau đó đứng dậy đem máy sấy và lược đặt vào tay cô, sai cô mang chúng đi cất. Cho đến lúc này khi đã đem đồ đạc cất vào ngăn tủ, Dạ Lan vẫn cảm thấy khó hiểu ở chỗ, cô sao có thể đến từng vị trí trong căn nhà này mà không cần hấn chỉ chỗ.

"Ngồi xuống đây đi." Tường Quân rất nhanh kéo cô cô ngồi xuống vị trí ngay cạnh mình, cảm xúc bộc lộ ra lúc này chỉ toàn là chuyên tâm vào công việc, khác hẳn so với Tường Quân hay đùa cợt lúc này. Đưa cho cô một tờ giấy hấn nói: "Tôi đã cho người đi xác minh, người bị hại này đêm ngày 24 tháng 12 đích thực đã cùng "chồng em" bước vào phòng 103 của khách sạn New Eye."

"Anh ấy là bị oan, tôi tin anh ấy không có hành hung người khác, càng không có chuyện cùng cô ta..."

"Cùng cô ta làm sao?" Thấy cô không nói hết câu Tường Quân càng truy hỏi.

"Tóm lại tôi tin anh ấy."

"Hiếm có người phụ nữ nào lại tin chồng một cách mù quáng như em, theo sự tin tưởng của em dành cho (chồng mình) thì tôi nên hiểu là em ngu ngốc hay bản thân hấn không phải là đàn ông thực thụ đây?"

"Anh im miệng cho tôi." Nghe những lời châm chọc này của hấn khiến Dạ Lan không khỏi tức giận mà bật dậy.

"Em tức giận gì chứ, đó không phải là suy nghĩ của mình tôi mà tràn ngập trên các diễn đàn bây giờ đều là những lời như vậy."

"Anh như vậy mà nói muốn giúp tôi sao? Anh cũng giống như bọn họ đều muốn chỉ trích anh ấy, muốn trông thấy anh ấy từ trên cao ngã xuống, cười nhạo anh ấy."

"Hấn ta và tôi không quen, không thân, em nói xem tôi sẽ được gì khi nhúng tay vào chuyện này?"

"Nếu ngay từ đầu đã không có ý định giúp đỡ tại sao còn lừa tôi đến đây?"

"Bởi vì tôi còn đang suy nghĩ."

"Suy nghĩ?" Dạ Lan mơ hồ trước những lời hấn nói cho nên hỏi lại.

"Đúng vậy, suy nghĩ xem liệu có cái giá nào đủ để tôi hứng thú mà đổi ý muốn giúp hấn ta." Nói rồi Tường Quân đưa tay ra siết lấy eo cô kéo lại gần mình, khước môi khẽ nhếch lên một nụ cười: "Và cuối cùng tôi cũng nghĩ ra một cái giá rất hợp lý."

Đối diện với ánh mắt quyến rũ mà sâu thẳm khó đoán của hấn Dạ Lan không kìm lòng được mà khẽ run, giọng nói có đôi chút lạc đi: "Anh có gì cứ nói thẳng ra đi, việc gì mà phải vòng vo mãi vậy."

"Em không những đáng yêu, còn rất thông minh nữa." Bẹo má cô khen ngợi một câu, Tường Quân sai chân đi tới bên một ngăn tủ lấy ra một tờ giấy, đặt tờ giấy xuống bàn nghiêm túc chỉ tay vào đó: "Chỉ cần em ký vào đây mọi chuyện sẽ được giải quyết triệt để."

Dạ Lan nhìn theo từng ngón tay đang gõ nhịp trên bàn thấy có mấy chữ rất nổi bật, hết sức bất ngờ đọc to: "Thỏa thuận ly hôn."

"Anh điên rồi."

"Không chỉ có vậy, hơn nữa sau khi ly hôn tôi muốn em chuyển qua nơi ở mới mà tôi đã chuẩn bị, bắt kể là Nam hay Bắc, công việc và cuộc sống của em sau này cũng sẽ do tôi sắp xếp."

"Ý anh là làm con rồi, mặc cho anh giật dây, tôi không muốn, ngàn vạn lần không muốn."

Ánh mắt đã phấp phồng, cô nói rồi quay đầu bỏ chạy. Nhưng rồi giọng nói mang theo hơi lạnh của Tường Quân vang lên phía sau khiến sống lưng cô lạnh buốt, cứng đờ, bước chân cũng dừng lại: "Em sẽ chẳng có cơ hội thứ hai tốt như vậy, một chữ ký của em đổi lấy danh dự và tương lai cho hấn, nếu tôi là em tôi sẽ không quá đề cao bản thân."

"Ly hôn là chuyện của cá nhân tôi, tôi vốn chẳng thể hiểu được chuyện này thì đem lại cho anh lợi ích gì, tại sao anh lại chọn lấy nó ra để ép tôi?" Quay lại nhìn sâu vào đôi mắt quyến rũ ấy, cô tuyệt vọng nói, cô muốn thông qua đôi mắt đó có thể tìm thấy cho mình đáp án nhưng đáng tiếc lại vẫn là thất bại. Hấn bây giờ đã không còn là người đàn ông mà cô yêu nữa, quả thật rất khó nắm bắt.

Tường Quân đi đến chỗ cô, lúc này dường như cũng rất thích thú khi được nhìn thấy vẻ mặt bất lực của cô, đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô hấn cố ý làm rối tóc cô, điều mà trước đây khi bên nhau hấn vẫn thường hay làm khiến Dạ Lan trong phút chốc có chút ngáy người. Hấn cười bí ẩn, cúi xuống thì thầm bên tai cô: "Vì tôi không muốn cô nhân tình bé nhỏ của mình sống dưới danh nghĩa là làm vợ của kẻ khác. Điều đó nghĩ tới thôi tôi cũng không thoải mái."

"Anh nói vậy là có ý gì?" Dạ Lan nghi ngờ nhìn hấn, lẽ nào quan hệ của Đặng Khang và cô hấn đã cho người điều tra.

Tường Quân dường như đọc được suy nghĩ trong đầu của cô lúc này, một tay chống vào cửa vẩy hăm trong lồng ngực mình, tay kia vén vài lọn tóc lòa xòa qua mạng tai cho cô, vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô hấn gật đầu, khẳng định: "Tôi đã cho người điều tra về mối quan hệ giữa em và hấn. Em có tin không, chỉ cần những thông tin này được phơi bày thôi đảm bảo hốt hơn tin tức của Đặng Khang hiện nay, hơn nữa một phóng viên nhỏ bé như em cũng có thể trở thành đại minh tinh."

"Anh dựa vào đâu mà có thể làm như vậy?" Trong lúc tức giận cô hung hăng đánh vào ngực hấn mấy cái, nhưng với hấn hành động này chỉ như cô đang mát xa cho mình, đợi cô đã thấm mệt hấn dịu dàng ôm cô vào lòng: "Dựa vào việc tôi muốn em làm tình nhân của mình."

Dạ Lan nghe hấn nói vậy mà cõi lòng chưa xót, cô thấy bản thân đúng là một câu chuyện châm biếm, chỉ vì một ý thích của bản thân mà hấn có thể biến cô thành tình nhân, cả đời sống trong sự khinh bỉ chửi rủa của người đời. Nhưng với tình cảnh như hiện tại, cô còn có sự lựa chọn nào tốt hơn để giúp Đặng Khang, cô biết cho đến thời điểm hiện tại các trang báo lớn chưa phát hành tin tức về anh là do có sự tham dự của một bàn tay nào đó, nếu bây giờ cô còn do dự tức là làm cho mọi thứ đổ bể, nuốt nước mắt vào bên trong cô cuối cùng cũng gật đầu, cay đắng nói: "Tôi ký."

Tường Quân đã chờ đợi câu trả lời này đã lâu, nghe xong liền hài lòng âm thầm thở nhẹ một cái, tránh qua một bên cho cô trở lại phòng khách, trước khi hạ bút ký Dạ Lan đưa ra yêu cầu: "Tôi có một số lời muốn nói."

"Em nói đi." Tường Quân tâm trạng rất thoải mái lắng nghe đề nghị từ cô.

"Tôi không muốn làm kẻ thứ ba phá vỡ đi gia đình người khác."

"Cho nên?" Tường Quân nhún mày hỏi.

"Khi anh kết hôn thì tôi sẽ tự động rút lui."

"Điều này không cần em chủ động, bởi khi đã tìm được đối tượng kết hôn tôi sẽ đem đến cho cô ấy một gia đình hoàn hảo. Càng không nói đến sẽ cho người thứ ba cơ hội phá vỡ đi hạnh phúc gia đình mình."

Một gia đình hoàn hảo, chẳng hiểu sao khi nghe những lời này thốt ra từ miệng hấn mà tim cô đau nhói, phải chăng vì duyên phận trớ trêu người hấn chọn sau này có thể đem lại hạnh phúc cho hấn lại không phải cô.

"Còn gì nữa không?" Thấy cô im lặng không nói tiếng nào hấn hỏi tiếp.

"Tôi muốn được ở cùng con trai của mình."

"Không thành vấn đề."

-----Có bạn nào quên nhấn FOLLOW tớ không?-----

Có một sự thật là hình như tâm hồn càng ngày càng đen tối rồi, các bạn đừng trách tớ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thỏa thuận ly hôn 2

London...

Sau khi Dạ Lan đã chấp nhận thỏa hiệp ngay lập tức những chứng cứ buộc tội cô gái tự xưng là "bạn gái một đêm" của nam ca sĩ Đặng Khang đã được công bố. Sau quá trình điều tra cô gái này đã thừa nhận giữa cả hai chẳng có bất kỳ quan hệ nào, cô ta làm vậy bởi vì trước đó đã được một đại gia tên A xúi giục với hứa hẹn sau khi tạo sóng gió cho nam ca sĩ Đặng Khang xong sẽ nhận được một khoản thù lao béo bở. Mọi chuyện được làm sáng tỏ, dư luận lắng xuống có thể nói là sau cơn mưa trời lại sáng, những Fan hâm mộ trước đó đã từng chỉ trích, quay lưng lại với Đặng Khang giờ bắt đầu quay lại, trên các diễn đàn lớn nhỏ đều là những lời xin lỗi cùng kêu gọi nam thần tượng này trở về Việt Nam.

Đặt xuống chiếc điện thoại, Đặng Khang vừa mới xem qua tin tức trong nước, lúc này đây đang ngồi trong một quán cafe ngồi đối diện trước mặt anh lúc này là Tường Quân, miệng đang ngậm một điếu xì gà thượng hạng. Vốn trước giờ chẳng hề có thiện cảm, Đặng Khang lạnh lùng hỏi hấn với giọng điệu

mia mai. "Điều gì khiến Tổng biên tập cao quý cất công xa xôi sang đây gặp tôi vậy, chắc không phải vì muốn nghe chính miệng tôi nói câu cảm ơn đây chứ, nếu như là vì điều này thì rất tiếc đã làm Tổng biên thất vọng."

"Lời xin lỗi của anh tôi đâu dám nhận." Ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc, Tường Quân nhếch môi nhả ra một làn khói ngằm đánh giá kẻ trước mặt. Với người này từ khi lấy lại được ký ức Tường Quân luôn cảm thấy biết ơn hơn là thù hận, nếu không nhờ có hắn bên cạnh Dạ Lan bao năm qua, dùng một cuộc hôn nhân giả để bảo vệ người phụ nữ của hắn thì liệu cô có còn được như ngày hôm nay hay đã sớm bị những toan tính cùng lòng người trắng đen làm cho biến đổi.

"Vậy mục đích của anh là gì? Lễ nào người như anh lại tốt bụng đến mức giúp đỡ người khác mà không cần xét đến lợi ích." Đặng Khang trong lòng bán tín bán nghi, dùng ánh mắt dò xét một cách âm thầm với kẻ đối diện tuy nhiên hắn rất bình tĩnh không hề để lộ chút sơ hở nào khiến anh rơi vào bẽ tắc.

"Sự thật chính là vậy."

Câu nói này của Tường Quân khiến Đặng Khang một lần nữa ngạc nhiên, sự nghi ngờ theo đó càng tăng lên nhìn Tường Quân. Dụi đi điều thuốc đang cháy dở, Tường Quân ánh mắt rất nghiêm túc nhìn người đối diện: "Đối với tôi mà nói trước giờ làm chuyện gì cũng đều xét lợi ích trước tiên, tuy nhiên với những người đã từng giúp mình thì cái này được gọi là trả ơn."

"Trả ơn? Với tôi sao? Có phải sau vụ tai nạn khiến chỗ này của anh bị thiếu sót đi nhiều điều?" Nói rồi Đặng Khang giấu cợt lấy ngón tay chỉ vào đầu mình, ám chỉ đầu Tường Quân có bình thường hay không?

"Vụ tai nạn đó đúng là đã làm trễ thêm thời gian yêu thương và bù đắp của tôi dành cho cô ấy."

"Anh..." Đặng Khang thu lại vẻ mặt giấu cợt đồng thời vờ lẽ ra một điều, lẽ nào là Tường Quân đã hồi phục trí nhớ, nghĩ rồi kinh ngạc nhìn sang hắn.

Đáp lại ánh mắt kinh ngạc ấy Tường Quân thành thật gật đầu thay cho một lời thừa nhận đồng thời nhớ lại cuộc gặp gỡ với giáo sư James:

Ngày hôm đó sau khi cùng giáo sư James rời khỏi khách sạn, nơi còn đang dang dở buổi lễ đính hôn giữa hắn và Á Thư, để có mặt trong căn phòng toàn là máy móc, hóa chất, ồ àng nghiệm và ánh đèn sáng trưng của giáo sư James.

"Cậu ngồi xuống đây đi." Giáo sư James chỉ tay xuống chiếc ghế xoay có đệm tựa rất chắc chắn bằng da trước mặt.

Tường Quân dẫu chẳng biết giáo sư định làm gì nhưng theo phép lịch sự vẫn ngồi xuống đối diện ông.

"Sức khỏe của cậu vẫn tốt chứ? Biểu hiện hôm nay của cậu khiến tôi thấy lo lắng."

"Không sao đâu, thi thoảng khi cố nhớ một điều gì đó mới lướt qua trong đầu thì cảm thấy đau đầu thôi." Thấy giáo sư lo lắng cho mình như vậy khiến tâm trạng của Tường Quân được thoải mái hơn, liền cười nói.

"Những lúc như vậy đầu rất đau sao?" Giáo sư James tiếp tục hỏi và lần này thái độ của Tường Quân thành thật và cởi mở hoàn toàn:

"Đúng vậy, cảm giác như muốn nổ tung, nhưng khi uống thuốc vào thì lát sau cơn buồn ngủ sẽ kéo đến, khi tỉnh dậy mọi cảm giác đau đớn cũng qua đi."

"Là thuốc an thần sao?" giáo sư James càng lúc càng nghi ngờ: "Có thể đưa tôi xem thử không?"

Tường Quân lục lọi trong túi nhưng phát hiện ra không đem theo: "Có lẽ là quên ở khách sạn rồi."

"Không sao." Giáo sư James cười nhẹ, ánh mắt không ngừng quan sát Tường Quân: "Ngày mai cậu có thể bảo người đem đến cho tôi được không? Tôi muốn mang chúng để làm thí nghiệm."

"Được thôi." Tường Quân nghĩ ngợi đôi chút sau đó nhanh chóng gật đầu, cảm thấy vị giáo sư này hơi kỳ lạ, phải chăng là quan tâm mình quá mức.

Cảm nhận được sự kỳ lạ trong ánh mắt của Tường Quân dành cho mình tuy nhiên giáo sư James vờ như không thấy, quay sang đề nghị: "Tôi muốn nhân đây kiểm tra qua sức khỏe cho cậu, cậu ngã người ra ghế được chứ."

Khi thấy Tường Quân đã ngay ngắn trên ghế giáo sư James lấy ra một chiếc đồng hồ quả lắc, tiến hành dùng phương pháp thôi miên đưa Tường Quân đi vào giấc ngủ, mọi ý nghĩ lúc này bắt đầu theo sự chỉ đạo của ông mà lần tìm những mảnh ký ức bị mất trong Tường Quân.

Trong mơ lúc này Tường Quân lại thấy được khung cảnh đó, một cô gái trẻ với đôi vai gầy đang run lên khóc nức nở dưới mưa. Lần này cũng không lạ ngoại lệ bước chân Tường Quân lao nhanh về phía cô gái, hắn muốn biết cô gái đó là ai tại sao lần nào cũng vô cớ xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

"Nói cho tôi biết cậu đang nhìn thấy gì?" Tiếng của giáo sư James vọng vào trong tiềm thức của Tường Quân.

"Một cô gái." Tường Quân trả lời như một cỗ máy đang bị điều khiển.

"Cậu có nhìn rõ mặt cô ấy không?"

"Không, tôi không trông thấy mặt cô ta chỉ thấy cô ta đang khóc rất thương tâm. Tôi muốn lại gần để nhìn rõ hơn."

"Đừng lại gần, cậu không được nóng vội." Tiếng giáo sư James vội vã nhưng không ngăn được suy nghĩ tiến lại gần cô gái kia của Tường Quân, và rồi khi cố gắng lại gần cô gái ấy đến khi tưởng chừng sắp nhìn rõ khuôn mặt của cô gái ấy thì mọi hình ảnh trước mắt lại vỡ vụn khiến Tường Quân sực tỉnh khỏi giấc mộng, trở lại với thực tại thì con đầu đầu lại kéo đến khiến Tường Quân ôm đầu một cách khổ sở.

Vì lần này không đem theo thuốc cho nên phải vất vả lắm Tường Quân mới bình tĩnh lại được, chứng kiến những phản ứng của Tường Quân khi vật vã chống lại con đầu giáo sư James lúc này lại có những phán đoán về chuyên môn theo một góc nhìn khác, trước khi để Tường Quân ra về đã đưa cho hắn một lọ thuốc với căn dặn kỹ càng.

Sau một thời gian dùng thuốc của giáo sư James, Tường Quân cảm thấy tâm trạng bớt căng thẳng, những cơn đau đầu cũng không còn dữ dội như trước, những mảng ký ức nếu đôi lại trước đây cô gắng cỡ nào cũng không thể nhớ được thì nay dần dần phác họa trong tâm trí càng lúc càng rõ rệt hơn và cho đến thời điểm hiện tại đã hoàn toàn khôi phục. Điều khiến Tường Quân ngạc nhiên nhất chính là khi xem kết quả chính xác về số thuốc mà hắn đã dùng trong suốt thời gian qua, một loại thuốc vốn không dùng để hỗ trợ cho quá trình điều trị bệnh sau chấn thương của hắn mà là dùng để ngăn cho ký ức của hắn phục hồi. Hình ảnh một người phụ nữ với vô bọc lúc nào cũng dịu dàng, ngoan ngoãn, cao quý vừa mới lướt qua vậy mà đã tâm của cô ta lại khiến Tường Quân thoáng rợn mình.

...

Quay trở lại với hiện tại Tường Quân lúc này đang trông chờ phản ứng từ Đặng Khang và đúng như dự đoán ánh mắt Đặng Khang thoáng hiện lên những tia lo lắng, bất an, lao đến túm lấy cổ áo Tường Quân: "Nhớ lại thì sao chứ? Anh nên nhớ Dạ Lan bây giờ đã là vợ của Đặng Khang này, là ai cũng đừng mong đến gần cô ấy khiến cô ấy phải chịu nhiều đau khổ."

"Anh biết không đôi khi nghĩ lại tôi thấy rất biết ơn những việc làm của anh, nếu không nhờ có anh dùng cuộc hôn nhân này để bảo vệ cô ấy có lẽ giờ đây tôi đã đánh mất cô ấy."

"Anh có ý gì?" Khó hiểu trước lời nói của đối phương, Đặng Khang càng kích động nói lớn khiến mấy người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía hai quý ông nhưng hành động rất không lịch thiệp.

"Ý tứ của tôi chắc hẳn anh phải rất rõ." Hắt Đặng Khang vẫn còn đang sững sờ, Tường Quân rất thản nhiên chỉnh lại cổ áo cùng cả vạt sau đó mở cặp lấy ra tờ thỏa thuận ly hôn mà trên đó đã có chữ ký của Dạ Lan đưa cho Đặng Khang. Nhìn xuống tờ giấy phản ứng đầu tiên của Đặng Khang chính là tức giận vì sự vô lý, bá đạo của Tường Quân, nhưng sau khi nhìn xuống chữ ký bên dưới ánh mắt anh chỉ toàn là thất vọng ngòi thụt xuống ghế, anh bật cười cay đắng khi nghĩ đến điều gì đó: "Cô ấy thật ngốc, đến cuối cùng vẫn chọn đau khổ."

Tường Quân: "Ồ bên cạnh một người đàn ông không thể cho cô ấy hạnh phúc, lẽ nào là vui vẻ."

Đặng Khang: "Ít nhất cuộc sống của cô ấy hiện tại vẫn gọi là bình yên."

Tường Quân: "Cái gọi là bình yên của anh chính là ngày ngày vẫn đi làm cực nhọc với mức lương thấp chẳng đủ chi tiêu, ngày ngày sống dưới cái mái lợp lem, hơn nữa lại còn có một đứa con nuôi phải chăm sóc."

Đặng Khang bây giờ đã chẳng muốn đôi co với hắn, sợ dĩ anh quyết định nhận nuôi Đặng Minh cũng là vì bệnh tình của cô, nhưng người đàn ông này vốn chẳng hiểu gì về tình trạng của cô từ khi hắn bắt vô âm tín. Trở lại trạng thái bình tĩnh Đặng Khang đưa ánh mắt thách thức nhìn Tường Quân: "Nếu lúc này tôi cho anh một lời khuyên không biết anh có tiếp nhận không?"

"Lời khuyên?" Tường Quân nhú mồm nhìn Đặng Khang dò xét.

"Nếu tôi đoán không lầm thì anh rất muốn ngay lập tức chứng tỏ ly hôn sau đó công khai ở bên cô ấy, nhưng tôi muốn nói cho anh biết cái mà anh gọi là yêu thương bù đắp mà anh dành cho cô ấy chính là đau khổ, là sai lầm không chỉ đối với cô ấy mà cả với bản thân anh." Đặng Khang vừa quan sát vừa nói, để những lời mình nói thuyết phục hơn Đặng Khang đứng dậy đề nghị: "Nếu anh không tin thì theo tôi đến nơi này, sau khi xem xong những thứ này tôi tin anh sẽ hiểu mình có nên tiếp tục hay không."

...

Tại cung điện nhà Jones...

Trong phòng khách xa hoa, sang trọng được thiết kế theo phong cách, đẳng cấp Châu Âu là tiếng cười đùa vui vẻ của bà Quyên và Đặng Minh, dấu vết thảng nhóc này chỉ là con nuôi của Đặng Khang và Dạ Lan nhưng xuất phát từ tình cảm yêu thương bà thật sự coi nhóc là con cháu trong nhà, mấy ngày này đi đâu cũng đều dẫn Đặng Minh đi theo.

"Đặng Minh, cháu biết biết đánh bài không?"

"Biết chút ít ạ." Đặng Minh vừa dứt miếng táo vào miệng, gật đầu thản nhiên đáp.

Xoa đầu thảng nhóc bà Quyên mỉm cười hài lòng: "Vây lát bạn của bà tới cháu ngồi bên cạnh bà nhé."

Đặng Minh lại gật, với nhóc mà nói từ khi có gia đình mới cuộc sống của nhóc toàn là màu hồng, tuy nhiên đã một ngày qua đi mà nhóc chưa được gặp mẹ cho nên tâm trạng có chút không vui nhưng nhớ đến lời mẹ dặn phải nghe lời người lớn cho nên nhóc sẽ làm cho bà Quyên vui. Cái đầu nhỏ thì thoáng

cứ ngoái về phía cửa lớn trông chờ hình bóng của ai đó, nhóc có nghe lõm được sự phụ cùng ba Nghị sáng sớm nói chuyện rằng mẹ nhóc đang trên đường sang London, trái tim nhỏ bé vì thế mà ngập tràn hi vọng cùng vui mừng mong chờ giây phút được gặp mẹ đến từng tí một.

Từ cửa lớn bước vào lúc này là ba quý bà tầm 50 ăn mặc sang trọng, mỗi người một vẻ, ai cũng muốn tạo cho mình những đẳng cấp riêng. Trong số đó có một phu nhân nhìn trẻ trung và xinh đẹp, ăn mặc tuy rất giản dị nhưng lại nổi bật hơn so với những người đi cùng, vừa mới bước vào vị phu nhân này ngay lập tức thu hút được sự chú ý của nhóc Đặng Minh, trong tâm trí nhóc lúc này thầm khen ngợi: "Vị phu nhân này đẹp quá!" Ngay khi nhóc vẫn còn đang dùng ánh mắt trong trẻo, thơ ngây của mình tán thưởng vị phu nhân này thì ánh mắt bà ta cũng vô tình đặt lên người nhóc, hai ánh mắt vô tình chạm nhau giữa không trung, đối diện với ánh mắt vừa sắc lạnh, vừa nghiêm nghị của vị phu nhân này Đặng Minh có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh cúi đầu lễ phép chào để che đi sự lúng túng của mình lúc này. Mấy vị phu nhân đi cùng trông thấy trong cung điện nguy nga này xuất hiện một đứa trẻ hệt như hoàng tử thì đua nhau đưa ánh mắt tò mò nhìn Đặng Minh.

Bà Quyên chứng kiến những ánh tò mò của mấy vị phu nhân này sắp nổ tung bèn lên tiếng giới thiệu đồng thời chỉ tay vào Đặng Minh: "Đây là cháu nội tôi, tuy là con nuôi của Đặng Khang nhưng thật tâm tôi đã coi đứa trẻ là con cháu trong nhà."

Mấy vị phu nhân này đa phần đều là người Việt lấy chồng ngoại, thi thoảng rảnh rỗi sẽ tụ tập đánh bài. Nghe bà Quyên giới thiệu về đứa trẻ này như vậy liền thi nhau khen ngợi không ngớt rằng đứa trẻ thật đáng yêu, khôi ngô, tương lai sẽ rất sáng lạn,... nhằm mục đích lấy lòng bà Quyên, chỉ duy nhất phu nhân Kim người luôn dùng một ánh mắt đặc biệt để quan sát nhóc từ lúc đặt chân vào nơi này đến giờ.

Khi tất cả đã ngồi yên vị trên bàn đánh bài, Đặng Minh cũng rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bà Quyên ánh mắt thơ ngây xen lẫn tò mò không nén nổi lại liếc về phía phu nhân Kim vẫn đang ngồi điềm tĩnh đánh bài, ánh mắt như đang suy tính điều gì đó. Vị phu nhân này từ khi bước vào dường như là có một sức mạnh vô hình nào đó đã thôi thúc khiến nhóc không tài nào ngưng quan sát từng cử chỉ, trạng thái của phu nhân Kim đang ngồi xuống phía đối diện, càng nhìn nhóc lại càng cảm thấy bà có cái gì đó thần thuộc.

Mạt chược tuần nào cũng đánh, cũng chỉ là xoay quanh một cuộc chơi mà khi chưa bắt đầu đã có kết quả được định sẵn. Trên màn bạc này ai thắng, ai thua sớm đã được quyết định, mấy vị phu nhân này muốn thông qua những buổi gặp gỡ như vậy để làm những bậc thêm lót đường hậu thuẫn cho chồng, con có thêm chỗ đứng trong giới thượng lưu.

Trò chơi chán ngắt như vậy vốn chẳng thể khiến đứa nhóc bốn tuổi Đặng Minh thích thú, nhóc đứng dậy đi đến bên cây đàn piano lướt nhẹ tay trên đó. Tâm trạng nhóc hôm nay có lúc bồn chồn, lúc vui vẻ cho nên nhóc đàn không theo một trình tự, quy tắc nào cả, những ngón tay nhỏ như đang dạo chơi trên những phím đàn để tạo thành những nốt nhạc trầm bổng khác nhau nghe thật êm tai.

Bà Quyên hôm nay thắng lớn cho nên tâm trạng vui càng thêm vui, kéo theo mấy người bạn cùng đến ghé ngồi uống trà nghe Đặng Minh đàn. Hai vị phu nhân kia ngồi bên cạnh không ngớt lời khen Đặng Minh tài giỏi, riêng phu nhân Kim ngày thường vốn đã trầm lặng ngày hôm nay lại càng kiệm lời, ánh mắt giờ này cứ âm thầm quan sát đứa trẻ bốn tuổi kia, càng nhìn trong tâm bà càng nổi lên những suy nghĩ khiến lòng hoang mang.

Tuy từ góc độ của bà ta nhìn ra chỉ thấy được nửa khuôn mặt của Đặng Minh nhưng sao từ thần thái cho đến những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt thẳng bé bà lại cảm thấy giống con trai mình lúc nhỏ đến vậy. Nhưng rồi bà gạt phăng đi suy nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu ấy với lí do là ảo giác, là người giống người, nhưng đến cuối cùng vẫn không nén nổi sự tò mò nhìn Đặng Minh đang say sưa đàn, phải chăng vì sự cố của năm đó khiến cho lương tâm của bà cảm thấy có lỗi...

"Cháu của ta, lại đây." Bà Quyên hôm nay dường như muốn khoe với cả thế giới đây là cháu nội của tôi, nó rất tài giỏi, vậy tay bà gọi Đặng Minh lại gần khi nhóc vừa kết thúc màn trình diễn tự do.

"Nào, ăn hoa quả đi, xem cháu đàn mà mồ hôi nhễ nhại kia." Nói rồi bà Quyên rút chiếc khăn tay ra thấm mồ hôi trên khuôn mặt bầu bĩnh của Đặng Minh.

"Xem chị kia, nếu Đặng Khang mà sinh cháu đích tôn cho chị không biết tâm trạng chị lúc đó nên dùng từ ngữ gì để miêu tả." Một vị phu nhân nói.

"Phải đó, chắc chắn sẽ rất cưng chiều còn hơn cả báu vật." Vị phu nhân khác thêm vào, riêng phu nhân Kim vẫn giữ nguyên sự im lặng nhìn đứa trẻ ngồi ngay sát mình, ngay lúc này bà muốn chạm tay vào đứa trẻ này như muốn kiểm chứng điều gì đó và rồi như có sự xui khiến vô hình nào đó điều khiển tâm trí, một cánh tay của bà Kim từ từ đưa lên.

"Đặng Minh." Một tiếng gọi thất thanh vang lên, ngay lập tức Dạ Lan từ cửa chạy vào ôm chầm lấy Đặng Minh né sang một bên trong lúc kích động cô đã hất mạnh cánh tay của phu nhân Kim đang sắp chạm tới khuôn mặt của Đặng Minh.

"Mẹ." Gặp lại mẹ Đặng Minh vui mừng reo lên đồng thời cảm thấy lạ trước phản ứng của cô. Không riêng gì Đặng Minh mấy vị phu nhân có mặt ở đây đều bị phản ứng và sự xuất hiện đột ngột của cô làm cho giật mình. Có người tình mắt trông thấy vẻ mặt hơi nhăn lại của phu nhân Kim thì vội vàng hỏi han, nhưng bà ta nhanh chóng nặn ra một nụ cười tỏ ý không sao sau đó liếc nhìn Dạ Lan với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Dạ Lan sau khi đã bình tĩnh hơn, đối diện với những ánh nhìn của mấy người trước mặt cô rất nhanh biện ra một lí do, quay sang nói với bà Quyên: "Là con quá nhớ Đặng Minh, đã thất lễ với mấy vị phu nhân rồi."

"Không sao, không sao, làm mẹ ai xa con mấy ngày chả vậy, mấy vị phu nhân đây đương nhiên hiểu cho có đúng không mấy vị." Bà Quyên sau khi nhận được lời giải thích từ con dâu liền tươi cười đỡ cô xuống ghế ngồi, giải vây giúp cô, nhưng thật ra sâu bên trong bà biết giữa hai người này mọi thứ đều không chỉ đơn giản là lí do như cô vừa bịa ra, mấy người ngồi đó đương nhiên té nước theo mưa cười cho qua chuyện. Tuy nhiên sâu bên trong mỗi người đều không nén nổi sự tò mò mà âm thầm quan sát con dâu nhà Jones cùng phu nhân Kim cao quý và nổi tiếng lạnh lùng.

"Con đến lúc nào sao không gọi điện để ta sai người đến đón." Bà Quyên vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười hỏi chuyện Dạ Lan.

"Con cũng vừa mới đến là đón xe đến đây liền." Dạ Lan vẫn trong tư thế phòng bị ôm chặt Đặng Minh trong lòng tựa như gà mẹ bảo vệ gà con khỏi điều hâu, ánh mắt đề phòng từ lúc bước vào đến giờ vẫn luôn nhìn về phía phu nhân Kim. Có lẽ chuyện xảy ra năm đó từ lâu đã để lại vết sẹo rất lớn trong lòng cô khiến cô không tài nào quên đi được, nhất là ngay bây giờ kẻ gián tiếp gây ra cái chết cho con trai cô lại đang một lần nữa muốn gờ cánh tay của bà ta chạm vào mặt Đặng Minh. Muốn làm tổn hại đến đứa trẻ này cô tuyệt đối sẽ liều mình chống trả, sẽ không ngốc nghếch mà van xin bà ta như lòng thương hại như nhiều năm trước nữa.

"Mẹ, mẹ ôm con chặt quá." Đặng Minh ngồi trong lòng Dạ Lan thấy không thoải mái liền cựa quậy lên tiếng khiến tâm trí cô bùng tỉnh, buông lỏng tay ra: "Mẹ xin lỗi."

Chứng kiến một loạt phản ứng của Dạ Lan như vậy, sâu bên trong phu nhân Kim bỗng nổi lên một cảm giác khó tả không thể nói thành lời.

Đợi đến lúc Đặng Minh đã ngủ thiếp đi, đến khi đặt thẳng bé lên giường trước khi rời đi Dạ Lan còn không yên tâm nên khóa cả cửa phòng. Lúc từ nhà vệ sinh đi ra cô liền đụng ngay phải phu nhân Kim, bà ta xuất hiện ở đây đoán chắc là đợi cô để nói chuyện riêng. Tuy nhiên cảm thấy bản thân và người này chẳng còn gì để nói cho nên Dạ Lan chọn cách tránh sang một bên.

"Lễ đính hôn cũng bị cô phá hỏng, xem ra thủ đoạn của cô càng ngày càng cao siêu."

Bị những lời này của phu nhân Kim làm cho phải dừng bước, Dạ Lan quay đầu nhìn bà ta, so với nhiều năm trước người phụ nữ này dường như được tạo hóa ưu ái mà trông không hề có dấu hiệu già đi. Dạ Lan nhíu mày: "Phu nhân, bà đang nói về tôi sao?"

"Đúng vậy, những lời này là tôi dành cho loại phụ nữ tham lam, không biết xấu hổ như cô, 1 triệu USD chẳng lẽ chưa đủ thỏa mãn cô?"

"1 triệu USD." Nhắc đến đây Dạ Lan dường như nhớ ra số tiền mà cô không tiếc đã đem đi làm từ thiện năm đó: "Phu nhân nhắc tôi mới nhớ, số tiền đó tôi đã tiêu hết từ sớm, quả thực là chẳng đủ thỏa mãn tôi."

"Cô... Thử đàn bà lẳng lơ, không biết xấu hổ, đã có chồng giàu có đến vậy tại sao còn tìm cách bám lấy con trai tôi không buông." Tức giận phu nhân Kim lao đến siết lấy cổ tay Dạ Lan đưa lên, đe dọa: "Cô có tin tôi đem hết chuyện xấu mà cô làm đưa ra cho mọi người cùng xem, để đến khi đó ai sẽ là người che chở cho loại đàn bà như cô."

Nghe những lời đe dọa này Dạ Lan bỗng dưng bật cười: "Vậy sao, vậy để tôi nói cho phu nhân biết nếu bà làm như vậy là đang mượn nước đầy thuyền, tác thành cho ý muốn của con trai bà, bà biết không là hẳn đang ép tôi từ bỏ hôn nhân với chồng mình."

"Cô nói cái gì?" Phu nhân Kim nửa kích động, nửa kinh ngạc nhìn cô.

"Tôi sẽ không nhắc lại, tuy nhiên tôi muốn để phu nhân biết rằng bà muốn mắng, muốn dạy thì về nhà mà mắng, mà dạy con trai bà, bởi những tình cảm to lớn đó của bà tôi nhận không nổi." Nói rồi Dạ Lan kiên quyết dứt tay ra khỏi bàn tay mà khi vừa chạm vào đã truyền cho cô những cơn ác mộng lạnh đến thấu xương kia. Quá khứ là cô nhu nhược, yếu mềm nên dễ dàng bị người ta coi khinh chà đạp, nhưng đó đã là những thứ không thể thay đổi được. Nhưng còn tương lai cô đã tự nhủ với lòng sẽ phải thay đổi, cô sẽ khiến cho bản thân đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ những người mà cô yêu thương.

Các bạn vui lòng theo dõi Phan cô nương trên Wattpad để cập nhật chương mới nhất đồng thời trò chuyện cùng tác giả nhé:
<http://www.wattpad.com/user/Phanconuong95>

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 43: Bí mật được tiết lộ

Dẫn Tường Quân đến căn hộ riêng của mình ở London, nội thất bên trong khá sơ sài đủ cho thấy nơi này chỉ là tạm bợ. Ngồi xuống chiếc ghế sofa, Đặng Khang gờ tay chỉ vào chiếc ghế phía đối diện ý bảo Tường Quân ngồi xuống, tiện mồm nói: "Nơi này tôi chỉ lui đến một năm một lần vào 24 tháng 12, ngoài ra ngày ngày vẫn sai người tới dọn dẹp sạch sẽ."

"Anh nghĩ tôi sẽ quan tâm tới vấn đề này sao?" Tường Quân có chút không hài lòng khi Đặng Khang cứ vòng vo.

"Anh tất nhiên không quan tâm bởi tôi đã thay anh quan tâm đến điều đó bốn năm rồi." Ánh mắt Đặng Khang lóe lên tia giận dữ cùng căm hận người trước mặt, bệ đến trước mặt Tường Quân một chiếc hộp nhỏ, xinh xắn Đặng Khang lạnh giọng: "Mở ra coi đi."

Ánh mắt ngờ vực Tường Quân nhìn Đặng Khang, sau đó chuyển xuống chiếc hộp màu xanh nhạt được đặt nắp đặt im lìm trên bàn, bàn tay to lớn từ từ gỡ chiếc nắp đặt bên trên ra, trong chiếc hộp nhỏ lúc này là một bộ quần áo dành cho trẻ sơ sinh, bình sữa, một đôi giày vải, bao tay cùng rất nhiều giấy siêu âm theo dõi quá trình phát triển của một thai nhi. Cảm một tờ kết quả siêu âm có ghi thai nhi 8 tuần tuổi, bàn tay của Tường Quân chợt run lên khi nhìn thấy dòng chữ "mẹ Vũ Đặng Dạ Lan".

"Đây là gì?" Tường Quân trong đầu vẫn u mê, nhưng lại có một thứ cảm xúc mãnh liệt đang trôi dạt trong tim mạch báo hấn điều gì đó mơ hồ mà rõ

rệt.

"Đây là gì?" Đặng Khang nhắc lại lời của hắn rồi cười chua chát: "Là con trai của anh, lẽ nào anh nhìn mà không nhận ra, chỉ là hình ảnh chụp siêu âm thôi nhưng có phải rất giống anh hay không?"

"Con trai? Con của tôi và Dạ Lan." Ánh mắt Tường Quân sáng rực lên, trong nhiều năm qua chưa lần nào hắn hạnh phúc, vui mừng như giây phút này cứ ngấm ngấm bức ảnh mãi không rời: "Đúng là rất giống. Vậy sao cô ấy luôn giấu tôi về sự tồn tại của đứa trẻ, à tôi biết rồi chắc là do cô ấy vẫn còn dè ý chuyện năm xưa tôi bỏ đi, nhưng năm đó kỳ thực tôi cũng có nỗi khổ của mình." Tường Quân vẫn còn đang trong tâm trạng kích động, lấy điện thoại ra vừa bấm vừa vui mừng nói: "Tôi phải gặp cô ấy, gặp con trai của chúng tôi, ngay lúc này tôi muốn đoàn tụ với họ, Đặng Khang cảm ơn đã cho tôi biết điều này."

Giật chiếc điện thoại vừa mới áp lên tai của Tường Quân, Đặng Khang lắng nó xuống ghế sau đó cười lớn, hốc mắt cũng đỏ lên: "Đoàn tụ, anh đang nằm mơ sao?"

"Anh có ý gì?" Tường Quân bàng hoàng trước phản ứng này của Đặng Khang.

"Sao anh không thử nghĩ vì sao thay vì một đứa trẻ khỏe mạnh chạy đến trước mặt anh gọi anh tiếng "ba" thì chỉ có vài tờ giấy và bộ quần áo lạnh ngắt, tại sao hả?" Đặng Khang nói rồi túm lấy cổ áo Tường Quân ghì mặt hắn xuống bàn: "Vẫn không hiểu đúng không, để tôi nói cho anh biết đứa trẻ chưa đủ tháng đã chào đời, vừa lọt lòng đã bị người ta tính kế bắt đi, mẹ Dạ Lan khi ấy vì đuổi theo giằng co với đám người đó lên cũng gặp tai nạn rồi qua đời. Nếu như, nếu như ngày đó cô ấy không một mình đến cầu xin mẹ anh để gặp kẻ khổng nạn như anh thì đâu có chuyện gì xảy ra với hai mẹ con cô ấy."

"Cái gì?" Nếu lúc trước là tâm trạng hạnh phúc tưởng chừng chạm đến tận thiên đường khi biết mình đã được làm bố thì giờ đây khi nghe đứa trẻ mới chào đời đã gặp chuyện lạ giống như đang đẩy hắn xuống vực thẳm của địa ngục, ánh mắt sững sờ nhìn vào những thứ trên bàn.

"Cô ấy đâu chỉ mất đi người thân." Mặc kệ hắn đang sốc đến cỡ nào, Đặng Khang vẫn tiếp tục câu chuyện của mình với anh hắn có ngày hôm nay là rất đáng, nhưng so với nỗi đau của Dạ Lan thì có là gì. Lấy ra một bộ hồ sơ Đặng Khang ném xuống bàn:

"Lần trước cô ấy nằm viện tôi tin bác sĩ cũng đã nói cho anh biết về khối đông trên não bộ của cô ấy. Thực ra nó đã được hình thành từ bốn năm trước, cũng chính vào cái ngày cô ấy không thể chịu được sự dằn dặt khi mất đi người sinh ra mình và người mình sinh ra, cô ấy đã hôn mê đúng một tuần đến khi tỉnh lại thì như đã biến thành người khác, đến khi có kết quả anh biết bác sĩ nói sao không? Bác sĩ nói cô ấy bị tâm thần phân liệt, anh có biết tâm thần phân liệt là gì không?"

Đặng Khang cười điên dại, cay đắng nói: "Chính là lúc thì trốn vào trong một góc tối khóc lóc đến thương tâm, khóc đến khi ngất lịm đi, rồi có lúc lại là Dạ Lan chẳng nhớ đến những chuyện xưa vui vẻ, lúc tỉnh, lúc mê, cô ấy cũng đã từng người ta tố cáo vì cướp một đứa trẻ sơ sinh bỏ chạy, thời gian đó anh có biết không cô ấy sống không bằng chết. Lúc cô ấy đang cần anh nhất anh ở đâu hả, tôi hỏi anh đang ở đâu?"

"Anh đã từng thắc mắc vì sao mỗi khi chạm mặt với Á Thư cô ấy sẽ nổi nóng, ngay đến cả phu nhân Kim cô ấy đều rất căm hận. Vì ngày đó chính bọn họ đã khiến cô ấy mất đi chính đứa con của mình."

"Không thể nào, hồ dữ không ăn thịt con huống chi đứa trẻ là cháu trai bà ấy, anh đừng có mà đem đặt mọi chuyện nhằm thực hiện âm mưu của mình." Tường Quân suy sụp phàn bác.

"Âm mưu, chuyện đã đến nước này tôi cần phải âm mưu hay sao? Cho dù tôi không nói nhưng khả năng hai người ở bên nhau đã không còn nữa rồi cô ấy hận anh, hận mẹ anh đến tận xương tủy như vậy anh nghĩ có cách gì hóa giải. Trừ khi đứa trẻ ấy còn sống, tuy nhiên một đứa trẻ thiếu tháng lại rơi vào tay kẻ xấu anh nghĩ khả năng sống sót của nó là bao nhiêu, hơn nữa bốn năm nay tôi vẫn luôn thuê thám tử tìm kiếm nhưng kết quả vẫn là con số 0."

"Tôi không tin, tôi không tin, tất cả là anh dựng lên." Tường Quân hung hăng dòn Đặng Khang vào tường gầm lên: "Nói đi, là anh dựng lên tất cả đều là giả, là giả."

Hất Tường Quân tâm trí đang kích động xuống ghế, Đặng Khang khinh bỉ: "Nếu năm đó anh không bỏ đi có lẽ mọi chuyện ngày hôm nay tôi nói đây chính là giả." Nói rồi Đặng Khang chỉnh lại cổ áo, lạnh lùng bỏ đi khi đi ra đến cửa bước chân dừng lại, nói một câu: "À tôi suýt quên mất, bác sĩ chính điều trị cho cô ấy có dặn tránh để cô ấy kích động hoặc gặp những đối tượng khiến cô ấy nhớ lại chuyện đau buồn trước đây. Hơn nữa đến chính cô ấy cũng không hề hay biết về bệnh của bản thân mình."

Trong căn phòng lúc này chỉ còn lại Tường Quân đau đớn ngồi chết lặng ở đó, vơ lấy bộ quần áo nhỏ mỏng tanh Tường Quân đưa chúng lên mặt cố cảm nhận lấy mùi hương thuộc về con trai mình nhưng kết quả dù cố gắng đến cỡ nào cũng không tìm thấy điều gì. Nước mắt, nước mũi nổi đau của một người đàn ông khi mất đi đứa con cứ vậy mà thấm đẫm bộ quần áo nhỏ xíu.

Là hồi hận, tiếc nuối cùng đau đớn tự trách, thời gian trôi qua không biết bao lâu đến khi cảm thấy bản thân đã cạn kiệt nước mắt Tường Quân sau khi lấy lại bình tĩnh liền thu dọn hết mọi thứ cho vào chiếc hộp, bẻ trên tay những thứ chứng minh sự tồn tại của con trai Tường Quân hết sức nâng niu, bảo vệ đồng thời ánh mắt lóe lên tia giận dữ của tử thần, trên bầu trời quang đãng bỗng kéo đến những đám mây đen giăng kín báo hiệu một cơn mưa giông tố: "Con trai, ba có lỗi với hai mẹ con con."

...

Rầm..

Cánh cửa phòng làm việc của phu nhân Kim tại biệt thự nhà họ Hoàng tại London bị đập một cách tàn bạo. Phu nhân Kim tâm trí vẫn còn chưa hết bàng hoàng bởi sự thật mà mình vừa mới nhìn thấy hai mắt còn đang nhắm hờ đưa tay day day trán bỗng bị cú đập mạnh của Tường Quân làm cho giật mình, con giận dữ kéo đến bà Kim day dỗ con trai mà tuôn ra một tràng:

""Không có gia giáo gì cả, con xem cách con mở cửa để người khác nhìn vào có khác gì du côn không hả?""

Tường Quân lúc này chẳng có tâm trạng để nghe người mẹ này day bảo, bước chân lạnh lùng hấn đem chiếc hộp đến đổ ụp xuống bàn, ánh mắt như phun ra lửa nhìn phu nhân Kim trông đợi lời giải thích.

""Cái này?"" Phu nhân Kim nếu trên thương trường nổi tiếng là một người phụ nữ bình tĩnh trước mọi tình huống thì lần này sắc mặt lại tái nhợt đi khi trông thấy bộ quần áo sơ sinh và mấy tờ siêu âm thai trên bàn. Là một người thông minh phu nhân Kim sau vài giây hoảng hốt liền chọn cách thừa nhận, bà cười: ""Con biết rồi sao? Là cô ta nói cho con biết ư, đúng là loại đàn bà không từ thủ đoạn.""

""Đù rồi."" Sau tiếng quát đó Tường Quân vơ lấy chiếc gậy đánh gôn khua một vòng, ngay giờ phút này hấn chỉ muốn phá hủy mọi thứ, điên cuồng đập phá đến khi biến mọi thứ trong căn phòng này biến thành đồng đồ nát hoang toàn hấn mới buông thõng cây gậy rơi xuống đất. Chống hai tay lên bàn, mặc kệ bên dưới mặt bàn lúc này là những mảnh thủy tinh vỡ Tường Quân cũng mặc kệ, so với vài vết cửa ngoài da liệu có thấm vào đâu bằng nỗi đau trong lòng hấn lúc này. Hướng ánh mắt dò ngầu nhìn phu nhân Kim vẫn đang điềm tĩnh ngồi ở ghế Tường Quân bỗng dưng bật cười điên dại:

""Mẹ rất bình tĩnh, ngày còn bé con đã rất tự hào khi có một người mẹ như vậy thậm chí trong suy nghĩ non nớt còn tôn sùng mẹ như nữ anh hùng vậy, nhưng sau này khi càng lớn con càng phát hiện ra con đường con đi, cuộc đời con, người con yêu tất cả đều phải theo ý muốn của nữ anh hùng là mẹ. Điều đó dẫn cho khiến con cảm thấy không thoải mái, thậm chí phải đưa ra những lựa chọn trái với con tìm mình nhưng con vẫn chọn làm theo ý của mẹ. Nhưng điều khiến con đau lòng nhất chính là sự bàng quan của mẹ đối với chính đứa cháu trai còn chưa chào đời của mình, mẹ nói đi tại sao mẹ làm vậy?""

""Ta làm sao chứ?""

""Mẹ vẫn không thừa nhận sao."" Tường Quân vờn cánh tay khỏe mạnh của mình ra siết chặt lấy bà Kim, kéo bà lại gần mình hơn, găm lên giận dữ: ""Vậy sự tồn tại của đứa trẻ tại sao một người làm bố như con đến bây giờ mới được biết, hơn nữa khi con biết đến bí mật này mọi thứ cũng chỉ còn lại có vậy."" Tường Quân đã không cảm được nước mắt, đau khổ liếc xuống những thứ còn vương vãi trên bàn.

""Cậu chủ, cậu mau buông phu nhân ra."" Thư ký Viên từ bên ngoài nghe tiếng đập phá đồ đạc bên trong liền bạo gan lao đến, kết quả thấy Tường Quân đang lớn tiếng với phu nhân Kim.

""Cút."" Tường Quân ném ánh mắt chết chóc đối với kẻ ngoài cuộc kia.

""Cậu chủ mọi chuyện không giống như cậu nghĩ đâu, đứa trẻ...""

""Ra ngoài đi."" Phu nhân Kim bình tĩnh nói cắt ngang lời thư ký của mình, cánh cửa được đóng chặt lại bà Kim đưa bàn tay đã có dấu hiệu tuổi tác của mình áp lên má, lau đi những giọt nước mắt nóng hổi của Tường Quân: ""Năm đó khi ba con qua đời để lại cho ta một mớ bòng bong, ta khi ấy một thân đàn bà yếu đuối cũng không sa sút và điên cuồng như con bây giờ, con khiến ta quá thất vọng.""

""Mẹ thất vọng vì con không đủ tàn nhẫn giống mình hay sao?"" Tường Quân cười cay đắng gạt tay bà ra khỏi mặt mình, đồng thời lùi lại vài bước có ý tránh xa bà.

""Con có ý gì?" Bà Kim ngỡ ngàng trước phản ứng lạ của Tường Quân, với bà người con trai này có chút cứng đầu nhưng chưa bao giờ xa lánh bà.

""Mẹ có hiểu nỗi đau của con hiện tại hay không, vài giây trước nếu còn đang vui mừng khi biết tin mình đã làm bố thì chỉ vài giây sau đã rơi xuống đáy vực sâu của đau khổ khi nghe tin đứa trẻ không còn, thậm chí mặt mũi, hình hài nó trông ra sao cũng không được biết chỉ có thể chạm tay vào bộ quần áo mà đứa trẻ thậm chí còn chưa kịp mặc.""

""Là cô ta nói với con đứa bé không còn?"" Bà Kim nhủ mảy sau khi nghe hấn nói vậy nhưng rất nhanh chuyển đổi thái độ, hỏi Tường Quân: ""Vậy mục đích hôm nay con đến chính là để trách cứ ta, nhưng ta nói cho con biết người đời nói ta lạnh lùng, tàn nhẫn ta có thể chấp nhận, chỉ duy nhất một mình con không được phép nói bởi những việc ta làm tất cả đều vì con, những gì ta có sau này cũng đều thuộc về con.""

""Vậy để con nói cho mẹ hiểu là con không cần đến những thứ đó, từ nay về sau con sẽ không để mẹ có quyền can thiệp vào cuộc sống của con nữa bởi căn bản mẹ không biết mình đã sai ở đâu."" Nói xong câu này Tường Quân nhanh chóng thu dọn mấy tờ giấy cùng bộ quần áo nhỏ trên bàn cho vào chiếc hộp sau đó dứt khoát bước đi không ngoái đầu lại, cũng không có ý định quay đầu lại.

""Con sẽ hối hận."" Phu nhân Kim bất lực với theo cho đến khi bóng Tường Quân đi khuất thì toàn thân đã mất hết sức lực vịn tay vào cửa.

""Phu nhân, tại sao người không cho cậu chủ biết sự thật rằng đứa trẻ vẫn còn sống, thậm chí còn đang ở ngay bên cạnh."" Đờ lấy bà, thư ký Viên thắc mắc.

""Tôi chính là để nó và cô ta không thể tiếp tục ở bên nhau, loại phụ nữ như vậy dựa vào đâu để được vào làm dâu nhà này, cô ta không xứng."" Dứt lời phu nhân Kim lão đảo lao người về phía chiếc bàn cầm lấy tập hồ sơ bên trong ngăn kéo có chứa kết quả xét nghiệm ADN của Đặng Minh và Tường Quân. Cũng may khi này bà đã cất đi bằng không cũng bị con thịnh nộ của Tường Quân làm cho văng tú tung.

Nhớ lại ngày đó khi nhìn thấy Tường Quân trên tay bế đứa trẻ này bà đã sinh nghi ngờ liền cho thư ký Viên nén tiếp cận đứa trẻ này để lấy mẫu tóc.

Trong suy nghĩ của bà lúc đấy chỉ đơn giản nghĩ rằng là trùng hợp giữa người giống người, đứa trẻ năm xưa đã gặp sự cố và mất tích rồi, ai mà biết được chỉ với suy nghĩ tưởng chừng như vô lý lại giúp bà trút bỏ được gánh nặng đã đeo bám trong lòng bà bốn năm nay và tìm lại được đứa cháu trai mà bà tưởng chừng đã đánh mất.

Vài tuần sau đó tại Việt Nam..

Không khí của năm mới đang tràn về làm cho khắp ngõ ngách lớn nhỏ của mảnh đất Hà thành khoác lên mình bộ cánh mới chuẩn bị đón tết Nguyên đán cổ truyền của người dân Việt Nam. Trên phố Hàng Lược lúc này là tấp lập người mua, người bán với những loại cây cảnh, hoa được ưa chuộng mỗi khi tết đến xuân về như đào, quất, bưởi,...

""Kính thưa các vị tôi hiện đang có mặt tại phố Hàng Lược, nơi được bày bán rất nhiều hoa, cây cảnh và vật dụng trang trí nhà cửa trong ngày tết cổ truyền của người Việt. Đến đây rồi tôi mới thực sự cảm nhận được không khí tết đang thực sự tràn về, người dân ở đây từ các cụ già, thanh niên cho đến trẻ nhỏ đều đổ về đây đi ngắm chợ hoa, mua sắm những chậu hoa để mang thêm sắc xuân cho gia đình mình trong năm mới...""

Dạ Lan sau khi từ London trở về lại tiếp tục với công việc làm phóng viên của mình ở đài CLG, chỉ cô mới hiểu rõ vì sao mình cứ như quả bóng bị người ta đá qua đá lại giữa hai tòa soạn như vậy. Tuy nhiên công việc hiện tại của cô ở đài CLG có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ngày hôm nay cô đang có mặt tại phố Hàng Lược để đưa tin về không khí tết nơi đây. Có lẽ không khí xuân đang về khiến cho tâm trạng của mỗi người dân Việt đều nôn nao, mong chờ, Dạ Lan cũng vậy cô sau khi xong công việc cũng không quên đi ngó nghiêng xung quanh tìm mua cho mình những vật dụng cần thiết để trang hoàng nhà cửa đón năm mới.

""Cháu mua cây này."" Cả hai giọng nói một nam, một nữ đồng thanh vang lên, chỉ tay vào một cành đào đang chúm chím nụ hồng ở trên phố. Dạ Lan thấy có người cùng ý thích với mình liền quay sang nhìn, thì một thân hình cao lớn cùng gương mặt điển trai nhưng có nét gì đó mệt mỏi của Tường Quân hiện ra ngay trong tầm mắt, giây phút này dường như gọi lên trong suy nghĩ của cô một vài cảm giác thân thuộc đã bị vùi lấp bấy lâu.

""Chàng trai, cô gái xinh đẹp này đã chọn trước rồi cậu là đàn ông hay chọn cây khác đi."" Người bán hàng là một người đàn ông chừng 30 tuổi, trông thấy cả hai vị khách cùng chọn một cây liền khờ khạo nói.

""Được."" Tường Quân vui vẻ cười với người bán hàng sau đó ánh mắt đảo quanh gian hàng cây cảnh này một lượt nhưng vẫn phân vân không biết chọn cây nào dành hướng ánh mắt cầu cứu sang Dạ Lan: ""Anh là năm đầu tiên đón tết ngoài này nên không có kinh nghiệm, em có thể chọn giúp anh được không?""

""Phải đó cô gái, cô trông xinh đẹp như vậy ắt hẳn con mắt chọn cũng như sự xinh đẹp của cô vậy."" Người bán hàng nói tiếp.

Lần đầu tiên Dạ Lan nghe thấy vẻ bề ngoài lại liên quan đến gu chọn đồ, quay sang hỏi Tường Quân: ""Anh cũng cho là vậy sao?""

""Đúng vậy."" Tường Quân đương nhiên cho rằng cô đang hỏi có phải trong mắt hắn cô rất xinh đẹp hay không.

Dạ Lan sau khi nghe được câu trả lời liền quay sang nói với người bán hàng: ""Vậy cửa hàng anh có loại cây đào cổ nào cỡ vài chục tí đem đến cho anh ta."" Nói xong cô xoay người bỏ đi, để lại đằng sau tiếng gọi thất thanh của người bán hàng:

""Cô gái xinh đẹp, cành đào của cô này.""

Chương này Phan đặc biệt gửi tặng riêng đến các bạn đã nhấn theo dõi và yêu thích truyện của Phan trong suốt thời gian qua thay cho một lời cảm ơn. Phan mong rằng ác phẩm mà mình viết ra sẽ đem đến cho các bạn đọc những phút giây thư giãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tinh Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Được bà xã đưa đi sắm tết

Tường Quân sau khi giả khổ, giả không biết lựa đồ cuối cùng cũng lôi kéo được sự thương hại từ phía Dạ Lan và cô giúp hắn đi sắm tết, họ cùng nhau đi đến một cửa hàng bày bán các loại hoa xuân. Chỉ vào một bó nụ tam xuân Dạ Lan hỏi người bán hàng là một phụ nữ to béo cỡ tuổi trung niên: ""Cô ơi cái này bao nhiêu một cành ạ?""

Người bán hàng trông thấy Dạ Lan liền niềm nở, nói: ""Tết đến xuân về nên giá thành cũng đắt hơn bình thường, nhưng nếu cháu lấy cô tính cháu 7500 đồng.""

""Vậy cô lấy cho cháu 100 cành, gói làm hai bó."" Nói rồi Dạ Lan rút ví ra đưa cho người chủ hàng 375 nghìn: ""Một nửa anh ấy gửi cô nốt."" Dạ Lan nhận lấy một bó nụ tam xuân màu đỏ từ tay người bán hàng sau đó đi trước, Tường Quân trước ánh nhìn như muốn hỏi ""vợ chồng hai người đang ly thân sao?"" của người bán hàng chỉ biết khờ dờ mếu dờ rút ra tờ 500 nghìn đưa cho người bán hàng.

""Cậu không có tiền lẻ sao?"" Cầm tờ tiền mới cứng người bán hàng nhấn nhó hỏi Tường Quân.

Mở ví ra lần nữa cũng chỉ toàn tờ tiền với mệnh giá và màu sắc tương tự Tường Quân lúc đầu, còn vì sao ư? Với người chỉ quen quẹt thẻ như hần nếu không phải vì có mục đích thì trong ví cũng chẳng bao giờ có nổi một tờ polime chứ huống chi là tiền lẻ.

Người bán hàng cẩn rằng mở túi tiền lấy ra số tiền lẻ ít ỏi trả lại Tường Quân với lời cầu nhàu: ""Cứ dịp tết đến xuân về là tiền lẻ hiếm vô cùng, nghe đâu vì nhà nước muốn kiểm soát lượng tiền lẻ bị người dân vung phí dịp đầu năm. Chỉ khổ cho dân buôn bán chúng tôi lắm lúc chẳng biết kiếm đâu ra tiền lẻ để trả lại cho khách hàng, có lắm khi phải đến những điểm đổi tư nhân chịu chút phí mới có tiền lẻ.""

Tường Quân thấy người bán hàng tìm lâu quá đang tính bỏ đi: ""Khỏi cần thôi, cô đưa cho cháu bó hoa đó đi.""

Người bán hàng như nghe được tin mình trúng xổ số, hai mắt sáng ngời liền vội vàng đưa cho Tường Quân bó hoa nhưng Dạ Lan bất ngờ quay lại dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn Tường Quân khiến hần chột dạ.

Thái độ này của Dạ Lan vô tình nhắc lại một kỷ niệm đã trôi qua rất lâu về trước giữa hai người:

Khi ấy cả hai vẫn đang là sinh viên Dạ Lan cũng chẳng hay biết gì về gia thế thật sự của Tường Quân, chỉ biết hần là con một, gia đình cũng khá giả. Trong một lần cả hai đi chợ Dạ Lan mua mớ rau muống mà Tường Quân lại đưa cho bà bán hàng tờ 200 nghìn, thấy người chủ quán đưa lại cho mình một mớ tiền lẻ Tường Quân liền xua tay không lấy, ai ngờ bị Dạ Lan đứng bên cạnh nhéo cho một cái rỗ đau vào eo sau đó cô vờn tay ra nhận lấy số tiền từ tay người bán hàng với thông điệp: ""Thật ngại cô quá, bạn trai cháu chỗ này không được bình thường, cô thông cảm ha.""

Tường Quân đối diện với cái ánh nhìn đầy thương hại của bà chủ theo kiểu ""tiếc thật nhìn cậu đẹp trai như thế mà thần kinh"" chỉ còn biết ngậm ngùi bước đi. Đến khi ra đến cổng chợ gặp mấy người khuyết tật Dạ Lan liền đặt số tiền đó vào tay Tường Quân: ""Anh chẳng phải thừa tiền sao? Nếu anh nhiều tiền đến vậy thì nên chia sẻ bớt cho những người đang cần giúp đỡ, những người bán hàng trong kia ít nhất họ vẫn có đủ khả năng lao động để nuôi sống bản thân.""

Lần đó hần biết cô giận, mới đầu hần còn nghĩ là cô sống tiết kiệm nhưng đến cuối cùng hần mới hiểu cô chỉ là không muốn hần vung phí đồng tiền một cách bừa bãi như vậy, bởi cách tiêu tiền như vậy chẳng nói nên điều gì cả. Nhìn theo cái bóng nhỏ đang xách theo chiếc giỏ Tường Quân bỗng dưng cảm nhận trái tim mình đập rộn ràng hơn bao giờ hết, người con gái này nếu như đã bước vào cuộc đời hần thì tuyệt đối hần sẽ không cho cô bước ra...

...

Trở lại với hiện thực tuy cô không véo nhưng Tường Quân vẫn thâm tưởng tượng được ra cảm giác đau ngày đó ở eo mình, Tường Quân khó khăn nói với người bán hàng: ""Cô đưa cháu số chẵn được rồi.""

Như đã hài lòng Dạ Lan xoay người đi đến các cửa hàng khác xem xét. Một cặp trai thanh nữ tú đi giữa chợ hoa chẳng mấy chốc trở thành tiêu điểm thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

""Đưa anh cầm cho, em chọn đồ được rồi."" Tường Quân đi bên cạnh nhắc bó hoa từ tay cô, dĩ nhiên Dạ Lan cũng không có phản ứng gì. Đi đến chỗ người viết chữ trong trang phục một ông thầy đồ Dạ Lan hỏi: ""Thầy ơi, đầu năm người ta thường xin chữ gì để cầu may ạ?""

""Tùy mong ước của mỗi người con ạ, có người muốn gia đình hạnh phúc thì xin chữ Phúc, người làm ăn buôn bán thì xin Lộc, cầu sức khỏe cho các thành viên trong gia đình thì xin chữ Thọ."" Để một bức tranh chữ vừa hoàn thành sang một bên cho ráo mực, người thầy đồ là một ông lão 80 tuổi ngừng lên sửa lại gọng kính mắt trả lời cô.

""Vậy chữ đó là chữ gì ạ?"" Cô chỉ vào bức tranh chữ vừa mới viết xong kia.

""Là chữ Nợ, trong từ Duyên Nợ."" Người thầy đồ nói rồi dùng cặp mắt đã nhìn thấu sự dòm quan sát cặp nam nữ trước mặt mà phán đoán, nam thì ăn cần săn sóc, nữ thì tỏ ra lạnh nhạt cố kìm nén tình cảm bên trong trái tim mình, giữa hai người này dường như rất quan tâm đối phương nhưng lại không dám công khai thừa nhận, giữa bọn họ hình như tồn tại một bức ngăn vô hình nào đó.

""Thầy có thể cho con xin chữ Tài và Hiếu được không ạ, con muốn xin cho con trai con."" Dạ Lan đề nghị.

""Được, con đợi ta một lát."" Người thầy đồ nói rồi mài mực, cầm bút viết những nét bút uyển chuyển, điêu luyện như rồng bay phượng múa chả mấy chốc hiện ra trên giấy.

Trong lúc chờ đợi ánh mắt Tường Quân không biết vì điều gì mà cứ nhìn vào bức tranh chữ Nợ, trong lúc vô tình người thầy đồ đã bắt gặp ánh mắt đó của hần và khiến hần vội vàng nhìn đi chỗ khác, đến khi tranh khô và được cuộn lại cho vào túi người thầy đồ này liền gói thêm một cặp tranh khác đưa cho Dạ Lan một bức, bức còn lại cho Tường Quân, ông cười hiền hậu với lời nhắn nhủ của bậc làm ông bà đối với các cháu:

""Tặng hai con, ta nhìn hai con rất có tướng phu thê, cũng nhìn ra được tình cảm mà hai con dành cho đối phương qua ánh mắt, cuộc sống này đâu lắm thử thách khó khăn chắt chông nhưng ta mong hai con có thể nắm tay cùng nhau vượt qua.""

""Thầy ơi, tụi con không phải...""

Dạ Lan còn đang đưa đẩy muốn trả lại món quà liền bị Tường Quân cắt ngang: ""Cảm ơn thầy vì món quà. Con chúc thầy sang năm mới mạnh khỏe, đây là chút thành ý con mừng tuổi thầy sang năm mới."" Rút ra một phong bao chả biết chuẩn bị từ lúc nào Tường Quân đặt vào tay ông lão rồi cầm bức tranh Dạ Lan đang tính trả lại đem đi. Dạ Lan cũng ngại ngùng cúi chào ông lão rồi đuổi theo Tường Quân thắc mắc: ""Anh thích quà người khác tặng vậy sao?""

""Không phải quà ai tặng tôi cũng nhận, ông lão này là người thứ hai.""

""VẬY người đầu tiên là ai?"" Dứt lời Dạ Lan cảm thấy ân hận với những lời mình nói ra bèn bước nhanh lên phía trước, Tường Quân cũng khá bất ngờ trước câu hỏi này của cô liền reu re: ""Tại sao em lại quan tâm điều đó vậy?""

""Cứ coi như tôi chưa nói gì không được sao?"" Hai má Dạ Lan tự dưng nóng bừng, cô ghé vào một tiệm bán đồ trang trí giả lưa đồ nhằm che đi những cảm xúc lúc này.

""Là mối tình đầu của tôi, tuy nhiên khi đó còn trẻ bồng bột tôi đã để lạc mất cô ấy?"" Tường Quân vừa nói vừa hướng ánh mắt vô cùng yêu thương về phía cô.

Dạ Lan đang lựa mấy sợi kim tuyến bỗng ngưng lại: ""Vậy sao anh không đi tìm cô ấy và bắt đầu lại, biết đâu vẫn còn cơ hội.""

Tường Quân đang định nói tiếp thì một chiếc xe gắn máy vì chất nhiều đồ công kênh phía trước mà mất lái lao thẳng về phía họ:

""Có nguy hiểm, mau tránh ra.""

Tiếng cảnh báo của mấy người xung quanh khiến mọi người trở lên nhón nháo, Dạ Lan còn đang mãi chọn đồ cũng bị tiếng hét lớn làm cho giật mình ngoảnh lại thì trông thấy chiếc xe đang nhắm về hướng mình, ngay giây phút này cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là chờ chết, nhưng cũng đúng lúc này cả thân hình cô được một cánh tay khỏe mạnh kéo sang một bên đem cả thân hình mảnh mai của cô ôm vào lòng để bảo vệ.

""Em không sao chứ?"" Tường Quân lo lắng kiểm tra cô một lượt, khi chắc chắn cô đã không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt hơi cau lại khi phát hiện cánh tay rất đau.

Chiếc xe gây tai nạn tông ngay vào sạp hàng ở đó làm hỏng mất mấy chậu hoa bị người chủ hàng mắng cho một trận và bắt bồi thường, mọi người xung quanh cũng được một phen hú hồn xúm đông lại xem, xì xèo bàn tán.

""Tôi xin lỗi, là do chờ nhiều đồ quá cho nên mất lái, cánh tay của anh..."" Người gây ra tai nạn sau khi giải quyết xong với chủ hàng liền chạy đến hỏi han Tường Quân, rồi mặt anh ta tái đi khi thấy từ ống tay áo của Tường Quân đang nhỏ giọt theo các ngón tay xuống toàn là máu.

""Tường Quân, anh chảy máu rồi."" Dạ Lan kinh hãi chỉ vào cánh tay vẫn đang không ngừng nhỏ máu, cô lao đến tháo chiếc khăn mình đang đeo trên cổ vụng về băng lại cho hắn, đẩy hắn đi: ""Đi bệnh viện, mau theo tôi đi bệnh viện.""

Vì không biết lái ô tô cho nên Dạ Lan chạy vội ra đường lớn bắt xe taxi, Tường Quân khi chứng kiến bộ dạng cô lo lắng cho mình thì trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lúc ngồi trên xe mắt cô không rời khỏi cánh tay bị thương của hắn còn luôn miệng hỏi hắn còn đau chỗ nào không? Bảo hắn cố gắng chịu đựng thêm một lát sắp tới bệnh viện rồi. Thấy cô lo lắng cho mình như vậy Tường Quân chợt có ý nghĩ điên rồ, hắn ước bản thân bị thương nặng hơn một chút nữa thì tốt...

Tại bệnh viện Việt Đức...

Trong phòng khám lúc này bác sĩ đang chuyên tâm xử lý vết thương sau đó bó bột cho Tường Quân, qua chẩn đoán cùng kết quả sau chiếu chụp kết luận bị gãy tay. Một bên là cánh tay bị gãy đang cần băng bó, tay còn lại Tường Quân dùng để nắm chặt lấy bàn tay của Dạ Lan hành động này dĩ nhiên không bị cô từ chối vì trước đó hắn đã lấy lý do hết sức vĩ đại: ""Anh rất sợ đau."" Và nếu như cô từ chối thì hắn cũng sẽ không chịu để yên cho bác sĩ băng bó, hắn bị như vậy cũng là vì cứu cô cho nên cô chỉ còn cách đứng yên mặc cho hắn đang đùa nghịch bàn tay của mình.

Khoảng thời gian không dễ chịu gì đối với Dạ Lan cuối cùng cũng trôi qua, cầm trên tay gói thuốc vị bác sĩ nam chừng tuổi tứ tuần, dáng người cao gầy quay sang căn dặn Dạ Lan: ""Bệnh nhân trong thời gian này cần tránh ăn những đồ nếp, thịt gà, thịt bò, tránh vận động mạnh kéo ảnh hưởng đến vết thương.""

Nhận gói thuốc từ bác sĩ, Dạ Lan bắt đầu đi chờ cái người bị thương ở tay nhưng chân có vẻ cũng bị ảnh hưởng này cùng rời khỏi bệnh viện. Lúc cô đề nghị đưa hắn trở về biệt thự ở Vinhomes thì Tường Quân cứ nhất quyết muốn trở lại phố Hàng Lược, cô hỏi hắn lý do hắn chỉ nói quay lại bắt đền thù phạm. Tường Quân mà cô biết lẽ nào lại tính toán chi li như vậy...

Lúc quay lại hiện trường gây án Tường Quân chạy khắp xung quanh hỏi thăm về thứ gì đó, Dạ Lan cũng chỉ đơn thuần nghĩ là hắn tìm người nên tỏ ra rất bất lực. Mấy người xung quanh nhận ra anh chàng đẹp trai gặp tai nạn lúc trước nay quay trở lại với cánh tay băng bó liền xúm lại hỏi thăm, quan tâm. Có lẽ đây được gọi là đặc quyền của người đẹp trai chăng?

Lúc Tường Quân vẫn đang bị vây lấy bởi đám đông thì một bé gái chừng 10 tuổi trên tay cầm một tập vé số chạy đến níu tay Dạ Lan: ""Chị ơi, tùm đồ đăng kia có phải của chị không ạ, mẹ em nói đó là của một chị gái rất xinh đẹp đang đưa chồng đi bệnh viện, dặn em ở đây trông chờ đến khi chị quay lại.""

Dạ Lan nhìn theo hướng cô bé chỉ nhìn thấy tùm đồ mà cô đã mua bị bỏ lại trước đó, sau đó nhìn xuống cô bé gái khắp mặt lấm lem, thời tiết bây giờ đang là 13 độ mà cô bé chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng không đủ giữ ấm, so với Đặng Minh đang ở nhà ngồi trong điều hòa ấm áp thì cô bé này đúng là thiệt thòi hơn rất nhiều, chẳng nghĩ ngợi nhiều Dạ Lan cởi chiếc áo phao bên ngoài khoác lên người cô bé, hành động này của cô khiến cô bé kia hoảng hốt lùi lại. Dạ Lan cười nhẹ, xoa đầu cô bé: ""Trời lạnh lắm, em mặc vào đi kẻo ốm.""

""Em mặc áo của chị rồi thì chị làm sao?"" Cô bé nấp nép nhìn cô. Tay định cởi áo trả lại khi trông thấy Dạ Lan chỉ mặc một chiếc áo len màu trắng cao cổ.

Thấy cô bé làm như vậy Dạ Lan cản lại lắc đầu tỏ ý bảo không sao sau đó liền chọn cách chuyển chủ đề chỉ tay vào tập vé số trên tay cô bé, hỏi: ""Em bán vé số sao?""

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu.

""Vậy chị sẽ mua ủng hộ em ha, vì trông đồ giúp chị mà em đã ở đây chịu lạnh quá lâu rồi."" Dạ Lan còn chưa kịp rút ví ra thì giọng nói trầm ấm của Tường Quân vang lên phía sau: ""Em gái, có bao nhiêu vé số đưa anh mua hết cho, giúp em về nhà ăn tết sớm với gia đình."" Tường Quân rút ra mấy tờ polime đưa cho cô bé.

Đi bán vé số đã 5 năm, gặp những người hào phóng cũng không ít nhưng là lần đầu tiên cô bé gặp một người rộng rãi như Tường Quân, nhưng với suy nghĩ ngây thơ trung thực cô bé đưa trả lại: ""Chỗ này nhiều quá, chỗ vé số này của em chỉ đáng giá 1 tờ.""

""Coi như anh mừng tuổi, em gái nhận chứ?""

Thái độ dịu dàng này của Tường Quân cùng lúc làm cho Dạ Lan và cô bé bị ngây người, sau vài giây cô bé gật đầu cảm ơn.

Tường Quân sau khi trông thấy đồng đồ kia liền đi đến cầm lên cặp tranh chữ được tặng, khoe môi cong lên vui vẻ.

""Anh quay lại đây vì đồng đồ này hay sao? Đặc biệt là cặp tranh chữ này, nó quan trọng vậy sao?"" Dạ Lan thắc mắc.

""Dĩ nhiên quan trọng, anh mất tiền mua chúng mà, hơn nữa nếu không có chúng anh lấy gì để trang hoàng nhà cửa đón năm mới."" Thực ra ý Tường Quân muốn nói: ""Dĩ nhiên chúng quan trọng vì tất cả đều là em vất công chọn cho tôi, tôi không thể không quay lại.""

Dù tay đau nhưng Tường Quân nhất quyết xách hết đồ đạc bằng một tay cũng không để cô phải mang vác khổ sở, Dạ Lan lúc này chỉ biết cầm lấy cặp tranh chữ mà hần coi như bảo bối bắt lượm đi theo sau. Đến lúc trở về biệt thự ở Vinhomes cũng là một tay hần mang hết đồ vào nhà, Dạ Lan chỉ có nhiệm vụ duy nhất là mở cửa điều khiển cô ngạc nhiên chính là mặt mã cửa nhà hần rất giống với mặt khẩu điện thoại của cô, cô là lấy ngày tháng năm sinh của Đặng Minh còn hần phải chăng là ngẫu nhiên? Tường Quân khi thấy cô ngây người ra như vậy trong ánh mắt hiện lên một tia đau đớn nhưng rất nhanh giục cô mở cửa đi vào.

Chúc các bạn có những phút giây thư giãn khi đọc truyện của Phan, mấy chương này mình sẽ chịu khó bỏ đường cho ngọt hem!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vợ tôi cần anh quan tâm sao?

Tại văn phòng làm việc của chủ tịch Kim..

Tiếng gõ cửa vang lên bên trong liền vọng ra tiếng nói lạnh lùng của phu nhân Kim: ""Mời vào.""

Theo sau thư ký Viên lúc này chính là Nghị, so với bao nhiêu người bình thường khác lần đầu tiên gặp người phụ nữ quyền lực này của Nghị cũng không khác hơn là bao căng thẳng, không khí ngột ngạt, thậm chí là thờ cũng không dám thở mạnh.

""Chủ tịch, khách đã đến rồi ạ."" Thư ký Viên nói khiến cho cái bút máy bằng vàng trên tay phu nhân Kim hạ xuống, bà ngẩng lên dùng ánh mắt sắc sảo thấu hiểu lòng người của mình để phán đoán người trước mặt hồi lâu sau mới rời khỏi chỗ ngồi ở bàn làm việc, đi qua chỗ ghế sofa.

""Cậu ngồi đi."" Mắt vẫn không ngưng nhìn từng cử chỉ lẫn biểu hiện của Nghị, một tay bà chỉ xuống ghế, thư ký Viên cũng tự động rót trà cho hai người.

Nghị có phần hơi hấp tấp và không tự nhiên ngồi xuống ghế, một người có địa vị cao như chủ tịch Kim, bà được biết đến là một người phụ nữ tài giỏi nắm trong tay huyết mạch của ngành thời trang trong nước, người như vậy tại sao lại đặc biệt cho người liên hệ và mời mình đến đây. Đôi khi một nhân vật tầm cỡ như vậy hèn gặp lại khiến cho bản thân Nghị lo sợ và không ngừng suy đoán.

Như đọc được suy nghĩ trong đầu Nghị lúc này phu nhân Kim sau khi nhấp môi một ngụm trà liền nói: ""Chắc hẳn cậu đang thắc mắc lí do của buổi gặp ngày hôm nay.""

""Dạ."" Nghị giật mình thốt lên. Cảm thấy sợ hãi trước ánh mắt dường như có thể đọc được suy nghĩ trong đầu mình của chủ tịch Kim.

Như rất hài lòng trước phản ứng này của Nghị khoe môi phu nhân Kim khẽ cong lên, bà nói: ""Con người tôi xưa nay trong đầu chỉ biết đến hai loại người, loại thứ nhất là có ơn, loại thứ hai là có oán với mình.""

""Chủ tịch, tôi vẫn không hiểu mong bà nói rõ hơn."" Nghị vẫn u mê không hiểu chuyện gì.

Phu nhân Kim lúc này đã chuyển ánh mắt sang thư ký Viên, như hiểu ý của bà thư ký Viên nói: "Tôi đã điều tra sơ yếu lý lịch của cậu được biết cậu xuất thân từ cô nhi viện, thành tích học tập rất tốt có năng khiếu hội họa, yêu thích thời trang và có bằng tốt nghiệp trong lĩnh vực này. Năm 22 tuổi cùng với một người bạn chung vốn mở công ty kết quả bị người bạn này lừa đem hết số vốn bỏ trốn còn bản thân cậu trở thành kẻ trắng tay với số nợ lớn. Vì để tránh bị người ta truy đuổi cậu đã ẩn mình làm kẻ đầu đường xó chợ, bán vé số sống qua ngày."

Nghị kinh ngạc nhìn từ thư ký Viên rồi bật dậy lo sợ nhìn phu nhân Kim "Chủ tịch, lẽ nào bà muốn tố cáo tôi?"

Nghe đến đây phu nhân Kim bỗng bật cười như vừa nghe được câu chuyện hài hước nhất: "Tố cáo cậu, cậu nghĩ bản thân mình có giá đến vậy hay sao? Cũng không tự soi gương xem bản thân mình là ai?"

"Vây...?" Nghị tâm trạng tạm thời thả lỏng hơn một chút hỏi bà.

"Tôi sẽ không vòng vo thêm nữa, sở dĩ hôm nay cậu có thể đặt chân vào đây là vì tôi nể mặt đứa trẻ cậu nhận nuôi bốn năm về trước." Phu nhân Kim nói không quên quan sát phản ứng của Nghị.

"Đăng Minh, chuyện này thì có liên quan gì đến con trai tôi?" Nghị kinh ngạc đồng thời ánh mắt xẹt qua vài tia lo sợ nhưng rất nhanh chóng bị lấp liếm đi.

Nhưng câu trả lời này vốn không phải đáp án phu nhân Kim muốn nghe, bà tức giận đập mạnh tay xuống bàn: "Nhắc lại lần nữa tôi xưa nay trong đầu chỉ có hai loại người để đối đãi, nếu cậu muốn giấu diếm thì đồng nghĩa với việc chọn bản thân là kẻ có oán với tôi."

"Chủ tịch tôi vẫn không hiểu bà rốt cuộc là muốn biết cái gì? Chuyện này thì có liên quan gì đến bà bởi Đăng Minh chính là con trai tôi, tại sao bà lại hiếu kỳ về đứa trẻ như vậy?" Nghị mặc dù trong lòng lo sợ nhưng quả thật vẫn không hiểu bà ta đích thực muốn biết điều gì, càng không thể ăn nói linh tinh ảnh hưởng đến Đăng Khang và Dạ Lan, đặc biệt là Đăng Minh anh ta luôn muốn đứa trẻ này mãi được sống trong hoàn cảnh tốt như hiện tại.

"Theo điều tra thì cậu từ đó đến nay vẫn độc thân, người bạn gái duy nhất năm đó cũng đã bỏ theo người bạn cùng với số tiền lớn."

Những lời của thư ký Viên vừa nói khiến cho Nghị sửng sốt, bất lực ngồi phịch xuống ghế, nặng nề nói: "Đừng nói nữa, nói đi các người muốn gì ở tôi."

Trông thấy Nghị đã đầu hàng như vậy phu nhân Kim hài lòng đưa ra đề nghị: "Tôi nhìn ra cậu là một người thực sự có năng khiếu trong ngành thời trang, cũng có thể giúp cậu tiếp tục thực hiện giấc mộng dang dở năm đó, tuy nhiên câu chuyện vì sao cậu gặp được Đăng Minh tất cả phải kể một cách chi tiết cho tôi bởi những gì liên quan đứa trẻ đó tôi rất quan tâm"

"Tôi làm sao biết được bà là có ý tốt hay xấu đối với Đăng Minh."

"Cái này thì cậu không cần biết."

"Cho tôi thời gian suy nghĩ."

"3 ngày."

...

Căn biệt thự tại Vinhomes...

Dạ Lan sau khi giúp hân cất đồ đạc vào vị trí phù hợp, khi quay sang phía phòng ăn thấy Tường Quân đang chật vật cầm nụ tầm xuân vào lọ, thậm chí còn mạnh tay làm cành bị gãy làm đôi. Dành lại cành hoa đáng thương từ tay của hân, cô lườm: "Là anh cố ý làm vậy có đúng không? Người như anh thiếu gì người sẵn lòng mà làm những việc này, đầu cần tự mình phải dụng tay vào."

"Bây giờ tôi làm gì có ai chứ, Luận cậu ta về nhà trong Nam ăn tết rồi." Nói rồi Tường Quân ngồi xuống ghế, tay còn lại chống cằm chăm chú ngắm dáng vẻ và chăm chú cắm hoa của cô lúc này.

"Vây sao anh không về, ở lại đây làm gì?" Dạ Lan vờn tay ra với lấy cành hoa đặt ở khá xa, bắt buộc phải qua mặt hân, Tường Quân thấy vậy bèn giúp cô đem bó hoa đặt sang chỗ cô thuận tiện cho việc lấy, sau một lúc nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương hân nói: "Vì ở đây có em"

Cành hoa vừa được kéo cắt bớt đang chuẩn bị cắm vào bình bỗng ngưng lại, cô nhìn sang hân vẫn là vẻ mặt lạnh lùng và cô chẳng nhận ra chút thành ý nào từ đó, hân không hề biết chỉ một câu nói bông đùa của hân đã làm cô xao xuyến, trái tim nhỏ bé mang đầy thương tích lại một lần nữa nhen nhóm lên hi vọng nhưng cũng rất nhanh chóng vụt tắt, cô chuyên tâm vào cắm hoa mà không nói gì khiến bầu không khí bỗng chốc rơi vào im lặng đến ngột ngạt.

Bình hoa lớn được cắm xong, những cành tầm xuân màu đỏ biểu tượng cho sự may mắn được cắm tủa ra trông rất hài hòa, đẹp mắt, Dạ Lan đem nó đặt ở ngoài phòng khách không quên gắn lên đó mấy vật dụng trang trí. Cô còn tiện tay bày luôn mâm ngũ quả, trang hoàng nhà cửa giúp hân. Tường Quân ngồi đó cái dáng vẻ của cô đang bận tới bận lui giúp hân chuẩn bị đón tết lúc này thật khiến hân cảm động.

"Đề anh làm cho." Tường Quân thấy cô đang leo lên một chiếc ghế để đặt đĩa hoa quả lên ban thờ liền sai chân bước đến, một tay bế cô xuống khỏi chiếc ghế. Với lợi thế chiều cao 1m85 của mình hân chỉ vờn tay thôi cũng đặt được đĩa hoa quả ngay ngắn trên ban thờ mà chẳng cần dùng tới ghế, xong xuôi hân quay sang nhìn cô, đề nghị: "Nếu đã giúp thì giúp cho chót, em có thể giúp tôi làm mâm cơm chiều 30 để thấp hương ba mình không, gần 30 chục năm qua đi mà đứa con trai như tôi vẫn chưa lần nào làm một mâm cơm từ tể thấp hương cho ông ấy, báo đáp công sinh thành."

Cảm nhận được sự chân thành trong từng lời nói của hắn, nhìn sang cánh tay đang bó bột trắng xóa Dạ Lan gật đầu: ""Được.""

...

Tại căn biệt thự của Đặng Khang..

Đặng Minh lúc này đang cầm chiếc Ipal lướt lên lướt xuống chẳng biết là đang xem cái gì, Đặng Khang thì đang sáng tác nhạc, dưới mặt đất lúc này là la liệt những tờ giấy bị vo lại, ngừng bút anh liếc đồng hồ treo tường sau đó nhìn Đặng Minh, hỏi: ""Đặng Minh, sao giờ này mà mẹ con chưa về?""

""Con không biết."" Nhóc nhún vai trả lời sau đó tiếp tục công việc đang dang dở. Đặng Khang thờ dài, dạo gần đây anh luôn cảm thấy cuộc sống như đang chống lại mình, mọi chuyện chẳng có thứ gì dễ dàng cả nhất là từ khi Thiên Phúc ra đi đã cả tháng trời cũng không liên lạc, ban đầu Đặng Khang còn cho rằng chỉ cần anh giữ lại giấy tờ tùy thân của Thiên Phúc thì tên này sẽ mò về nhưng xem ra mọi thứ không đơn giản như những gì mà anh nghĩ, lẽ nào là thực sự kết thúc hay sao?

Cạch

Tiếng cửa vụn mở kéo tâm trí Đặng Khang trở lại với hiện thực, nhưng nụ cười trên môi của anh bỗng dừng càng ngày càng nhạt rồi ỉu xiu đi qua ghế ngồi cạnh Đặng Minh khi phát hiện người vừa xuất hiện vốn không phải là một trong hai người anh mong. Càng nghĩ anh càng lo lắng khi giờ này mà Dạ Lan vẫn chưa về.

""Anh bảo vào Nam thăm họ hàng, sao về sớm vậy?"" Lấy ra một chiếc gối ôm trước ngực, Đặng Khang mở tivi lười biếng hỏi Nghi.

""Tôi chỉ gấp mặt rồi bay ra ngoài này luôn, tôi muốn ăn tết cùng mọi người."" Nghi nói rồi vội vàng nhìn lên đồng hồ treo tường, thái độ có chút khác lạ nhìn sang Đặng Minh vẫn đang nghịch Ipad: ""Tôi đi nấu cơm đây."" Xong chạy luôn vào phòng bếp.

""Anh ta hôm nay làm sao vậy?"" Đặng Khang cảm thấy Nghi hôm nay có chút gì đó thật khác lạ, nhưng rồi suy nghĩ đó chỉ tồn tại trong đầu được mấy giây liền biến mất, quay sang khều Đặng Minh anh hỏi: ""Đệ tử, con không đi tìm mẹ con sao?""

""Vì sao phải tìm chứ, mẹ con đi làm mà điều này không phải sự phụ không biết."" Tạm rời mắt khỏi Ipad Đặng Minh có chút bực mình trả lời người sự phụ kiêm cha nuôi phiền phức này.

""Có điều này chắc con không hề biết, nơi làm việc mới của mẹ con có một Tổng biên tập rất xấu tính thấy ai xinh đẹp liền nảy sinh ý đồ xấu, ngộ nhờ người sếp này của mẹ con lợi dụng công việc đề tiếp cận mẹ con, cái này con cũng không quan tâm sao?"" Đặng Khang biết chắc khi nói đến đây Đặng Minh đương nhiên có phản ứng, anh thừa hiểu điều nhóc con này sợ hãi nhất là gì, nói xong liền trông chờ phản ứng từ nhóc, quả đúng như dự đoán Đặng Minh ngay lập tức đứng dậy chạy vào phòng, cầm trên tay chiếc điện thoại có thiết bị định vị nhóc nói: ""Khu đô thị Vinhomes.""

""Ta đi đón cô ấy."" Đặng Khang như mở cờ trong bụng, với lấy chiếc áo khoác chạy vội ra ngoài. Có một điều cho đến bây giờ anh luôn ngầm thừa nhận chính là đứa trẻ này quá đổi thông minh, nhóc vì sợ có một ngày nào đó sẽ bị cô bỏ rơi nên đã nén gấn thiết bị theo dõi cô, Đặng Khang cũng vô tình phát hiện ra điều này khi nhóc dám trốn học trường mẫu giáo mà một mình đi tìm cô. Cá tính của đứa nhóc này lại một lần nữa gọi cho Đặng Khang nhớ đến tính cách ngang ngược của một người luôn đối đầu với anh...

...

Khu đô thị Vinhomes...

Dạ Lan sau khi làm xong mâm cơm cũng theo đúng cổ truyền của người Việt, bày biện xong xuôi liền muốn về nhưng lại bị Tường Quân lấy lý do tay bị thương không thấp hương được. Cũng là lần đầu tiên cô được nghe chuyện nhờ người khác thấp hương gia tiên nhà mình. Đốt cháy ba nén nhang Dạ Lan thành khẩn vái lạy, Tường Quân đứng bên cạnh ánh mắt nhìn cô đông đầy yêu thương cùng chầu xốt, cùng cô nhìn hướng lên ban thờ hần cầu nguyện nói với người cha đã mất, và thậm chí hần chưa từng biết mặt của mình: ""Ba, mâm cơm này là do con nấu, cùng ba nấu, ba vui chứ? Ba trên trời có linh thiêng mong hãy phù hộ cho chúng con ở bên nhau, giúp con có cơ hội yêu thương bù đắp lại những gì mình nợ cô ấy.""

Trong lúc Dạ Lan đang hâm nóng lại đồ ăn giúp hần thì chuông cửa vang lên inh ỏi, nhìn xung quanh không thấy hần đâu mà người bên ngoài lại không ngừng bấm chuông khiến cô lo lắng: ""Lẽ nào là có chuyện gì gấp?"" Nói rồi cô đặt đôi đũa xuống đi ra mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài mặt Dạ Lan vốn bình thản bỗng chuyển sắc tối sầm xuống, bàn tay nắm chặt lấy khóa cửa.

""Sao lại là cô, anh Tường Quân đâu?"" Á Thụ sau một hồi bấm chuông muốn rụng cả tay thấy Dạ Lan xuất hiện ở nơi này trong lòng chỉ hận không thể đem Dạ Lan chôn sống, trực tiếp đẩy cô sang một bên Á Thụ kênh kiệu bước vào bên trong, trên tay cô ta còn mang theo một bó hoa hồng rất to. Mỗi nơi cô ta bước qua đều lưu lại mùi nước hoa nồng nặc đến nhức đầu.

Ngó xung quanh không thấy Tường Quân cô ta nhìn cô cười khinh thường: ""Anh ấy không có đây sao, mà tôi vẫn luôn có một vấn đề thắc mắc muốn hỏi cô, cô có biết những việc mình đang làm bây giờ, sự xuất hiện của cô tại nơi ở của một người đàn ông sắp kết hôn, còn bị vợ sắp cưới của anh ấy bắt gặp. Lẽ nào cô không biết xấu hổ?""

Nuốt xuống cảm giác sắp phun trào trong cơ thể, Dạ Lan gằn giọng nói: ""Cô nói rất đúng, tôi chính là không biết xấu hổ.""

""Đồ đệ tiện, cô mau rút khỏi đây cho tôi."" Á Thụ bị những lời của Dạ Lan chọc cho tức điên vừa ngồi xuống ghế liền bật dậy, hung hăng chỉ tay ra phía cửa đuổi cô đi.

"Chính anh ta cho tôi quyền được đề tiện như vậy, cô dựa vào đầu mà đuôi tôi đầu sao đây cũng không phải nhà cô." Thần nhiên ngồi xuống ghế Dạ Lan lần đầu tiên công khai thách thức Á Thư, một bàn tay vuốt ve chiếc ghế sofa nhằm công kích cô ta.

Á Thư trông thấy cô ngang nhiên thách thức mình như vậy với tính cách của cô ta ngay lập tức chỉ muốn lao vào cắn xé cô, nhưng lại ngần ngại lo sợ Tường Quân sẽ đột ngột xuất hiện thì hình tượng tốt đẹp bấy lâu cô ta tốn công xây dựng sẽ đổ vỡ. Nhưng rồi mắt cô ta lóe sáng nhìn sang Dạ Lan:

"Vậy anh ấy có biết cô ngoài về bề ngoài có tí nhan sắc dễ mê hoặc đàn ông thì sự thật chỉ là một con gà mái không thể đẻ trứng."

Nếu ban nãy chỉ là trời âm u thì nay tâm trạng của Dạ Lan lại kéo đến những trận sấm chớp, từng kí ức đau thương năm xưa lại ủa về, năm đó cô ta không chỉ hại cô mất đi đứa con trai cô vất vả mang thai 8 tháng còn hại cô mất luôn đi cơ hội được làm mẹ, một kẻ giết người như cô ta sao lại dám ngang nhiên tự đắc trên chính nỗi đau của cô, người như cô ta không xứng. Dạ Lan ánh mắt bỗng chuyển sang một trạng thái khiến Á Thư phải hoảng sợ, cô như biến thành một người hoàn toàn khác, cực kỳ đáng sợ lao đến đè cô ta ra ghế, dùng hai tay siết chặt cổ cô ta.

(Truyện được sáng tác bởi Phan Cô Nương, chúc các bạn có những phút giây thư giãn.)

"Cô đi chết đi, mau chết đi." Mỗi lời thốt ra Dạ Lan càng hung hăng tăng thêm sức mạnh vào bàn tay để bóp cổ cô ta, Á Thư lúc này cổ họng bị siết chặt đến sắp không thể hô hấp được nữa, âm thanh phát ra cứ bị tắc lại, mặt đỏ bừng nổi lên những gân xanh, móng tay sắc nhọn được gọt dũa cứ thế bầu mạnh vào tay Dạ Lan đến bật máu hi vọng làm cô đau mà buông mình ra. Sự sợ hãi của Á Thư càng ngày càng tăng, còn hô hấp càng ngày càng khó khăn đến nỗi cô ta cảm thấy bản thân sắp ngừng thở, chân tay cũng phản ứng không còn dữ dội nữa. Thấy cô ta đang dần tuyệt vọng dùng ánh mắt sợ hãi cùng van nài mình mà Dạ Lan cười điên dại, tay vẫn giữ ở cổ cô ta nhưng sức lực cũng đã không còn: "Loại người như cô lúc sắp chết thật khiến người ta kinh tởm."

"Tha cho tôi đi." Á Thư được thả nhanh chóng hít lấy hít để không khí bên ngoài, sợ hãi cầu xin cô.

"Cô biết sợ sao? Vậy sao năm đó cô không tha cho con trai tôi, đứa trẻ thậm chí còn chưa chào đời thì gây tổn hại gì đến cô chứ? Tại sao hả?" Nghĩ đến điều này nỗi căm hận trong Dạ Lan lại bùng cháy, kẻ đang thoi thóp trong tay cô đây, kẻ đã cướp đi con trai của cô cuối cùng hôm nay cô cũng có cơ hội được trả thù, cô muốn đưa cô ta đến gặp con trai cô, nghĩ rồi bàn tay cô lại dồn hết sức, lần này cô muốn tiễn cô ta: "Con trai tôi đang đợi cô đến xin lỗi đây."

"Buông ra." Á Thư khó nhọc nói. Tay cố sức đẩy Dạ Lan ra nhưng vô ích.

"Dạ Lan, em đang làm gì vậy?" Đúng lúc này từ bên ngoài Đặng Khang vội vã chạy vào vòng tay ôm lấy Dạ Lan kéo cô ra khỏi người Á Thư.

"Bình tĩnh lại đi, có anh ở đây rồi." Là người hiểu rõ bệnh tình của cô nhất, ngay lúc này thấy cô toàn thân đang không ngừng run rẩy, tâm trạng kích động như vậy Đặng Khang lấy kinh nghiệm nhiều năm ra nhẹ nhàng dỗ dành cô, tạo cho cô cảm giác an toàn: "Không sao rồi, không sao rồi."

Á Thư sau khi thoát khỏi cái siết cổ mạnh mẽ như muốn lấy mạng cô ta của Dạ Lan thì hoảng loạn đến bật khóc, vừa hay lúc này Tường Quân xuất hiện cô ta liền lao vào ôm hân hân tìm kiếm cảm giác an toàn: "Tường Quân, cô ta muốn giết chết em."

Hắn vừa mới lên lầu có vài phút mà không ngờ bên dưới đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thấy Dạ Lan đang run rẩy, sợ hãi, ánh mắt đang ngây dại đi mà lòng đau xót, hắt Á Thư ra hắn nhào đến chỗ Dạ Lan lo lắng ôm lấy cô: "Dạ Lan em không sao chứ?"

"Tránh ra." Đây Tường Quân ngã nhào sang một bên ngăn không cho hắn chạm vào cô, nếu không phải vì Dạ Lan đang như thế này chắc chắn Đặng Khang sẽ không chần chừ mà cho Tường Quân một trận, gần giọng Đặng Khang nói những lời đủ để hai người nghe với nhau: "Vợ tôi cần anh quan tâm sao?". Nói rồi Đặng Khang bế bổng cô lên, thái độ lại nhẹ nhàng khác hẳn khi nói chuyện với Tường Quân: "Về thôi, anh đưa em về nhà, Đặng Minh đang đợi chúng ta, thằng bé nói đợi em về cùng ăn cơm tất niên."

"Về nhà, Đặng Minh." Nghe thấy những điều này Dạ Lan đang ngây dại, hoảng loạn bỗng vui tươi trở lại, cái đầu nhỏ ngả vào vai Đặng Khang để mặc anh bế mình đi.

Bị xô ngã khiến vết thương lại đau nhức nhưng Tường Quân rất nhanh đứng dậy đuổi theo ngăn Đặng Khang lại, nhìn Đặng Khang ngập ngừng định nói gì đó nhưng lại thôi, sau cùng chuyển ánh mắt lo lắng cùng đau xót nhìn sang Dạ Lan đang gục trên vai Đặng Khang lúc này: "Phiên anh chăm sóc tốt cho cô ấy."

"Nói thừa." Đặng Khang bế theo cô dứt khoát rời khỏi căn nhà này.

"Tường Quân, cô ta đã có chồng rồi anh như vậy là đang tự phá hủy danh dự của mình đấy, anh biết không cô ta thậm chí còn ngang nhiên đuôi em ra khỏi đây, em mới là vợ sắp cưới của anh cô ta dựa vào đầu mà dám nói với em như vậy, Tường Quân anh phải công bằng." Á Thư chớp lấy thời cơ chỉ còn lại hai người mà nũng nịu. Tuy nhiên thái độ của Tường Quân rất lạnh nhạt, hắt bàn tay đầy móng vuốt của cô ta ra, phải khó khăn lắm Tường Quân mới để nén xuống được suy nghĩ đang sôi sục bên trong cơ thể lúc này, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta, hỏi: "Cô đã nói những gì khiến cô ấy bị kích động đến vậy?"

"Cô ta lúc nào cũng tỏ vẻ yếu đuối để giành lấy sự thương hại của đàn ông các anh, chồng cô ta cũng vậy thật ngu ngốc khi biết cô ta ở đây mà còn ân cần đến đón cô ta, Tường Quân anh còn chưa nhìn rõ con người cô ta."

"Cô ấy là người thế nào không đến lượt cô bình phẩm. Nhân đây tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi cô."

"Hỏi em." Á Thư ngu ngơ hỏi lại hắn, trong lòng vừa mong chờ vừa hồi hộp không biết hắn định hỏi mình điều gì, lẽ nào là định ngày kết hôn?"

""Thay vì dành lời lẽ để đổ kị người khác có phải cô nên quan tâm đến chồng sắp cưới mình một chút không phải sao?""

Nhờ sự nhắc nhở của Tường Quân, Á Thư lúc này mới phát hiện ra tay hần đang bó bột liền xoay sở thái độ 180, ân cần, lo lắng: ""Tường Quân em xin lỗi, em đúng là vô ý, anh vì sao lại bị thương thế này?""

""Cô là đang quan tâm tôi bị thương hay là quan tâm lí do vì sao tôi bị thương?""

""Em... Em dĩ nhiên quan tâm anh."" Biết mình hỏi sai Á Thư áp ứng biện minh.

""Tôi muốn yên tĩnh, cô mau về đi."" Tường Quân sắp hết kiên nhẫn trước sự giả tạo của người phụ nữ này. Một môi chỉ tay về phía cửa.

""Nhưng bác gái nói em đến chăm sóc anh nhân tiện vun vén thêm tình cảm vợ chồng."" Á Thư vẫn tiếp tục nhập vai mà bầu đến quan tâm vết thương của hần, tỏ ra hết sức đau xót.

""Tình cảm vợ chồng?"" Tường Quân cười khẩy, cảm giác ghê tởm khi nhắc đến mấy từ này: ""Tôi không cần, mau ra khỏi đây.""

""Tường Quân anh đừng như vậy, em hứa sẽ không làm ảnh hưởng đến anh, em muốn ở bên cạnh chăm sóc anh mà đừng đuổi em đi có được không?"" Á Thư nhìn hần mà nỉ non. Tuy nhiên đáp lại ánh mắt dạt dào tình cảm đó của cô ta Tường Quân chỉ lạnh lùng nhắc điện thoại lên và bấm số đường dây nóng của khu đô thị: ""Cử an ninh đến khu biệt thự đơn lập Phong Lan cho tôi."" Đầu dây bên kia còn đang hỏi rõ địa chỉ liền bị Tường Quân ngắt máy.

""Tường Quân anh thật quá đáng, để đuổi em đi có cần tuyệt tình vậy không hả?"" Á Thư nói rồi giậm chân giận dỗi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Con nhà công không giống lông cũng phải giống cánh

Khoảng đầu tháng 2 sau khi tham dự một cuộc thi thiết kế thời trang và giành giải quán quân thì Nghị quyết định ra nước ngoài du học, người không nở xa Nghị nhất lúc này là Đặng Minh, mất mấy ngày đầu khi Nghị đi nhóc tối nào cũng ôm khư khư chiếc điện thoại mong chờ điện thoại gọi về. Nhưng thời gian trôi đi nhóc lại dần quen với sự vắng mặt của Nghị để dần thích nghi với người đàn ông cao lớn trước mặt và những món mà người này nấu.

""Ăn đi."" Tường Quân một tay tháo chiếc tạp dề xuống, đẩy đĩa bánh hạnh nhân vừa mới ra lò được cất nhỏ đẩy về phía Đặng Minh.

Nhóc mấy ngày nay mẹ vắng nhà, sự phụ Đặng Khang thì sớm tối bận bịu với dự án chương trình truyền hình thực tế nào đó hại nhóc mấy ngày này toàn ăn bánh nướng hạnh nhân đến phát ngấy, nhóc lắc đầu ngầy ngầy đẩy đĩa bánh trở lại chỗ Tường Quân, ngao ngán nói: ""Chú à, không phải vì con khen chú làm bánh ngon cho nên ngày nào chú cũng bắt con ăn món này đây chứ, con quả thực chịu không nổi nữa.""

""Vậy giờ con muốn ăn gì, con có biết để làm món bánh này ta đã phải mất gấp đôi thời gian so với người bình thường không hả?"" Tường Quân nói rồi ánh mắt bất lực nhìn vào cánh tay trái vẫn chưa tháo bột của mình làm việc gì cũng đều rất vướng víu khó chịu, tay không phải là chưa khỏi mà là hần chưa muốn tháo.

""Chú có thật là vẫn còn đau tay, ban nãy khi con cầm điện thoại của chú chơi có thấy tin nhắn báo đến từ bệnh viện kêu chú đi tháo bột đã quá hạn 10 ngày rồi."" Đặng Minh ranh ma nói khiến Tường Quân có tật giật mình rút điện thoại ra kiểm tra, thấy quả đúng có tin nhắn như vậy thì có chút chột dạ áp ứng: ""Có sao?""

""Có hay không chú tự biết, lúc nào gặp mẹ con sẽ nói.""

Lao nhanh đến bịt miệng nhóc lại thái độ của Tường Quân cũng mềm mỏng, dịu dàng vô cùng: ""Đừng, đừng, chiều tan học ta đưa con đi mua đồ chơi, ok.""

Đặng Minh nghe vậy như mở cờ trong bụng suýt nhảy cẫng lên tuy nhiên bàn tay nhỏ nhắn đưa lên gãi đầu giả vờ suy nghĩ rất thận trọng, ánh mắt tinh ranh thì thoáng có liếc trộm Tường Quân, cuối cùng cũng gạt đầu không quên đưa thêm điều kiện: ""Nhưng bây giờ con muốn đi ăn phở.""

""Được, đi ăn phở.""

Vì chiều theo sở thích của nhóc cho nên Tường Quân ghé vào một quán ăn, nhìn hình thức rất sạch sẽ nên hần yên tâm ngồi xuống, chỉ vài phút ngắn ngủi đã có một phụ nữ tầm 40 thân hình to béo chạy đến tất tưởi: ""Hai bố con ăn gì để chị bung lên nào.""

""Bố sao?"" Tường Quân ngó người, nghi ngờ hỏi lại, tuy nhiên trong tim bỗng len lỏi một cảm xúc kì lạ.

""Chú ấy không phải bố cháu."" Đặng Minh tay đang nghịch chiếc thìa gõ lạch cạch giải thích, đồng thời không quên nhìn Tường Quân một cái, hai ánh mắt bỗng chạm nhau khiến cả hai có chút ngưng ngừng.

Người phụ nữ này thấy thái độ của cả hai như vậy vội lái sang chuyện thực đơn, kết quả cả hai cùng đồng thanh:

Đặng Minh: ""Cháu ăn phở gà.""

Tường Quân: ""Cho tôi phở gà.""

""Còn nói không phải bố con, các cụ ta đã có câu con nhà công không giống lông cũng phải giống cánh, nhìn hai người một lớn một nhỏ giống nhau như hai giọt nước, đã vậy sở thích cũng giống."" Người phụ nữ này nói xong lại tắt tivi đi vào trong, lúc đi ra bê trên khay là hai tô phở gà đang tỏa hương ngào ngạt.

Sau khi ăn xong Tường Quân đưa nhóc đến trường, trên đường đi trong đầu hắn vẫn luôn vang vọng lời nói của người phụ nữ trung tuổi kia, thi thoảng không kiềm được mà liếc trộm Đặng Minh một cái, trong đầu lúc này là tí ti các đánh giá cùng so sánh từng góc cạnh trên gương mặt nhỏ bé kia với mặt mình. Đặng Minh đối với sự kì quặc này của Tường Quân lấy làm khó chịu ngoảnh mặt ra ngoài cửa kính, lầm bầm: ""Chú bị gì vậy?""

Lúc nhóc xuống xe Tường Quân vẫn không quên ngoảnh đầu ra hỏi: ""Con vẫn nhớ số điện thoại của chú chứ?""

""Vâng.""

""Vậy được rồi mau vào lớp đi.""

Đội thẳng nhóc vào đến lớp rồi Tường Quân mới đánh xe rời đi. Đặng Minh sau khi vừa bước chân vào lớp thẳng mập mọi ngày vẫn hay gây sự với nhóc đã chạy đến nói với giọng khiêu khích: ""Bố mày đổi xe rồi à, lần trước tao thấy là màu trắng chứ không phải màu đen. Mà chiếc xe lần này nhìn có vẻ đẹp hơn cái xe trước, làm con nhà giàu thích thật đấy.""

""Nhiều chuyện, tránh ra."" Đặng Minh vốn chẳng ưa gì người bạn này nên huých sang một bên, đi đến tủ đồ cất cặp, mập kia vẫn chưa buông tha chạy đến chỗ nhóc lái nhai tiếp đúng lúc này cô giáo chủ nhiệm bước vào khiến mập đành bỏ dở những câu hỏi mà lùi thủi đi về chỗ của mình.

...

Tòa soạn CLG chi nhánh miền Bắc...

Chạm mặt tại cầu thang máy lúc này trái ngược với gu thời trang lòe loẹt của Đặng Khang trong bộ âu phục màu vàng tươi thì Tường Quân lúc nào cũng chọn những gu màu tối, thâm trầm. Ấn nút chọn tầng 12 theo sau hai người là hai trợ lý của mình:

Tường Quân: ""Ca sĩ bên công ty BOM đưa đến tham gia chương trình lần này anh gặp qua chưa?""

Đặng Khang sau sự việc của Thiên Phúc liền chấm dứt hợp đồng với công ty giải trí BOM, hiện đang là ca sĩ tự do không chịu ràng buộc từ bất cứ một công ty nào hết và giờ hiện đang là khách mời đặc biệt cho chương trình thực tế do đài CLG tổ chức.

""Chưa."" Vì không có mấy cảm tình cho nên Đặng Khang trả lời rất ngắn gọn, vừa đứng đến tầng 12 Đặng Khang sai chân bước đi. Tường Quân cũng bước ra tuy nhiên đi theo hướng ngược lại, Luận thấy thái độ của Đặng Khang như vậy liền nói: ""Anh Quân, chắc là anh ta chưa biết ca sĩ lần này công ty BOM đưa đến là...""

""Kệ hắn ta đi, điều gì đến rồi cũng sẽ đến, lần này tôi muốn hắn ta bận tới bận lui khỏi có thời gian phá hỏng chuyện của tôi."" Ngắt lời Luận, Tường Quân nói rồi khước môi khẽ cong lên, ánh mắt như đang mong chờ điều gì đó mà không quên quay lại nhìn về phía Đặng Khang vừa đi.

""Thiên Phúc, chương trình thực tế lần này rất có ích cho việc nâng cao hình tượng của anh trong lòng công chúng, giám đốc cũng vừa gọi điện tới nhắc em nói với anh phải chú ý phát ngôn..."" Thy một cô gái 23 tuổi, có vẻ ngoài đáng yêu, hiện đang làm quản lý cho Thiên Phúc đang nói liên hồi về những gì cần phải phổ biến. Cô đang nói bỗng nhiên Thiên Phúc đột ngột dừng lại khiến cô đâm vào lưng Thiên Phúc, xoa xoa cái mũi, tiện tay vùi vào cánh tay Thiên cầu nhàu: ""Sao tự dưng đang đi lại dừng lại chứ.""

Ngẩn người chết chân một chỗ Thiên Phúc không ngờ lại chạm mặt Đặng Khang ở đây, đang lúc định chạy trốn liền bị Thy túm chặt hơn: ""Này, anh không định nói với em câu xin lỗi sao, đau chết đi được.""

""Em không sao chứ, xin lỗi lần sau dùng sẽ báo em trước."" Thiên Phúc nhăn nhó nhìn Thy, vụng về nói xin lỗi. Họ đâu biết cảnh này toàn bộ được thu hết vào tầm mắt của Đặng Khang, hai bàn tay anh bỗng nhiên cuộn chặt lại.

""Lại còn có lần sau chắc em đi nâng mũi luôn ý."" Lúc này Thy mới ngẩng lên nhìn người khiến cho Thiên Phúc phải đột ngột dừng bước, nhìn thấy người này Thy hai mắt sáng rực rút vội điện thoại ra, reo lên: ""Anh Đặng Khang, cuối cùng em cũng được gặp anh, em cố gắng lắm mới vào được BOM vậy mà khi vào được anh đã đi, anh có thể cho em chụp với anh một tấm hình được không?""

Ánh mắt của Đặng Khang từ lúc gặp Thiên Phúc đến giờ vốn chưa hề chuyển hướng, đến lúc này khi nghe cô gái này nói nhiều quá bắt đầu dĩ nhiên nói: ""Được.""

Thy chỉ đợi có thể liền bấm điện thoại lia lịa, tạo đủ kiểu dáng bên Đặng Khang đến lúc thấy Đặng Khang dường như không còn thoải mái nữa mới ngại ngừng thu điện thoại chạy về phía Thiên Phúc cười hạnh phúc, khoe khoang: ""Anh xem hình đẹp chưa này, cuối cùng tôi cũng được chụp ảnh cùng thần tượng của mình.""

"Chúc mừng cô." Thiên Phúc cười gượng gạo, ánh mắt này giờ vẫn không dám nhìn trực diện vào Đặng Khang đang đứng trước mặt.

"Cậu ta là ai?" Đặng Khang vờ như không quen biết người này quay lại hỏi trợ lý mới của mình, nam trợ lý mới này hay được mọi người gọi với cái tên Pu, 25 tuổi gu thời trang rất bụi bặm với quần jean rách và áo phông trông rất năng động, thấy Đặng Khang hỏi vậy tuy có chút ngờ vực vì ai mà chẳng biết hai người này trước đây từng rất thân thiết, tuy nhiên cũng vờ như chẳng biết gì về quan hệ giữa hai người họ Pu trịnh trọng giới thiệu chỉ tay về phía Thiên Phúc: "Anh ấy là lính mới đang được quan tâm bên công ty BOM đó anh."

"Ra là đàn em, có phải nên chào hỏi đàn anh này trước hay không?"

Thiên Phúc đối với thái độ giải như không quen biết này của Đặng Khang trong lòng bỗng dưng cảm thấy chua xót, tuy nhiên vẫn cố nặn ra một nụ cười gượng gạo đưa tay ra trước mặt Đặng Khang: "Đàn anh, chào!"

Nắm lấy bàn tay của Thiên Phúc Đặng Khang kéo mạnh một cái khiến cả thân hình của cậu đổ vào lòng anh, trái tim Thiên Phúc vì hành động quá đột ngột này mà đập loạn xạ, phải vài giây sau mới sức tĩnh trở lại khi trông thấy Đặng Khang đang đưa một tay lên gãi sống mũi, cậu thừa biết khi anh đang đắc ý một điều gì đó liền có loại hành động như vậy, vội vàng đứng thẳng dậy Thiên Phúc nhủ thầm nhìn anh: "Đàn anh, anh như vậy là có ý gì?"

"Chỉ đơn giản muốn chào hỏi thân thiết, cậu cho rằng tôi có ý gì?" Đặng Khang nói mà không quên quan sát từng biểu hiện trên mặt của Thiên Phúc, anh muốn thông qua đó có thể biết được cậu ta đang suy nghĩ gì, vài tháng trời xa nhau như vậy cậu ta có nhớ mình hay không?

"Chúng ta đi thôi." Biết rằng đứng đây tranh luận với anh chỉ có bản thân mình thiệt bởi cậu thừa biết Đặng Khang trong đối đáp rất gian xảo, đặc biệt là với cậu nên đành kéo theo cô trợ lý nữ trai kia đi.

"Hẹn anh khi khác gặp lại." Thy ngoái lại nhìn anh cười híp mí, luyến tiếc để Thiên Phúc lủi đi.

"Trông cô bé này thật đáng yêu anh ha." Pu ngấp ngó nhìn theo bóng cô gái nhỏ kia suýt xoa khen ngợi.

"Vậy cậu làm quen đi, chẳng phải vẫn đang FA sao?"

"Đây là anh cho phép em đấy nhé." Pu phấn khởi bởi trước đó đã từng nghe Đặng Khang nói quán triệt yêu đương.

"Nhưng chỉ được phép thành công, không cho phép thất bại." Đặng Khang nói rồi bước đi, Pu kia như vừa nghe được thông báo tăng lương vui vẻ chạy theo sau: "Anh cứ yên tâm ở em."

Tường Quân đang trong cuộc họp bàn về chương trình truyền hình thực tế sắp tới với các bên đại diện thì điện thoại trong túi không ngừng rung. Ngó xem hai cuộc đều là số máy lạ liền tắt đi không nghe nhưng đến lần thứ ba thấy số máy này kiên nhẫn quá liền bắt máy áp lên tai, lạnh lùng nói: "Alo."

"Alo." Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vội vàng của một phụ nữ: "Xin hỏi anh có phải phụ huynh của em Đặng Minh hay không, tôi là cô giáo chủ nhiệm của em ấy, hiện tại em đang được đưa đến bệnh viện cấp cứu."

@Phan cô nươngChúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Gà trống chăm con

Tường Quân sau khi nhận được điện thoại từ cô giáo chủ nhiệm của Đặng Minh liền vội vàng chạy tới bệnh viện, lúc tới nơi thằng bé đang trong phòng cấp cứu rửa ruột qua chuẩn đoán được biết nhóc đã bị ngộ độc thực phẩm.

Một nữ y tá bật khẩu trang đi đến sau vài phút ngáy người trước sự lịch lãm, tuấn tú của Tường Quân liền bị những lời hỏi han của hắn làm cho sức tỉnh:

"Y tá, đưa trẻ bên trong tình hình thế nào rồi?"

"May mà đưa đến kịp thời, buổi sáng anh đã cho bệnh nhân ăn thứ gì không đảm bảo vệ sinh sao?" Cô y tá mắt vờ nhìn ghi chép bệnh án để khỏi phân tâm hỏi Tường Quân.

"Không thể nào." Lời khẳng định của Tường Quân nhỏ dần rồi sức nhớ ra điều bất thường (Hồi sáng có đưa thằng bé tới ăn sáng tại một quán ăn vỉa hè. Lẽ nào nguyên nhân là từ đó?)

Nữ y tá thấy Tường Quân đang suy nghĩ dường như là để tìm nguyên nhân, nhưng dấu sao bây giờ tình hình bệnh nhân cũng đã ổn định rồi liền thúc giục: "Anh là người bảo hộ cho bệnh nhân này đúng không, thôi mau đi làm thủ tục nhập viện cho cháu bé đi." Nói rồi luyến tiếc rời đi, trong lòng không khỏi cảm khái: "Người đầu mà đẹp trai dữ vậy, cứ tưởng chỉ có mấy anh trai Hàn là đẹp ai mà ngờ trai Việt còn nhiều người đẹp hơn thế."

Tường Quân lúc này mới để ý sang cô Vân chủ nhiệm đưa tay ra chào với tấm lòng cảm kích: ""Vất vả cho cô giáo rồi, cảm ơn cô đã kịp thời đưa Đặng Minh đến bệnh viện.""

""Tôi nhiều lần gọi cho chị nhà nhưng đều máy bận, may mà Đặng Minh trong lúc gần hôn mê vẫn còn nhớ số điện thoại của anh."" Cô Vân ngại ngừng rụt tay về nói, trái tim không hiểu sao mà loạn nhịp mặt đỏ lên. Tuy nhiên Tường Quân chẳng mấy để ý đến phản ứng này của cô giáo trẻ:

""Cô ấy bận đi tác nghiệp ở Sơn La có lẽ vài ngày nữa sẽ về."" Tường Quân lơ đãng nói tâm trí lúc này đều đặt vào cánh cửa phòng cấp cứu, đúng lúc này cánh cửa phòng được bật mở Tường Quân sai bước chạy đến bên chiếc giường đẩy nơi Đặng Minh với sắc mặt nhợt nhạt đang ngủ say, nhìn nhóc như vậy mà lòng hẫch đau thắt:

""Đặng Minh, con sao rồi?""

""Tạm thời vẫn còn thuốc mê cho nên bệnh nhân chưa hồi phục ý thức ngay được."" Vị bác sĩ điều trị chính tháo bỏ khẩu trang giải thích với Tường Quân, sau đó cùng với mấy y tá đẩy Đặng Minh về phía phòng bệnh VIP, đến khi mọi thứ đã được ổn thỏa mới rời đi. Trong căn phòng lúc này Tường Quân đang lo lắng đi vòng quanh giường bệnh, cô Vân thấy vậy liền an ủi: ""Bác sĩ đã nói không sao rồi, anh đừng lo lắng quá thằng bé chắc sẽ tỉnh ngay thôi.""

Tường Quân không nói gì chỉ ngằm gật đầu với cô giáo, ánh mắt lo lắng vẫn không thôi dán lên gương mặt thiên thần kia. Như thấu hiểu nỗi lòng ấy của Tường Quân mà mí mắt nặng trĩu đầy mệt mỏi của Đặng Minh dần mở, đảo xung quanh một lượt rồi dừng lại trước vẻ mặt đang chất đầy nỗi lo của Tường Quân. Chẳng hiểu vì bị bệnh hay sao mà nhóc yếu mềm hơn mọi ngày, dùng giọng nói toàn là nũng nịu yếu ớt như sắp khóc đến nơi nghẹn ngào gọi Tường Quân: ""Chú!.""

""Con tỉnh rồi sao?"" Tường Quân vội vã chạy đến bên giường nắm lấy bàn tay đang cầm đầy kim tiêm của nhóc hỏi han: ""Con còn thấy đau ở đâu không để ta gọi bác sĩ.""

""Chú đừng đi, con sợ lắm!"" Nhóc vẫn giữ nguyên bộ dạng nũng nịu ấy, vẻ điềm này càng nhìn Tường Quân càng cảm thấy nhóc giống Dạ Lan, phải chăng khi tiếp xúc nhiều mọi hành vi cũng như lời nói đều có thể giống. Xoa đầu thằng nhóc tiện tay vén mấy lọn tóc bết trên mặt nhóc Tường Quân ánh mắt dịu dàng: ""Được rồi ta sẽ không đi đâu hết, ở lại đây với con.""

Cô Vân đi đến đứng cạnh Tường Quân, nhìn Đặng Minh ân cần hỏi: ""Đặng Minh con tỉnh là tốt rồi, ban sáng dọa cô lo muốn chết.""

""Em không sao nữa rồi?"" Nhóc giọng cười, tuy nhiên cảm giác khó chịu trong người lại kéo đến khiến nụ cười méo xẹo đi ngay tức thì.

Nhìn lên đồng hồ đeo tay lúc này Tường Quân mới nhớ ra đã quá giờ ăn trưa liền ái ngại quay sang cô giáo: ""Cũng đã muộn thế này rồi, để tôi cho người đưa cô giáo về.""

""Không cần đâu tôi tự bắt xe về cũng được, anh cứ ở lại đây chăm sóc cháu đi."" Nói rồi cô Vân quay sang dặn dò Đặng Minh nghỉ ngơi cho tốt sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Đối diện với ánh mắt thơ ngây nhưng kèm theo mệt mỏi của Đặng Minh lúc này Tường Quân trong lòng lại nổi lên từng hồi tự trách: ""Đặng Minh, chú xin lỗi đã hại con thành ra như vậy.""

""Con sợ lắm chú à, con nghe bác sĩ nói con là do ăn thực phẩm không đảm bảo vệ sinh nên mới bị đau bụng, hồi sáng con chỉ ăn có mỗi bát phở ở ven đường có phải do cửa hàng đó làm bẩn không ạ, nếu đúng như vậy có phải sẽ có nhiều bạn nhỏ bị đau bụng giống con nữa hay không?""

""Chú biết rồi sự việc này sẽ cho người điều tra, con giờ ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi."" Vượt vẻ sắc mặt nhợt nhạt của Đặng Minh, càng nhìn lòng Tường Quân càng xót xa, ánh mắt trong veo ấy càng nhìn lại càng cảm thấy quen thuộc dấy lên nỗi nhớ nhung trong lòng hẫch.

""Vậy con ngủ rồi chú có bỏ con lại một mình hay không?"" Đặng Minh nín lấy cánh tay phải của Tường Quân, hỏi như thể sợ hẫch bỏ rơi nhóc ở lại nơi đáng sợ này, thường thì bệnh viện chính là nơi trẻ con sợ nhất mà.

Chứng kiến ánh mắt sợ sệt ấy Tường Quân lại không nịn được mà xoa đầu nhóc: ""Chú sẽ không đi, yên tâm mà ngủ đi ông kềnh ạ.""

Có lẽ vì quá mệt mỏi và còn tác dụng của thuốc cho nên thằng nhóc chỉ ngáp có vài cái rồi lại chìm vào giấc ngủ, Tường Quân sau khi thấy nhóc đã ngủ say liền ra ngoài gọi điện nói với đầu dây bên kia nói bằng chất giọng của một lãnh đạo: ""Mấy quán ăn ngoài vỉa hè trong nội thành Hà Nội, tất cả điều tra hết cho tôi, sáng mai phải có bài đăng mới nhất về vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm của những cửa hàng sai phạm."" Luận đầu dây bên kia đã nghe thấy, không biết vì lý do gì mà Tổng biên tập của mình lại tức giận đến như vậy.

Tường Quân quay lại với hộp cháo thơm nức mũi, vừa lúc múc ra bát thì Đặng Minh tỉnh dậy, dụi mắt nhìn Tường Quân một lượt nhóc thích thú reo lên: ""Chú không giả bị thương nữa sao?""

Nhìn xuống cánh tay vừa mới tháo bột có phần không quen của mình, Tường Quân vờn ra bẹo má nhóc: ""Cái thằng nhóc ranh ma này. Tất cả đều không phải vì thuận tiện hầu hạ cháu sao?""

""Nào cháu ăn cháo đi."" Bưng bát cháo đến bên giường Tường Quân thổi lấy một thìa đưa đến trước mặt Đặng Minh, dỗ dành nhưng thằng nhóc bướng bỉnh quay ngoắt mặt đi, thái độ giả bệnh giả tật: ""Cháu không muốn ăn gì hết. Cháu rất mệt.""

"Ngoan nào, ăn xong đợi khỏi bệnh chú đưa cháu đi chơi được không?" Tường Quân vẫn kiên nhẫn dỗ dành, việc dỗ dành ai đó ngoại trừ Dạ Lan thì chẳng nhọc này chính là người thứ hai khiến hắn phải hao tâm tổn trí như vậy. Tuy nhiên đứa trẻ này vẫn cứng đầu như cũ thậm chí còn trốn vào trong chăn.

Buồng bát cháo xuống Tường Quân bỏ ra ngoài, Đặng Minh trốn trong chăn nghe thấy tiếng đóng cửa liền chui ra thấy Tường Quân đã đi liền khóc toáng lên: "Chú, con sai rồi, đừng bỏ con ở lại mà, huhu, con sẽ ăn mà, huhu..."

Nghe đến đây Tường Quân trong lòng căn bản cũng đã mềm nhũn liền đẩy cửa bước vào, tuy nhiên mặt vẫn tỏ ra nghiêm khắc: "Con dám không nghe lời ta lần nữa xem!"

Tường Quân đã quay lại Đặng Minh vui vẻ quệt đi hai hàng nước mắt, không quên nê lưỡi trêu chọc lại Tường Quân: "Đội mẹ về con sẽ mách tội chú!"

"Tùy con, cô ấy căn bản chẳng đặt ta trong lòng!"

Nói đến đây Đặng Minh âm thầm cảm nhận được sự nặng nề trong tâm trạng của Tường Quân, trước lúc ngoan ngoãn ngồi ăn hết bát cháo có thờ dài nói: "Người lớn thật khó hiểu!"

Đêm hôm ấy Đặng Minh lên con sốt mặc dù đã được hạ sốt tuy nhiên cả đêm cứ đòi mẹ, lại còn bắt bé khiến Tường Quân sống dở, chết dở. Gần ba chục năm cho đến giờ đây là lần đầu tiên vì một đứa trẻ không thân, không thích mà mất ăn, mất ngủ. Nhìn đồng hồ đã điểm 1 giờ đêm mà Tường Quân mong trời mau sáng, chưa bao giờ hắn lại cảm thấy đêm dài đằng đẵng như đêm nay, trong lòng thầm cầu nguyện: "Dạ Lan, bao giờ em mới về?"

Bên ngoài đột nhiên có hai ca cấp cứu, tiếng còi hú kèm theo tiếng bước chân dồn dập khiến cho Đặng Minh vừa thiêu thiêu ngủ lại bị giật mình thức giấc và tiếp tục bài ca đang dở: "Chú à, đưa con đi gặp mẹ, con nhớ mẹ huhu..."

Tay xoa lưng thẳng bé Tường Quân thầm mắng chửi trong lòng: "Cấp cứu thôi mà, các người có cần làm ầm ĩ lên như vậy không? Không biết tôi cực khổ thế nào mới dỗ được thẳng bé ngủ không hả?"

"Đặng Minh ngoan ngủ đi ha, khi con tỉnh dậy mẹ con sẽ về." Vừa vỗ nhẹ, đi đi lại lại Tường Quân cuối cùng cũng thành công dỗ được Đặng Minh ngủ, tuy nhiên lúc chạm mông xuống giường thẳng nhóc này lại mơ mơ, tỉnh tỉnh giãy nảy: "Mẹ ơi, mẹ ơi, con muốn đi tìm mẹ!"

Tường Quân trong tình huống này đúng là khóc không ra nước mắt, đúng gần 4 tiếng đồng hồ đã vậy trên tay lại bế theo một cục thịt khiến chân tay hắn muốn rụng rời thành từng mảnh, hoàn cảnh này lại gọi lên trong đầu hắn một vài câu nói trong lúc tụ tập với đám bạn học cùng, trong đó có người đã lập gia đình kẻ khổ, nói khi có con quả thực đúng là một loại thử thách gian khổ đặc biệt là khi bọn chúng ốm, sẽ khóc cả đêm đòi mẹ, bắt bế,... lúc đó Tường Quân vốn cho rằng họ nói thái quá nhưng bây giờ là 100% đồng cảm. Nhưng đồng cảm hay không thì giờ phút này Tường Quân đã xác định sẽ đi đi lại lại trong phòng như vậy cả đêm cho đến sáng.

Sáng hôm sau...

Dạ Lan vừa mở cửa phòng bệnh liền chứng kiến cảnh Tường Quân đang nằm trên giường, một tay gối đầu cho Đặng Minh, tay kia vòng qua thẳng bé che chắn bảo vệ. Cứ như vậy mà một lớn, một nhỏ ôm nhau ngủ ngon lành.

Nhìn hai người đang ngủ như vậy giống như một bức điêu khắc hoàn hảo có một không hai, giờ phút này cô còn cảm thấy cả hai từ đường nét trên khuôn mặt cho đến thần thái khi ngủ đều y chang nhau giống như cha con. Giật mình trước suy nghĩ vừa lướt qua để rồi lòng cô đau nhói, là cô vì quá hi vọng mà suy nghĩ linh tinh rồi.

"Em không vào mà đứng đó nhìn gì vậy?" Đặng Khang vừa tới đã thấy Dạ Lan ngây người đứng ở cửa liền hỏi khiến cô giật mình một cái, ngoái đầu quay lại: "Hả? Em đang định vào." Nói rồi lung tung đẩy cửa bước vào.

Đặng Khang sau khi bước vào trong trông thấy cảnh này liền nhũn mảy quan sát, hồi lâu sau đó mới quay sang Dạ Lan hỏi: "Em có đang suy nghĩ giống anh không mặc dù điều đó cực kỳ không logic!"

Dạ Lan đương nhiên biết Đặng Khang muốn nói gì, vội lảng sang chủ đề khác: "Em vẫn chưa ăn sáng!"

"Vậy đi thôi, lát quay lại gọi bọn họ sau." Biết cô không muốn tiếp tục chủ đề không có tính thực tế này, cười nhẹ một cái Đặng Khang vòng tay đặt lên vai kéo cô rời phòng bệnh, khép lại cánh cửa một lớn, một nhỏ bên trong vẫn ôm nhau ngủ say.

Căng teen bệnh viện...

Mua về hai chiếc bánh bao nhân đậu xanh cùng hai hộp sữa tươi Đặng Khang đưa cho cô một phần, cả hai chọn một góc yên tĩnh vừa nói chuyện vừa ăn.

Cắn một miếng bánh bao nóng hổi, vừa nhai anh vừa nói chuyện: "Anh nghe nói vì vụ việc Đặng Minh nằm viện do ngộ độc thực phẩm mà sáng nay đã có vô số bài báo kẻ tội những cửa hàng sai phạm, hiện giờ các cấp chính quyền đang vào cuộc để điều tra, giờ anh mới phát hiện ra động vào thân nhân của nhà báo thì sẽ có kết quả thế nào, thật đáng sợ." Đặng Khang vờ rùng mình.

"Thân nhân gì chứ, với lại sự việc lần này là người thật, việc thật mà anh những bài báo đó cũng đâu có đăng linh tinh, mấy cửa hàng như vậy bắt chấp sức khỏe thậm chí là tính mạng của người tiêu dùng để chuộc lợi em nghĩ nên bị phơi bày để nâng cao cảnh giác cho người dân, lần này nếu không phải là Đặng Minh thì cũng là một em nhỏ vô tội nào khác, bọn họ đáng bị nhận sự trừng trị từ pháp luật." Dạ Lan chỉ nghĩ đến việc con trai là nạn nhân của

đám gian thương này mà lòng nổi lên con sóng ngầm giận dữ, nếu không phải là Tường Quân cho người điều tra thì đích thân cô cũng sẽ đi làm điều đó.

"Pháp luật nước ta ư? Anh e là vẫn còn chưa đủ tính rắn đe."

"Đúng vậy." Dạ Lan đồng tình với ý kiến này của Đặng Khang, làm một ngụm sữa vị socola, cô cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa liền hỏi về công việc hiện tại mà anh đang làm: "Nghe nói chương trình truyền hình thực tế do đài CLG tổ chức lần này anh làm khách mời đặc biệt."

"Ừm." Nghĩ đến chuyện này Đặng Khang lại trầm lặng đi ít nhiều.

Ngập ngừng hồi lâu Dạ Lan nói tiếp: "Em cũng mới được biết tin Thiên Phúc giờ đã là ngôi sao mới của công ty BOM, lần này cũng đăng ký tham gia, hai người đã gặp nhau chưa?"

"Gặp rồi thì sao chứ?" Ngửa cổ dốc nốt phần sữa còn lại, Đặng Khang bóp mạnh vỏ hộp trong tay, ánh mắt có chút tức giận cùng thất vọng khi nghĩ đến người kia.

"Có những chuyện đôi khi cần thời gian làm sáng tỏ, em hi vọng tình yêu của anh sẽ không có kết cục giống như em."

"Em thì sao chứ, không phải bây giờ hấn ta đang rất nỗ lực thu hẹp khoảng cách giữa hai người hay sao? Ngay đến như việc chiều được thằng nhóc đó nguyên mấy ngày trời là đủ biết hấn ta có bao nhiêu thành ý. Anh còn nhớ lần trước khi nhóc đó ốm, em lại đi tác nghiệp ngày đó anh đã sụt mất 2 kg kèm theo xương khớp đau nhức cả tuần liền, tai thì ỉ đi, nói chung là giờ nghĩ đến vẫn thấy sợ." Đặng Minh giờ nghĩ lại mà co dúm người, trẻ con đúng là rất khó chiều.

"Anh giờ là đang đứng về phe nào?" Từ khi từ London trở về Dạ Lan dường như cảm nhận được thái độ của Đặng Khang đối với Tường Quân có chút bớt gay gắt hơn trước, điều này với cô mà nói là nên vui hay nên buồn đây.

"Anh đương nhiên mãi mãi nghiêng về phía em." Đặng Khang bày ra vẻ mặt cười như không cười, thái độ hết sức nịnh nọt cô. Tận tay cầm luôn phần vỏ bánh và sữa mà cô vừa ăn xong đem đi vứt, xong xuôi kéo cô lên phòng bệnh: "Lên thăm bệnh thôi, mấy ngày bận bịu không gặp anh nhớ thằng nhóc đó đến còn cào ruột gan rồi."

Chúc các bạn yêu truyện của Phan có những phút giây vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đợi em cho tôi ôm một cái

"Mẹ!" Đặng Minh vừa mở mắt ra đã trông thấy Dạ Lan xuất hiện trong tầm mắt liền vươn tay ra đòi cô bế, ôm chặt thằng bé trong lòng, mới xa có mấy ngày lại cộng thêm phải nằm viện khiến Dạ Lan có cảm giác như thằng bé đã hao đi mấy cân thịt trong lòng vô cùng xót xa. Thom một cái vào trán thằng bé cô ân cần: "Đặng Minh bữa sáng con muốn ăn gì nào?"

"Cháo đậu đỏ được không mẹ?" Dạ Lan trở về khiến cho tâm trạng của đứa nhóc này như một mầm non bị héo được tưới nước tưới tình trở lại. Hai tay từ nãy đến giờ cứ vòng qua ôm chặt lấy cổ cô mà nũng nịu: "Mẹ, Đặng Minh nhớ mẹ lắm."

"Mẹ cũng rất nhớ con." Ôm thằng bé chặt hơn Dạ Lan mong sao cái ôm này có thể lấp đầy đi những nhung nhớ mấy ngày xa thằng bé.

"Sao em đến sớm vậy?" Tường Quân nghe có tiếng nói bên tai mặc dù biết là cô đến nhưng phải một lúc sau đó mới trở người ngồi dậy, trong ánh mắt có chút mệt mỏi toàn là yêu thương cùng nhớ nhung dành cho cô.

"Vừa đặt chân xuống bến xe là chạy đến đây luôn, may mà tình hình của thằng bé không quá nghiêm trọng, mấy ngày này vất vả cho anh rồi." Đáy mắt thoáng qua chút cảm xúc hỗn tạp nhưng rất nhanh vụt tắt, trước mặt Tường Quân lúc này cô vẫn không để lộ ra quá nhiều tình cảm vẫn chỉ là thái độ khách sáo, lạnh nhạt thường ngày.

Cảm thấy bầu không khí giữa hai người này quá mức gượng gạo Đặng Khang liền nhanh tay tách Đặng Minh trong lòng Dạ Lan, bế bổng lên, giọng nói sáng khoái: "Nhóc con! sự phụ mấy ngày nay rất nhớ con, để sự phụ đưa con đi mua cháo đậu đỏ." Khuất sau cánh cửa Dạ Lan vẫn nghe thấy tiếng thằng nhóc gọi tên mình vì bị Đặng Khang áp chế bế đi.

Căn phòng lúc này vốn chỉ có chút gượng gạo nay chỉ còn hai người bầu không khí lại càng thêm phần khó tả, tất cả chìm trong im lặng chừng 3 phút, người cảm thấy bầu không khí trong căn phòng này ngột ngạt đến khó thở nhất chính là Dạ Lan bởi lúc này ánh mắt quẩn rũ kia đang hoàn toàn chỉ nhìn về phía cô, không hề dịch chuyển.

"Anh làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?" Nuốt khan một cái Dạ Lan quyết định dùng chính câu hỏi của mình hi vọng rồi đi ánh mắt quẩn rũ ấy, hấn đâu biết để xây dựng lên được bức tường che đậy cảm xúc trước mặt hấn như hiện giờ cô đã cần phải mất đến bao nhiêu thời gian và quyết tâm, không thể để vì một phút yếu lòng mà sụp đổ được.

"Đợi em." Tường Quân vẫn giữ nguyên ánh mắt đỏ mà nhìn cô.

"Đợi tôi? Làm gì chứ?" Dạ Lan bị câu nói ngán nguyền này làm cho ngây người, hẳn đợi cô làm gì?

"Đợi em cho tôi ôm một cái." Chưa đợi sự đồng ý từ cô, nói xong Tường Quân sải chân đi về phía cô, vòng tay ôm lấy cô tham lam hít hà mùi hương quen thuộc từ cô mà mấy ngày nay làm hắn nhung nhớ đến điên đảo, mọi nhung nhớ đã được lấp đầy, luồn tay vào mái tóc dài đen mượt của cô Tường Quân dịu dàng tận hưởng: "Tóc em thơm thật!"

Bị hành động bất ngờ này của Tường Quân làm cho trái tim loạn nhịp mất vài phút, Dạ Lan cuối cùng cũng nhớ đến việc kháng cự mà đẩy hắn ra nhưng là vô ích, vòng tay ấy như gong kim sắt gao ôm lấy cô không có ý định buông:

"Anh bỏ tôi ra, bị gì vậy chứ?" Dạ Lan trên ngực hắn đầm nhẹ vài cái.

"Bị nhớ em chứ sao nữa, để im cho anh ôm em thêm lát đi, anh sắp phải đi công tác 1 tuần bên Newyork, đến lúc đó sẽ rất nhớ em." Hai mắt nhắm nghiền Tường Quân ôm cô càng thêm chặt, muốn nhân lúc này ghi nhớ mà khắc sâu khoanh khắc ngọt ngào cùng mùi hương thân thuộc này khảm vào tâm trí, dù ở bất cứ đâu hay làm gì chỉ cần nhắm mắt lại thôi cũng sẽ cảm nhận được cô đang ở ngay bên cạnh mình.

Tuy rằng tình cảm của cô và hắn hiện tại rất khó xác định nhưng thời gian này đã quen có sự xuất hiện của hắn trong cuộc sống của mình, nay tự dưng nghe tin hắn sẽ đi trong lòng không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng, mất mát. Dường như cảm nhận được sự trầm lặng của cô Tường Quân buông cô ra đưa tay lên bẹo một bên má, trêu ghẹo: "Em như thế này là đang không lơ có đúng không?"

"Anh nằm mơ sao?" Cảm thấy có điều khác thường nào đó Dạ Lan lúc này mới nhìn sang cánh tay đã tháo bột của hắn, vội nắm lấy, về mặt biểu lộ sự lo lắng: "Tay anh tháo bột lúc nào vậy? Không phải vì chăm sóc Đặng Minh để cho tiện mà anh tháo sớm đó chứ?"

"Dạ Lan, anh không sao, đã khỏi hoàn toàn rồi." Nắm chặt lấy đôi bàn tay đang run lên của cô trấn an, Tường Quân dịu dàng nhìn vào đôi mắt đang có ý lẫn trốn của cô, ngay lúc này hắn có rất nhiều lời muốn nói với cô nhưng cuối cùng lại bị kìm lại không thốt ra được, Tường Quân một lần nữa ôm cô vào lòng: "Anh không ở trong nước nhưng đã dặn mấy người đó thời gian này không cử em đi xa, em cứ yên tâm ở nhà chăm sóc Đặng Minh cho tốt."

"Cảm ơn!" Cô ngoài câu ấy chẳng biết nói gì hơn vào lúc này, bởi trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không thốt ra được khi chứng kiến sự dịu dàng vốn tưởng đã mất này của hắn dành cho cô.

Lưu luyến nhìn gương mặt xinh đẹp của cô hồi lâu, nhưng đáp lại ánh mắt chứa đựng yêu thương ấy của hắn vẫn chỉ là ánh mắt lạnh nhạt của cô tựa như kim nhọn chích vào tim hắn đau đớn, dù là không lơ nhưng Tường Quân vẫn xoay người rồi đi, khi ra đến cửa hắn xoay người nhìn cô: "Dạ Lan, hi vọng sẽ có một ngày được nghe chính miệng em nói em nhớ tôi."

Cánh cửa được khép im lìm trở lại, hắn đã đi được một lúc lâu rồi mà Dạ Lan vẫn còn đứng chết chân một chỗ ngây người, trong đầu vẫn còn vang vọng câu nói vừa rồi của hắn. Ban nãy trong mơ hồ cô dường như lại được nhìn thấy người đàn ông năm ấy đã trở lại, ánh mắt, lời nói, cả cử chỉ mà hắn dành cho cô tất cả đều quá đỗi quen thuộc...

Lẽ nào?

Tường Quân đi đến cổng bệnh viện đúng lúc gặp Đặng Khang đang bế Đặng Minh đi mua cháo trở về, so với ngày hôm qua thì sắc mặt thẳng bé hơn nay tươi tỉnh hồng hào hơn hẳn, vươn cánh tay hắn xoa đầu thẳng bé, ánh mắt dịu dàng dặn dò: "Chú mấy ngày tới rất bận sẽ không đến thăm con, nhớ nghe lời mẹ ha, khi về sẽ có quà cho con."

Đặng Minh tuy ngoài mặt chẳng tỏ vẻ gì nhưng lúc gần hắn nhưng nay nghe người này mấy ngày tới không xuất hiện thì đột nhiên cảm thấy hụt hẫng, buồn buồn (cái này người ta gọi là sự liên kết của tình phụ- tử hay sao á bà con) đôi mắt thơ ngây sụp xuống, xụ mặt gật đầu đồng ý. Tường Quân trông thấy thái độ này của thẳng bé thì âm thầm hài lòng.

Lúc này mới nhìn sang Đặng Khang, ánh mắt chân thành có chút cảm kích, nói ra hai chữ: "Cảm ơn!"

Lời cảm ơn này giữa hai người dường như là một lời hòa hoãn, đình chiến sau từng ấy năm. Không dài dòng nhưng đủ để hai người đàn ông âm thầm hiểu.

"Tôi không thích những lời sáo rỗng không có tính thiết thực, có giỏi thì hãy chứng minh bằng hành động bằng không anh sẽ không có cơ hội lần tới đâu." Trùng trùng nhìn hắn, tuy nhiên ánh mắt Đặng Khang bây giờ đã không còn hung hăng như trước đây dành cho hắn.

Xảy ra nhiều chuyện dùng mọi biện pháp nhằm cách ly cô ra khỏi người này, muốn mong cô có một cuộc sống mới yên ổn hơn mà đưa cô đi trốn; nhưng Đặng Khang biết sau ngần ấy năm cô chỉ đang giả vờ hạnh phúc, giả vờ là mình đang rất ổn, rất vui vẻ, có một câu nói rất đúng: muốn biết người đó đang nói thật hay nói dối chỉ cần nhìn qua ánh mắt của họ. Ánh mắt của Dạ Lan lúc nào cũng u buồn, không bao giờ dám nhìn thẳng mỗi khi anh hỏi vấn đề nào đó liên quan đến Tường Quân, rồi đến khi gặp lại hắn dù anh biết là cô đang tự xây dựng cho mình một bức tường thành kiên cố nhưng ánh mắt trong những lúc không tự chủ được lại dõi theo hắn, cứ vậy mà âm thầm lo lắng, vì hắn mà chịu tổn thương khiến anh rất khổ tâm.

Nếu sau từng ấy cố gắng cũng không thể khiến cô vui vẻ vậy chi bằng tạo cho bọn họ thêm một cơ hội, nếu thất bại sẽ khiến cả hai triệt để buông tay không còn lưu luyến gì nữa mà hướng về một tương lai mới cho chính mình. Còn nếu thành công biết đâu chừng sẽ bù đắp lại được những mất mát, thương tổn mà ngần ấy năm cô phải chịu đựng bởi anh biết người trước nay vẫn ngự trị trong trái tim cô chính là Tường Quân.

Chỉ có điều Đặng Khang vẫn luôn canh cánh trong lòng chính là liệu Tường Quân lần này đối với chuyện của hai người có bao nhiêu phần quyết tâm và để không bị mất đi quyền can dự vào hạnh phúc của cô, giữa hai người đã ngầm thỏa thuận Đặng Khang tạm thời sẽ không ly hôn với cô, trong vòng 6 tháng nếu Tường Quân không thể lay chuyển được tình cảm của cô thì anh sẽ lấy danh phận là chồng ép cô rời khỏi đây, mãi mãi không cho Tường Quân có cơ hội gặp mặt cô thêm nữa.

Nếu là hẳn không lay động được cô chỉ có thể trách duyên phận giữa bọn họ đã hết.

Còn nếu hẳn thắng trong lòng anh nghĩ tới có chút khó chịu, cô dấu sao trong lòng anh từ lâu đã đóng một vị trí rất quan trọng, hơn cả tình cảm bạn bè đó là tình thân.

Với Đặng Khang quyết định lần này chính là một ván cược. Còn với Tường Quân đây chính là cơ hội, một cơ hội mà hẳn phải tận lực đoạt lấy chiến thắng.

"Tôi cũng không thích chỉ là kẻ nói nhiều hơn làm." Tường Quân ánh mắt kiên định đáp lại người kia, dường như muốn cho đối phương biết được thành ý cũng như quyết tâm của mình, sau đó xoay người bước đi.

"Đừng làm tôi cảm thấy hối tiếc về quyết định lần này của mình." Nhìn theo bóng hắt đã xa dần Đặng Khang với ánh mắt phức tạp tự nói với chính mình.

"Chú ấy đi xa rồi sẽ không nghe thấy những lời này của sư phụ đâu." Đặng Minh nhắc nhở khi thấy Đặng Khang cứ đứng lăm bằm một mình.

"Nhóc con ta biết hẳn đã đi rồi." Đặng Khang cương nựng bẹo lên má Đặng Minh một cái, cứ nhìn thấy thằng nhóc này chả hiểu sao mọi mệt mỏi đều tan biến, thậm chí khuôn mặt ngày thơ ấu một lúc Đặng Khang hỏi: "Đặng Minh, con thấy chú Tường Quân thế nào?"

"Rất tốt ạ, hay mua đồ chơi cho con, nhưng cũng rất xấu tính, nói chung là vừa là người tốt vừa là người xấu ạ."

Câu trả lời quá đổi logic này làm Đặng Khang hoa mắt một hồi: "Vậy nếu có một ngày chú ấy và mẹ Dạ Lan của con ở cùng một nhà con thấy sao?"

"Vì sao lại ở chung ạ?" Đôi mắt thơ ngây chớp chớp.

Đặng Khang cảm thấy trên đời này việc khó khăn nhất chính là nói chuyện với trẻ con, vô đầu bứt tai hồi lâu cuối cùng quyết định nói theo một cách trực diện: "Ý ta là chú ấy sẽ cùng với mẹ của con cùng chăm sóc con, con thấy sao?"

"Con không thích, con chỉ cần mẹ là đủ rồi." Nhóc lắc đầu một cách không hề ngần ngại.

Lúc này hai người đã đi vào thang máy, Đặng Khang vẫn không buông tha hỏi tiếp: "Vì sao?"

Suy nghĩ một lát Đặng Minh trả lời: "Vì mỗi lần chú ấy nhìn mẹ con cứ có cảm giác chú ấy là người xấu, bất cứ lúc nào cũng muốn cướp đi mẹ Dạ Lan của con, mẹ là của mình còn vì thế còn không cho phép ai được tranh giành với mình (tinh thần cảnh giác cao chỉ với ánh mắt đã phán người ta xấu xa, sự khẳng định bá đạo này chắc theo di truyền).

"Ta hiểu rồi!" Đặng Khang cười không ra nước mắt, thầm tưởng tượng ánh mắt mà Tường Quân nhìn Dạ Lan ra sao mà để thằng nhóc bắt được đề rồi bây giờ nói hẳn là người xấu.

"Đệ tử, ta mong con đến cuối cùng vẫn luôn giữ vững quan điểm này. Nếu con mềm lòng mẹ Dạ Lan của con nhất định bị người ta mang đi." Đặng Khang nhắc nhở, đồng thời dùng ánh mắt ranh mãnh quan sát biến động trên khuôn mặt nhỏ của nhóc.

Nhắc đến mẹ từ lâu từ này đã ngấm sâu vào trong xương tủy của nhóc, người mẹ này với nhóc là vô cùng quan trọng, vô cùng yêu thương, nếu để nhóc biết ai đó có ý định tranh giành mẹ với nhóc tức là kẻ thù không đội trời chung, ánh mắt đã nổi lên tia giận dữ, nhóc nói như một lời khẳng định: "Con sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, mẹ Dạ Lan mãi mãi là mẹ của con."

"Được, được rồi." Đặng Khang nghe thằng nhóc lớn tiếng như vậy liền đưa tay lên miệng ra hiệu nhóc yên lặng, cửa thang máy mở ra từ phía xa Dạ Lan đã trông thấy hai người một lớn, một nhỏ bồng bế nhau đi đến. Lớn thì vẻ mặt phấn khích tươi cười, nhưng ánh mắt cũng có chút gì đó lấp liếm, còn nhỏ thì mặt đỏ phừng phừng như vừa cáu gắt gì đó, vừa trông thấy cô lại gần đã vòng tay ôm chặt lấy cổ cô không rời: "Mẹ, sẽ không ai cướp mẹ khỏi Đặng Minh hết."

Nghe thấy những lời kỳ lạ này của nhóc Dạ Lan hướng ánh mắt không hiểu về phía Đặng Khang, hỏi: "Thằng bé làm sao vậy?"

Nhún vai tỏ vẻ không biết chuyện gì đang xảy ra, Đặng Khang thông thả đi vào bên trong phòng bệnh, nụ cười thích thú vẫn hiện hữu trên môi, thầm nghĩ: "Tường Quân, để xem có thêm tình địch nhí này cậu làm sao lay chuyển được Dạ Lan trong 6 tháng."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tình Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đi xin ứng tuyển

8 giờ sáng tại Đài CLG...

Kéo từ cổng vào đến tận đại sảnh của tòa soạn này là hàng loạt nam thanh, nữ tú không những bề ngoài đẹp mà học vấn cũng rất cao từ khắp nơi chạy đến để đăng ký ứng tuyển vào vị trí MC dẫn chương trình cho game show thực tế mang tên ""Thử thách giới hạn của bạn"" do đài này tổ chức, đây cũng là chương trình đầu tiên đánh dấu cho sự đầu tư vào lĩnh vực truyền hình do Trường Quân tổ chức bởi trước đây đài CLG chỉ được biết đến với thể mạnh về báo.

Làm MC vốn là ước mơ của nhiều người trong đó có một phóng viên nhỏ bé như Dạ Lan và tất nhiên một sự kiện lớn như vậy cô cũng không thể vắng mặt, từ sáng sớm đã chuẩn bị cho mình một bộ váy công sở phù hợp cho buổi xin phỏng vấn, đứng đợi đến lượt gọi số báo danh của mình mà tâm trạng cô hồi hộp xen lẫn căng thẳng.

Nhìn thấy vài người đi vào phòng vấn trước lúc đi ra gương mặt tươi tỉnh ắt hẳn đã nhận được đánh giá tốt càng làm cho mấy người đang chờ đợi càng thêm lo âu:

""Trời ơi các cô trông mặt bọn họ đi, chắc chắn đã nhận được vị trí tốt.""

""Còn phải nói sao, lần này chúng ta có phải công toi rồi hay không nghe nói tòa soạn này chỉ chọn có 5 người mà những người đăng ký tham gia đã lên đến 300 người, cũng tức là mò kim trong đáy biển đó, tôi lo quá!""

""Lo gì chứ mình cứ phải tự tin vào chính bản thân mình mới được, xem các cô kia chưa đánh đã sợ thua. Tôi còn cảm thấy biết ơn vì tòa soạn này chỉ tuyển chọn khu vực miền bắc ấy chứ.""

""Đúng vậy, một tòa soạn lớn như vậy chỉ cần được có cơ hội nhận phỏng vấn từ họ thôi cũng làm tôi thấy rất đáng rồi, dĩ nhiên được nhận vào vẫn là muôn phần hạnh phúc.""

""...""

Ngồi nghe mấy người này tán dóc mà tâm trạng Dạ Lan càng thêm phần căng thẳng vừa lúc kéo tay áo xuống che đi đồng hồ thì số báo danh của cô vang lên. Từng bước chân có phần kém tự tin cô bước vào, đầu cúi chào 3 vị giám khảo cũng là những nhân vật có tiếng tăm trong tòa soạn này. Ngay khi cánh cửa được khép lại cả căn phòng này dường như được bao trùm bằng một bầu không khí yên lặng đến ngột ngạt, nó khiến cho sự lo lắng, căng thẳng của Dạ Lan ngày càng gia tăng. Gập lại hồ sơ của cô, vị giám khảo nam tên Lí Hùng chức vụ giám đốc kiêm ban giám khảo quyền lực nhất trong ba người liếc ánh mắt sắc sảo về phía Dạ Lan để quan sát, vốn là không quen bị người khác nhìn chăm chăm như vậy cho nên Dạ Lan bạo gan lên tiếng: ""Xin chào ba vị giám khảo, tôi là...""

""Trên hồ sơ đã ghi rất đầy đủ."" Lí Hùng cắt ngang lời cô.

""Vâng."" Dạ Lan bỗng dưng cảm thấy đầu óc trống rỗng chẳng còn nói được thêm gì. Người đàn ông này dường như gọi lại trong tâm trí Dạ Lan bóng dáng người thầy nghiêm khắc nào đó ngày xưa từng dạy mình, rất đáng sợ.

""Theo những gì ghi trên hồ sơ thì cô hiện đang giữ chức vụ phóng viên bên mảng dân trí tại tòa soạn của chúng tôi, tôi có thể hỏi lí do lần đăng ký này của cô là vì gì hay không?"" Vị nữ giám khảo duy nhất ngồi bên trái Lí Hùng tên Linh kiêm chức vụ chủ biên mảng dân trí tòa soạn CLG nghiêm túc đặt câu hỏi.

""Là vì...tôi muốn thử sức trong lĩnh vực mới, chương trình này tên là thử thách giới hạn của bạn đúng không...tôi cũng muốn thử thách giới hạn của bản thân mình xem bản thân có thể đi đến đâu, làm được những gì, hơn nữa làm MC vốn là ước mơ của tôi từ khi còn là sinh viên cho đến bây giờ."" Tuy câu trả lời không lưu loát nhưng để lại trong lòng nữ giám khảo kia chút ấn tượng bà ta gật đầu.

""Những người đăng ký ứng tuyển lần này đều là những người trẻ tuổi, năng động, hình tượng mới mẻ, còn cô năm nay đã gần 30 nếu đem vị trí lần này lấy tiêu chí là tuổi tác làm chuẩn cô nghĩ sao?"" Tiếp đến là câu hỏi của vị nam giám khảo còn lại ngồi bên phải Trí Hùng.

""Tuổi tác không chỉ trong vị trí ứng tuyển lần này mà trong mọi lĩnh vực tôi nghĩ đều không phù hợp."" Dạ Lan dường như được nạp thêm năng lượng, tự tin khẳng định, tiếp đến là vài câu hỏi liên quan đến chuyên môn khác, ba vị giám khảo luân phiên đưa ra các câu hỏi hóc búa dành cho cô. Lúc bước ra đến bên ngoài Dạ Lan suýt chút nữa vấp té khi cảm thấy mọi sức lực của bản thân đã cạn kiệt cho trận chiến với ba vị giám khảo vừa rồi.

""Cô không sao chứ?"" Một cô gái xinh đẹp trông thấy cô như thế liền chạy đến đỡ cô ngồi, hỏi han.

Xua tay một cách mệt nhọc Dạ Lan quyết định hít thở để lấy lại sự sống cho bản thân, càng gần cô lúc này là sự ồn ào bởi sự xuất hiện của một người khiến mọi người thi nhau bàn tán, chỉ chờ:

""Sao cô ấy lại ở đây?""

""Lẽ nào cũng đến xin ứng tuyển?""

""Vội thân phận như cô ấy còn phải đến tận đây xin xỏ người ta sao, gọi một cuộc điện thoại chẳng phải sẽ giải quyết được hết tất cả mọi vấn đề sao?""

""Đúng vậy, đừng nói là MC chương trình ngay đến một chức vị tại tòa soạn này chỉ cần cô ấy lên tiếng là Tổng biên tập sẽ cho cô ấy liên, cô ấy là ai chứ chính là phu nhân tương lai của cái tòa soạn này.""

""Chị Á Thư, trông chị ngoài đời thật còn xinh đẹp gấp vạn lần trong ảnh.""

""...""

Tiếng gót giày vang một lúc một rõ rệt rồi dừng hẳn trước mặt Dạ Lan vừa mới thoát khỏi tình trạng căng thẳng. Ngay lúc phát hiện cô ta cũng xuất hiện ở nơi này cô cảm thấy bầu không khí hoàn toàn đã bị những mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta làm cho ô nhiễm, trong lòng sinh ra một cảm giác cực kỳ bài xích. Nhưng tuyệt nhiên ở nơi đông người cô chọn không gây hấn với cô ta, mắt lẳng lặng nhìn vào điện thoại ngắm nghía hình ảnh đáng yêu của con trai.

Á Thư sau vụ ẩu đả lần trước có lẽ vẫn còn ám ảnh cho nên chỉ dành cho cô một cái lườm ngọt sắc sau đó ngững ngẩng đi vào bên trong phòng xét tuyển. Lúc bước ra ngoại trừ dành cho Dạ Lan một ánh nhìn đầy đắc ý còn có nụ cười nửa miệng trên môi, ghé sát tai cô, à thì thầm: ""Dạ Lan, tôi sẽ cho cô biết ở đâu có tôi, ở đó không có chỗ cho cô nương nhỏ.""

Bật cười trước câu nói hết sức con nít của Á Thư, Dạ Lan ánh mắt mang theo sự ngán ngẩm đáp trả cô ta: ""Vào trong đó ba vị ban giám khảo yêu cầu cô đóng phim thần tượng sao? Cô nên nhớ đây là tòa soạn, đừng nhập tâm quá!"" Thái độ hết sức khinh thường Dạ Lan cầm theo túi xách bước đi, bỏ lại một gương mặt đỏ lên vì tức giận mà không biết phát tiết vào đâu.

""Mày cứ đợi đấy con ranh xác xược."" Giậm chân một cái Á Thư cũng bước đi ngay sau đó, để lại vô vàn ánh mắt ghen tị lẫn ngưỡng mộ gia thế cũng như vẻ bề ngoài được tu sửa của cô ta:

""Nghe nói kiểu dáng mũi đó là kỹ thuật mới nhất hiện nay ở Hàn Quốc, nhìn vô cùng tự nhiên, hài hòa.""

""Sinh ra đã ngậm thìa vàng thật là thích, đầu như chúng ta vất vả chen chân xếp hàng từ sáng đến giờ còn chưa đến lượt, đầu như người ta vừa đến đã có thể tự ý đi vào bên trong chưa đến 5 phút sau mặt mày tươi rói bước ra như vậy.""

""Xem ra từ 5 người cơ hội còn lại là 4 người rồi, e rằng là mò kim trong đống đại dương.""

""...""

Chờ đợi đã hai ngày mà điện thoại vẫn không hề có tin tức gì từ phía tòa soạn CLG cho nên trên đường đến tòa soạn làm việc Dạ Lan cũng đã chuẩn bị trước tâm lý và tự an ủi bản thân, có lẽ là bản thân chưa đủ hoàn thiện để lại thiện cảm trong lòng ban giám khảo, cứ kiên trì theo đuổi ước mơ cô tin bản thân cuối cùng sẽ đạt được mục tiêu.

Vẫn như thói quen nhiều năm nay trước khi làm việc Dạ Lan đều sẽ lấy bình nước xịt vào chậu xương rồng trên bàn làm việc, mấy ngày này nhờ quyền lực của người nào đó mà cô đều chỉ chạy loanh quanh trong tòa soạn dầm chân tay có chút ngứa ngáy không yên. Nghĩ đến điều này tự dưng khiến cô nhớ đến bóng dáng cao lớn, gương mặt thân quen của một người, gương mặt xinh đẹp không tự chủ được mà đỏ ửng lên vừa lúc có một nữ đồng nghiệp đi qua trông thấy thể liền reu re: ""Dạ Lan, nhìn cô như đang yêu có đúng không, mặt đỏ cả lên kia.""

Cả phòng Dân trí bỗng chốc ồn ào, nhốn nháo hẳn lên khiến Dạ Lan vội vàng thu lại cái vẻ mặt ngốc nghếch đó, chối chết không thừa nhận: ""Làm gì có, mọi người làm việc đi."" Dứt lời cắm đầu vào máy tính giả vờ chăm chú làm việc, trong lòng âm thầm trách ai đó một câu: ""Chuyện gì cứ liên quan đến anh đều có kết cục thảm bại.""

New York...

Tường Quân đã thành công đạt được hạng mục lần này với đối tác đang lúc định trở về Việt Nam thì lại bị lời mời của vợ chồng Kenvin làm cho chậm trễ, vốn không chỉ là bạn làm ăn mà còn là bạn học cùng Đại học cho nên đành nén lại nỗi nhớ Dạ Lan mà ở lại, tuy nhiên ở thời hiện đại phương tiện thông tin phát triển cho nên có thể chọn cách gọi điện về cho cô, nghĩ là làm Tường Quân ngay lập tức lấy điện thoại gọi sau hai hồi chuông đầu dây bên kia cũng bắt máy, hiện ra trước màn hình nhỏ lúc này là gương mặt hết sức đáng yêu của Đặng Minh khiến Tường Quân có đôi chút hụt hẫng, hỏi: ""Sao cháu lại cầm điện thoại của mẹ?""

""Vì sao cháu không được cầm điện thoại của mẹ?""

Không có hứng cãi nhau với nhóc cho nên Tường Quân trực tiếp bỏ qua vấn đề này: ""Vậy mẹ cháu đâu?""

""Đi làm.""

Đi làm giờ này sao? Tường Quân có chút nghi ngờ nhìn vào giờ giấc trong điện thoại, tuy nhiên không muốn lật tẩy thẳng bệch chỉ bằng quơ hỏi chuyện mong sao kéo dài thời gian đến lúc Dạ Lan xuất hiện, hẳn rất muốn được nghe giọng nói của cô ngay lúc này:

""Sao cháu lại nói chuyện với người lớn trông không như vậy?""

(Kiểu nói chuyện ngang như nhau, bó tay với cha con nhà này)

""Nếu chú không thích nói chuyện với cháu thì cháu tắt đây.""

Thằng bé đang định tắt liền nghe Tường Quân cuống cuống: ""Lúc mẹ cháu về nhớ nói chú đã gọi điện nghe chưa?""

Nhưng có một điều Tường Quân không hề biết đó là câu nói sau cùng chính là thừa thãi bởi không nói thì Đặng Minh sẽ không nhớ đến việc xóa bỏ cuộc gọi này.

""Định cướp mẹ khỏi cháu sao? Chú nằm mơ đi."" Vừa xóa xong nhật ký nhóc cười ranh mãnh.

""Ai gọi đến vậy con."" Dạ Lan bước ra khỏi phòng tắm với mái tóc còn ướt, quần tắm lên đầu một chiếc khăn Dạ Lan hỏi nhóc.

""Lộn số ý mà mẹ."" Nhóc tỉnh bơ như không có chuyện gì đưa điện thoại đặt vào tay cô rồi nhảy xuống khỏi giường, lúc nhóc ra đến cửa phòng bất giác quay đầu lại nhìn cô hồi lâu.

""Sao vậy con?"" Dạ Lan nhú mày, cảm thấy thằng bé dạo gần đây rất kỳ lạ dường như là đang có chuyện gì muốn nói.

""Không ạ, mẹ nhớ sấy khô tóc rồi ngủ."" Nhóc nói rồi đóng cửa lại.

Dạ Lan cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, trong lòng ngược lại cảm thấy rất vui khi được con trai quan tâm, đặt chiếc điện thoại trên bàn cô đi tìm máy sấy tóc, tiếng máy phát ra o o rất lớn làm cho cô không phát hiện ra điện thoại mình đang đổ chuông rồi rất nhanh sau đó tắt nguồn vì cạn pin.

Ngoài trời sấm chớp tự dưng kéo đến báo hiệu một cơn mưa lớn dai dẳng..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Biên Tập Tinh Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.